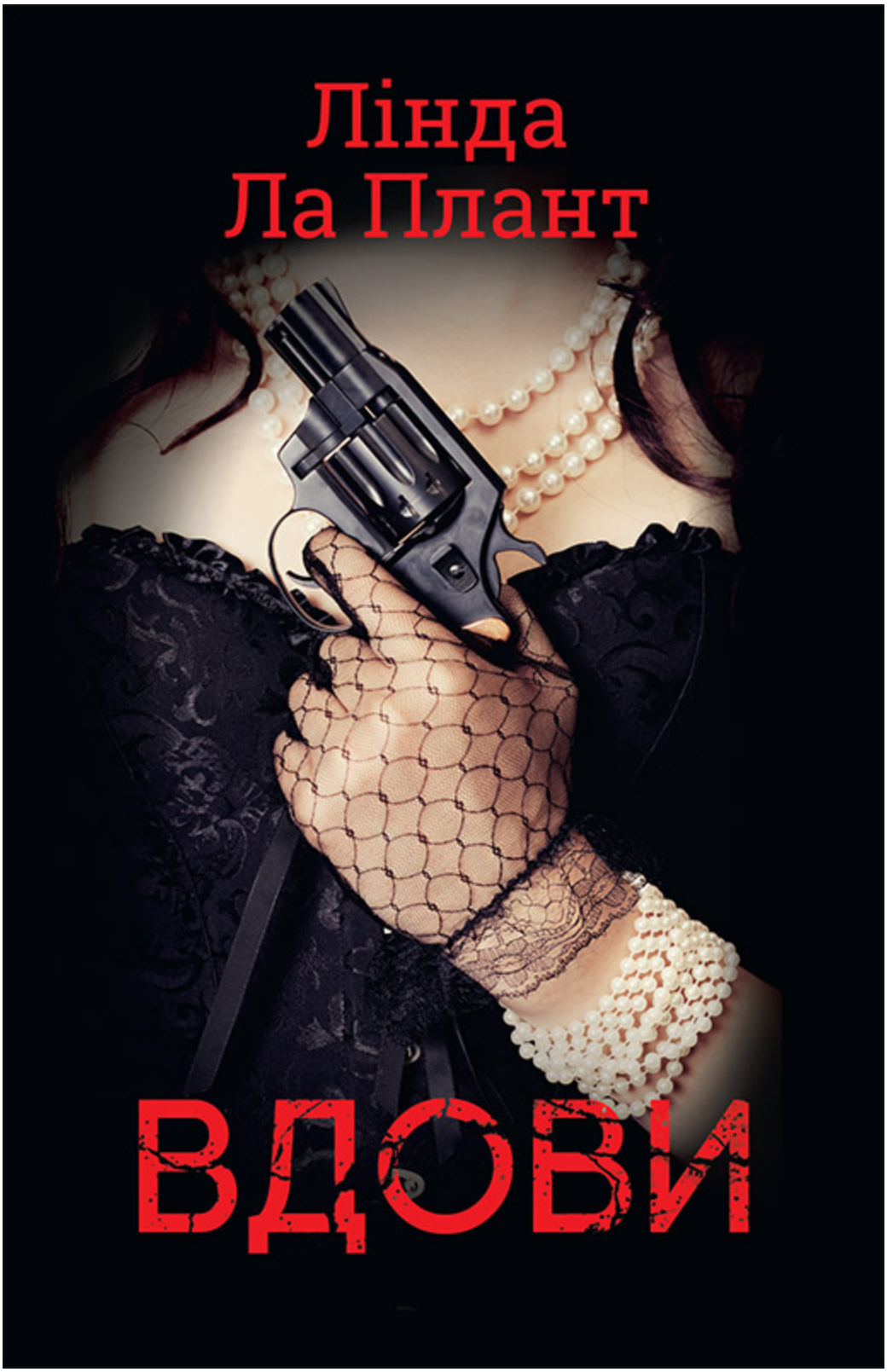
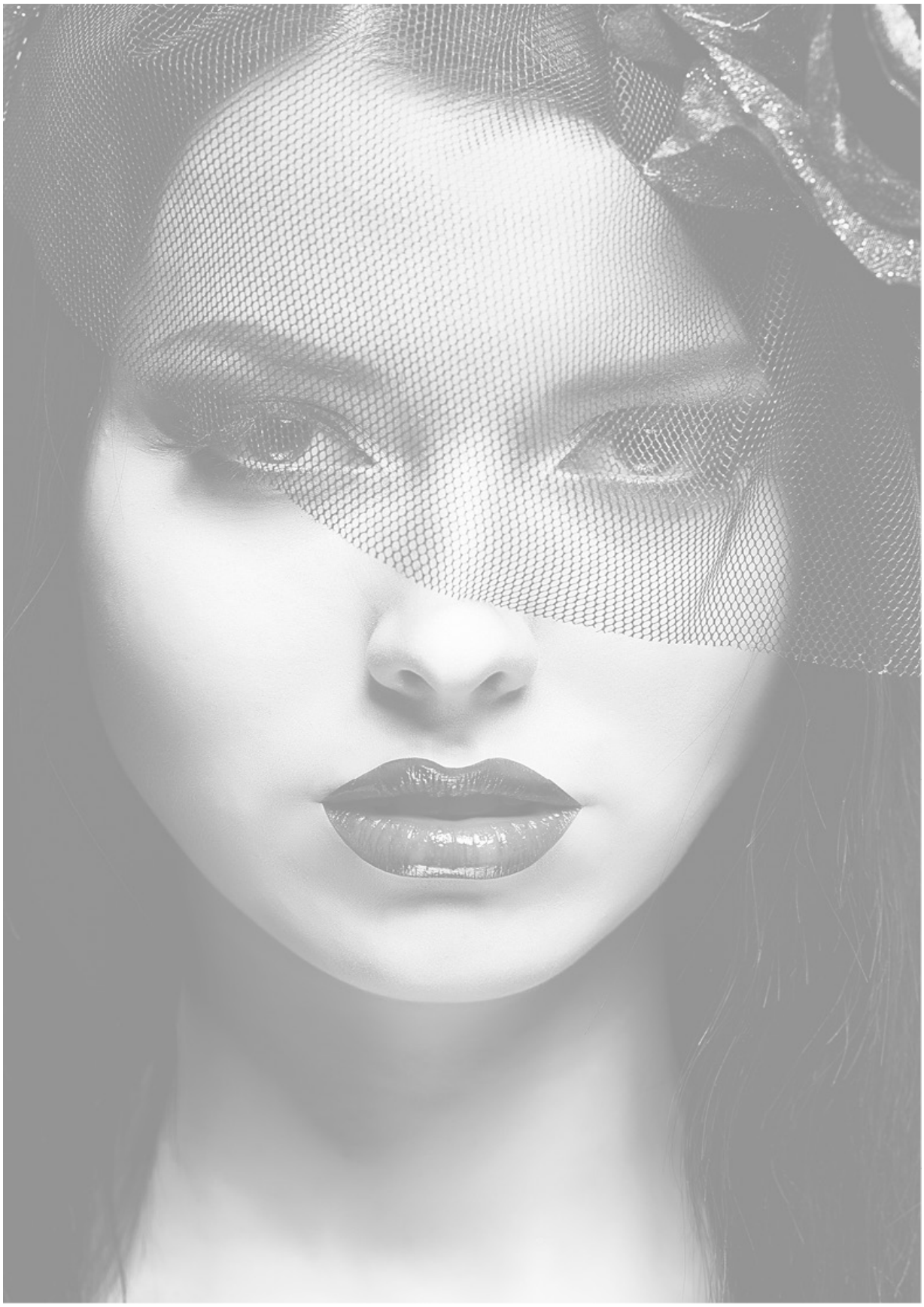
Лінда
Ла Плант

ВДОВИ

Лінда
Ла Плант
ВДОВИ

Lynda
La Plante

WIDOWS

Лінда
Ла Плант

ВДОВИ

ХАРКІВ
2019

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2018

ISBN 978-617-12-6170-9 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Немайнові права автора застережено

Друкується в Україні за сприяння “The Van Lear Agency” і “Bonnier Publishing Fiction”

Перекладено за виданням: La Plante L. Widows : A Novel / Lynda La Plante. — London : Zaffre, 2018. — 416 p.

Переклад з англійської Тетяни Заволоко

Дизайнер обкладинки Євген Кривий

Електронна версія створена за виданням:

Ла Плант Л.
Л12 Вдови : роман / Лінда Ла Плант ; пер. з англ. Т. Заволоко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 416 с.
ISBN 978-617-12-5593-7
ISBN 978-0-7515-0844-4 (англ.)

Що мають робити дружини, які втратили своїх чоловіків? Страждати, плакати, згадувати... Але Доллі, Лінда та Ширлі — не такі. Вони обирають дещо інше. Помсту. Бо їхні чоловіки не були звичайними... Коли їх убили, лишилася незавершеною їхня справа. У банківському сейфі свого чоловіка Доллі знаходить пістолет, гроші та детальні плани серії грабунків. Тих, що так і не встигли здійснити чоловіки. Доллі разом з Ліндою та Ширлі має завершити справу своїх коханих. Та щоб протистояти місцевим головорізам і поліції, удовам потрібна четверта спільниця…

УДК 821.111

© La Plante Global Limited, 2018

© DepositPhotos.com / merrydolla, обкладинка, 2018

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2019

Пролог

ЛОНДОН, 1984 РІК

План нападу був бездоганним: від Гаррі Роулінса годі було сподіватися іншого. Він був заможним антикваром і спеціалізувався на дорогих витворах мистецтва, столовому сріблі та ювелірних прикрасах. Разом зі своєю дружиною Доллі вони були дивовижною парою. Одначе Гаррі Роулінса знали й з іншого боку. Він був затятим злочинцем і спеціалістом з відмивання коштів, чим заслужив глибоку повагу і вірність своїх людей — разом з тим він був холодним, розважливим і смертельно небезпечним ворогом. І попри те, що поліція підозрювала Гаррі Роулінса в кількох злочинах, він жодного дня не провів за ґратами.

План був простим, та, як завжди, Гаррі Роулінс продумав його до найменших дрібниць. Він і ще троє спільників у масках загальмують фургон інкасаторів на попередньо визначеній точці в тунелі на автомагістралі Стренд. Вантажівка для перевезення хліба, за кермом якої сидітиме один із членів банди, їхатиме перед фургоном інкасаторів і стане своєрідним буксиром, пригальмовуючи його. Щойно фургон зупиниться, з «Форда-Ескорта», що їхатиме за інкасаторами, вийдуть троє чоловіків і займуть свої позиції. Один із нападників триматиме потік транспорту під дулом гвинтівки позаду, в той час як двоє інших, використовуючи нітрогліцерин із під’єднаним детонатором, підірвуть задні двері фургона інкасаторів. Після цього до них приєднається водій із хлібовоза, кожен із них наповнить наплічники грошима, а потім троє озброєних грабіжників пробіжать решту п’ятдесят метрів до виїзду з підземного тунелю, де на них уже чекатиме автомобіль, на якому вони втечуть із місця злочину. Відтак, щоб замаскувати втечу, четвертий нападник віджене вантажівку з хлібом у завчасно підготоване сховище.

Коли хлібовоз, фургон інкасаторів і фургон «Форд-Ескорт» в’їхали в підземний тунель на автомагістралі Стренд, здавалося, далі усе йтиме

за планом. Нападники — усі досвідчені лиходії — готувалися до наступної фази. Аж раптом сталося дещо несподіване. Трохи позаду них з'явилося поліцейське авто, яке мчало тунелем, переслідуючи двох малолітніх викрадачів автомобілів.

Почувши завивання сирени, водій «Форда-Ескорта» в паніці обернувся, щоб поглянути назад — і в ту ж мить водій хлібної вантажівки, дотримуючись плану нападу, з усієї сили натиснув на гальма, змушуючи водія інкасаторського фургона зробити те саме. Коли водій «Форда-Ескорта» знову глянув уперед, було вже занадто пізно. Він на всій швидкості врізався в інкасаторський фургон, а малолітні викрадачі — у «Форд-Ескорт».

Практично одночасний удар призвів до того, що нападник, який сидів на передньому пасажирському сидінні, різко нахилився вперед. Нітрогліцеринова бомба вилетіла з його рук і впала на торпедо автомобіля. Від удару вона вибухнула, і вогняна куля поглинула салон.

Троє озброєних нападників потрапили в пастку у власному авто — полум'я й дим не давали змоги виламати дверцята біля водія. Ніхто не міг до них дістатися, ніхто не міг допомогти, але всі чули, як вони кричали, поки, зрештою, не вибухнув бензобак, розірвавши на шматки залишки їхнього фургона.

Внаслідок жахливого хаосу ніхто не звернув уваги на водія хлібовоза. Якусь мить він дивився на все не вірячи своїм очам, а потім побіг назад, сів за кермо і виїхав із тунелю.

***

У Вестмінстерський морг привезли три обвуглені тіла, які дістали з фургона «Форд-Ескорт». Два дні по тому судмедексперт завершив обстеження тіл, і поліція офіційно заявила, що загинули Гаррі Роулінс, Джо Піреллі і Террі Міллер.

Гаррі Роулінс, який сидів за кермом «Форда-Ескорта», постраждав від вибуху нітрогліцерину найбільше. Верхню частину його тіла буквально розірвало на шматки, череп зазнав таких страшних ушкоджень, що його не можна було зібрати докупи, а обидві ноги обвуглилися практично до кісток. Однак на зап'ястку спаленої і скаліченої лівої руки все ще був золотий годинник «Ролекс» із уже розмитим написом: «Для Гаррі з любов'ю, Доллі. 02.12.62».

Хоча поліція одразу запідозрила, що друге тіло належало Джо Піреллі, його обличчя з одного боку обгоріло настільки, що це годі було сказати зі стовідсотковою впевненістю. У нього вже була судимість, але, внаслідок пошкодження обох рук, криміналісти не могли зняти відбитки пальців. Зрештою, викликали одонтолога-криміналіста, який ідентифікував тіло за зліпком зубів, хоча і цей висновок навряд чи можна було вважати надійним.

А Террі Міллера, у якого за плечима було три судимості, опізнали за частковими відбитками великого і вказівного пальців, які залишилися на його спаленій лівій руці.

Усі троє чоловіків були одруженими. І тепер троє дружин стали вдовами.

Розділ 1

Доллі Роулінс на кухні прасувала ретельно накрохмалений комір і манжети сорочки, адже так Гаррі подобалося найбільше. Поряд стояв кошик із попрасованими й складеними простирадлами та наволочками. Вульф, маленький білий пудель, якого Гаррі приніс додому після того, як Доллі народила мертвого хлопчика і їхні мрії про повноцінну сім'ю вмить розвіялися, сидів біля її ніг, схиливши на них кудлату голову. Він був насторожі — щоразу як Доллі рухалася, він дріботів за нею.

Доллі мила, прасувала і витирала пил відколи повернулася з поліцейського відділку. На годиннику була перша ночі. Іноді вона зупинялася й просто дивилася в нікуди, але одразу ж відчувала, як усередині неї наростає біль, тому знову починала працювати — вона була готова робити будь-що, аби лиш цей біль ущух. Поліцейські не дозволили їй поглянути на тіло Гаррі, оскільки воно було надто ушкоджене, і якась частина її відмовлялася приймати те, що їй казали. Вона була впевнена, що поліція говорить неправду і Гаррі в будь-яку мить повернеться додому.

***

Лінда Піреллі стояла як укопана в холодному морзі, довге темне волосся обрамлювало її пополотніле обличчя. Їй хотілося, щоб у ту мить хтось був поряд, хотілося ще багато чого, але зараз вона всім серцем бажала, щоб усе це виявилося поганим сном і вона нарешті прокинулася.

— Місіс Піреллі, з огляду на записи дантиста і зліпок зубів, це ваш чоловік, але нам не вдалося знайти всі зуби, тому ми просимо також поглянути й вас, — сказав патологоанатом. — Одна частина його обличчя обгоріла значно менше, тому, якщо ви поглянете зі свого місця, нічого страшного не станеться. Готові?

Перш ніж Лінда встигла щось відповісти, він зняв біле покривало з тіла.

Лінда зойкнула, притиснула руку до рота й застигла. Вона відчула, як щось тепле потекло по нозі.

— Туалет, мені потрібен туалет… — ледь чутно пробелькотіла вона.

— Це ваш чоловік? Це Джозеф Піреллі? — запитала жінка-офіцер, яка супроводжувала Лінду.

— Так. Так, це він. А тепер, будь ласка, заберіть мене звідси, — благально мовила Лінда.

Жінка-офіцер міцно стиснула її руку й обережно провела з моргу до туалету в коридорі.

***

Одрі — мама Ширлі Міллер — почувалася спустошеною і втомленою. Вона з відразою поглянула на свою стару, безформну вовняну сукню, голі ноги й черевики до кісточок. Впіймавши своє відображення в кухонному вікні, Одрі помітила, що у її пофарбованому рудому волоссі відросли сиві корені, їй потрібно було підфарбуватися, щоб знову почуватися людиною. Витріщаючись на своє замучене відображення, вона чула, як донька ридма ридала нагорі.

Ширлі лежала на своєму ліжку, її очі почервоніли від того, що вона весь час витирала сльози. Щоразу після цього вона починала плакати знову, повсякчас повторюючи його ім’я.

— Террі… Террі… Террі… — викрикувала Ширлі з хрипом у голосі, притискаючи фото чоловіка, вставлене у рамку, до грудей.

Одрі швидко принесла на таці склянку гарячого молока і тост із маслом, але Ширлі не могла нічого взяти до рота, тож Одрі поїла сама. І поки їла, дивилася на невелике фото Террі у срібній рамці, яке Ширлі стискала в руці.

Сидячи на краю ліжка, Одрі дивилася на свою вродливу доньку, гордість її життя. Ширлі була приголомшливою молодою дівчиною, з розкішною фігурою і довгим натуральним білявим хвилястим волоссям, яке спускалося нижче плечей. Вона була дуже приязною і довірливою, але все ж таки один раз пішла наперекір бажанням Одрі — коли вийшла заміж за Террі Міллера. «Вона впорається з цим, — подумала Одрі. — З часом вона знову стане собою». Але зараз краще за все було дозволити їй поплакати.

***

О другій ночі Доллі поволокла себе і випрасувані речі на другий поверх власного бездоганного будинку у Поттерс-Бар. Вульф сонно

подріботів за нею. Зазвичай Вульф спав у вітальні на товстому персидському килимі біля каміну, прикрашеного різьбленим орнаментом. На поличці над каміном стояли фотознімки Доллі й Гаррі: ось їхнє весілля в Челсі, Доллі в костюмі від Шанель тримає невеликий букет білих троянд; їхній медовий місяць у Парижі, куди вони згодом почали їздити на кожну річницю; а ось різдвяна вечеря й благодійний бал. Узимку відкритий вогонь зігрівав крихітне тільце Вульфа, а влітку він насолоджувався прохолодним повітрям, яке просочувалося в кімнату крізь відчинені вентиляційні вікна. А коли Гаррі їхав із дому у справах, Вульф завжди вмощувався біля Доллі на дивані, обтягнутому м’яким червоним оксамитом і прикрашеному золотими китицями.

Доллі відчинила двері спальні. Лампа на тумбочці біля ліжка розсіювала м’яке тепле світло у бездоганній кімнаті: задрапіровані гардини й фіранки в тон, покривало й подушки, усе охайно розкладене і чисте. Усе було на своїх місцях. Відставивши попрасовані речі вбік, Доллі запхала руку в кишеню фартуха і запалила вже соту цигарку за цей день. Вдихнувши дим, вона відчула, як тяжко стиснулося серце.

Зійшовши знову вниз, Доллі відчинила двері стереофонічної кабіни, зроблені з червоного дерева, увімкнула програвач і обережно поставила голку на вінілову платівку. Вона програвала її знову і знову, відколи повернулася з поліцейського відділку: глибокий та розкішний голос Кетлін Феррір, яка виконувала «Життя без смерті», здавалося, заспокоював її.

Доллі сиділа у вітальні й курила, а Вульф згорнувся клубочком біля неї. Вона просиділа так цілу ніч. Не плакала, не могла плакати — здавалося, ніби хтось висушив усі її почуття. Вона пригадала ранок два дні тому, коли Гаррі поцілував її на прощання. Його відрядження, під час якого він мав придбати якийсь антикваріат, мало зайняти лише кілька днів. Він так сказав. Вона сумувала, доки його не було вдома, а минулого вечора приготувала на вечерю лазанью якраз до його повернення — Гаррі подобалася лазанья з сиром, яким було присипане тісто. І тоді пролунав дзвінок.

Вона витерла руки рушником для посуду, а Вульф гавкнув і побіг до оббитих декоративними цвяшками вхідних дверей із червоного дерева.

Вона пішла за собакою в коридор і застигла. За вітражним склом побачила дві темні фігури. Дзвінок пролунав знову.

Детективи показали їй свої жетони й запитали, чи вдома її чоловік. Раніше представники закону вже навідувалися у її дім, тому Доллі обережно й не вдаючись у подробиці, сказала, що Гаррі поїхав у відрядження. Після цього вони попросили її взутися й одягнути пальто, щоб поїхати з ними у відділок та опізнати дещо, що, на їхню думку, належало її чоловіку. Від них годі було чекати допомоги, адже доки вони їхали у патрульному автомобілі, то відмовлялися відповідати на будь-які запитання, а це дуже лякало Доллі. Що як вони заарештували Гаррі? Вона вирішила нічого не казати й ні про що не запитувати, доки не дізнається бодай якихось подробиць.

У відділку вони провели її в холодне, порожнє приміщення зі столом з пластиковим покриттям і чотирма твердими стільцями. Жінка-офіцер в уніформі стала позаду Доллі, а детектив передав їй пластиковий пакет, у якому лежав золотий годинник «Ролекс» із циферблатом, інкрустованим діамантами. Коли вона спробувала відкрити пакунок, детектив різко вирвав його з її рук.

— Не чіпайте! — гаркнув він.

Він одягнув білі гумові рукавички для експертизи, дістав годинник і перевернув його так, щоб було видно затертий напис на кришці.

— Для Гаррі з любов’ю, Доллі. 02.12.62, — прошепотіла Доллі. Якимось дивом їй вдавалося зберігати спокій. — Це годинник мого чоловіка, — сказала вона. — Ця річ належить Гаррі.

І тут її світ обвалився.

— Ми зняли його із зап’ястка мертвої людини, — головний детектив зробив паузу, щоб поглянути на її реакцію. — З обвугленого мертвого тіла чоловіка.

Доллі схопила годинник і позадкувала від детектива, доки не налетіла на дальню стіну кімнати. До неї підійшла жінка-офіцер і простягнула руку.

— Це докази! — промовила вона. — Віддайте!

Доллі з усієї сили стискала годинник. Шок таки змусив її втратити самоконтроль.

— Ви брешете! — заверещала вона. — Він не мертвий. Не мертвий! — Коли дорогоцінний годинник Гаррі витягнули з її пальців, вона

просичала: — Я хочу його побачити. Мені потрібно його побачити!

Жінка-офіцер не витримала:

— Нема на що дивитися, — холодно мовила вона.

Дорогою додому в поліцейському авто Доллі все повторювала собі, що це не міг бути Гаррі, хоча голос у її голові нашіптував протилежне… Той годинник вона подарувала йому на десяту річницю шлюбу. Він поцілував її і пообіцяв, що ніколи його не зніматиме. Доллі подобалось, як він дивився на нього: випрямляв руку, повертав зап’ясток і милувався тим, як діаманти переливаються на світлі. Він ніколи не розлучався зі своїм «Ролексом» — навіть у ліжку. На наступну річницю вона купила йому запальничку «Дангілл» із цільного шматка золота, на якій були вигравірувані його ініціали. Він засміявся й сказав, що завжди носитиме її з собою, як і годинник.

Але навіть попри це вона не могла прийняти те, що він більше не повернеться додому.

***

Одрі організувала похорон Террі. Це був тихий сімейний захід, невеликий домашній обід, нічого особливого, окрім того, що Ширлі була в такому стані, що Одрі довелося її одягати.

Ґреґ, брат Ширлі, бунтівний панк, допомагав чим міг, але він був ще геть юний і не міг упоратися з потоком почуттів старшої сестри. Він так знітився, коли Ширлі спробувала стрибнути в могилу на труну чоловіка, що відійшов убік і приєднався до чужого і більш достойного похорону.

Надгробок ніхто не замовив, оскільки Одрі не подобалося просити гроші, однак вона планувала встановити плиту, щойно Ширлі стане на ноги. Вона мала великі надії на те, що Ширлі повернеться у світ королев краси, адже була переконана, що завдяки дивовижній зовнішності її донька зможе потрапити на конкурс «Міс Англія». Одрі вже навіть записала доньку на конкурс «Міс Падінгтон»… але про це вона повідомить пізніше, коли Ширлі не буде так гірко плакати.

***

Лінда сиділа у заповненій людьми вітальні в квартирі родини Піреллі. На похорон і поминки запросили всіх родичів Джо, які завивали й плакали мелодійною італійською, одягнені з ніг до голови у чорне. Її

свекруха, Мама Піреллі, цілий день стояла біля плити, готуючи банкет — паста, піца, салямі. На столах було безліч різноманітних наїдків. Лінда була сиротою, тому не мала родичів, яких можна було б запросити. А друзі, хлопці з павільйону гральних автоматів, де вона працювала, не були знайомі з Джо, тому Лінда напивалася наодинці. Вона відчувала, як гості дивляться на неї, хитаючи головами від того, що вона одягнена в яскраво-червону сукню. Їй було байдуже.

Дивлячись на море згорьованих облич, Лінда несподівано помітила жінку, яка стояла в дальньому кутку кімнати, і впізнала в ній ту біляву хвойду, яку бачила з Джо кілька тижнів тому. Палаючи від люті й розштовхуючи гостей, Лінда рушила в бік заплаканої жінки.

— Хто, чорт забирай, тебе запросив? — закричала Лінда.

Що ж, зараз вона зробить так, що ця білявка запам’ятає Джо надовго! Вона жбурнула келих вина в жінку й неодмінно врізала б їй, якби Джино, молодший брат Джо, вчасно не відтягнув її вбік. Міцно тримаючи Лінду, поки та голосила, Джино щось прошепотів м’яким голосом їй на вухо і випадково поклав свою п’яну руку на її груди.

***

Вбита горем Доллі Роулінс майже нічого не їла. Їй здавалося, що день і ніч злилися докупи, але якимось чином, на автопілоті, погодилася поховати свого чоловіка. Вона сиділа у вітальні, одягнена в охайний чорний костюм і чорний капелюшок з невеликою вуаллю. Знову і знову розгладжувала чорні рукавиці із козячої шкіри, відчуваючи крізь тендітну тканину обручку і весільну каблучку. Вульф сидів на дивані поряд із нею, притискаючись своїм маленьким тільцем до її стегна.

Навіть зараз Доллі була дивовижно зібраною. Її біляве волосся було вкладено в бездоганну зачіску. Стриманий макіяж на обличчі і ділова поведінка. Ця жінка не була налаштована ділитися з кимось своїм особистим і дуже інтимним горем. Навряд чи хтось міг її зрозуміти — і останнє, що вона хотіла чути, це те, як хтось казатиме протилежне.

***

Стосунки Доллі з Гаррі були дуже особливими. Вони познайомилися, коли вона керувала нікому не потрібною антикварною крамницею батька на Петтікоат-Лейн. Її увагу привернув зовсім не яскравий

«Ягуар» моделі Е, а вродливий і чарівний чоловік, хоча авто вона також помітила. Їхній зв’язок був значно глибшим.

Коли Гаррі робив пропозицію Доллі й подарував їй обручку з великим діамантом, то вразив її до глибини душі. Мати Гаррі, Айріс, також була вражена, але зовсім з іншої причини. Вона не могла повірити в те, що її син хотів одружитися з дівчиною, в якій вона бачила звичайну маленьку вертихвістку, що хоче привласнити їхні гроші. Айріс самотужки виховувала свого єдиного сина після того, як його батько потрапив у в’язницю за збройне пограбування, а відтак помер від раку практично одразу після звільнення. Вона започаткувала доволі успішний і, з першого погляду, цілком законний бізнес із продажу антикваріату, переконалася, що Гаррі отримав гарну освіту, і бачила, що він часто подорожує, щоб розширити свої знання в царині античного мистецтва, прикрас зі срібла й коштовного каміння. Коли Гаррі став достатньо дорослим, щоб перейняти справу Айріс, вона боролася з артритом і дошкульними мігренями, а тому була готова вийти на пенсію. Її останнім бажанням, пов’язаним із єдиною дитиною, було дожити до того моменту, коли її хлопчик одружиться з багатою дівчиною із відповідними соціальними зв’язками. І вперше Гаррі не послухався своєї мами.

Доллі ніколи не розповідала Гаррі про той день, коли вона поїхала до Айріс в елегантну квартиру на Сент-Джонс-Вуд, яку придбав її обожнюваний син. Хоча на ті часи Доллі не можна було назвати елегантною, вона все одно не була тою вульгарною білявкою, яку очікувала побачити Айріс. Вона була привабливою, хоч і з трохи заширокими плечима. Так, її руки бачили тяжку роботу, та водночас вона була скромною, жіночною і тихою. Айріс опанувала себе і запропонувала випити чаю.

— Ні, дякую, місіс Роулінс, — відповіла Доллі. Айріс здригнулася від іст-ендського акценту. — Я хотіла сказати, що кохаю Гаррі і, подобається вам це чи ні, ми з ним одружимось. Ваші постійні погрози й незгода лише зближують нас, адже він кохає мене і я йому потрібна.

Доллі зупинилася, щоб дати Айріс можливість відповісти — щоб вибачитися, якщо вона відчувала бодай якусь провину. Натомість Айріс повільно оглянула Доллі згори донизу, насміхаючись із її звичайних речей і буденних туфель без підборів.

Доллі знизала плечима і продовжила свій монолог:

— Мій батько займався старожитностями, а ще він був знайомий із вашим чоловіком, тому не варто так зазнаватися. Усі знають, що він збував крадені товари й заробив десять років у Пентонвільській в'язниці за збройне пограбування. Усі знають, що ви продовжували займатися справами, доки він сидів за ґратами. І, будьмо чесними, вам дуже пощастило вийти сухою з води.

Ніхто раніше не розмовляв з Айріс таким тоном.

— Ви вагітні? — ошелешено запитала вона.

Доллі розправила спідницю-олівець:

— Ні, місіс Роулінс, я не вагітна, але я хочу створити сім'ю, і якщо ви волієте бути її частиною, вам варто стулити свого рота. Ми з Гаррі одружимося, з вашим дозволом чи без нього, і погрози відлучити його від справ — це ніби спроби відрізати носа на зло своєму обличчю. — Доллі розвернулася, готова піти. — Вихід я знайду сама.

— Якщо вам потрібні гроші, — промовила Айріс, — я випишу вам чек просто зараз. Назвіть суму.

Доллі підняла ліву руку із обручкою з великим діамантом.

— Мені потрібен золотий браслет, який пасуватиме до цього, адже у вас немає достатньо грошей, щоб мене позбутися. Гаррі — усе, що мені потрібно, і я збираюся зробити його щасливим. Як я вже казала, ви можете стати частиною нашого життя, це ваш вибір.

Доллі знову рушила до дверей. І знову слова Айріс змусили її зупинитися.

— Якщо ви збираєтеся займатися антикварним бізнесом з Гаррі, раджу вам позбутися цього яскраво вираженого іст-ендського акценту.

— Збираюся, місіс Роулінс, — промовила Доллі, поглянувши через плече і, помітивши, як розширилися очі Айріс, додала: — Одразу, щойно ви втратите свій.

***

Едді Роулінс, двоюрідний брат Гаррі, якого недолюблювала Доллі, влетів у кімнату з червоними від морозу щоками й перервав її думки. Він скидався на Гаррі хіба що зовні, адже той був дужим і спортивним, а Едді — слабаком.

Він потер руки й показав у бік вікна на похоронний кортеж.

— Усі вже на місці, — повідомив він, випромінюючи радість. — Ще те збіговисько. Приїхали Фішери, не кажучи вже про копа, який спостерігає з автомобіля в кінці вулиці. Процесії не видно кінця, там, мабуть, зо п’ятдесят авто.

Доллі закусила губу. Вона не хотіла, щоб усе відбувалося ось так, але на цьому наполягла Айріс: Гаррі був поважним чоловіком, якого потрібно було належним чином поховати. Доллі розуміла, що Айріс також боляче, тому вона дала їй те, чого та хотіла. Звісно, вона ніколи за це не подякує, втім, у довгостроковій перспективі ці вчинки зроблять життя Доллі менш напруженим.

Узявши чорну шкіряну сумочку, Доллі підвелася й розправила спідницю, а потім, перш ніж вийти з будинку, поглянула на себе у дзеркало.

Не встигла вона дійти до дверей, як її зупинив Едді й дістав зі своєї кишені невеликий коричневий згорток. Він нахилився й зашепотів, хоча вони були самі.

— Це для тебе, Доллі. Я знаю, що зараз це не дуже доречно, але копи нишпорили у мене вдома, а Гаррі дав мені це, щоб передати тобі, якщо з ним раптом щось станеться.

Доллі поглянула на згорток. Едді переніс вагу тіла вперед і нахилився ближче.

— Мені здається, тут ключі від його банківської камери зберігання.

Доллі поклала згорток у сумочку і пішла за Едді до виходу. Їй не вірилося, що вона ось-ось поховає Гаррі. Усе, чого їй зараз хотілося, — це лягти й померти. Її маленький собака був єдиним, що змушувало її жити.

Сусіди повиходили на вулицю і, йдучи садовою доріжкою, Доллі відчувала на собі їхні погляди. Автомобілі гостей вишикувалися в ряд біля будинку, терпляче чекаючи, щоб рушити за катафалком, навантаженим вінками й букетами. Ніколи раніше Доллі не бачила стільки хрестів і стрічок; бризки кольорів контрастували на тлі чорних автомобілів.

Едді допоміг Доллі сісти на заднє сидіння чорного «Мерседес-Бенца» із затемненими вікнами. Коли вона нахилялася, щоб сісти в авто, то помітила свою свекруху, яка сиділа в «Роллс-Ройсі» позаду. Айріс

промовила самими губами: «Сука», але Доллі не звернула на це жодної уваги, як і робила впродовж усього свого подружнього життя.

Щойно Доллі всілася, вона кивнула Едді, щоб той міг їхати за катафалком, який уже почав повільно рухатися. У дзеркало заднього виду Едді помітив, як по блідих щоках удови цівками почали стікати сльози. Вона навіть не намагалася їх витерти, коли промовила здавленим голосом:

— Сподіваюся, ти сказав їм, що я не збираюся влаштовувати вдома поминки після похоронів… я нічого не робитиму. Що швидше це закінчиться, то краще.

— Так, сказав, — обережно відповів Едді, — але мені здається, що Айріс планує запросити додому кількох друзів. Вона покликала й мене і сказала, що за все заплатить.

Доллі заплющила очі й захитала головою. З часу виходу на пенсію Айріс не була фінансово самодостатньою, тому «за все заплатить» означало насправді, що за все платитиме Гаррі. Або, якщо ще точніше, вже Доллі.

Гаррі Роулінса ховали так, як хотіла його мама, з сотнями гостей на кладовищі і ще більшою кількістю квітів навколо могили. Під час церемонії Доллі стояла непорушно і трималася осторонь. Вона першою пішла з кладовища, втекла від нахабного, нав’язливого натовпу скорботних людей, які витріщалися їй услід.

Серед присутніх був Арні Фішер, у темно-синьому кашеміровому пальті, бездоганно скроєному костюмі й сорочці. Щойно автомобіль Доллі почав від’їжджати, Арні кивнув гурту чоловіків, які стояли позаду натовпу гостей. Уперед вийшов Боксер Девіс. У порівнянні з Фішером, костюм Боксера був потріпаним і заношеним, навіть сорочка була тьмяною і брудною. На його великому й дурному обличчі читалося, що церемонія його зворушила, тому він тильним боком долоні витирав свій приплюснутий ніс, який тік від холоду. Арні Фішер кинув погляд на «Мерседес» Доллі, котрий повільно зникав із поля зору, а потім кивнув Боксеру, щоб той підійшов до нього. Боксер наблизився, злегка збентежений.

— Можливо, варто зачекати кілька днів, бос? Адже вона щойно його поховала.

Якусь мить Арні дивився на Боксера, потім знову різко зиркнув у бік «Мерседеса» і відвернувся. Розмову було закінчено.

Неподалік від Арні стояв його молодший брат Тоні, вищий за всіх настільки, що на його тлі навіть Боксер здавався крихітним. Холодне сонце переливалося на діаманті в його правому вусі, коли він крутив його пальцем, розмовляючи з друзями. Очевидно, він закінчив розповідати якийсь жарт, бо гурт миттю вибухнув сміхом. На відміну від свого брата, Тоні був вродливим чоловіком: насправді ж єдиною спільною рисою в них був крижаний погляд суворих блакитних очей. Хоча в Арні був поганий зір, тому він носив окуляри без оправи, але в тих жорстоких, беземоційних очах, які їм належали, було щось значно глибше. Боксер поглянув з-за спини Тоні на Арні й покірно пішов крізь натовп скорботних гостей, щоб приєднатися до Доллі у величезному порожньому будинку, де колись вона була такою щасливою з Гаррі.

Неподалік гурту стояв детектив-сержант Фуллер, притулившись до надгробної плити й намагаючись запам’ятати кожного присутнього. «Господи! — думав сержант. — Наче дивишся знімки злочинців у Скотленд-Ярді». Тут були всі головорізи — від бувалих злочинців до новачків. Фуллер — старанний молодий офіцер, котрий дуже хотів вразити керівництво, дратувався, що його відправили на цю, на його думку, справу для дурнів. Його бос, детектив-інспектор Джордж Резнік, був одержимий ідеєю впіймати Гаррі Роулінса. «Там має щось бути, Фуллере, — гаркнув Резнік на Фуллера та детектива-констебля Ендрюса того ранку. — Кожен лондонський злочинець прийде цього дня на цвинтар: або щоб виказати свою повагу, або щоб переконатися, що Роулінс не встане з мертвих. Тому обов’язково щось станеться. І я хотів би знати, що саме».

Інспектор Резнік не сумнівався, що Гаррі Роулінс був ватажком під час трьох збройних нападів на фургони інкасаторів. Його спроби це довести перетворилися на нездоланну одержимість і стали постійним джерелом роздратування Роулінса. Зрештою Роулінс перейшов до дій. Резніка сфотографували, коли той узяв конверт із рук відомого злочинця, і коли ця історія просочилася в газету «Новини світу», на детектива відкрили справу, пов’язану з корупцією. Резніку знадобилися місяці, щоб довести свою непричетність, але коли він повернувся до роботи, це клеймо зруйнувало всі його надії на

підвищення. Непоправна шкода кар’єрі підживлювала ненависть Резніка до Роулінса, і він заприсягся, що одного дня — несуттєво, скільки років на це піде — він побачить Гаррі Роулінса за ґратами. Смерть перекреслила плани Резніка, але ця одержимість, здавалося, поширювалась і за межі могили.

Фуллера не цікавив Резнік, адже він ні на мить не вірив, що той турбувався про нього — він залучив усе і всіх для того, щоб упіймати клятого Гаррі Роулінса. Утім, їх обох турбувало те, що саме планували брати Фішери та з ким вони розмовляли, тому Фуллер спостерігав за ними, наче яструб. Фуллер був достатньо амбітним, щоб будувати кар’єру, а брати Фішери значилися в усіх розшукних переліках поліції ще з тих часів, коли він був звичайним новобранцем. Тепер, коли Роулінс був мертвим, вони стануть «уловом століття»!

Коли скорботні гості розійшлися, Фуллер попрямував повз надгробки до виходу. Він уже збирався сісти в поліцейське авто, як раптом помітив бруд на своєму взутті, яке коштувало йому сорок фунтів і, роздратований, витер його об траву на газоні. Констебль Ендрюс шкірився до нього з місця водія. Фуллер був не в захваті, особливо зважаючи на те, що бруд також потрапив на його найкращі штани.

Фуллер відчинив дверцята автомобіля й тяжко сів усередину. Він дістав чистий, білий, бездоганно випрасуваний і складений носовичок, відтак плюнув на нього і витер бруд із правої штанини.

— Бачив щось цікаве? — Ендюс вирішив розпочати розмову. Він спостерігав, як нудився Фуллер упродовж минулої години.

— Цей дурень Резнік може зруйнувати власну кар’єру, якщо цього захоче, але йому не вдасться зруйнувати мою, — відрізав Фуллер.

— Пригадую, як читав про нього у «Новинах світу», — Ендрюс був у курсі всіх пліток. Йому здавалося, що так він зможе справити враження на жінок-офіцерів, які працюють у відділку. — Резніка відсторонили від справ за хабарництво. Перевертень у погонах, який отримав винагороду.

— Мені має бути якесь діло до цього? — фиркнув Фуллер. Він гепнув дверцятами автомобіля й кивнув Ендрюсу, щоб той рушав.

— Він отримав дві відзнаки комісара «За мужність» ще до того, як став сержантом, — сказав Ендрюс, перемикаючи передачу. — Він був хорошим офіцером.

— Що ж, зараз цього не скажеш! — усі знали, що шанси Резніка на кар’єрне зростання безповоротно втрачені — він зубами тримався за своє звання інспектора, але щоразу, коли його ім’я вказували для підвищення, хтось витягував назовні весь бруд, і надії розвіювалися. Лише нещодавно детектив-головний інспектор Сондерс переконав начальника відділку, щоб той дозволив Резніку знову зайнятися оперативною роботою, і йому неохоче дали невелику недосвідчену команду для розслідування злочинів.

— Жоден коп, знайомий із цим динозавром, який димить як паротяг, не сприймає його всерйоз. Я не збираюся покірно це приймати, Ендрюсе, така моя думка.

Фуллер розгорнув свій незмінний записник і поглянув на перелік імен, які він зафіксував під час похоронів.

— Тепер він просто дурень, який ганяється за привидами. Треба звертати увагу на живих.

Тим часом Фуллер відвернувся й дивився на чималий гурт людей, які чекали на стоянці, намагаючись розгледіти серед них Арні Фішера. Але його ніде не було видно. Фуллер насупився й закрив записник.

— Їдьмо подивимося, що коїться в будинку старої місіс Роулінс, хто завітав віддати останню шану тому негіднику.

Розділ 2

Доллі сиділа в розкішному м’якому оксамитовому кріслі, спостерігаючи за тим, як Боксер обережно наливає їй бренді. Сам він пив апельсиновий сік, намагаючись таким чином справити гарне враження. Навіщо, заради Бога, вона впустила цього дурня? Чому саме його, з усіх людей? Разом із тим його присутність здавалася їй доволі заспокійливою; у свій смішний спосіб він, здавалося, по-справжньому був розчулений смертю Гаррі. Вона опустила руку, щоб торкнутися Вульфа, який, як завжди, сидів поряд із нею. Крихітний собака поглянув угору й облизав кінчики її пальців. Вона почувалася самотньою, жахливо, нестерпно самотньою.

Боксер не мав авторитету, але він поважав Гаррі і вважав його своїм другом. Гаррі, звісно ж, не був другом Боксера, Гаррі спостерігав за Боксером і допомагав йому, але не тому, що той йому подобався, а тому, що так він міг ним маніпулювати. Боксер ходив за Гаррі, як Вульф за Доллі; різниця полягала тільки в тому, що Вульф був достатньо розумним, щоб знати, що його також по-справжньому люблять.

Вони пили у повній тиші. Боксер, який весь цей час стояв, здавалося, почувався не у своїй тарілці, ніби вагаючись, чи варто йому перемістити своє громіздке тіло в одне з крісел. Доллі кивнула, і він сів, тримаючи вже порожній келих на колінах. Доллі почувалася втомленою, голова нестерпно боліла, їй хотілося, щоб він пішов геть, але він щойно сів. Нарешті Боксер закашлявся й торкнувся коміра своєї сорочки.

— Їм потрібні записи Гаррі, — випалив він.

— Їм? — Доллі насупила брови й поглянула на нього. Їй не було чого віддавати.

Боксер знову підвівся й почав нервово ходити кімнатою.

— Доллі, зараз я працюю на братів Фішерів… вони… вони хочуть отримати записи Гаррі.

— Не розумію, про що ти говориш, — повторила вона.

— Вони обіцяють добре заплатити, — голос Боксера злегка затремтів. Він намагався здаватися серйозним, а не вимогливим.

Очевидна відсутність цікавості з боку Доллі змушувала Боксера нервуватись. Вона достатньо добре його знала, щоб розуміти, що від хвилювання він ставав необережним, тому вибовкав їй усе, навіть не усвідомлюючи цього.

— Записи Гаррі, — продовжив Боксер. — Усі про них знають. У них вказані імена, Доллі, ти знаєш, що він робив записи. Там імена кожного злочинця, з яким він стикався і, можливо, ще не стикався, але знав, що міг би. Якщо ті записи потраплять у руки копів, на вулицях Лондона не залишиться жодного пристойного бандита.

— Кажу тобі, не розумію…

Боксер, стрімкий ніби блискавка, рвучко підійшов до Доллі, нахилився так, що його велике обличчя наблизилося упритул до неї, і торкнувся Доллі своїм великим вказівним пальцем. Вона не здригнулася, адже Боксер не гнівався — він був наляканий.

— Ти все розумієш! Ти знаєш! Де його записники, Долл?

У спалаху неконтрольованого гніву Доллі підскочила на ноги. Боксер відступив.

— Не називай мене так, тобі зрозуміло? Тільки Гаррі так мене кликав! Я нічого не знаю про жодні записи! І як це взагалі стосується братів Фішерів?

Боксер схопив її за плечі й відчайдушно промовив:

— Тепер усім керують брати. Вони відправили мене до тебе, і якщо я повернуся з порожніми руками, то наступного тижня до тебе завітає Тоні, тому зроби собі послугу і скажи мені, де записи!

Доллі відхилилася, її обличчя спотворилося від люті, вона стиснула кулаки так, що нігті врізалися в долоню.

— Я щойно його поховала, заради Бога!

На якусь мить скорбота Доллі виринула назовні від думки про те, що Гаррі так швидко замінила така потолоч як Фішери.

Боксер миттєво розпізнав її скорботу, оскільки сам відчував подібне. Він відчував провину, і його обличчя стало м’яким:

— Я повернуся.

— Я не хочу нікого тут бачити! Нікого! Забирайся!

— Усе добре, Доллі, не хвилюйся. Просто не ходи більше ні до кого, добре? Фішерам це не сподобається. Я повернуся.

— ЗАБИРАЙСЯ… НУ Ж БО, ЗАБИРАЙСЯ НЕГАЙНО, БОКСЕРЕ! — закричала вона і жбурнула в нього келих. Він вчасно ухилився, келих розбився об двері. Піднімаючи руки на знак капітуляції, він повернувся й квапливо пішов геть.

Щойно Доллі почула, як гепнули вхідні двері, вона повернулася до програвача. Коли глибокий і красивий голос Кетлін Феррір наповнив кімнату, вона відчула, як злість потроху відступає. Доллі підспівувала платівці: «Що за життя без тебе? Що за життя, якщо ти помер…» Несподівано вона пригадала пакунок, який дав їй Едді перед похороном. Узяла сумочку й висипала її вміст на підлогу, розкидаючи все навколо. Потім сіла навпочіпки й заходилася розгрібати речі в пошуках клаптика паперу, у який була загорнута зв’язка ключів, сподіваючись і бажаючи, щоб це було повідомлення від Гаррі. Швидко розгорнувши аркуш, вона одразу ж упізнала його охайний почерк.

«Банківське сховище — Г. Р. Сміт — Пароль — «Ганґерфорд».

Авторизація місіс Г. Р. Сміт»

Внизу було ще дещо написано.

«Люба Долл,

Пригадуєш день, коли ти підписалася зі мною у банку на відкриття депозитної скриньки? Тепер вона твоя. Всередині ключі від камери схову, що неподалік від Ліверпуль-Стрит. Там зберігаються деякі речі, але тобі потрібно їх позбутися.

Гаррі»

Доллі впала навколішки на м’який кремовий килим поряд із Вульфом, який незмінно сидів біля хазяйки, і притиснула аркуш до грудей. Вона читала і перечитувала послання, намагаючись розібратися, коли його написали. На ньому не було дати, жодного слова любові, тільки інструкції. У банківському сховищі були записи, Доллі була в цьому впевнена. Вона знала, що вони існують, адже Гаррі завжди все записував. Мати навчила його, що без занотованих контактів — кримінальних чи законних — будь-яка справа приречена на поразку. Вона показала йому, як вести записи, реєструючи імена, дати та покупки, законні чи незаконні, й наполягала на тому, щоб він

зберігав книги у безпечному місці під замком. Вони слугуватимуть йому страховкою на випадок, якщо хтось наважиться піти проти нього.

Доллі запам’ятала текст листа, перш ніж його спалити, і причепила ключі до зв’язки своїх ключів. Гаррі міг би пишатися нею. Взявши Вульфа на руки, Доллі пішла нагору, знову й знову подумки повторюючи пароль: «Ганґерфорд, Ганґерфорд». Цю назву було легко запам’ятати, та й авторизація в банку була простою: Місіс, потім ініціали Гаррі, а тоді Сміт.

Готуючись до сну, Доллі замислилася над тим, скільки грошей брати Фішери готові витратити, щоб прибрати до рук записи. Вона розчесала волосся, а тоді підійшла до вікна спальні. Поліцейський автомобіль без розпізнавальних знаків стояв неподалік від воріт її будинку, чекаючи, спостерігаючи. «Виродки», — пробурмотіла Доллі сама до себе й засунула фіранки.

Розділ 3

Поліцейські товклися в маєтку Доллі Роулінс впродовж майже двох днів, обшукуючи кожен сантиметр будинку. Вони навіть розібрали до каркасу маленьке ліжечко в дитячій кімнаті й роздерли крихітний матрац кишеньковим ножем. «А вони ще вважають, що це ми тварини», — думала вона, стримуючи сльози. Дитяча кімната їхнього мертвого сина, незаймане, священне нагадування про маленького хлопчика, якого вони з Гаррі втратили, тепер була заплямована, осквернена і забруднена. Вона відчувала, ніби знову втрачає свою дитину, але, хоча неприйнятне нехтування її почуттями краяло серце, вона намагалася цього не показувати.

Коли поліція закінчила обшук у будинку, вона взялася до обшуку назовні. Ніщо не залишилося поза увагою копів. Вони розрили подвір’я, поперевертали горщики з рослинами й порозкидали навколо ґрунт, але так нічого й не знайшли. Навіть випадкового чеку з хімчистки.

У вітальні на підлозі були розкидані всі шухляди зі столу Гаррі, усі листи й конверти розкрили, кожну раму з картини розібрали. Доллі спостерігала, як вони руйнували її прекрасний будинок.

Вона нічого не казала, просто спостерігала, її тіло напружилося від люті: вона знала, що поліція нічого не знайде. Гаррі був надто розумним, значно розумнішим за копів. Побачивши констебля Ендрюса, який сидів на її перевернутому дивані, розбираючи фоторамку, яку він узяв з полиці над каміном, Доллі гаркнула:

— Ану поклади це, негіднику!

Вона спробувала вихопити світлину з його рук.

Ендрюс поглянув на Фуллера, який стояв і читав особисті листи Доллі. Жінка розвернулася до нього.

— Скажіть йому, щоб він не чіпав фото! Це остання світлина, на якій ми разом, це була наша річниця.

Фуллер продовжував читати:

— Забери це у відділок, — звернувся він до Ендрюса, не дивлячись на Доллі. — Нам потрібен нещодавній знімок Роулінса, щоб показувати його жертвам цього і решти нерозкритих збройних пограбувань у Лондоні.

Доллі набридло це терпіти. Вона переступила сміття, розкидане у вітальні, й пішла до телефону.

— Це нечувано! — гаркнула вона на Фуллера. — Я хочу поговорити з вашим командиром. Як його звати? — Жодної відповіді. — Це не зійде вам з рук! І я хочу, щоб ви повернули годинник мого чоловіка… ви мене чуєте? Я подарувала його йому і хочу його повернути. Це єдина згадка, яка мені про нього залишилася.

Фуллер продовжував ігнорувати Доллі, що гнівало її ще дужче.

— Ваш командир! Хто він? Мені потрібне ім’я!

Нарешті Фуллер поглянув на неї:

— Детектив-інспектор Джордж Резнік, — сказав він із самовдоволеною усмішкою.

Доллі переклала слухавку, ніби вона обпікала її руку. Єдиний випадок, коли вона бачила, що Гаррі щось непокоїть, був пов’язаний з детективом-інспектором Джорджем Резніком. Бажаючи підтвердити участь Гаррі в нападах на інкасаторські фургони, Резнік завітав до Роулінсів, щоб поспілкуватися з Доллі. Тоді Резнік пригрозив, що скільки б не брехала Доллі, одного дня він відправить Гаррі Роулінса за ґрати на решту його життя.

Доллі попередила Гаррі, що йому варто розібратися з Резніком.

— Оце сміху буде, — якось сказала вона, — якщо Резніка хтось підставить! Уяви, якби всі думали, що він бере хабарі, й репортери впіймали б його на гарячому?

Наступної неділі під час сніданку Гаррі кинув на стіл примірник газети «Новини світу». Кар’єру Резніка роздирали на клапті на першій сторінці. Гаррі усміхнувся дружині й відкоркував пляшку шампанського. Вони випили за це.

Утім, зараз складалося враження, що Резнік повернувся до справи Гаррі й прагнув заплямувати його ім’я тепер, коли той не міг захистити ані себе, ні її.

— Мій чоловік загинув, — сказала Доллі Фуллеру. — Цього вам не досить?

***

Невисокий і широкоплечий детектив-інспектор Джордж Резнік тяжко пересувався коридором відділку з незмінною цигаркою в роті. Він розстебнув пальто і зсунув на потилицю пошарпаний кашкет. Резнік ніс товсту важку папку під рукою, і, проходячи кабінети детективів, відчиняв двері й викрикував накази, не зупиняючи руху.

— Фуллере, швидко в мій кабінет, і принеси звіти. Ендрюсе, принеси мені кави! Еліс, мені потрібні звіти судмедекспертизи, негайно!

Насправді Резнік навіть не дивився на тих, кому адресувалися його послання, він знав, що люди, які мали їх виконувати, були на місці, а ще знав, що отримає те, чого хоче. Дійшовши до свого кабінету, він дістав ключі, відчинив двері, увійшов і ногою зачинив двері за собою, аж задрижало тріснуте скло.

Еліс вибігла з кабінету, стискаючи в руках звіти судмедекспертизи, якраз у ту мить, коли Ендрюс наштовхнувся на Фуллера в коридорі.

— Кавоварка зламалася! — сказала вона.

Ендрюс зблід. Ця новина не потішить Резніка. Тому він побіг коридором у пошуках іншої.

На годиннику була майже дев’ята тридцять ранку, Фуллер чекав на накази ще з дев’ятої і, починаючи дратуватися, він розправив і так пряму краватку й постукав у двері Резніка.

— Заходь! — проревів Резнік.

Кабінет Резніка був у звичному занедбаному стані. Кожна доступна поверхня була заставлена брудними чашками з-під кави, завалена паперами та попільничками, наповненими сигаретними недопалками; навіть на підлозі назбиралися купи папок, складених у стоси. Шухлядки в шафі не зачинялися, бо в них було забагато папок. Резнік стояв у центрі цього хаосу, курив уже десяту цигарку за день і викашлював легені, одночасно читаючи якийсь документ.

Еліс почала розбирати безлад на його столі. Вона працювала швидко, скидаючи недопалки в смітник і збираючи розкидані по кабінету зім’яті клапті паперу. Її завдання полягало в тому, щоб щодня відновлювати порядок у невпорядкованому житті Резніка і щоб він не проґавив важливі деталі. Без неї він би втонув у паперах і сигаретному попелі, а ще дратував би всіх дужче, ніж зараз. Еліс уже довгий час

була з Резніком і знала, крізь які муки йому довелося пройти; вона була поряд кожну хвилину, поки йшло розслідування його справи, вона бачила його в ті доволі вразливі миті пізніми вечорами й розуміла, що саме він втратив, коли Роулінс його підставив і змусив займатися паперовими справами. Окрім усього іншого, Резнік втратив свою гідність офіцера — і це було неможливо виправити, хоч як він намагався. Більшість людей у відділку вважали, що Еліс була янголом, який щоденно змушений боротися з перепадами настрою Резніка та його неприємними звичками, але насправді їй подобалося з ним працювати. В одну мить із моделі для наслідування він перетворився на посміховисько, і хоча здавалося, що інші, схоже, забули його напрочуд ефективні роки в органах, вона завжди це пам’ятатиме. Вона буде вірною до кінця. І вона — єдина людина, якій він дякував і в якої ввічливо щось просив.

— Фуллере, Еліс виносить сміття, щоб потім його спалити, — сказав Резнік. — Я не дозволяю стороннім тут прибирати, оскільки так можуть зникнути певні речі, їх можуть побачити не ті люди, і взагалі вони можуть потрапити не в ті руки.

Фуллер почервонів, розмірковуючи, чи заклав Резнік якийсь таємний сенс у цю фразу.

Як тільки Еліс розчистила місце на столі для телефону, той одразу ж задзеленчав.

— Що? — гаркнув Резнік. Він слухав, а його обличчя все дужче червоніло, а тоді він різко грюкнув слухавкою. — Відділ реєстрації злочинів, — сплюнув Резнік. — Скаженіють там, бо я «вилучив файли без дозволу і не заповнив належних форм». — Резнік жбурнув зім’ятий папірець у Фуллера. — Заповни це і надішли його тим клятим недоумкам! І поклич сюди решту хлопців!

Фуллер вийшов з кабінету, щоб покликати решту команди Резніка, а Ендрюс увійшов з кавою. Резнік узяв стаканчик, запалив чергову цигарку і почав знову наповнювати спорожнілу й вичищену попільничку, як робив це щодня. За якусь мить Фуллер повернувся з детективами Гоуксом і Річмондом. Коли всі зайняли свої місця, Фуллер заповнив бланк простроченої заяви на запит матеріалів і передав його Еліс; вона особисто піде у відділ обліку і все владнає… як завжди.

Резнік підсунув стілець, сівши ближче до своїх «хлопців», і розклав вміст папки на чистий і охайний стіл. Далі він розкрив конверт від судмедексперта і висипав купу великих кольорових знімків трупів із невдалого нападу, жахливо скалічених, з обпеченими й спотвореними обличчями. На найстрашніших були обвуглені рештки Гаррі Роулінса, в яких було неможливо розпізнати людське тіло, окрім тієї частини з годинником.

— Принаймні, їй не треба займатися його кремацією, — глузливо промовив Резнік, розкладаючи знімки на столі. Обпершись на спинку стільця, Ендрюс виглядав шокованим. На обличчі Фуллера був звичний зарозумілий вираз. Фуллер був гарним офіцером, але в ньому було щось таке, що невимовно дратувало Резніка; навіть зараз він сидів так, ніби йому скалка залізла в дупу. Натомість Ендрюс, який примостився на краю столу, бо не зміг знайти стільця, нагадував ідіота. Гоукса і Річмонда Резнік знав уже багато років, це були працьовиті копи, але без особливих здобутків. Оскільки провідні поліцейські не надто хотіли долучатися до його команди, коли він повернувся до роботи, Резніку довелося задовольнятися тими, кого йому дали.

Резнік відсунув стілець, відкрив звіти з попереднього вечора і пробігся по них очима. Він запалив ще одну цигарку, глибоко вдихнув і видихнув дим у бік Фуллера. Постукавши пальцем по звіту, він узяв збільшений знімок руки Роулінса і зап’ястка з годинником.

— Тут сказано, Фуллере, що, на твою думку, ми витрачаємо забагато часу на цю справу. Усе точно? Ти справді так думаєш?

Фуллер витріщився на Резніка, а потім перевів погляд на Ендрюса, шукаючи підтримки. Резнік дивився на нього, ніби свердлив очима.

— Агов, Фуллере, я до тебе звертаюся, а не до нього! — Він підвівся. — Ти гадаєш, що я марную твій час, Фуллере? Що ж, дозволь мені дещо сказати тобі, вузьколобому маленькому… — Резнік зупинив себе, щоб не вилаятися, і натомість гепнув кулаками по столу, щоб випустити гнів. — Нам дісталася справа століття, і якщо ти не здатен цього зрозуміти, тоді ти ще дурніший, ніж мені здавалося. — Фуллер вирячив очі, а Резнік почав закипати від люті: — «Знову за своє!» Так ти думаєш? Ви всі так думали, вже за хвилину після того, як приєдналися до команди, чи не так? «Це він. Це все той нещасний

дурень, якого звинуватили ні за що! А краще сказати, кастрували!» Еге ж?

Фуллеру не подобалося бути мішенню для люті Резніка.

— Мабуть, це хтось із хлопців Гаррі Роулінса, сер, — процідив він крізь стиснені, розлючені губи.

— Маєш рацію. І ніхто з банди Гаррі Роулінса не здатен навіть перднути без його згоди. Це Роулінс мене підставив! А тепер настала моя черга схопити його за яйця й стерти з лиця землі.

Фуллер поглянув просто в розлючені очі Резніка і промовив:

— Це буде трохи складно зробити після того, як він загинув.

Тиша в кабінеті і витріщання Резніка на Фуллера, здавалося, тривали вічність. На думку Фуллера, Резнік був слабаком і дурнем, чия зірка слави давно згасла. Фуллер був старанним хлопцем, який робив охайні зачіски задля підвищення, і коли йому повідомили, що його переведуть на службу під керівництвом детектива-інспектора Резніка, він почувався розгубленим. У цьому чоловікові його дратувало геть усе: зношені, брудні черевики, сорочки з плямами, постійний запах поту, цигарки й жовті від диму пальці… Фуллер вирішив, що він спробує пронюхати все, що зможе, на нього. Це не повинно бути надто складним завданням: усі знали історію цього товстуна. «Від бруду не так уже й легко відмитися», — думав Фуллер.

Резнік запхав руки глибоко в кишені, ніби стримуючись, щоб не гепнути свого нахабного підлеглого. Коли він заговорив знову, голос був тихим і спокійним:

— Я не маю на увазі самого Роулінса, я кажу про його систему. Його записи… в існування яких, Фуллере, я впевнений, ти навіть не віриш.

Переходячи від одного краю столу до іншого, Резнік говорив швидко, випльовуючи слова й одночасно набираючи дим у легені й видихаючи його ротом і носом.

Резнік кидав на стіл папку за папкою, в яких були справи про нерозкриті пограбування.

— Напад на шосе А3, напад на об’їзді Юстас, напад у тунелі Блеквол. — Він тицяв схожим на обрубок пальцем у кожну папку, яка падала на стіл. — Поглянь на спосіб розташування автомобілів підозрюваних, Фуллере, він ідентичний — і щоразу їм вдавалося втекти. У нас немає нічого на жодного з них, жодної клятої зачіпки. — Тирада Резніка

перервалася нападом кашлю, від якого затрусилися його обвислі щоки й побагровіла шкіра на шиї. — І ви можете заприсягтися своїми дорогоцінними життями, що усіх їх і кожного підбурював Гаррі Роулінс! А знаєте, чому я так думаю? — Він зробив паузу, пронизливо дивлячись на Фуллера, чекаючи на зарозумілу ремарку, щоб сказати щось розумне. Фуллер мудро вирішив промовчати. — Кішка відкусила твого язика, Фуллере? — глузливо промовив Резнік. — У такому разі я тобі допоможу. Мені здається, що за кожним нерозкритим збройним пограбуванням стояв Гаррі Роулінс, адже почерк точнісінько такий самий, як і під час того випадку, котрий його повністю викрив! Крім того, я також думаю, що всі ці пограбування описані в його нотатках. — Хижий погляд Фуллера переходив із купи папок на столі на червоне спітніле обличчя Резніка. Резнік усміхнувся. — Саме так. Десятки злочинів просто чекають, коли їх розкриють. Ви ж розумієте, як це відобразиться на ваших клятих ідеально прилизаних і манірних резюме?

Резнік перевальцем підійшов до дошки з прикріпленим аркушем і різко смикнув головою. Детективи, ніби купка школярів, скупчилися навколо нього.

— Розкриємо одну — розкриємо усі! — оголосив Резнік, знімаючи аркуш, ніби чарівник, і відкриваючи перед усіма детальні знімки з місця невдалого пограбування на автомагістралі Стренд. Червоним маркером Резнік обвів знімок вантажівки для перевезення хліба. — Свідок бачив таку вантажівку перед інкасаторським фургоном. — Потім він обвів фургон «Форд-Ескорт», у якому були нападники. — Це фургон, який вибухнув, і в ньому загинуло троє чоловіків. — Постукуючи пальцем по обведеному хлібовозу, він продовжував свою думку. — У кожному з цих пограбувань, — Резнік вказав на розкидані на столі папки, — вони використовували однакове групування: четверо чоловіків. Водій, який їхав окремо в автомобілі попереду, — ось наша мета. Цей чоловік — ключ до всього іншого.

Відчуваючи пильний погляд Фуллера, Резнік раптом захотів йому врізати, але зміг опанувати себе й відійшов, щоб дати можливість іншим офіцерам вивчити знімки з місця злочину. Допиваючи залишки кави, яку приніс Ендрюс, він спостерігав, як Фуллер робив нотатки у

своєму кишеньковому записнику з емблемою відділу криміналістики, і не помічав, як кава розлилася на його сорочку.

— Чому нам не вдалося знайти того водія, Фуллере? Чи вантажівку з хлібом? Відстежити транспорт такого типу у Вест-Енді не надто складно, — промовив Резнік. Він отримував насолоду від того, як стискалися від злості губи Фуллера.

Фуллер знав, що Резніку хотілося його розлютити. Тому він відчайдушно намагався приховати своє обурення.

— Поліція проводила обшуки вдень і вночі, — казав він. — Справа в тому, що в нас був лише приблизний опис вантажівки від одного свідка. Можливо, це навіть був не хлібовоз — це міг бути будь-який великий фургон. І більш за те, ця вантажівка може ніяк не стосуватися пограбування.

— Ти не чув, що я сказав про почерк? І якби ти прочитав усі звіти про невдалий напад, то помітив би свідка, який їхав в іншій смузі і бачив, як великий білий автомобіль раптом зупинився перед інкасаторським фургоном. І чому ти думаєш, що цього не може бути, Фуллере?

— Що ж, можливо, перед підозрюваною вантажівкою з хлібом раптово зупинився інший автомобіль, що призвело до…

Резнік перервав Фуллера на півслові:

— Водій хлібовоза — наша зачіпка, наша єдина зачіпка — єдина, яку ми втратили! Запам’ятай мої слова, Фуллере, цей водій є частиною цілої картинки. Він навмисно зупинися, щоб заблокувати інкасаторський фургон.

Фуллер не збирався встрягати в суперечку, тому промовив:

— Як скажете,… сер.

Резнік помітив напругу, перш ніж Фуллер вимовив «сер». Він пропустив це повз вуха, але насупився.

— Я це нутрощами відчуваю, Фуллере. Водій тої вантажівки з хлібом має знати всі подробиці і всіх співучасників, навіть команду запасних. За чутками, Гаррі Роулінс зберігав інформацію про свої злочини й учасників у записниках. Якщо це правда, водій хлібовоза мав чути про них і, можливо, навіть знав, де вони зберігаються. Ми знайдемо ці записи й розплутаємо бозна скільки пограбувань, а ще проведемо чимало арештів. Я хочу, щоб опитали кожного, хто коли-небудь

вступав у контакт із цим негідником Роулінсом, а також усіх, хто тісно спілкується з його дружиною. Я хочу влаштувати цілодобове спостереження за вдовою Роулінс. Фуллере, негайно все організуй.

— Як щодо двох інших вдів? — запитав Фуллер.

Резнік помітив, як смикнулася права частина губ Фуллера, але вирішив не звертати на це уваги.

— Постежте кілька днів, не більше. Не думаю, що вони мають бодай якусь корисну інформацію.

— А як щодо антикварної крамниці Роулінса?

— Дурниці! Це місце — прикриття, ширма для фінансування пограбувань і відмивання награбованих грошей. Документація з того місця буде ідеальною. А мені потрібні його кримінальні записи!

Резнік рушив до дверей кабінету, відчинив їх і, виходячи, голосно випустив гази, уявляючи, як скривилося набурмосене обличчя Фуллера. Заходячись сміхом, Резнік рушив коридором, а детективи вибігли слідом за ним, затримуючи дихання.

Повернувшись у головний офіс відділу криміналістики, Фуллер вчепився в Ендрюса.

— Знаєш, Роулінс жодного дня не провів у відділку і, доки був живим, не отримав жодного звинувачення. Ми знаємо лише те, що він керував законним бізнесом. Якщо він стояв за всіма цими збройними пограбуваннями, куди тоді поділися награбовані гроші? Ми обшукали будинок Роулінсів, вивчили його банківські рахунки й рахунки його дружини й нічого там не знайшли — жодної зачіпки, через яку він міг би потрапити за ґрати.

Ендрюс кивнув.

— Мабуть, Резнік помиляється щодо водія хлібовоза. Ми зробили сотні запитів у різні пекарні, крамниці й супермаркети, тому дуже дивно, що нам не вдалося вийти на слід вантажівки чи її водія.

— Звісно! Він помиляється! — вибухнув Фуллер. — Але нам потрібно це йому довести — тому нехай Гоукс продовжує працювати над вантажівкою, а ви з Річмондом влаштуєте спостереження за будинком Роулінсів. Подивимося, чим займається вдова.

Розділ 4

За фіранками з мережива, які висіли у спальні, Доллі ще раз поглянула на себе у дзеркалі на туалетному столику. Її бездоганний зовнішній вигляд приховував різноманітні емоції, які вона взяла під контроль для того, щоб учинити задумане. Поліцейські в автомобілі без розпізнавальних знаків, який стояв неподалік від будинку, не могли її бачити, як, власне, і вона не могла бачити їх, але зараз вона мала позбутися їх і дістатися вулиці Слоун-Стрит. На неї чекала банківська скринька Гаррі. Її обурювало їхнє постійне втручання, їхнє самовдоволене припущення про те, що вона втратить пильність у такому «ослабленому стані» й сама приведе їх до чогось такого, що зможе згубити ім’я й репутацію Гаррі. Насправді ж їхня присутність призвела до протилежного: хоча Доллі почувалася геть кепсько, вказівки Гаррі її підбадьорювали. Виконуючи їх, вона наче продовжувала йому життя.

Доллі впевнено вирушила до перукарні Майри на вулиці Святого Джона Вуда, як робила це вже багато разів. Поглянувши у дзеркало заднього виду, вона переконалася, що авто без розпізнавальних знаків, яке стояло неподалік її будинку, їхало за нею. Доллі припаркувала свій «Мерседес» біля перукарні й пішла по тротуару до входу. Вона впізнала детектива-констебля Ендрюса — він зупинився поміж двох жінок, які сперечалися про те, хто першим побачив безкоштовний лічильник.

Перукарня Майри була місцем, де, як правило, збиралися дуже заможні клієнтки. Там була домашня атмосфера, і Доллі подобалося ніжити себе двічі на тиждень, навідуючись сюди. Оздоблення в перукарні було простим і елегантним, а дзеркала на стінах дозволяли вільно спілкуватися з іншими жінками, не крутячи при цьому головою. Під зухвалою зовнішністю Майри приховувалася доволі розумна і ділова жінка, й Доллі з радістю залишала чайові за її послуги. Майра знала, що чай, кава, печиво і келих вина можуть перетворити ранкову

сушку волосся на святкову подію — цим вона заслужила прихильність своїх клієнток, а вони, у свою чергу, заслужили її увагу.

Сьогодні, коли Майра привіталася з Доллі біля входу, як робила це завжди, жінка одразу ж перейшла до справи.

— Можете зробити мені послугу? — запитала вона, передаючи їй маленького Вульфа. — Потурбуйтеся про нього десь із годинку.

— А як же фарбування, місіс Роулінс? — запитала Майра.

Доллі усміхнулася й поцілувала Вульфа в голову.

— Не турбуйтеся. Я заплачу, — промовивши це, вона дістала з сумочки шаль і вислизнула крізь чорний хід.

Дійшовши до кінця провулку, Доллі піймала таксі на головній вулиці. А констебль Ендрюс усе ще намагався знайти місце, з якого було б зручно спостерігати за перукарнею Майри.

***

Коридор, який вів до банківських скриньок, здавався безкінечним, і Доллі непокоїлася, що всі на неї витріщаються. Знервована і дивно збуджена, вона самовдоволено ступала мармуровою підлогою, не відводячи погляду від серйозного молодого чоловіка, котрий чекав на неї на протилежному боці коридору. Їй потрібно було переконати його — і себе, — що вона належала до цього світу навіки замкнутих таємниць. Секрети — ось що зберігається у банківських скриньках.

Раніше Доллі була в цьому банку лише раз — із Гаррі. Тому зараз вона відчула, як у горлі залоскотало від нервів, коли незворушний молодий клерк записав її дані. Вона була такою знервованою, що мало не назвала власне прізвище.

— Сюди, місіс Сміт, — промовив клерк. Доллі вловила важкий, розуміючий наголос, з яким він вимовив прізвище. Дійшовши до ліфта, він передав їй ключ і натиснув на кнопку підвалу.

Коли двері ліфта відчинилися, її зустрів охоронець і провів крізь четверо важких дверей із замками, кожні з яких він одразу ж зачиняв за собою, перш ніж вони потрапили у сховище. З внутрішнього боку останніх дверей були встановлені решітки, які також потрібно було відімкнути. Коли охоронець відчинив зовнішні двері й почав шукати ключ, щоб відімкнути внутрішню решітку, Доллі подумала про життя за ґратами, якого так старанно уникав Гаррі. Він був напрочуд

розумним, і їм дуже пощастило прожити разом таке життя. За якусь мить смуток піднявся з її живота і зупинився десь у горлі. Вона відчула, як її нудить. «Швидше, — подумала вона. — Мені потрібно сісти».

Зайшовши у сховище, охоронець вказав на дзвоник на столі, на який слід натиснути, щоб викликати його, коли вона буде готова вийти. Доллі зачекала, доки він залишить сховище, а потім витягла ключ, який дав їй Едді. Вона просунула ключ у скриньку на стіні й повернула його. Всередині був міцний і важкий ящик.

За десять хвилин вміст ящика лежав перед нею на столі. Вона не мала часу, щоб перерахувати великі зв'язки банківських векселів, хоча там мало бути десятки тисяч фунтів стерлінгів, а ще вона не чіпала 38-міліметровий револьвер, який лежав під готівкою. Її увагу привернули записники Гаррі.

Записники були обгорнуті в коричневу шкіру й нагадували їй книжки, які вона бачила в п'єсі Діккенса на телебаченні. Записи на кожній сторінці були зроблені охайним почерком, усі сторінки були датовані й підписані, і в них була інформація практично за весь період їхнього двадцятирічного подружнього життя. Гортаючи сторінки, вона зрозуміла, що якісь зі згаданих там людей уже померли, але найбільше її вразив останній записник. На кожній сторінці містився величезний перелік імен і сум, які ці люди сплатили, записи про гроші були всюди. Задня сторінка записника була заповнена вирізаними й охайно вирівняними газетними статтями, що нагадувало альбом оглядів кінозірки. Але в цих газетних вирізках були докладні звіти про різні збройні пограбування, які, очевидно, були скоєнні Гаррі, а поруч зі статтями — імена, які, на думку Доллі, належали причетним до кожного пограбування, злочинцям. Недарма Фішери хотіли привласнити ці записи! Вони б могли назавжди позбутися конкуренції й отримати доволі кругленьку суму захованої готівки за стару роботу Гаррі.

Доллі злегка затремтіла. Вона не здогадувалася, що Гаррі організував і скоїв так багато тяжких злочинів. Дивлячись на дати, вона зрозуміла, що більшість пограбувань були здійснені після того, як вона втретє втратила дитину. Потім було певне затишшя, перш ніж вони знову відновилися після того, як хлопчик Доллі виявився

мертвонародженим. Від цієї думки їй стало боляче, але разом з тим вона все розуміла. Незаймана дитяча кімната була для Доллі, яка страждала від депресії, справжнім святилищем, і Гаррі ніколи не переступав поріг красивої кімнати кольору волошкового поля. Доллі знала, що він намагався притамувати біль від травм в особистому житті, поринувши з головою в роботу, але думала, що він займається антикварними аукціонами. Він не брехав їй, радше дозволяв неправильно розуміти, у яку саме «роботу» поринає.

Доллі продовжувала гортати сторінки останнього записника — аж раптом зупинилася, наче вкопана. Там охайним і бездоганним почерком Гаррі докладно описав план нападу, в якому загинув. Доллі побачила необхідну кількість зброї, опис потрібного транспорту, а також імена і контакти Джо Піреллі, Террі Міллера та інсайдера з охоронної компанії. Імена Піреллі і Міллер здавалися Доллі знайомими. Вони були присутні на кількох заходах разом зі своїми поважними дружинами — тепер уже поважними вдовами. На якусь мить Доллі замислилася над тим, чим зараз займаються ці дві жінки, несвідомо дозволяючи собі усміхнутися. «Що ж, принаймні вони не займаються тим, чим зараз я», — подумала Доллі.

Докладні плани й схеми скоєння грабежу здавалися сценарієм до якоїсь вистави. Вона не могла повністю повірити в те, що людина, яка так неохоче піднімала свій брудний одяг із підлоги в спальні, могла бути настільки організованою, коли йшлося про пограбування інкасаторського фургона з озброєними охоронцями… але в таких випадках йому не потрібно було мати справу з пранням. Раптом Доллі пригадала брудний наручний годинник Гаррі. Відчуваючи легку слабкість, вона повільно загорнула записник. Але за кілька секунд знову його розгорнула і почала швидко гортати сторінки, щоб поглянути, які у Гаррі були плани на їхнє майбутнє, відчайдушно намагаючись дізнатися всі таємниці про кохану людину, які тільки могла відшукати.

— Господи, — прошепотіла вона до Гаррі, прочитавши його слова, — ти навіть спланував злочини на 86-й рік!

Коли описи його планів добігли кінця, Доллі поглянула на свій годинник. Відколи вона вийшла з перукарні, минула майже година, тож їй потрібно було повертатися.

У таксі дорогою назад до Майри Доллі зробила деякі нотатки у своєму маленькому чорному записнику «Гуччі» про те, що прочитала про невдале пограбування. Вона використовувала власний скоропис, якщо одного дня копам, які за нею стежать, кортітиме провести випадковий огляд її речей.

Доллі прослизнула в перукарню Майри так, як і виходила з неї. Зсередини салону вона помітила одного з детективів, який наближався до вхідних дверей. Швидко зорієнтувавшись, вона зняла пальто, схопила журнал і сіла під сушку саме в ту мить, коли офіцер увійшов. І солодко усміхнулася, коли він вийшов, збентежений, а тоді дістала свій нотатник, щоб перечитати записи.

Розділ 5

Арні Фішер палав від люті, від такої люті, яка змушувала його зачинятися в шафі, коли він був хлопчиськом. Його жорсткі блакитні очі горіли гнівом, а в кутику тонких губ пінилися слина, коли він ходив навколо свого величезного столу. Він був одягнений у блідо-сірий костюм, на ногах — бездоганні сірі туфлі ручної роботи, а навколо шиї — синьо-сіра краватка з послабленим вузлом. Він витягнув шухлядку з письмового столу і жбурнув її через кімнату.

Арні щойно оновив дизайн свого домашнього офісу на Беврік-Стрит. Тепер оксамитові шпалери й м’який килим поєднувалися із зеленим покриттям більярдного столу. Також він замовив нові меблі: два важкі дивани з коричневої шкіри, книжкову шафу з червоного дерева і журнальний столик на вигнутих ніжках у тон. Газовий камін з імітацією дров виступав трохи наперед, очікуючи, коли його підключать до системи. Люстра, яку потрібно було підвісити до стелі, небезпечно балансувала на краю журнального столика, а поряд на підлозі лежали вирізки спортивних статей, які мали висіти на зелених стінах. Намагаючись показати гарний смак, Арні створив жахливий і похмурий інтер’єр. У нього навіть була суміжна ванна кімната, в якій встановили темно-зелену ванну, зелений умивальник і золоті крани. А ось від біде він вирішив відмовитися, тому що в кімнаті не було достатньо місця. Арні рухався вперед: новий офіс, новий етап — щойно він отримає записи Роулінса, уже ніщо не зможе його зупинити.

Раптом у туалеті злили воду і звідти вийшов Тоні, застібаючи на ходу ширінку і чухаючи яйця. Він ніколи не мив руки.

— Навіщо ти це зробив? — запитав Арні, показуючи пальцем на стіл.

— Зробив що?

Арні гримнув долонею по столу:

— Я казав, що хочу, щоб цей стіл вкрили палітурою з шелаку! Це ж клятий антикваріат. А якісь безрукі бовдури вкрили його клятим лаком!

З рота вирвалися краплі слини, і він витер їх зім’ятим шовковим носовичком. І знову грюкнув рукою по столу, вивільнюючи лють. Потім дістав з кишені кулькову ручку і, схопивши її, наче ножа, залишив глибокі подряпини на поверхні столу.

Тоні лише знизав плечима, не в змозі поворухнутися від гніву Арні.

— До речі, на це пішла чимала сума. — сказав він. — Ти маєш бути вдячним!

Арні витягнув ще одну шухляду і жбурнув її через кімнату, ледь не поціливши Тоні в голову. Той навіть не здригнувся. Він ніколи не турбувався, коли Арні лютував. Зрештою, ця лють завжди вщухала.

А ось по-справжньому потрібно було непокоїтися й бути обережним тоді, коли його брат був уважним і привітним, коли він посміхався тією дивною, натягнутою посмішкою, від якої й без того тонкі губи перетворювалися на ниточки. Зараз же він клацав зубами, як той віслюк. Тоні вийшов із кімнати, й увійшов Боксер.

Арні опанував себе, ніжно потираючи рукою по кришці відполірованого антикварного столу.

— Поглянь-но, Боксере. Це стіл з інкрустацією, а ті ідіоти зробили… — Арні зупинився, перш ніж знову розлютитися. — У мого брата немає відчуття смаку. Немає нюху на красиві речі.

Звісно ж, Боксер був таким само невігласом, як і Тоні, але йому, принаймні, вистачало клепки виглядати винним. Арні сів у шкіряне крісло і заклав руки за голову.

— То в тебе є якісь новини, Боксере? — запитав він.

— Не зовсім, містере Фішере. Я сказав їй, що ви заплатите кругленьку суму за записи Гаррі, але вона й оком не змигнула. А ще мені здається, що вона не знає, де вони.

— Мене не цікавить твоя думка! — гаркнув Арні. І в цю мить у кімнату прослизнув Тоні, щоб поглянути, чи все гаразд.

— Якщо дасте мені ще трохи часу, містере Фішере, я спробую знову. Вона все ще дуже пригнічена. З нею буде легше говорити, коли вона трохи заспокоїться.

Тоні стояв майже впритул до правого плеча Боксера, практично дивлячись йому у вухо, слухаючи його нікчемні припущення. Він умирав від бажання увірвати його, залякати та познущатися з цього

слабкого й жалюгідного чоловіка. Боксер стояв з опущеною головою, човгаючи ногою.

— Це все? — запитав Тоні, ще наблизившись до Боксера.

Арні підняв руку — ледь помітний жест, але навіть цього було досить, щоб Тоні замовкнув. Він хитнув головою. Тоні був готовий стояти на своєму, але раптом він помітив ту напружену неприємну усмішку, тому подумав ще раз і вийшов з кімнати.

Боксер переминався з ноги на ногу. Арні його лякав, і він себе за це ненавидів, але мерзенний гомик змушував його непокоїтися. Ніколи не знаєш, чого від нього можна очікувати. Тоні був інакшим. Він був справжнім бабієм і міг заманити у ліжко будь-кого, в кого було чотири кінцівки, а ще він швидко пускав у хід кулаки, якщо вбачав у цьому необхідність. Іноді він був абсолютно божевільним — але принаймні це була частина Тоні. А ось погляд Арні жахав дужче.

— Час, Боксере, — це річ, якої в мене може і не бути, — промовив Арні. — Ти взагалі розумієш, що може виявитися в тих записниках?

— Так. Я розумію, містере Фішере, і роблю все можливе, щоб їх роздобути.

— Усі твої намагання — повна маячня. Коли саме в тебе відбулася ця безглузда розмова з Доллі Роулінс? Я доручив тобі це завдання ще три дні тому.

Боксер почав невпевнено промовляти чергове вибачення:

— Я не хотів повертатися з порожніми руками, містере Фішере. Розумієте, я намагався вигадати інший спосіб долучити її до співпраці. Але не зміг, тому мені здалося, що буде краще, якщо сказати все, як є. Тож я сказав їй прямо… я сказав: «Тільки не йди ні до кого, бо містер Фішер розсердиться». Вона не робитиме нічого дурного, чесно, не буде.

Арні підняв палець угору, і Боксер замовчав, наче нажаханий пес, якого залякує власник.

— Ти добряче намочив штанці, чи не так, Боксере? Це завдання занадто складне для тебе? Не можеш із ним упоратись? Хочеш, щоб Доллі Роулінс зайнявся Тоні? Еге ж?

Боксер знав, що саме робитиме Тоні, якщо йому накажуть розговорити Доллі.

— Ні, не робіть цього, містере Фішере. Дозвольте ще раз поговорити з нею. Прошу!

Арні зняв окуляри й почав повільно їх протирати:

— Ти просиш мене дати тобі більше часу, і я його дам. У тебе є два тижні, друже, два тижні. Якщо за цей час ти не роздобудеш записники Роулінса, я попрошу Тоні провідати вдову, а ти знаєш, як Тоні ставиться до жінок, чи не так?

Пролунав дзвінок телефону, Арні зняв слухавку і миттєво стишив голос, здригаючись усім тілом:

— Привіт, Карлосе. Усе добре, дорогий, усе добре. Зачекай-но хвильку — усе, Боксере, йди геть і запам’ятай ось що: якщо в записниках і є чиєсь ім’я — то це точно твоє. Це ж ти працював на того негідника. А тепер забирайся, доки я не натравив на тебе Тоні.

Кваплячись покинути офіс, Боксер повільно обмірковував слова Арні. Той мав рацію. В його інтересах отримати ці книги. Для Гаррі він був «хлопчиком на побігеньках» у кількох пограбуваннях.

Боксер вирішив, що сьогодні ж увечері поїде і знову зустрінеться з Доллі, подобається їй це чи ні. Він тихо зачинив двері до кабінету Арні й почав спускатися сходами до клубу. Приміщення виглядало темним і пошарпаним як удень, так і вночі; несвіжий застояний запах сигаретного диму, змішаного з пивом, приліпився до червоних оксамитових фіранок. Він був гострим і нудотним.

Тоні Фішер тинявся біля сходів. Він почав насміхатися з нещасного старого Боксера.

— Артур Негус із «Турне антикваріату»[1] вже заспокоївся?

Боксер почав нервово ходити навколо Тоні. Той зробив крок уперед і поставив кулаки в позицію боксера.

— Ну ж бо, Боксере… покажи мені свій характер!

Боксер нерішуче підняв кулаки, Тоні з усієї сили вдарив нижче поясу. Боксер зігнувся, тримаючись за живіт і задихаючись.

Тоні загрозливо навис над ним.

— Втрачаєш пильність, сонечко, — сказав він і, заходячись сміхом, побіг сходами вгору. Боксер відчув, що його почало нестримно нудити.

[1] Артур Негус (Arthur Negus) — один із ведучих популярної у Великій Британії телевізійної програми «Antiques Roadshow» про оцінку антикварних речей.

Розділ 6

Доллі стояла у своїй темній спальні за фіранкою, спостерігаючи за тим, як копи слідкують за нею. Той-таки поліцейський автомобіль без розпізнавальних знаків, який їздив за нею до перукарні, тепер стояв неподалік від її будинку. Вона посміхнулася сама до себе і кинула погляд на Вульфа, який згорнувся калачиком на ліжку.

— Вдало вони припаркувалися під вуличним ліхтарем, — затуркотіла вона до Вульфа, ніби до маленької дитини. — Так ми можемо побачити їхні дурні, сповнені нудьги пики.

Один із чоловіків, одягнених у цивільне, вийшов з автомобіля й кудись пішов, залишивши Ендрюса на пасажирському сидінні. Посмішка Доллі зникла з обличчя й вона рушила вниз, а Вульф задріботів поряд.

Детектив-констебль Ендрюс відчайдушно намагався зосередитись на Доллі, коли вона вийшла з будинку. Очевидно, вона зібралася вигуляти пса, адже накинула на плечі пальто і не взяла сумочку. Ендрюс позіхнув. Спостереження було нудною справою.

Він бачив, як Доллі, не поспішаючи, йшла тротуаром, зупиняючись, коли крихітний собака піднімав ногу на кожне дерево, стіну чи ліхтарний стовп. Коли вона дійшла до рогу вулиці, констебль зник із поля її зору. Доллі зупинилася, поклавши руки на талію і повернувшись спиною до Ендрюса. Вона плеснула в долоні, промовляючи:

— Ходи сюди! Вульфе! Сюди!

Ендрюс усміхнувся сам до себе. У Доллі не було того командного тону, що у Барбари Вудхаус із телевізійного шоу про тренування собак.

— Якщо ти дружина майстерного злочинця, — прошепотів він сам до себе, — то я балерина.

Доллі завернула з собакою за ріг будинку. Ендрюс хотів вийти з автомобіля й піти за нею, але надворі було прохолодно, і вона лише вигулювала пса. Однак, коли за хвилину Доллі не повернулася, він

почав непокоїтись, тому все ж таки вийшов і побіг туди, де бачив Доллі востаннє.

— Хай йому грець! — процідив він крізь щільно стиснуті зуби.

Доллі і Вульфа ніде не було видно. Він прибіг назад до автомобіля саме в ту мить, коли його колега, детектив-констебль Річмонд, повернувся з двома чізбургерами й молочними коктейлями.

— Ти бачив її? — схвильовано запитав Ендрюс.

— Кого? — однак Річмонд усе зрозумів і зітхнув. — Тільки не кажи, що ти загубив підстаркувату жінку з песиком!

— Гадаєш, Резнік буде докопуватися, хто з нас за нею стежив і хто пішов на незаплановану перерву по бургери?

Річмонд зрозумів, що намагається сказати Ендрюс, тому викинув їжу і напої, які його викривали, на найближче подвір’я й сів в авто.

— Я сяду за кермо, — сказав він. — Ми знайдемо її.

***

Доллі з Вульфом розчинилися в натовпі парубоцької вечірки в кінці вулиці Барнет-Роуд, а потім піймала таксі до станції на Ліверпуль-Стрит. Поки таксі їхало на південь, поліцейське авто без розпізнавальних знаків, за кермом якого сидів Річмонд, рвонуло повз них у протилежний бік, розвертаючись на 180 градусів. Доллі усміхнулася й погладила маленького Вульфа, який згорнувся калачиком поряд із нею. Вона відчувала, як по її тілу протікає адреналін. Їй здавалося, що завдяки цьому вона стає ближчою до Гаррі.

Водій таксі спостерігав у дзеркало заднього виду, як вона уважним поглядом проводжає автомобіль Річмонда. У його таксі встигло побувати достатньо людей, щоб він зрозумів, що Доллі або перейшла закон, або ж поверталася додому до чоловіка, провівши ніч із коханцем — і, зважаючи на вік Доллі, таксист схилявся до думки, що вона була причетна до світу злочинності.

Не помічаючи, що за нею спостерігають, Доллі пробурмотіла сама до себе:

— Ми йому показали, Вульфе, чи не так, любий? Саме так. Ми його надурили!

На станції Ліверпуль-Стрит Доллі розплатилася за таксі без решти — вона ще вдома поклала готівку в кишеню пальта, щоб було швидше. Відтепер підготовка була дуже важливою. Роззирнувшись довкола і переконавшись, що за нею не стежать, Доллі, взявши Вульфа, пішла завулками до великих арок позаду станції. Тут був ряд сховищ, які британська залізниця використовувала для зберігання товарів, але деякі з них винаймали автомеханіки, які проводили тут ремонти й перевіряли температуру мастила в двигуні.

Без зовнішнього освітлення вулиця була темною, похмурою і холодною, а кожен будинок ховав попередній від природного денного світла. Доллі повільно йшла вздовж арок. Вона не поспішала; не бачила, у що може вступити, тож її очі мали звикнути до темряви. Вона шукала п’ятнадцятий номер. У деяких арках не було дверей, і всередині вони нагадували величезні печери, де по стінах стікала вода, — холодні, вогкі і з мускусним запахом, наче в підземеллях. Старі, поламані та заіржавілі автомобілі тихо стояли, наче примари з минулого, з розбитими вітровими вікнами, без коліс і з відчиненими дверцятами. Вона проходила повз розбиті авта, все дужче й дужче загрузаючи в багнюці, а ще порвала колготки, зачепившись об зазубрений старий бампер. В одному з незайнятих аркових проходів, біля саморобного вогнища, розкладеного в старій бочці для сміття, у ступорі лежало кілька п’яниць. Вони не помітили, як Доллі проходила повз них.

Зрештою Доллі зупинилася біля зелених розсувних дверей. Дістави з кишені пальта ключі, які залишив Гаррі, вона спробувала відімкнути одним із них замок. І мало не впустила на землю Вульфа, коли двері несподівано відсунулися на кілька сантиметрів, почулося страшне гарчання й пронизливий гавкіт якогось собаки. Вульф і собі почав гавкати, від чого пес за дверима став іще агресивнішим. Доллі прикрила пащу Вульфа рукою; вона чула, як грюкав ланцюг пса, як той шалено кидався на двері. Поглянула вгору і побачила, що стоїть біля дверей номер тринадцять. Тоді швидко перебігла до наступної арки, сподіваючись, що собака не звертатиме на неї увагу.

На невеликих вхідних дверях, вмонтованих у більші дерев’яні двері сховища, була надряпана цифра «15», яка тепер здавалася бляклою і

ледь помітною. Таємне місце Гаррі. Доллі спробувала запхати в замок один із ключів, тоді інший, і нарешті двері відчинилися.

У великій, схожій на печеру кімнаті стояла тривожна тиша, яку порушувало хіба відлуння гуркоту потягів, що проходили вище. Доллі зачинила за собою двері, поставила Вульфа на підлогу й увімкнула невеликий кишеньковий ліхтарик.

Підсвічуючи тоненьким променем світла, вона повільно просувалася вперед, і коли Вульф принюхувався до старих примарних автомобілів, хитаючи хвостом, вона була впевнена, що він відчуває запах Гаррі. Вульф здавався неймовірно схвильованим від того, що зможе знову побачити свого господаря. А коли поглянув угору, ніби запитуючи в неї: «То де ж він?» — її серце обірвалося й вона знову відчула, що втратила Гаррі.

Це «чоловіче місце» ніяк не поєднувалося з бездоганною розкішшю їхнього будинку у Поттерс-Бар. Вона відчувала запах поту і тяжкої роботи, а ще тестостерону, коли уявляла, як компаньйони Гаррі вловлюють кожне його слово, поки він виступає перед ними. Здавалося, Доллі не рухалася цілу вічність. Вона ніколи не була в цьому сховищі й боялася того, що могла знайти у цій темряві. Доллі жила з упевненістю, що одного дня натрапить на якусь таємницю Гаррі, але вона завжди уявляла, що це буде молода коханка. Він був таким неймовірно вродливим, що навіть найкращі чоловіки у світі не могли з ним зрівнятися. Але те, що було у цьому сховищі… це велика таємниця, яку потрібно було зберегти.

Вона ступила кілька кроків уперед, зосереджуючи погляд на найдальшому темному кутку, й не помітила калюжі — густої, липкої багнюки з плямами від мастила, й вилаялася, коли відчула, що частина коричневої рідини просочилася крізь черевики. Зиркнула на зіпсоване взуття й побачила Вульфа, який сидів посеред калюжі, весело мотиляючи хвостом. Тепер його маленькі лапки були «одягнені» в чорні жирні шкарпетки.

Доллі підійшла до задньої стіни гаража, оминувши кілька великих дерев’яних міжкімнатних дверей, у яких також були менші внутрішні двері з замком. Відчинивши їх, Доллі увімкнула лампи над головою. Коли вони моргнули життям, вона здивувалася, побачивши, що прибудована кімната значно чистіша за решту сховища. Біля стіни

стояв якийсь брухт, а в центрі — фургон, вкритий брезентом. Стягуючи брезент, рука Доллі зісковзнула, і вона здригнулася, бо зламала ніготь. Вульф прослизнув під фургон і почав відчайдушно шкребти кігтями підлогу. Доллі опустилася на коліна поряд, знову порвавши колготки, і подивилася, що саме знайшов собака.

Під шматками бетону були дерев'яні балки. Прибравши їх, вона побачила півметрову яму, в якій лежало щось загорнуте в коричневий мішок. Вона витягнула згорток і розкрила його — всередині було дві рушниці. Револьвер у камері зберігання Гаррі став доказом, що її чоловік користувався зброєю, тому ця знахідка її не здивувала. Насправді її серцебиття пришвидшувалося від думки про те, що він залишив їй щось, щоб вона могла себе захистити, навіть після того, як його не буде поряд. Але ці рушниці… Ці рушниці були чимось зовсім іншим. Вони були не для захисту, рушниці використовувалися для здійснення збройних пограбувань. У ту мить Доллі відчула себе ближчою до Гаррі, аніж у будь-який інший момент із часу його смерті. Він дав їй ключі від цього місця й нарешті дозволив їй усе дізнатися. Відтепер лише Доллі могла вирішувати, що їй робити з цією інформацією.

Не чіпаючи рушниць, Доллі загорнула їх і поклала назад у яму. Потім вона повільно підвелася. «Усе тут», — подумала, роззираючись довкола; усе, чим користувався Гаррі під час пограбувань — автомобілі, фургони, інструменти для різки, рукавички, рушниці. Тепер усе це належало їй. Доллі запхала руку в кишеню забрудненого мастилом пальта, дістала записник і розкрила його на сторінці зі скороченими записами, які вона зробила, коли вийшла з банку. Усе, що Гаррі було потрібно для скоєння наступного пограбування, було в його записах, у її щоденнику і в його сховищі. Вона клацнула кнопкою кулькової ручки й намалювала жирну галочку поряд з записом «2-С-О»; дві рушниці. Посміхнувшись, вона виразно відчула, як Гаррі посміхається їй у відповідь… «Моя дівчинка», — сказав би він.

Доллі пройшла крізь вологе, схоже на печеру сховище. Воно було величезним. Жінка пішла до маленької кімнати в дальньому кінці, яка виглядала так, ніби була збудована зі старих офісних меблів. Лак злущився з колись відполірованого дерева, а тріснуті вікна вкрила павутина й пил. Вона повернула ручку брудних дверей та увійшла

всередину. Поглянувши на руку, помітила, що на ній з’явилися жирні відбитки пальців, візерунок яких нагадував її відбитки. І уявила, що це пальці Гаррі торкнулися до неї.

Офіс був простим: лише раковина від умивальника і невелика газова пічка, стіл, пара дерев’яних стільців з різних гарнітурів і велика кількість зображень дівчат на стіні. Брудні чашки й запліснявіле надкушене печиво вказували на те, що Гаррі і його команда, мабуть, планували пограбування, яке перетворилося на ту страшну трагедію. Доллі позбирала немиті чашки й поскладала їх у брудній раковині. Вона повернула крани, і з них вирвався стукіт від наростаючого тиску, коли вода намагалася пройти через труби. Раптом з крану потекла коричнева іржава рідина, бризнула на пальто Доллі й змусила її відстрибнути назад. Вона кинула чашки в раковину, розбивши дві з них і відламавши ручку у третьої — усього три розбиті чашки: Гаррі, Террі і Джо. Доллі так довго стримувала сльози, що наодинці в кабінеті Гаррі вона дозволила їм вийти назовні. Полегшення виявилося таким сильним, що вона відчула легкість і слабкість, тому була змушена вхопитися за раковину, щоб утриматися на ногах. Вона боролася з емоціями, але ці намагання були марними, шлюзи були відчинені і їх ніщо не могло зачинити. Спустошливий смуток від втрати Гаррі витягував сили, проте Доллі намагалася триматися прямо, навіть коли вхопилася за холодну керамічну раковину. Схиливши голову, вона побачила, що Вульф сидить біля її брудних, із жирними плямами, ніг. Раптом Доллі пригадала той час, коли справи в Боксера йшли не найкращим чином і він залишився буквально ні з чим, і як Гаррі витягнув його. «Куди б я не поглянув, усюди якесь лайно собаче», — сказав Боксер Гаррі, заливаючись спиртним. А Гаррі у відповідь підняв голову Боксера і відповів: «Тоді подивися вгору, Боксере, мій старий друже. Якщо дивитимешся вниз, то не зможеш побачити нічого, окрім лайна. Тому дивися вгору». Звісно, Гаррі зовсім не був другом Боксеру, але він завжди вмів підібрати потрібні слова.

Коли Доллі нарешті підняла голову, сльози перестали текти, а Вульф уже скочив на лапи, чекаючи на її наступний рух. Вона востаннє подивилася на три розбиті чашки, підняла свого маленького песика і міцно стиснула в обіймах, незважаючи на його брудне і жирне хутро.

— Що ж, любий, — прошепотіла вона. — Тепер із матусею все гаразд. Тепер усе буде добре.

Розділ 7

Лінда приїхала у спа-салон закритого типу, що на Квітковій вулиці, точнісінько о десятій і одразу ж збагнула, що її найкраще вбрання, яке вона попрасувала одразу ж після дзвінка Доллі, навіть близько не могло зрівнятися з дивовижним одягом інших жінок, котрі пропливали легкою ходою повз. «Вони, мабуть, не працювали жодного дня у своєму житті», — подумала Лінда і вже збиралася вийти назовні, але зарозумілий адміністратор запитав, чи є вона гостею когось із членів салону. Коли Лінда назвала ім’я місіс Роулінс, її радісно запросили увійти.

Під час обов’язкової екскурсії Лінда не знала, куди їй дивитися. Раніше вона ніколи не бачила стількох напівоголених жінок, і це видовисько їй зовсім не подобалося. Найгірше було у роздягальні: там усі були голими й просто вешталися туди-сюди, як у себе вдома. Насправді Лінда навіть удома не ходила оголеною, бо непокоїлася, що її може побачити мийник вікон або судовий присяжний, який міг постукати в двері.

Ціни в барі були здирницькими, і вона замислилася над тим, щоб вислизнути в кафе навпроти по сендвіч із беконом і каву, але помічниця сказала, що їй лише потрібно назвати ім’я місіс Роулінс, і все принесуть на блюдечці. Лінда здригнулася. Вона ніколи не отримувала нічого задарма.

— Мені ось це, — промовила вона, вказуючи на сендвіч. Сир також згодиться.

Лінду із сендвічем у руці провели назад у жахливу роздягальню, де її покинули напризволяще. Вона стояла там, повністю одягнена, і почувалася справжньою ідіоткою, намагаючись не дивитися на зади й цицьки, які нахабно з’являлися перед нею. Вона не могла довго стримуватися, тому, опустивши голову, стрімко вийшла.

Прогулюючись по тренажерній залі, Лінда кинула погляд на велотренажери. Спершу вона заледве впізнала Ширлі — та здавалася змарнілою і виснаженою, але все одно це була вона. Лінда продовжила

вештатися по залі, аж раптом її зупинила одна з працівниць, котра повідомила, що не можна перебувати у місці для занять у неналежному одязі.

— Агов! — Лінда закричала до Ширлі. — Ти зголодніла?

Ширлі повернулася і, впізнавши Лінду, припинила крутити педалі. Лінда поквапилася відійти від працівниці. Жінки не обійнялися, оскільки не були впевнені, що це доречно, тому Лінда лише промовила:

— Давно не бачились!

Вони швидко з’ясували, що бачилися востаннє на якійсь коктейльній вечірці зо два роки тому. Спогади Лінди про події того вечора були й близько не такими чіткими, як у Ширлі, а все через бар із безкоштовними напоями, але Ширлі допомогла заповнити прогалини. Найважливішим було те, що вечірку організував Гаррі Роулінс, а зараз саме Доллі Роулінс витягнула їх на люди й попросила зустрітися з нею у цьому місці.

Ані Ширлі, ані Лінда не знали напевно, навіщо їх покликали, але вони обидві сподівалися, що це якось стосується грошей. Вони, власне, навіть не спробували уявити іншу причину.

— Що ж, якою б не була причина, — промовила Ширлі, — я збираюся насолоджуватися послугами спа, доки матиму таку можливість. Ходімо! — Вона рушила в бік роздягальні, а Лінда сором’язливо пішла за нею.

Ширлі швидко загорнулася у м’який білий рушник, наданий закладом, доки Лінда з усіх сил, але безрезультатно, намагалася зосередитися на своїх обдертих нігтях, уникаючи зорового контакту з іншими відвідувачками. Ширлі передала їй рушник.

— Розслабся, Доллі за все платить, — доброзичливо мовила вона.

Лінда забула, якою вродливою була Ширлі, якою вона була невимушено-елегантною і жіночною. Навіть попри квадратний рушник, Лінда все одно могла роздивитися фігуру Ширлі, а її зачіска і макіяж, як завжди, були бездоганними. Лінда не збиралася дозволяти Ширлі бачити, як вона себе занедбала, тому вирішила віджартуватися.

— Ширл, я не хочу, щоб від вигляду мого тіла оскаженіли хлопці.

— Тут самі жінки.

Переможена, Лінда взяла рушника, якого тримала Ширлі.

— Що ж, але я все одно не зніматиму бюстгальтер і трусики. Їх можуть поцупити! — вона зачинилася в невеликій кабінці для більшого усамітнення. Коли Лінда нахилилася, щоб зняти взуття, вона побачила, як Ширлі, яка тепер сиділа, дивиться на неї.

— Хай йому грець! — приємний тембр голосу Лінди прокотився луною у роздягальні. — Який зиск від цих клятих дверей, якщо вони закінчуються за півметра від підлоги!

Коли Лінда випрямилася, її голова і плечі визирнули з-за верхньої частини дверей, і Ширлі не могла стриматися, щоб не захихотіти. — Ніби перевдягаєшся за поштовою маркою! З таким само успіхом я могла б і не прикриватися! — Лінда перекинула руки через двері, і дві жінки розсміялися вперше, відколи почули трагічні новини.

Об 11:30 Ширлі, заплющивши очі, розслаблялася в молочній воді джакузі з бульбашками, а Лінда сиділа на краю, опустивши у воду ноги по щиколотки. Шлейки її червоного оксамитового бюстгальтера проглядали над рушником, а крихти від сирного сендвіча падали прямісінько у воду — але вона на це не зважала.

— Хороший секс точнісінько такий само ефективний, як і година тренувань. Ти це знала? І можу тобі сказати, що він не коштує стільки, як річний членський внесок за спортзал, — Лінда всміхнулася сама до себе, запхала до рота останній шматок сендвіча і вимила руки в джакузі. — Звісно, ти не зможеш просто лежати й насолоджуватися, тобі теж треба докласти певних зусиль.

— Ти взагалі можеш говорити про щось іще?

— Ну зараз я ж нічого не отримую. Ми з Джо займалися цим майже щоночі, — настрій Лінди зіпсувався, коли вона пригадала свого чоловіка. — Можу сказати, що тепер доведеться багато чого змінити.

Ширлі розплющила одне око і поглянула на Лінду. Невже місячний целібат справді був найбільшою зміною після того, як її чоловіка висадили в повітря під час невдалого пограбування?

Оскільки опівдні Доллі все ще не з’явилася, Лінда починала дратуватися. Ширлі тепер лежала на шезлонгу, а Лінда сиділа біля неї і пила каву, заїдаючи шоколадним батончиком, і бурмотіла про гроші.

— Якщо вона зараз же не з’явиться, я витрачу цілий статок на їжу, якої навіть не хочу! Я вже встигла погладшати за цей час, що тут сиджу! Клятий оздоровчий центр.

— Вона прийде. Говори тихіше! — прошепотіла Ширлі. Вона вже забула, якою Лінда може бути непристойною, навіть коли не п’є. Насправді Ширлі замислилася, чи Лінда, бува, не додала нишком у свою каву краплю горілки, адже розмовляла все голосніше. Двічі вона годувала папуг у клітках, що висіли на величезних ліанах, шматочками печива. Працівники центру просили її цього не робити, але вона на них не зважала. А ще вона робила гучні зауваження й сміялася з фігур деяких жінок, називаючи їх «паличниками»[2].

Лінда не хотіла, щоб Ширлі через неї ніяковіла, але вона бачила, що стається саме це. Правда у тому, що в цьому елегантному середовищі Лінда почувалася не в своїй тарілці. Вона роззирнулася довкола: усі ці жінки були самозакоханими, розпещеними, зарозумілими, худими сучками, у яких грошей більше, ніж вони встигають їх витрачати. Вона вже збиралася йти геть, аж раптом побачила, як у їхній бік неквапно йде Доллі, загорнувшись у такий само рушник і обкрутивши іншим рушником волосся. На шляху до шезлонгів вона кивнула, вітаючись, кільком працівникам.

— Господи всемогутній, — фиркнула Лінда і злегка штовхнула Ширлі ліктем. — Лише поглянь: Лана Тернер[3] жива і здорова й мешкає в Лондоні.

— Привіт, Ліндо, привіт, Ширлі. Вибачте, що не надіслала квіти. Це не за інструкцією, — мовила Доллі з посмішкою.

Лінда закусила губу. Голос Доллі, ніби з телевізійного шоу «Дивись із мамою», і необдумана згадка про похорони їхніх чоловіків вкрай її роздратували. Навряд чи варто було вітатися саме так. На думку Лінди, краще було сказати щось на зразок: «Як поживаєте?» чи «Давно не бачились», або ж «Мені дуже шкода, що мій чоловік погубив ваших чоловіків!»

— Ходімо в сауну, там нас ніхто не потривожить, — мовила Доллі і пішла вперед. Ширлі і Лінда рушили за нею точнісінько так само покірно, як Вульф — ніби вони інстинктивно відчували, що краще піти, аніж пручатися.

Раніше Лінда ніколи не була в сауні. Вона дуже пітніла і турбувалася, що з її червоного оксамитового бюстгальтера злізе фарба і проступить

крізь незайманий білий рушник. Ширлі, яка в саунах бувала часто, одразу ж лягла на верхній лавці.

— Як поживаєте? — запитала Доллі так, ніби це було найбільш невинне запитання у світі. Тепер Доллі нічого не робила просто так — а знаючи, що вона щойно зробила, їй хотілося дізнатися трохи більше про цих вдів, перш ніж ділитися з ними своїми здогадками. Доллі також пам'ятала ту коктейльну вечірку, яка відбулася два роки тому. Там було повно злодіїв із чотирьох кінців Лондона. Якщо бути зовсім чесною, Доллі не пам'ятала Ширлі і не пригадувала, щоб дівчина промовила в ту ніч бодай слово; натомість вона чудово пам'ятала Лінду.

— Террі не залишив жодних грошей на заставу, тому якщо наступного тижня я не виграю у конкурсі «Міс Падінгтон», мені доведеться шукати роботу, — здавалося, це по-справжньому пригнічувало Ширлі, але, зрештою, вона була звичайною дівчиною, якій не так давно виповнилося двадцять років і яка не мала ані освіти, ані навичок для справжнього життя. За нею завжди хтось доглядав, і вона уявлення не мала, як виживати самостійно.

— Моє серце обливається кров'ю, — насмішкувато промовила Лінда. — Спробуй зайнятися одразу трьома справами. Саме стільки було у мене, коли Джо був у мені востаннє. І що це в біса за «Міс Падінгтон»?

— О, це конкурс краси! — очі Ширлі засяяли, коли вона почала пояснювати. — Мама записала мене на участь. Спершу я дуже розлютилася, адже я щойно втратила Террі. Але за перемогу дають тисячу фунтів стерлінгів і відпочинок на двох на Мальорці. А ще переможниця зможе взяти участь в наступному конкурсі на звання «Міс Англія»!

— А тоді «Міс світу», я гадаю? — мовила Доллі з нотками сарказму в голосі, які пройшли повз Ширлі.

— Авжеж, — очі Ширлі заблищали, коли вона наважилася помріяти про це. — Це стане для мене початком чогось більшого.

Доллі перемкнула увагу на Лінду:

— А ти як?

— Що ж, ти знаєш Джо. Легко прийшов, легко пішов. Господи, яка ж тут пекельна спека.

Доллі налила води на розпечене вугілля, додаючи Лінді ще більшого дискомфорту.

— Спустися нижче. Якщо стоятимеш чи лежатимеш на верхньому ярусі, буде значно гарячіше.

Невимушену розмову було завершено. Доллі перейшла до того, навіщо, власне, привела їх сюди.

— Ви ж знаєте, що брати Фішери зайняли місце Гаррі, чи не так?

— Ходять такі чутки, — озвалася Лінда, дихаючи часто і важко, бо вже почала перегріватися.

— У вас були з ними якісь проблеми?

— Ні, з ними жодних проблем, — запевнила Лінда. — Хоча до мене навідувалися копи й перевернули догори дриґом мою оселю. Вони, як та скалка у дупі, все ще продовжують вештатись біля павільйону гральних автоматів. Якщо не припинять це робити, я звільнюся до біса.

Доллі поглянула на Ширлі і підвела брови.

— Мій будинок вони обнишпорили чотири рази, — сказала Ширлі. — Але Фішерів я не бачила.

Тепер Лінду мало цікавило питання Доллі. Усю свою увагу вона зосередила на тому, щоб не розтанути.

— Господи, яка ж тут спека. Невже це корисно для здоров’я?

Ширлі не могла спілкуватися на будь-які теми, але вона дещо тямила у спа.

— Сауна була вигадана для того, щоб виводити з організму шкідливі речовини разом з потом, — пояснила вона.

— Я знаю кращий спосіб… — почала Лінда, але Доллі підняла руку вгору, перебивши її.

— Тепер слухайте, мені потрібно поговорити з вами обома. Брати Фішери й поліція вишукують інформацію.

Лінда спробувала пожартувати востаннє:

— А я думала, що просто сподобалася їм…

Вона помітила, як крихітна, примарна усмішка з’явилася на обличчі Доллі, перш ніж зникнути знову за щільно стиснутими губами й незрозумілим поглядом.

— Ви знаєте, чим займався Гаррі, — продовжила Доллі. — Він записував дані всіх, хто на нього працював. Імена інформаторів, торговців зброєю, банкірів. Гроші, які отримав і які виплатив. Усе

записане і датоване. Він використовував ці книги, ці записники як захист на випадок, якщо хтось захоче на нього донести чи надурити його.

— Не розумію, про що ти говориш, Долл, — мовила Лінда, відчуваючи легке запаморочення від спеки.

— Тоді слухай! — процідила Доллі. — І не називай мене так. Мені це не подобається. Братам Фішерам потрібні записники Гаррі.

— Навіщо? — запитала Ширлі.

— Можу припустити, що там також вказані і їхні імена, разом з їхніми сумнівними оборудками. І Фішери бояться, що якщо до цих записів добереться поліція, вони матимуть великі проблеми.

— А в кого ці записи зараз? — зважаючи на те, що Ширлі не була найрозумнішою дівчиною в сауні, Доллі була здивована, що саме вона ставить цілком логічні запитання.

— У мене, — спокійно сказала Доллі. Коли вона почала пояснювати, то говорила повільно, навмисно підкреслюючи кожне слово, щоб жінки не могли зрозуміти її неправильно. Ширлі уважно вловлювала кожне слово Доллі, а Лінда нахилила голову назад, заплющила очі й спокійно слухала, все ще трохи задихаючись від нестерпної спеки.

— Гаррі завжди говорив: якщо з ним щось трапиться, він хоче, щоб зі мною все було добре. Він прагнув того, щоб його команда взяла справи у свої руки й піклувалася про нас усіх. Одного разу він пожартував, що якщо помре, його бізнесом зможе керувати його команда, поки у неї будуть його записники. Але Джо і Террі загинули разом з ним, тому зараз усе залежить від мене. Я збираюся піклуватися про нас. Про нас усіх. Як і хотів Гаррі.

Доллі, на тілі якої за весь цей час проступила хіба що краплинка поту, поглянула на уважне обличчя Ширлі. Вона не була абсолютно впевнена, що Ширлі розуміє, про що вона говорить, але принаймні здавалося, що вона слухає. Тоді Лінда різко сіла.

— Я більше не можу терпіти цю спеку, я зараз знепритомнію! — сказала вона.

Доллі поглянула на Лінду, на обличчі промайнув спалах люті. Ось тобі, виливаєш перед ними душу, а Лінда навіть не спромоглася послухати. Доллі підвелася, обгорнулася рушником і рвучко вийшла

геть, перш ніж устигла скоїти якусь дурницю, як от запхати голову Лінди у вугілля.

— Що я такого зробила? — запитала Лінда у Ширлі.

Але обличчя Ширлі було таким само розлюченим, як і обличчя Доллі.

— Хіба ти не бачиш, що вона засмучена? — мовила Ширлі. — Для неї це має бути жахливо, це жахливіше, ніж для нас. Її старого чоловіка розірвало на шматочки так, що тепер його неможливо опізнати. А вони ж були одружені двадцять років.

Лінда зіскочила з лавки.

— А я не засмучена? Те, що я цього не показую, не означає, що у мене немає почуттів.

Ширлі спробувала вгамувати Лінду, але вона не мала такого дару заспокоювати й погрожувати, як Доллі. Вона могла легко піти з сауни одразу ж за Доллі, тому Ширлі думала, що це все лише показуха, аж раптом Лінда перестала кричати й скрутилася на лавці, обіймаючи коліна й ховаючи обличчя в руки. Її голос був приглушеним:

— Уранці я приймала душ і в очі потрапило мило. Коли я спробувала намацати рушник, який висів на гачку на дверях, то схопила його халат. Я відчувала його запах, я все ще відчуваю запах його тіла, здавалося, ніби він був там, поряд зі мною, але це був лише його халат… — Лінда опустилася на підлогу і заридала.

Губи Ширлі сіпнулися, вона відчула, як на її очі навертаються сльози, і за якусь мить вона також почала плакати, думаючи про усі речі в її квартирі, які нагадують їй про Террі.

Коли Доллі повернулася у сауну, вона застала жінок у сльозах в обіймах одна одної. Доллі намагалася стриматися, але вона також розплакалася. Це вперше Доллі плакала перед іншими людьми, але їй було байдуже. Їй здавалося нормальним розділити своє горе з іншими вдовами; вона не почувалася ніяково і не переймалася тим, що вони побачать її такою ж слабкою. Інстинктивно вона їм довіряла, і для Доллі це було найважливішим у стосунках із людьми. Довіра. Це все, що було їй потрібне.

Коли напруга злегка спала, Доллі знову почала розмову.

— Коли я покликала вас сюди, то не знала, скільки інформації збираюся вам дати. Але тепер я все вирішила. У нас є два варіанти того, що ми можемо зробити із записами Гаррі…

— Ми? — перервала Лінда, але помітивши легку усмішку Доллі, замовкла і почала слухати.

— Гаррі планував усю роботу на місяці вперед, усе це записано, тому, якщо Фішери дістануться до записів, вони зможуть ще довго залишатися на плаву, як робив це Гаррі. Отже, варіант перший: ми можемо продати записи Гаррі Фішерам, а вони дадуть нам за них відсоток від зароблених статків. Або ж ми не будемо їх продавати, — Доллі зробила глибокий вдих, Ширлі і Лінда нахилилися ближче до неї, — і виконаємо наступну велику справу, яку запланував Гаррі.

Лінда почала істерично сміятися. Ширлі сиділа з відкритим ротом.

— Ти жартуєш? — невпевнено пробурмотіла Лінда.

— Якщо ви не хочете цього робити, нічого страшного. Але я не зможу зробити це самотужки, тому мені доведеться погодитися на продаж, а Фішери — жадібні негідники, котрі обов’язково мене підставлять.

— Доллі, ми не зможемо скоїти збройне пограбування, — прошепотіла Ширлі.

— Зможемо. Ми зможемо завершити те, що розпочали наші чоловіки. Це був хороший план, і він спрацював би, якби вони не використовували вибухівку.

Лінда й Ширлі обмінялися поглядами, не знаючи, як на це реагувати. Доллі збожеволіла? Невже вона втратила здоровий глузд через горе?

А тим часом Доллі продовжувала, повільно і спокійно:

— Я могла продати записники, нічого не сказати вам і уникнути таким чином потрійного розголосу, але я хочу зробити все правильно, як Гаррі робив для Джо і Террі… А ця робота здається мені правильною. — Доллі вразила їх своєю вбивчою наполегливістю. — Я зрозумію, якщо ви відмовитеся брати у цьому участь. Тоді я спробую зробити все можливе, щоб отримати від Фішерів справедливу винагороду для кожної з нас. Тоді вони зможуть провернути те, що планував Гаррі, і привласнити собі мільйон фунтів.

— Мільйон фунтів? — вигукнула Ширлі, перш ніж устигла затулити рота рукою.

Лінда, доволі кмітлива і навчена життям, знала: якщо щось звучить надто добре, щоб бути правдою, навряд чи це було так насправді. Вона

була одружена з Джо досить довго, щоб зрозуміти, що справа на мільйон буде небезпечною. Тож посміхнулася й захитала головою.

— Зробіть нам милість, місіс Роулінс, за кого ви нас маєте… за двох дуреп?

— Це навряд, — мовила Доллі. — Насправді ми більше схожі, ніж здається, Ліндо. Я знаю, що ти зараз відчуваєш, і знаю, як покращити цей стан. Остання справа. Для наших чоловіків — так. Але не для нас. Це твій квиток, який дозволить покінчити з ненависними гральними автоматами, в яких зараз ти заробляєш менше ніж половину від того, на що заслуговуєш. А тобі, — Доллі зиркнула на Ширлі, — ніколи не доведеться працювати навіть день свого життя.

У паніці Ширлі почала кричати:

— Я не хочу їхати з Лондона.

— Тобі й не треба, дорогенька. Ніхто не знатиме, що це ми. Я точно знаю, що робити.

Доллі бачила, що Ширлі й Лінда почали вагатися, тому вона вирішила їх ще трохи підштовхнути до того рішення, яке їй було потрібне.

— Ви думаєте, що Террі та Джо залишили вас ні з чим? Це не так. Вони залишили вас зі мною. Зі мною, записниками й їхньою наступною справою. Ми ніколи не були маленькими жінками, які сидять удома. Ми знаємо, що вони робили. І знаємо, навіщо вони це робили. Гаррі привів мене до своїх записів не просто так, і ця причина — ми. Він не хотів, щоб ми були самотніми, щоб ми страждали. Ми заслуговуємо на це. Леді, — Доллі підвелася, — лише подумайте. Я б не пропонувала, якби не була впевнена, що ми з цим упораємось. І я сплачу всі ваші витрати перед роботою, готівкою.

Лінда й Ширлі сиділи з відкритими ротами, про щось розмірковуючи. Доллі буквально чула, як перекручуються думки в їхніх головах, коли вони зважували всі за і проти.

— За два дні я вийду на зв’язок, — сказала вона. — Не намагайтеся зв’язатися зі мною. За мною стежить один коп і, можливо, вони поставили жучки у мій телефон. Саме з цієї причини я не прийшла сюди одночасно з вами. Не хочу, щоб нас бачили разом, тому виходьте також поодинці й принаймні через двадцять хвилин після мене.

І вона пішла.

Лінда й Ширлі нерухомо сиділи, зберігаючи однаковий порожній вираз обличчя щонайменше ще десять хвилин. Після цього Лінда заговорила:

— Вона не в собі.

— Може, варто комусь розповісти?

— Нам ніхто не повірить.

2 Паличники — комахи, схожі на гілочки.

3 Лана Тернер (1921—1995) — популярна кіноактриса, одна з найгламурніших і найчуттєвіших зірок Голлівуду. — *Ред.*

Розділ 8

Доллі їздила колами, здавалося, цілу вічність, від Вайт-Сіті й назад, намагаючись відірватися від офіцерів у цивільному одязі на автомобілі без розпізнавальних знаків, але вони все одно висіли у неї на хвості. «Хай вам грець!» — закричала вона, знову глянувши в дзеркало заднього виду. Незалежно від того, скільки разів вона повертала і як часто їхала в об'їзд, їй ніяк не вдавалося їх позбутися. За кілька днів після спа вона зателефонувала Лінді й Ширлі, вони обидві погодилися зустрітися й дізнатися про справу докладніше. І ось зараз трійця мала зібратися. Доллі не хотілося спізнюватися — але що ж їй робити? Якщо вона не буде абсолютно впевненою в тому, що за нею не стежать, то просто не зможе ризикувати, щоб зустрітися чи іншим чином вийти на зв'язок із вдовами.

Доллі пригадала фільм, який колись дивилася, і посміхнулася сама до себе, замисливши над тим, що, можливо, подібна хитрість спрацює і в її випадку. Вона почала прискорюватися й їздити кільцевим перехрестям Шепердс-Буш, потім попрямувала по Ноттінґ Гілл Ґейт і вниз до Бейсуотер-Роуд через Мармурову арку. Вони все ще були там, усе ще позаду. Вона маневрувала у трафіку, потім повернула праворуч до Гайд-парку, тримаючись у середній смузі. Поглянувши в дзеркало заднього виду, вона побачила поліцейський хвіст. Вона обігнала велику вантажівку, яка їхала у внутрішній від неї смузі, потім пропхалася перед нею і різко повернула до заїду в готель «Дорчестер». За кілька секунд вийшла з автомобіля, тримаючи Вульфа на руках. Дала швейцару ключі й десятифунтову банкноту.

— Припаркуйте, будь ласка, авто. Повернусь десь за годину, після обіду.

І прослизнула в «Дорчестер».

Швейцар підійшов до «Мерседеса», сів на водійське сидіння й почав заводити двигун, аж раптом побачив блакитні мигалки на передній решітці автомобіля позаду нього. Детектив-констебль Ендрюс на ходу

вистрибнув із поліцейського автомобіля, підбіг до «Мерседеса», відчинив двері і вхопив швейцара за лацкан.

— Куди вона пішла? В який бік?

Нажаханий швейцар лише вказав на вхід у готель.

Ендрюс забіг у хол і відчайдушно почав роззиратися, шукаючи Доллі. Але її ніде не було видно. І ніхто, навіть адміністратор, не помітив її. Знову він отримає прочуханки від Резніка, котрий і досі пригадує йому той інцидент із чизбургерами.

Ендрюс повернувся до свого автомобіля, грюкнув дверима і знайшов місце для стоянки. Він безнадійно сподівався, що Доллі була десь у готелі, тому вирішив залишитися неподалік від її авта. Це все, що він міг зробити.

***

Лінда прийшла до залізничних арок на Ліверпуль-Стрит на п’ятнадцять хвилин раніше від призначеного часу. Надворі було дуже холодно, і вона вже почала мерзнути. Вона не очікувала, що це місце буде аж таким темним, і не взяла з собою ліхтарика, тому їй було доволі складно знайти сховище з номером п’ятнадцять. Вона не здивувалася, коли їй зателефонувала Доллі, яка з легкістю погодилася знову зустрітися з нею і Ширлі. У ці дні ніщо інше не було здатне змусити серце Лінди битися швидше. Після смерті Джо життя Лінди стало жахливим, по-справжньому жахливим. Вона не могла звикнути до наполовину порожнього ліжка, та й люди, які приходили в павільйон гральних автоматів, зневажали її, а поліція поводилася з нею, як із лайном на черевику. Але, перш за все, її життя було до смерті нудним, а Лінда ненавиділа нудьгу. Незалежно від того, що планувала Доллі, Лінда була рада долучитися до справи, бачитися час від часу з Ширлі й, можливо, з допомогою Доллі заробити трохи грошей.

Вона підійшла до одного зі сховищ і зазирнула у шпарину між великими дерев’яними дверима. І мало не вискочила з власної шкіри, побачивши перед собою величезного вівчарку, який гарчав і гавкав на неї. Вона швидко пробігла до наступних дверей, підняла кулак, щоб постукати і…

— Ти рано, — мовила Доллі позаду неї.

— Я не знала напевне, де це місце, і не хотіла спізнюватися.

Холод добряче зіпсував настрій Лінди, й це одразу ж помітила Доллі. На щастя, та почувалася доволі життєрадісною після того, як їй вдалося відірватися від Ендрюса й сісти в комфортне таксі, яке привезло її сюди. Повертаючи ключ у замку, вона усміхнулася до Лінди:

— Усе буде добре.

Усередині сховища Доллі спокійно запалила цигарку, а Лінда почала переминатися з ноги на ногу, намагаючись зігрітися. Вона могла б зараз убити за чашку чаю, але Доллі сіла на великий дерев'яний ящик, дістала свій чорний шкіряний щоденник і почала переглядати записи, поки вони удвох чекали на Ширлі. Лінда не вміла дратуватися мовчки, тому, зрештою, її бурмотіння змусило Доллі заговорити:

— Чайник у кімнаті позаду, люба. Мені чорну каву без цукру. І зігрійся трохи.

Лінда скривилася й пішла в дальню частину приміщення, де на неї чекали три нові чашки, новий чайник і упаковка печива.

— Може, розповіси мені про свій план, — гукнула вона.

— Ми зачекаємо на Ширлі, — сказала Доллі, не відриваючись від записів. — Сьогодні вона зайнята на своєму конкурсі «Міс Падінгтон», тому прийде десь за двадцять хвилин.

— Могла б мені сказати! — закричала Лінда, не відриваючись від приготування чаю.

— Навіщо? Що б ти робила? — Доллі почувалася ображеною, вона добре знала, що Лінда ніколи нічого не робила просто так. — Ми команда, Ліндо. Тому ми зачекаємо на Ширлі.

***

Ширлі відчувала, як почали відклеюватися її накладні вії, поки сиділа в таксі разом із мамою, але у неї не було сили приклеїти їх назад. На ній була дивовижна чорна вечірня сукня з блискітками, туфлі на високих підборах, штучна засмага і стільки лаку на волоссі, що ним можна було залити цілий корабель. І до плеча все ще було прикріплено номер учасниці конкурсу «Міс Падінгтон». Вона виглядала на мільйон доларів — якщо не брати до уваги макіяж, який стікав по заплаканому обличчю.

У таксі висіла ніякова тиша. Нарешті Одрі вирішила почати розмову.

— Я зовсім не мала на увазі, що ти займаєшся проституцією, люба, — прошепотіла Одрі, сподіваючись, що водій таксі її не почує. — Я лише хотіла дізнатися, звідки у тебе гроші на цю сукню.

Ширлі дивилася у вікно таксі, намагаючись не розплакатися знову.

Ширлі взагалі не могла сконцентруватися під час конкурсу, хоча вона була значно красивішою за інших учасниць і могла б із легкістю перемогти.

Одрі також відчувала гордість та й просто знала, що перемога вже в їхній кишені, але коли Ширлі зняла пальто і показала новісіньку сукню, Одрі випалила недоречний коментар про те, що її донька, мабуть, займається не дуже гідною справою, і з того часу все покотилося під три чорти. Одрі спробувала реабілітуватися й міцно обійняти Ширлі, коли та збиралася вийти на сцену.

— Ти вийдеш туди й затьмариш їх усіх, моя люба. Ти вродлива, прекрасна і справжня переможниця.

А тоді вона сказала другу дурницю за вечір:

— Ми з Террі будемо у першому ряду, по центру.

Вона хотіла сказати «з Ґреґом», але переплутала і ляпнула «Террі». Одрі хотілося вдарити себе, коли вона помітила, як очі Ширлі почали розширюватися, а нижня губа затремтіла. Вона прагнула вибачитися перед донькою, але не мала такої можливості, бо Фредді, ведучий конкурсу, назвав ім’я Ширлі, і помічник режисера вивів її на сцену.

Ширлі вийшла у світло софітів, але її думки ширяли так далеко, що коли Фредді поцікавився її захопленнями, вона пробурмотіла щось про любов до овочів і книжок.

Відповідальність за це фіаско цілком і повністю лежала на Одрі. Ширлі пробачила її, адже насправді її думки були зайняті зовсім іншими речами. Коли Одрі вийшла з таксі, Ширлі поїхала далі до станції на Ліверпуль-Стрит. Вона намагалася опанувати себе і пригадати події, які трапилися минулого тижня.

Вона чекала в жіночому туалеті у Ріджентс-парку більше ніж півтори години, коли Доллі нарешті з’явилася на сходах і почала спокійно спускатися, підправляючи макіяж і дивлячись у потріскане дзеркало на стіні.

— Ти вислизнула від них? — запитала Ширлі, маючи на увазі постійний поліцейський супровід Доллі.

— Ні, — відповіла Доллі крізь зімкнуті губи, бо саме наносила на них помаду. — Детектив-констебль Ендрюс надворі, наглядає за Вульфом.

Долі сховала косметичку і простягнула пухкий конверт Ширлі, котра все ще намагалася зрозуміти, чи говорить та правду.

— Тут достатньо коштів, щоб покрити заставні на наступні кілька місяців. І таку ж суму ти отримуватимеш щомісяця. Зустрінемося наступного четверга після конкурсу «Міс Падінгтон». Деталі у конверті.

— Доллі, я… — почала Ширлі, — я не впевнена, що зможу з цим упоратися. Там же будуть снайпери.

— Усе добре. Слухай, якщо не прийдеш, ми знатимемо, що ти не хочеш у це вв’язуватися. Домовилися?

Ширлі стиснула конверт і намацала пачку грошей усередині.

— Просто повернеш мені ці гроші, і ми з тобою розрахуємося, домовилися, люба? — запитала Доллі з посмішкою, а тоді вийшла геть.

Коли Ширлі нарешті наважилася визирнути з жіночої вбиральні, вона помітила вдалині силует якогось чоловіка, що йшов до свого автомобіля й уважно дивився на Доллі, яка йшла у зворотному напрямку з Вульфом. «Сталеві нерви, — подумала Ширлі. — Б’юсь об заклад, що він не напише про це у своєму щоденному звіті!»

***

Лінда пила вже другу чашку чаю, коли в головні двері сховища хтось постукав. Ширлі увірвалася всередину, цокаючи підборами по нерівній підлозі, зачіпаючи все валізою і вибачаючись за спізнення.

— Хай йому грець, ти у що це вирядилася? — промовила Лінда. — Поглянь-но на неї, Доллі. Вона одягнена так, що за кілометр видно. А це накладні вії?

Ширлі кинула валізу на підлогу прямісінько в калюжу з моторним мастилом, бризки якого полетіли на її вкриті штучною засмагою ноги. Відстрибнула назад, підбори похитнулись, вона спіткнулася й нарешті всілася на капот найбруднішого автомобіля у сховищі. На очі миттю навернулися сльози.

— Я восьма! Виставила себе посміховиськом і жахливо поводилася з мамою.

Лінда знову заговорила, але цього разу більш привітно:

— Восьме місце — не так уже й погано. Скільки всього вас було?

— Десятеро… — жалісно пробурмотіла Ширлі, і Лінда миттю відвернулася, щоб приховати посмішку.

Ширлі підвелася й обтрусила сідниці. Поглянула на свої руки й побачила, що вони вкриті мастилом, і вона могла лише здогадуватися, як виглядає ззаду її бежеве пальто. Останньою краплею стало те, що вона зламала ніготь. Сльози потекли по обличчю і вона промовила:

— Я не заїжджала додому.

— Тебе хтось бачив? — запитала Доллі, яка відчувала полегшення від того, що Ширлі все-таки прийшла. Їй потрібно було повернутися до запланованої теми.

— Ні, я вийшла на станції, як ти й казала.

— А ти кого-небудь бачила?

— Звісно, що бачила! Це ж клята станція у годину пік! — вибухнула Ширлі, але вмить опанувала себе.

Доллі посадила Ширлі біля себе, погладжуючи її голову, як робила з Вульфом. А потім наказала Лінді заварити ще кави.

— Я провела тут півночі, і все, що встигла зробити, — це побути у ролі клятої офіціантки, — бурмотіла Лінда, роздратовано йдучи по каву.

За десять хвилин троє жінок сиділи навколо великого ящика, на якому стояли чашки з чаєм, кавою та упаковка печива, і розглядали мапи й креслення, котрі перед ними розклала Доллі. Лінда обгризала верхівку печива, а Ширлі гризла поламаний ніготь, щоб надати йому більш-менш прийнятної форми, й відмахувалася від сигаретного диму, котрий випускала Доллі. Тим часом Доллі схилилася над планами й робила записи у своєму щоденнику — що потрібно купити, зробити, вивчити.

— Наша головна проблема полягає в тому, що нам потрібно винести на своїх спинах певну вагу звідси … — Доллі намалювала тоненьку лінію на своєму кресленні тунелю Стренд, — і аж сюди. Тут нас чекатиме автомобіль, на якому ми зможемо втекти. Нам потрібно буде подолати десь сорок п’ять метрів.

Доллі підняла голову і побачила, що Лінда згризає крем з печива.

— Ти слухаєш? — запитала Доллі.

Лінда впевнено повторила все, що сказала Доллі:

— Викрадений фургон у тунелі блокує інкасаторський фургон. Викрадений фургон позаду блокує можливий відступ. Стрілець стримує потік автомобілів. Інший стрілець змушує охоронців відчинити фургон. Наплічники повні грошей.

— Дуже важких грошей, — виправила Ширлі.

— Дуже важких грошей, — повторила Лінда. — Сорок п’ять метрів пробіжки до викраденого автомобіля для втечі, — Лінда, безсумнівно, була задоволена собою.

«Непокірна сучка, — подумала Доллі. — Потрібно буде приборкати її до настання великого дня, але зараз нехай буде як є».

— Одній із нас також доведеться навчитися користуватися бензопилою, а вона справді дуже важка, — продовжила Доллі.

— У мене заслабкі руки, — мовила Ширлі. — З ногами все гаразд, тому я не хвилююся за вагу грошей.

— Звісно, ти ж щодня носиш третину мільйона в банкнотах. Чи не так? — процідила Доллі.

Ширлі замовкла. Вона була надто втомлена, щоб турбуватися про те, скільки важить та міфічна третина мільйона, тому вирішила змінити тему розмови:

— Що станеться, якщо комусь із водіїв позаду захочеться нас зупинити?

Лінда вставила свої п’ять копійок:

— Ти хіба не слухала?! Я ж щойно сказала: «стрілець стримує потік автомобілів» — це я. Твоїй маленькій красивій голівоньці немає про що турбуватися. У мою зміну не буде жодних хоробрих героїв, — Лінда потягнулася за черговим печивом. — Як щодо вибухівки?

Доллі зиркнула на Лінду — тривалий, холодний погляд, який промовляв без слів. «Якби погляд міг убити по-справжньому, — подумала Лінда, — я б уже лежала мертвою на підлозі».

— Вибач, Доллі, — мовила вона і простягнула руку через стіл на знак примирення.

Доллі відсунула свою руку і змінила тему розмови:

— Скоро я збираюся влаштувати зустріч з інформатором зі служби охорони. Із записників Гаррі ми знаємо, що фургон інкасаторів завжди пересувається тунелем, але сам маршрут постійно змінюється. Раз на місяць у фургоні перевозять велику суму готівки — ми займемося цим десь за чотири місяці, починаючи з цього дня. Інформатор підтвердить точну дату перевезення й дасть нам мапу маршруту — й тоді потрібно буде спланувати кожну хвилину.

Поки Доллі діставала свою сумочку, Ширлі й Лінда обмінялися поглядами. Два місяці, чотири місяці, півроку — невже Доллі справді вірить у те, що вони здатні провернути збройне пограбування?

Доллі знову сіла прямо, тримаючи в руці два великі коричневі конверти.

— Знайдіть собі транспорт, — наказала вона, передаючи конверти жінкам. — Платіть готівкою і переконайтеся, що транспорт було розмитнено й проведено належний техогляд. Коли закінчимо роботу, ми позбудемося автомобілів.

Лінда розкрила свій конверт і глитнула, її очі заблищали. Вона почула дзвін у вухах — усередині мало б бути тисячі зо дві! Вона вишкірилася, як чеширський кіт, коли Доллі передала їй зв’язку ключів до сховища й оголосила про завершення зустрічі.

— Відтепер це наш штаб. Будьте обережні, коли будете сюди приходити і йти, — іншу зв’язку ключів Доллі передала Ширлі. — Це твій шанс, люба, — мовила Доллі. — Ти з нами?

Ширлі стиснула конверт, повний готівки, поглянула на Лінду, яка задоволено кивнула, і взяла ключі.

Доллі підвелася, задоволена тим, як гарно пройшов вечір.

— На сьогодні це все, — сказала вона. — Золоте правило: ніколи не телефонуйте мені додому. Я вийду на зв’язок, щойно і коли це буде необхідно. У конвертах є перелік справ, які потрібно зробити кожній із вас. Ми виконуватимемо все поетапно. Перший етап — вирішити питання з транспортом, а для тебе, Ширлі, — роздобути відповідний одяг.

Доллі не чекала на підтвердження, їй воно було не потрібне. Вони взяли її гроші і її ключі. Тепер вони були командою, і вона несла за них відповідальність. Вони робитимуть усе, що вона скаже, точнісінько, як Террі та Джо виконували накази Гаррі.

— Можете замикатися. І не виходьте разом, робіть усе, як у спа.

Сказавши це, вона пішла, тримаючи Вульфа в руках і швидко цокаючи підборами.

Лінда й Ширлі все ще сиділи перед великим ящиком, а конверти з грошима лежали перед ними. Вони чули, як луна розносить кроки Доллі, як ошаліло гавкає вівчарка, а потім тиша.

Ширлі заговорила першою.

— Тобі лячно, Ліндо?

— Якби я вірила, що все це буде насправді, я б наклала в штани, люба, — засміялася Лінда, дістаючи гроші з конверта і перераховуючи їх.

Ширлі погодилася, але вона по-справжньому непокоїлася через Доллі.

— Вона ж це не всерйоз, правда?

— Навіть близько! Слухай Ширл, я не знаю, навіщо вона це робить, але, здається, їй це допомагає. Так вона почувається краще. І, мушу зізнатися, ці розмови змушують і мене почуватися живою, я ніби відчуваю поколювання в усьому тілі.

— І ти збираєшся просто так погодитися?

— Я цим не пишаюся. Мені потрібні гроші. Джо залишив мене ні з чим, і я знаю, що твій Террі зробив те саме з тобою. Зрештою, Доллі опанує себе, і всі ми повернемося до нормального життя, але зараз я братиму гроші, а Доллі зможе жити у своєму маленькому вигаданому світі, й ми складемо їй у цьому компанію, — Лінда бачила, що рішення грати під дудку Доллі давалося Ширлі зовсім непросто. — Ширл, насправді ми робимо їй велику послугу. Ми за нею наглядаємо. Даємо їй мету для того… щоб одного дня вона не опинилася оголеною на Трафальгарській площі з дорожнім конусом на голові, — Лінда потягнулася через ящик і взяла Ширлі за руку.

Ширлі поглянула на заспокійливу руку Лінди й помітила, що вона більше не носить обручку. А тоді зиркнула на свої довгі, тонкі пальці. Її руки тряслися, а золота обручка виблискувала на світлі. Вона не відчувала ніякої радості, чи, як сказала Лінда, «поколювання». Якщо таким чином Доллі горювала, то Ширлі почувалася жахливо, невимовно винною. А якщо це стосувалося трьох вдів, які зібралися разом, щоб здійснити збройне пограбування, що планували їхні мертві

чоловіки, то Ширлі відчувала спантеличення. Проте конверт із грошима у руці повертав її до життя. Без них вона б утратила будинок і все, що було в ньому.

— Ну ж бо, — сказала Лінда, допомагаючи Ширлі підвестися на ноги. — Ходімо додому.

***

Ідучи вулицею до готелю «Дорчестер», Доллі бачила, як Ендрюс сидів в автомобілі неподалік. Як вона й думала, він був до болю передбачуваним; звичайний пішак, не більше. Пройшовши повз вікно його автомобіля, вона не змогла втриматися, щоб злегка йому не усміхнутися. Дала швейцарові чайові, коли той повернувся з її «Мерседесом», а потім виїхала зі стоянки, задоволена, ніби кицька, яка щойно злизала сметану.

Удома Доллі зачинила двері гаража зсередини, дозволивши Вульфу прогулятися по подвір’ю, перш ніж забрати його в будинок на ніч. Зазвичай вона заходила в будинок крізь суміжні з гаражем двері, які вели на кухню, але зараз не могла втриматися, щоб не подражнити Ендрюса, котрий припаркував авто у звичному місці неподалік її будинку. Доллі витягнула ключі із замка вхідних дверей та увійшла, всміхаючись сама до себе і думаючи про те, як вдало вона скинула поліцейський хвіст. Але коли вона відчинила вхідні двері, її посмішку викривило від шоку, холодок пробіг по тілу від маківки до кінчиків пальців, а очі сповнились гнівом: вона побачила безлад. Закручені килими у холі, розбиті вази й статуетки, розідрана оббивка, розкидані навколо кімнатні рослини й ґрунт.

Помітивши, що з відчинених дверей вітальні ллється світло, вона повільно й тихо пішла навшпиньки крізь уламки.

Доллі застигла на місці, коли почула, як хтось увімкнув програвач, і голка опустилася на платівку, а відтак похмуру тишу розірвали слова пісні, яка заповнила кімнату. «Що за життя без тебе, що за життя, якщо ти мертвий?» Вона повільно штовхнула двері вітальні й одразу ж прикрила рота рукою — кімната була розтрощена, з її прекрасної канапи вибилася набивка, розбиті картини валялися на підлозі. Вона щойно привела все до ладу, після того, як копи перевернули її будинок

догори дриґом — а тепер ось це! Її охопила лють, тому вона щосили штовхнула двері ногою, і вони стукнули по комоду.

Боксер Девіс підскочив на місці, впустивши світлину Гаррі, вставлену в рамку для фото, яку він тримав у руках. Його костюм і волосся були вкриті набивкою з канапи, і він мав такий дурнуватий вигляд, що вона несподівано зовсім перестала боятися. Не кажучи й слова, вона увійшла в кімнату і підняла голку з платівки. Вульф почав завивати, не знаючи, що йому робити, і бігав кімнатою, поки, зрештою, не заплутався в розірваних подушках.

— Це не я Долл, чесно, — знервовано простогнав Боксер.

Доллі повернулася до нього й закричала:

— Не смій мене так називати!

Боксер мало не плакав, коли благав Доллі вислухати його.

— Я нічого не міг зробити. Я не міг його зупинити. Якби ти була тут, Доллі, він зробив би це з тобою. Як добре, що тебе не було вдома! Я справді дуже радію, що тебе не було!

— Хто? — процідила Доллі крізь стиснуті зуби.

— Тоні, Тоні Фішер. Він думає, що ти знаєш, де Гаррі заховав свої записники.

— Ти стояв поряд і дозволив йому це зробити? Дивився, як він робить це з моєю оселею!

Боксер кружляв навколо неї, мало не плачучи від сорому через те, що сталося, знову і знову повторюючи, що він не має жодного стосунку до погрому.

— Я намагаюся зробити тобі послугу. Я непокоюся через тебе. Вони більше не пропонують гроші. Їм потрібні записи.

Доллі сіла в розідране м’яке крісло, а Вульф заскочив їй на руки.

— Я казала тобі! Я гадки не маю, де ті записи. Казала і тобі, і поліції.

— Але вони тобі не вірять. Хоча я, Доллі, вірю, що ти нічого не знаєш. Але все одно вони мають десь бути, хіба ні? То, може, нам з тобою варто трохи пошукати? Тоні Фішер планує навідатися до інших вдів.

Доллі відчула, як скрутило її нутрощі.

— Навіщо, чорт забирай, йому це робити? Якщо я нічого не знаю, вони тим паче не знатимуть. Чи не так?

— Тоні так не думає, Доллі. Він буде кривдити будь-кого, доки не отримає бажане.

Доллі сіла, опустивши голову в руки, відчайдушно намагаючись зрозуміти, чи дізнався Тоні про її зустріч із Ширлі та Ліндою. Вона завжди була обережною, і все-таки не могла не перейматися цим.

Боксер тепер сидів навпочіпки навпроти неї, гладячи її коліно великими, ніби у мавпи, руками й швидко кліпаючи очима. Їй хотілося його вдарити. Вона не могла впоратися з Фішерами без плану і їй не було до кого звернутися по допомогу. Їй був потрібен час і потрібно було якимось чином тримати Фішерів подалі від інших вдів. У неї голова пішла обертом.

— Як Тоні потрапив у мій будинок? — запитала вона.

Боксер усміхнувся, дістав стару пластикову картку з кишені піджака і показав їй.

Доллі витріщилася на нього:

— Ти ж знаєш, що поліція стежить за мною? Знаєш?

— Ти ж не збираєшся завдавати мені клопотів, Долл? — Боксер безсумнівно нервував. Він нічого не знав. Раптом Доллі посадить його за ґрати за проникнення зі зламом?

— Не називай мене «Долл»! Мені здається, що в тебе і без мене повно проблем, чи не так? Робота на Фішерів — небезпечна справа, Боксере. Вони не такі розумні, яким був мій Гаррі. Тобто, якщо копи перевернули мій будинок і не знайшли записи, що змушує Тоні Фішера думати, буцімто він упорається краще?

Боксер так і сидів навпочіпки, очікуючи від Доллі бодай якоїсь підказки. Його нещасний мозок не міг докумекати, як можна одночасно говорити й міркувати.

— Залиш мне саму, Боксере. Приходь уранці, допоможеш мені все тут прибрати, і, можливо, нам вдасться знайти якісь потаємні місця, які не помітили Тоні та копи.

Очі Боксера розширилися, а його обличчя засяяло, як у дитини, якій щойно дали найбільше морозиво на цілому світі.

— Я прийду! — він широко усміхнувся й підвівся на ноги. — Я буду о дев’ятій.

— О сьомій.

— О сьомій навіть краще. Так, я буду о сьомій. Увечері мені потрібно зв’язатися з Фішерами, тому я передам, що ти погодилася на співпрацю, а завтра ми ретельно тут усе оглянемо, і все буде гаразд.

Доллі ніяк не могла повірити в те, що Боксер аж такий тупий. Вона дивилася, як він швидко йде до вхідних дверей, і в його ході з’явилася якась нова пружність. Після цього вона позачиняла на замки всі двері в будинку і пішла на кухню, щоб навести там лад. Уся їжа з морозильника лежала на підлозі й розморожувалася, а уламки її красивої порцеляни й столове приладдя були розкидані навколо. Вона не мала сил прибирати все це сьогодні, тому заварила собі кави й повернулася в розграбовану вітальню, сівши на поламану канапу.

Доллі знала, що їй потрібно почати думати так, як Гаррі, але це було непросто. Вона оглянула кімнату й подивилася на колекцію статуеток із Каподімонте, які привіз їй Гаррі і яка тепер була розбита на друзки. А тоді перевела погляд на Вульфа:

— Що б зробив Гаррі? Як гадаєш, любий? Що б зробив Гаррі?

Вона замислилася про поліцейський автомобіль, який стояв надворі, й хотіла зателефонувати Резніку, щоб розповісти йому, як його пустоголові колеги стежили за нею до готелю «Дорчестер» замість того, щоб зупинити Тоні Фішера і Боксера Девіса, коли ті вдиралися в її прекрасний будинок і безжалісно його трощили. Вона підійшла до вікна і визирнула крізь шпарину у важких оксамитових гардинах.

— Ідіоти! — обурювалася вона. — Ви щойно бачили, як Боксер Девіс вийшов із мого дому, і вам навіть не спало на думку замислитися про те, як чи коли в біса він туди увійшов.

Доллі повернулася до огляду вітальні. Посеред жахливого безладу, наче ясне сонечко, лежав знімок Гаррі, який випустив із рук Боксер. Спершу вона засмутилася, побачивши вродливе обличчя, котре усміхалося до неї крізь розбите скло, але тоді вона відчула, що він намагається їй щось сказати.

— Що ти хочеш сказати, Гаррі? Що я маю робити? — ніжно промовила Доллі, сідаючи на підлогу і піднімаючи розбиту рамку. Вона поглянула на його обличчя й з усією душею і серцем прошепотіла: — Я кохала тебе. Я так сильно тебе кохала. Господи, Гаррі, я й досі тебе кохаю. Ти б ніколи не дозолив тим негідникам Фішерам так із нами вчинити.

Раптом, так, ніби Гаррі стояв поряд, вона несподівано відчула спокій. Він буде з нею наступні кілька місяців, пройде крізь пограбування, вона була в цьому впевнена. Зрештою, вона робила все це для Гаррі. Вона по-справжньому вірила в те, що він наглядає за нею і не дозволить, щоб сталося щось погане.

Тієї ночі маленький Вульф згорнувся клубочком на подушці Гаррі поряд із Доллі, а в жінки був найміцніший сон відтоді, коли вона дізналася ті жахливі новини.

Розділ 9

Доллі не спала з шостої ранку — прибирала й вичищала все навколо. Спершу вона не знала, з чого почати. Зазвичай вона просто пилососила килими, але цього ранку навіть не бачила килима під усіма тими уламками.

Коли Боксер під’їхав до будинку, вона, одягнена в найстаріший одяг, фартух та хустку, викинула черговий мішок сміття, повний розбитих спогадів. Сьома була для Боксера надто ранньою годиною. Пройшовши повз неї, він нагадав їй зомбі; хоча разом із тим здавалося, що він був сповнений ентузіазму, щоб зайнятися пошуком записів Гаррі.

Другим зомбі на вулиці був дуже втомлений молодий офіцер в автомобілі, котрий стояв за шість будинків від маєтку Доллі.

— Ви ж зовсім не стежите за тим, що діється, — мовила Доллі й, поглянувши вниз на Вульфа, додала: — Дурні поліцейські.

Боксер оцінював ситуацію у вітальні.

— Що мені робити? — запитав він. Прибирання, особливо після погрому, було для нього нелегким завданням.

— Отже, — почала розпоряджатися Доллі. — Потрібно викинути все, що не можна полагодити, але відклади диванні подушки й гардини, їх можна зашити. І ще дещо: коли доберешся до килима, пройдися по ньому пилососом, він у шафі під сходами.

— Домовилися, Доллі, — радісно усміхнувся Боксер. З інструкціями для ідіотів він почувався щасливішим.

Доллі спостерігала, як Боксер кладе в пакет для сміття її кілька останніх розтрощених фігурок із Каподімонте. Завдана шкода виявилася не такою серйозною, як Доллі здавалося на перший погляд. В основному постраждали речі, що стояли внизу. Після прибирання вона зрозуміла, що, ймовірно, диван можна полагодити, а килим безсумнівно вдасться вичистити від бруду і плям від трави, яку занесли з подвір’я. Це втручання дошкуляло їй найбільше. І поліція, і

Фішери — здається, всі вони думали, що можуть ставитися до неї з такою зневагою і вийти сухими з води.

Нагорі вона зняла постільну білизну і запустила пральну машину вже втретє. Боксер з’явився у дверях, коли вона збирала розкиданий по підлозі одяг.

— Знайшла щось? — запитав він із дурнуватою усмішкою на обличчі.

Він поводився так, ніби був її найкращим другом, ніби нічого не сталося, ніби він не мав ніякого стосунку до всього цього безладу.

— Дозволь мені спершу врятувати те, що вціліло, добре, Боксере? Я нічого не можу розгледіти за всіма цими уламками.

— Вибач, Доллі.

— Щойно ми все тут поприбираємо, то обшукаємо всі закутки — не турбуйся.

Вона заспокійливо усміхнулася, і Боксер повернувся вниз. Її усмішка зникла одразу. Доллі знала, що від нього не буде користі в прибиранні, але також була певна, що має поводитися доброзичливо. Вона мала план, і Боксер мав стати важливою його частиною.

***

Лінда приїхала на автомобільний склад задовго до початку аукціону. Гортаючи брошуру, вона йшла крізь ряди автомобілів на продаж, оглядаючи один за одним, не знаючи, що саме вона шукає. А про автомобілі вона знала різні дрібниці… як виглядає і звучить хороший двигун, які параметри безпеки потрібно перевірити під час першої купівлі, а ще як завести автомобіль без ключа. Джо навчив її дечого, зокрема того, що робити під капотом автомобіля — і на задньому сидінні…

Зрештою вона вирішила зупинити свій вибір на вживаному червоному «Форді-Капрі», тому почала розмову з дилером. Він їй дуже допомагав і, очевидно, думав, що вона була лише сексуальною крихіткою, а Лінда не соромилася це підтверджувати, хихочучи з його невдалих жартів і дозволяючи йому класти руку їй на талію. Він погодився оглянути для неї двигун; Лінда притиснулася до нього всім тілом і усміхнулася. Вона була така зайнята тим, щоб якомога більше

дізнатися про «Капрі», що не помітила Арні Фішера, який приїхав на сріблястому «Ягуарі».

Арні, котрий ніс у руках шкіряний портфель, рішучим кроком пройшов крізь ряди автомобілів і рушив у бік зали для проведення аукціонів. Він зупинився, побачивши Карлоса над капотом «Роллс-Ройса», за який він хотів позмагатися. Арні розправив шовкову краватку. «Справжній красунчик…» — прошепотів він сам до себе.

Карлосу подобалося, коли Арні виказував свою прихильність; від цього він почувався особливим, адже такі чоловіки, як Арні, нечасто вважали особливими інших людей.

Карлос був у добротному костюмі. «Хлопці швидко вчаться», — подумав Арні, оцінюючи Карлоса своїми крижаними блакитними очима. Арні не був агресивним гомосексуалістом — йому подобалися охайні й чисті хлопці, з легким нальотом шику — хоча у Карлосі все-таки було щось тваринне. Він помітив, що таке враження може складатися через те, що на Карлосі було забагато золотих ланцюжків. Він поговорить з ним про це пізніше, коли вони опиняться на самоті.

Карлос почав захоплено розповідати про малий пробіг «Роллс-Ройса», найкращого, що він бачив. Потрібно було зробити лише незначний ремонт і налаштувати двигун, щоб усе було ідеально. Карлос підняв капот і нахилився до двигуна. Арні не мав жодного уявлення про те, як працюють двигуни, але він усе повторював, щоб можна було притиснутися до Карлоса, і помітив, що той спробував почистити нігті; так, хлопець далеко піде. Він дуже ним пишався.

Арні передав портфель Карлосу і поплескав його по щоці:

— Тут досить, щоб купити «Роллер».

— Як високо піднімати ставку?

— Усе вже вирішено, Карлосе, любий. Ціна не підніметься вище за стартову. Вони знають, що мені потрібен цей автомобіль. Інших покупців не буде.

Арні не помилився: торги за «Роллер» розпочалися й успішно закінчилися в одну мить. Карлос сплатив свою ставку готівкою, і менш як за тридцять хвилин вони вже прямували на смачний і поживний обід.

Завдяки закоханому дилеру Лінда отримала гарну знижку на «Капрі». Поки вона перераховувала готівку, він підійшов до неї з безсоромною

усмішкою. Його рука просковзнула під її пальто. Вона кинула на нього крижаний погляд.

— Відчепися, або я закричу, — просичала вона.

Він зрозумів її з першого разу. Йдучи геть із ключами від свого нового автомобіля, вона почула, як він закричав: «Клята хвойда!»

***

Брат Ширлі, Ґреґ, був певен, що все законно і що він не вкрав автомобіль, який привіз їй, а ось Ширлі не була аж так у цьому впевнена, і це попри хорошу ціну й те, що авто їй подобалося. Випивши вже п’яту чашку чаю, Одрі втрутилася в розмову, сказавши, що Ґреґ таки вкрав автомобіль, бо, згідно з даними журналу «Обмін і продаж», двигун коштував удвічі більше за ту ціну, яку заплатив він. Ґреґ і Одрі вже почали скандалити, коли Ширлі кинула на стіл пачку готівки. Вони вмить замовкли. Одрі захлинулася й облила підборіддя чаєм. Ґреґ хотів вихопити пачку банкнот, але Ширлі виявилася більш прудкою і відрахувала йому 750 фунтів, які була винна. Передавши ключі й технічний паспорт, він штовхнув його ногою, перш ніж хтось знову на нього накинеться.

Ширлі точно знала, що думала про неї мама.

— Гроші були у валізі, яка належала Террі, — збрехала Ширлі. — Чи ти думаєш, що я можу заробити тисячу на конкурсах краси за тиждень?

— Тисяча? — заскрипіла Одрі. Ширлі не вміла брехати. — У валізі? І копи її не помітили?

Ширлі стояла на своєму:

— Так! Вона була захована у шві валізи, а копи завзято фліртували зі мною і були надто зайняті, щоб помітити гроші.

— І коли саме ти знайшла ту тисячу? І чому мені нічого не сказала?

— Це тебе не стосується, мамо, — вибухнула Ширлі.

— Зараз у всіх нас складне фінансове становище, люба! Ця пральна машина, яку ти мені купила, не ходить самостійно. Мені довелося найняти вантажівку. А вони не копійки коштують! Я хочу знати все, що тут відбувається. Зрештою, я твоя мама.

Ширлі дістала з пачки 50-фунтову купюру і передала її Одрі.

— Вибач, мамо, що моя пральна машина коштувала тобі грошей. Мені дуже шкода, — із сарказмом промовила вона.

Якби Одрі була кращою людиною, вона б пішла геть, залишивши Ширлі ніяковіти від того, що та подумала, що її маму можна так легко купити. Натомість Одрі взяла гроші.

— Може, випробуємо твоє нове авто і поїдемо в паб? — запропонувала вона. — Ти за кермом, Ширлі.

***

Крихітна «Міні-Істейт» не хотіла заводитися з першого разу і навіть із другого, але, зрештою, з третього разу двигун заревів, захлинаючись, і авто рушило дорогою. Ширлі сказала, що гальма трохи тугі, а потім вилаялася, коли відпав склоочисник.

— Краще б Ґреґ його полагодив, — розлючено мовила вона.

— Можливо, це через те, як ти їздиш, люба, — зауважила Одрі.

— Террі навчив мене кермувати, і я склала іспит із першої спроби, — гарячково відповіла Ширлі.

Об’їхавши навколо кварталу, Ширлі вирішила, що загалом авто не таке погане. Вона висадила маму біля пабу і сказала, що хоче влаштувати автомобілю довший тест-драйв. Вона погодилася його купити, тому що на задньому сидінні було багато місця й там можна сховати речі, необхідні для пограбування, а популярний колір не буде виділятися у загальній масі транспорту. Якби вона обирала автомобіль для себе, то зупинилася б на яскраво-жовтому; втім, отримавши свою третину мільйона, вона ще зможе це зробити. Ширлі усміхнулася сама до себе — коли б іще вона купувала автомобіль, зважаючи на його придатність для пограбувань!

За кермом Ширлі знову почувалася собою колишньою. Вона замислилася над тим, що непогано було б оновити зачіску, можливо, обстригти прядки й трохи висвітлити волосся, а може, навіть зробити хороший масаж…

***

Лінда натиснула ногою на педаль газу і спостерігала, як стрілка спідометра «Капрі» швидко рухається вгору… сімдесят… сімдесят п’ять… вісімдесят. Це було запаморочливе відчуття. Вона швидко поглянула у дзеркало заднього виду і, переконавшись, що позаду

нікого немає, ще сильніше натиснула ногою на педаль: вісімдесят п’ять… дев’яносто. Вона подумала, що цей двигун виявився вдалою покупкою, аж раптом, несподівано, з-під капота вирвався невеликий клуб диму, який почав роздуватися, затуляючи лобове скло, від чого Лінда заледве бачила дорогу перед собою. Вона зупинила автомобіль на узбіччі, вийшла з нього, вдарила ногою по передньому колесі й вилаялася.

Зазирнувши під капот, з якого валив дим, вона не змогла стримати усмішку.

— Що в біса я роблю? — промовила вона вголос.

Одним із обов’язків Лінди в переліку Доллі було вивчити основні правила обслуговування автомобіля — і ось вона стоїть обіч дороги поряд зі щойно купленим клятим «Капрі».

Повз проїжджали інші автомобілі; чоловіки сигналили, але ніхто не зупинився допомогти. Стоячи там, вона почувалася неймовірно сильною — в її кишені були гроші й новеньке вживане авто поряд. Вона знала, як його правильно полагодити, як і просила Доллі. Вона зателефонує Джино і дізнається ім’я його друга-механіка з пабу. Ручна праця була їй відома не з книжок. Лінда вчилася швидко і правильно. І не для безглуздого нездійсненного пограбування, яке планує Доллі, а для себе. Лінда не могла пригадати, коли востаннє вона справді чогось досягала, але все це скоро зміниться.

Розділ 10

Боксер сидів за чистим обіднім столом Доллі й запихав до рота яєчню з беконом так, наче тижнями нічого не їв. Шматочком хліба він провів по тарілці, поклав його до рота і запив чаєм, щоб проштовхнути їжу в шлунок, а потім сперся на спинку стільця й відсунув тарілку.

Доллі увійшла на кухню, тримаючи в руках кілька костюмних піджаків, які належали Гаррі.

— Устань, — наказала вона.

Боксер підскочив на ноги, очікуючи, що його попросять повернутися до роботи. Коли він помітив, що Доллі протягує один із піджаків Гаррі йому, щоб той його одягнув, він був неабияк вражений і на якусь мить на його очі виступили сльози.

Доллі одягнула піджак на Боксера, інстинктивно розправляючи плечі й спину — точнісінько так, як робила тисячі разів для Гаррі. Боксер мав майже таку ж статуру, як і Гаррі, але в нього був більший живіт і піджак здавався трохи затісним. Хоча Боксер думав, що виглядає на мільйон доларів.

— Чиста вовна, дуже якісний, справді дуже якісний, — сказав він Доллі погладжуючи тканину рукою.

На обличчі Доллі не було жодних емоцій, коли вона дивилася на Боксера в дорогому одязі її мертвого чоловіка.

— Якщо хочеш, можеш також узяти кілька сорочок і дві пари штанів, — сказала вона, ніби це більше її не турбувало.

Боксер замовк, а потім незграбно мовив:

— Я їх берегтиму.

— Вибач, Боксере, але я не можу віддати тобі його найкращі речі.

З найкращими речами Гаррі було неможливо розпрощатися просто зараз, вони висіли у його шафі — випрані й випрасувані. Доллі навіть начистила черевики Гаррі, і вони також стояли в його шафі, ніби він просто поїхав кудись у справах.

Емоції почали накривати Доллі, і вона поставила чайник на плиту, а потім заварила ще одну порцію чаю, щоб опанувати себе і зробити те,

що було потрібно. Доки Боксер заковтував свій імпровізований обід, Доллі вирішила поприбирати в дитячій. Тоні Фішер розкидав дитячі речі по невеликій блакитній кімнатці й потоптався по них брудними черевиками. Ліжечко було перевернуте догори дриґом, навколо валялися крихітні підгузки для новонароджених і фотографії в розбитих фоторамках. Для таких збитків не було жодної причини; це був акт чистого зла, і від думки про те, що Фішери переймуть справу Гаррі, кров Доллі починала закипати. Отже, поки вона стояла в дитячій кімнаті, вирішила для себе дві речі.

По-перше, вона збиралася спакувати всі речі з дитячої і віддати їх у монастир, щоб вони стали в нагоді немовлятам і дітям з малозабезпечених сімей, а також сиротам. Після того, як її син народився мертвим, Доллі знайшла спокій у релігії. Двері монастиря були для неї завжди відчиненими й вона могла приходити туди і йти, коли їй того хотілося, несуттєво, вдень чи вночі. Бували дні, коли вона щодня відвідувала монастир. Коли її біль почав затихати, вона ходила в монастир не так часто, але потім Доллі полюбила простоту монастирського життя, якої ніколи не відчувала під час неспокійного життя з Гаррі. Вона годинами малювала і гралася з дітьми; їм від неї була потрібна лише любов, а цього почуття у ній було з надлишком. У відповідь діти любили Доллі. У ті перші місяці після втрати дитини Доллі б упала в депресію без друзів у монастирі; вона багато чим завдячує їм, а вони ніколи не просили нічого натомість від неї. І тепер вона пакує речі з дитячої кімнати, щоб віднести їх у монастир під час свого щотижневого візиту, аби допомогти живим, а не вшановувати пам’ять мертвих. Це буде фінальна крапка, котра дозволить їй безперешкодно рухатися вперед. Доллі залишила лише одну іграшку з кімнати свого сина — маленького білого пуделя.

По-друге, Доллі мала втілити в життя план, який би змусив Фішерів від неї відчепитися…

Боксер сидів за кухонним столом, милуючись новим піджаком і чекаючи на другу порцію чаю. Доллі поставила заварник на стіл і налила дві чашки. Поки Боксер клав у чашку три ложки цукру з гіркою, Доллі вирішила, що він готовий почути те, що вона подумки промовляла цілу ніч.

— Мені потрібно дещо тобі сказати, Боксере. Це стосується записників Гаррі. Розумієш, я тобі збрехала. Я знаю, де вони.

Здавалося, слова Доллі ошелешили Боксера.

— Річ у тім, — продовжила Доллі, вдаючи зацікавленість цим дурним чоловіком на кухні, — річ у тім, що… Перед смертю Гаррі сказав мені, що твоє ім’я вказане у його записниках разом з іменами інших. Це може завдати тобі великих проблем. Ти навіть можеш потрапити до в’язниці, якщо до них добереться поліція.

Боксер відчув, як по спині пробіг морозець. Нездатний промовити жодного слова, усе, що він міг, — дозволити Доллі говорити далі.

— Я дізналася, що до пограбування Гаррі долучив чотирьох чоловіків: один мав бути попереду, а троє позаду. Така схема має сенс. Я це знаю, копи це знають, — Доллі знала, що їй не потрібно більше пояснювати Боксеру свої здогадки. — Троє загинуло, але четвертий чоловік і досі живий. Мені здається, що записи в нього, або, принаймні, він знає, де їх шукати. — Доллі зробила паузу, щоб повільно відсьорбнути чай і змусити крихітний мозок Боксера замислитися над тим, яке запитання краще поставити. Вона не хотіла розповідати йому все й одразу, адже така розмова могла здаватися запланованою. Нарешті Боксер заговорив:

— Як думаєш, Доллі, хто той четвертий?

Доллі завагалася, вдаючи, що розмірковує над наступним реченням:

— Тільки нікому не кажи, Боксере. Якщо я скажу тобі, це має залишитися між нами. Ти мене зрозумів? Для тебе може бути дуже небезпечним дізнатися те, що знаю я.

— Присягаюся, можеш мені довіряти.

— Четвертий чоловік, чоловік який утік із пограбування… був моїм Гаррі.

Доллі знову зробила паузу і дозволила Боксеру переварити її слова. Було дуже важливо, щоб він їй повірив.

— Він не помер, Боксере. Я поховала іншого члена банди, справді вірячи в те, що то був Гаррі, але тепер знаю, що то був не він.

— Як… як ти можеш це знати? — запитав Боксер, здригаючись усім тілом.

— Бо я бачила, що він живий. Зараз Гаррі переховується від усіх, але він хоче, щоб ти повернувся в команду, як у старі добрі часи.

Боксер автоматично випростався на стільці, ніби військовослужбовець, якому щойно повідомили, що його обрали для проходження таємної операції. Страх на його обличчі замінила неконтрольовано широка усмішка. «Його так легко надурити, — подумала Доллі, — що я майже відчуваю провину».

— Ось що тобі потрібно зробити: ти маєш наглядати за Фішерами для Гаррі. Але бережи себе, Боксере, Гаррі не хоче, щоб ти ризикував. Ти будеш його очима й вухами, доки він не буде готовим повернутися й знову стати до справ. Новини повідомлятимеш мені, а я переказуватиму все Гаррі. Ніхто не має знати, що він живий, Боксере… Ти мені обіцяєш?

Боксер плеснув руками по стегнах і крикнув, оскалюючи зуби:

— Я обіцяю, Доллі! Старий Гаррі — дивовижний чоловік! Йому таки вдалося втекти! Він усіх розіграв, — захитав головою Боксер. — Оце так несподіванка, хоч книжку пиши!

Доллі вхопила його за руку, і Боксер знову зосередив свою увагу на ній.

— Усе добре запам’ятай, Боксере, адже щойно ти вийдеш із цього будинку, тобі треба буде тримати рот на замку. Мені потрібно, щоб ти був на моєму боці. На боці Гаррі.

Боксер стиснув руку Доллі так сильно, що вона мало не закричала від болю. Він уважно поглянув їй в очі й заговорив з абсолютною щирістю:

— Я завжди був на твоєму боці й на боці Гаррі, і ти це знаєш. За все своє життя, Доллі, я ніколи не казав таких слів нікому іншому.

— В кишені піджака, — прошепотіла Доллі.

Боксер запхав руку в кишеню піджака, який вона йому дала, і дістав звідти конверт.

— Дві сотні від Гаррі, це на початок.

Боксер не розкрив конверт, йому не потрібно було цього робити. Якщо Доллі сказала, що всередині дві сотні, то так воно й було.

— Назад у команду, — прошепотів він.

***

Доллі спостерігала, як Боксер самовдоволено крокує під’їзною дорогою. Він дуже самозакохано розправив новий піджак і кивнув

детективам, котрі все ще стояли обіч дороги.

Повернувшись у свою значно чистішу і більш охайну вітальню, Доллі впала на розірваний диван, і до неї швидко прибіг Вульф.

— Привіт, любий, — сказала вона, гладячи його животик. Відхилила голову назад і якусь мить міркувала, що робити далі.

Доллі припустила, що Боксер розпатякає новину про те, що Гаррі живий, менш ніж за два дні. Особливо, якщо зважати на те, що гроші в кишені Боксера могли звабити його закінчити день в якомусь барі, напиваючись до півсмерті. Щойно чутки просочаться, Фішери тут-таки їх почують, тому Доллі сподівалася, що це змусить їх поводитися дуже обережно й триматися якомога далі від неї та від інших вдів, побоюючись відплати.

— Нам потрібно ще багато чого зробити, сонце, — сказала вона Вульфу. Погладила його, а тоді підвелася з дивану і підійшла до письмового столу.

Діставши свій щоденник, Доллі зробила ще кілька зашифрованих записів. Слід повернутися в банк і перевірити записники. Тепер їй самій була потрібна четверта людина для пограбування, і вона сподівалася знайти у записах Гаррі ім’я того, кому й вона могла всебічно довіряти. Хоча буде непросто, якщо четвертим учасником стане чоловік. Доллі у цьому не сумнівалася, адже в такому випадку їй доведеться не лише переконувати його приєднатися до неї, а й виконувати її накази. Другий пункт у її списку полягав у тому, щоб спробувати знайти саме того чоловіка, який утік після невдалого пограбування, влаштованого Гаррі. Якби Фішери знайшли його першими, вони б знали, що вона брехала про те, що Гаррі живий і вийшов із нею на зв’язок. Вона сподівалася й молилася, щоб цей чоловік, ким би він не був, поїхав за кордон і не мав планів повернутися. І, нарешті, слід було розповісти Ширлі та Лінді те, що вона розповіла Боксеру. Вони мали бути в курсі усіх справ, щоб залишатися в безпеці та насторожі.

Доллі поглянула на Вульфа, який заліз у розірваний диван і вмостився в набивці. Щоб знову зробити з цього будинку оселю, слід було ще докласти зусиль — але за це можна взятися й пізніше. Зараз насамперед потрібно було піти в монастир, як вона робила це зазвичай, щоб у детективів, котрі за нею стежили, не виникало зайвих підозр.

Вона стала дуже вправною у тому, щоб позбавлятися переслідувачів, але також знала, що має бути дуже обережною, щоб дозволяти поліції безперешкодно за собою стежити, наче показуючи їм, що життя триває. Так було складніше все влаштувати, але якимось дивом ці переживання давали Доллі додаткову енергію — вона відчувала в собі сили знову жити. Вона обернулася й усміхнулася світлинам, на яких була разом із Гаррі. Боксер розставив їх на поличці над каміном, відсортувавши в правильному хронологічному порядку. Вона майже відчувала присутність Гаррі й, заплющивши очі, щоб більш чітко його побачити, відчула нестримне бажання пригорнутися до нього.

Доллі пригадала події, котрі трапилися за дві ночі до нападу, коли Гаррі увійшов у спальню, і вона інтуїтивно відчула, що щось не так. Вона завжди могла сказати, коли йому не вдавалося укласти гарну угоду, або, що гірше, коли він збирався піти на великий ризик. Він блукав будинком, вештаючись із кімнати в кімнату, то сідав, то знову підводився на ноги, заварював каву і дивився на годинник. Доллі була достатньо мудрою, щоб мовчати й не ставити запитань; він поділився б із нею своїми думками, якби був готовий до цього.

Вони не кохалися з Гаррі кілька місяців, але тієї останньої ночі, коли він заліз у ліжко поряд з нею, він був жадібно наполегливим і пристрасно грубим, а Доллі не заперечувала. Їй подобалися його дотики, його запах і його сила.

Коли все було закінчено, вона обійняла його, як дитину. А потім він підвівся й пішов у сусідню кімнату, а вона так і лежала без сну ще кілька годин, усміхаючись сама до себе. Навіть після двадцяти років спільного життя він усе ще змушував її тіло здригатися зсередини. Вона пишалася його міцними м’язами не менше за нього. На ньому не було ані сантиметра жиру. Вона таємно дивилася на нього, коли він приймав душ чи голився, спостерігаючи, як напружуються й розслаблюються його м’язи.

Доллі відчувала вдячність за ту останню ніч, коли вони були разом. На тлі несамовитого життя після його смерті лише ці спогади мали для неї значення. Вони так сильно кохали одне одного. Вона почала згадувати всі ті рази, коли він дивився на свій улюблений годинник, і біль усередині наростав із новою силою. Наступного ранку Гаррі рано

прокинувся, приніс їй чашку чаю в ліжко і ніжно поцілував у сонні губи.

— Бувай, люба, — мовив він. — Побачимося пізніше.

Але «пізніше» ніколи не настало. Гаррі так і не повернувся додому, а копи все ще відмовлялися повернути його улюблений годинник.

***

Лінда стояла біля відчинених гаражних дверей механіка в переробленому під житло приміщені. Вона бачила достатньо італійських чоловіків, щоб зрозуміти, що малий у брудному комбінезоні з плямами моторного мастила не був Карлосом — другом Джино з пабу. Хлопчина роздував груди, намагаючись її вразити, але її зневажливий погляд дав йому швидко зрозуміти, що вона йому не по зубах.

— Карлосе! Тут якась пташка хоче тебе побачити! — закричав він, а потім повернувся до полірування красивого «Ягуара».

Карлос сидів у маленькому вагончику, переробленому під офіс, і розмовляв по телефону з Арні Фішером, організовуючи перевезення його «Ягуара». Він виглянув у вікно, але не впізнав Лінду, а тоді, прикривши рукою слухавку, крикнув, що вийде за хвилину.

Лінда поспостерігала за Карлосом боковим зором, і їй сподобалося те, що вона побачила, коли він провів рукою по густому чорному кучерявому волоссі й злегка його підбив. Він був одягнений у старий коричневий комбінезон, розстебнутий майже до талії, тому Лінда змогла добре його роздивитися, коли він повернувся, все ще розмовляючи по телефону. Вона звертала увагу на кожну дрібницю. Він був красунчиком із великими темними очима, неперевершеним тілом і темним, неголеним обличчям. У ньому було щось дуже грубе і сексуальне. Перш ніж він навіть устиг заговорити до неї, Лінда вирішила, що він стане її.

Коли Карлос нарешті до неї вийшов, вона назвалася міс Ліндою Піреллі й, зухвало фліртуючи, запитала у нього, чи не погляне він на її «Капрі».

— Пробач, крихітко, — мовив зневажливо Карлос. — Ми ремонтуємо лише автомобілі компанії або двигуни постійних клієнтів.

Посунувши її вбік, він підійшов до лежака і, лігши на спину, вкотився під піднятий «Ягуар», щоб востаннє його оглянути.

Лінда підійшла ближче і присіла біля нього, переконуючись, що її спідниця задерлася вище колін. Вона знала, що Карлосу буде добре видно простір між її ногами, які вона повільно розсунула.

— Слухай, Карлосе, — мовила вона, — насправді мені хотілося б більш детально розібратися у двигунах і в тому, як їх ремонтувати, щоб я могла все робити самостійно. Я заплачу, якщо ти мене навчиш…

Карлос побачив її червоні трусики, викочуючись із-під автомобіля. Він лежав на підлозі й дивився на неї. Вона була дещо вульгарною, навіть агресивною, але в ній було щось таке, що йому навіть подобалося. Не усвідомлюючи до кінця свої дії, Карлос почув, як каже, щоб вона залазила в «Ягуар», щоб провести з ним тест-драйв. Він опустив автомобіль, Лінда сіла на пасажирське сидіння й широко усміхнулася. Він не міг стриматися, аби не усміхнутися у відповідь — вона була пустотливою вертихвісткою!

Лінда сіла і застебнула пасок безпеки, а ось Карлос не переймався своєю безпекою, коли мчав автомобілем на високій швидкості по трасі М4. Лінда розуміла, що так він намагається справити на неї враження, але для цього йому знадобилося мчати зі швидкістю 190 кілометрів на годину. Він був гарним водієм.

Карлос торкався до її стегна, коли перемикав передачу, а вона навіть не думала прибирати ногу. Він не був таким високим, як Джо, зріст якого сягав 190 сантиметрів. Вона зробила висновок, що Карлос мав зріст метр сімдесят, але він був красунчиком і здавався дуже милим. Також їй подобався легкий аромат його одеколону, а коли на крутому повороті він нахилився до неї, вона відчула аромат ще краще… так, вона неодмінно спробує його причарувати!

Повернувшись у гараж, Карлос спочатку перевірив «Капрі», а потім почав учити Лінду, як проводити основний ремонт. Він сказав їй, що вона зробила вдалу покупку, слід лише полагодити якісь дрібниці. У радіаторі був отвір, який він легко закрив. Також він почистив свічки запалювання, контакти, повітряний фільтр і ручку розподілу запалювання, пояснюючи, що є що, і дозволяючи Лінді зробити частину роботи самостійно.

Вона весь час торкалася його ліктя, від чого забруднилася моторним мастилом. Смішила його, бо хотіла навчитися якомога більше за одну годину, яку він вирішив їй дати. Вона навіть наполягла, що залізе з ним під авто. І він не міг їй відмовити. Розуміла, що поводиться занадто наполегливо, але разом з тим, вона, здавалося, була щиро зацікавленою у двигуні свого «Капрі».

Чотири години по тому вони ще були там, працювали над двигуном «Капрі», який, за словами Карлоса, тепер «муркотів, як кішечка». Коли Карлос витирав руки знежирювачем і протирав їх ганчіркою, він побачив, що ноги Лінди все ще стирчать з-під «Капрі». У неї були стрункі ноги. Спідниця натягнулася на стегнах, і крізь неї проступали шви на трусиках, які, схоже, були з атласу, а ще на ній не було панчіх. Коли вона вилізла з-під автомобіля, а він подивився вниз, розставивши ноги по обидва боки від неї, Лінда підняла очі, затримавши погляд на ширінці Карлоса, а відтак зазираючи у його глибокі карі очі.

— Що я тобі винна? — запитала вона.

— Ти маєш на увазі гроші чи щось інше?

Вони засміялися, і Карлос допоміг їй підвестися на ноги.

Цього разу за кермо сіла Лінда, а Карлос зайняв місце пасажира. Коли «Капрі» мчав у бік естакади до «Білого мосту», Карлос стежив за датчиком температури радіатора, а потім, коли Лінда перемкнула авто на наступну передачу, він кивнув, щоб вона тиснула на газ. Мотор гарчав, авто стрімко набирало швидкість — дев’яносто п’ять, сто, сто десять… Лінда зиркнула на Карлоса, але тепер він більше дивився на її ноги, ніж на спідометр.

Лінда пошкодувала, що не поприбирала в квартирі. Поки Карлос був у ванній кімнаті, вона проскочила в спальню і позбирала брудні речі, перед тим як накинути на ліжко покривало. Затулила штори у спальні, а потім пішла в невеличку вітальню і налила бренді у дві склянки. Одну склянку вона принесла у ванну, де Карлос без сорочки голився старою бритвою Джо. У Карлоса було дивовижне стрункe тіло, тому Лінда навмисне притулилася до нього, коли ставила склянку на раковину. Він ніяк не відреагував і нічого не відповів, тому, відчувши зніяковіння, вона пішла геть.

Лінда випила бренді одним ковтком і налила собі ще. Вона точно не знала, що робити далі, оскільки вже відкрито натякала йому на свої

бажання, а він, утім, не виявляв жодних ознак того, що хотів зірвати з неї одяг. Вона почула якийсь звук і повернулася. Карлос вийшов до Лінди в самих трусах і обперся на двері вітальні, тримаючи склянку з бренді. Він виглядав навіть краще, ніж їй здавалося на початку. Коли Карлос підняв склянку і випив бренді, Лінда почула, як у ванній тече вода. «Та він почувається тут наче в себе вдома!» — подумала вона. Без жодного слова він налив собі ще бренді, а потім повернувся у ванну кімнату.

Лінда трохи зачекала Карлоса, а потім пішла до нього. Він стояв, шукаючи сіль для ванни.

— Яка тобі більше подобається? Ця чи ця?

Лінда знизала плечима. Якщо бути чесною, вона нічогісінько не розуміла у солях для ванни. Тому він обрав ту, яка подобалася йому, насипав трохи у ванну, а потім підійшов ближче до неї.

— Ти хочеш зі мною переспати чи ні? — незадоволено запитала вона. Карлос нічого не відповів, але почав розстібати її блузку.

«Нарешті», — подумала Лінда і притиснулася ближче до нього, намагаючись водночас виплутатися зі спідниці. Господи, як же вона його хотіла! Він почав наближатися до ванної, тягнучи її за собою, але вона не йшла за ним. А потім нічого не кажучи, він несподівано підняв її і кинув у воду, в одязі. Засміявся, тоді стягнув свої труси, і коли заліз у ванну до Лінди, вона побачила тоненьку білу смужку від плавок. Він був прекрасним.

***

Детектив-головний інспектор Резнік їхав у компанію «Сонячний хліб» разом з Ендрюсом і Фуллером. Вони працювали над однією версією, а це означало, що вони нарешті напали на слід вантажівки з хлібом із пограбування. Резнік здавався серйозним і зосередженим, особливо тепер, коли у них з’явилося щось суттєве, з чим можна працювати. Його удавана хоробрість кудись зникла і вперше за весь час Фуллер помітив риси поліцейського у цьому одержимому й ошалілому чоловікові, але все-таки ще ненавидів цього нестерпного гладкого покидька.

Фуллер кермував поліцейським автомобілем без розпізнавальних знаків, наче дівчисько. Нарешті нетерплячість Резніка взяла гору.

— Заради Господа Бога, Фуллере, тисни на клятий газ! — закричав він. — Умикай мигалки з сиреною! Ми збираємося взяти найбільшу лондонську банду, а не їдемо на клятий пікнік!

Біля будівлі хлібобулочної компанії, поряд з вантажівкою, яка була під підозрою, стояв одягнений в уніформу охоронець. Воллі Тітерінгтон з відділу криміналістики вже вивчав автомобіль, насипаючи пил для відбитків пальців, а один із його колег шукав на сидіннях волокна. Воллі підвів погляд, коли до нього підійшов Резнік.

— Поводиться так, ніби думає, що він у фільмі Сема Пекінпа[4].

— Точно! — гаркнув Резнік до керівника компанії «Сонячний хліб». — Мені потрібен офіс, щоб використати його як кімнату для допитів.

Керівник геть знітився:

— Скільки триватиме це вторгнення? — жалісно запитав він. — Кого саме ви плануєте допитувати?

— Кожного водія, кожного механіка, кожного працівника компанії і відвідувача, які користувалися цим складом, у тому числі й вас. Кожного, хто користувався хлібовозом. Детектив-констебль Ендрюс візьме в усіх відбитки пальців, щоб виключити тих, хто до цього не причетний, — промовив Резнік, відступаючи назад.

Фуллер ступив крок уперед, а обличчя керівника зробилося яскраво-червоним.

— Це дуже важлива справа, сер, і ми будемо вдячні за вашу допомогу. Що раніше ми розпочнемо, то швидше все закінчиться.

***

Резнік роззирнувся у жіночій вбиральні, поклав руки на пояс і затягнувся цигаркою на повні груди. Він намагався прийняти той факт, що йому не надали потрібний кабінет.

— Якщо нам пощастить, ми сидітимемо тут, коли прийдуть працівниці, щоб перевдягнутися з уніформи у повсякденний одяг. Еге ж, Ендрюсе? Можливо, тобі навіть пощастить побачити оголену жінку.

Ендрюс поводився дуже тихо; чорнило для відбитків уже було на його рукавах.

— Поглянь на себе, — пхикнув Резнік. — Як ти взагалі збираєшся вранці? Чи ти не вмієш знімати відбитки пальців?

— Умію, сер, — пробелькотів Ендрюс.

— Я перепитую тому, що ти вже точно не знаєш, як стежити за літньою жінкою з пуделем! — Резнік підійшов ближче до Ендрюса, і того почало нудити від запаху поту цього гладкого чоловіка. — На пост чергового надійшов дзвінок від якоїсь пенсіонерки, котра повідомила, що двоє малолітніх хуліганів кинули на її подвір’я бургери й молочні коктейлі. — Ендрюс знітився. — Ще один такий випадок, і будеш забивати цвяхи. Ти мене зрозумів?

— Так точно, сер, — відповів Ендрюс, намагаючись не дихати.

Щойно Резнік пішов геть, Фуллер підбадьорливо кивнув Ендрюсу. Вони обидва знали, що Резнік просто випустив на ньому пару, тому що був принижений тим, що замість кімнати для переговорів йому дали жіночу вбиральню.

***

Таксі чекало на Доллі, доки вона провідає Лінду, яка мешкала в квартирі на цокольному поверсі. Вона тримала палець на дзвінку вхідних дверей, доки не побачила, як відсунулася фіранка на вікні спальні і з-за неї визирнула Лінда.

Лінда почала метушитися у спальні, панікуючи від несподіваної появи Доллі. Вона подивилася на гарне і спітніле тіло Карлоса, він почувався підлітком, якого застукала на гарячому мама.

— Поводься тихо, — прошепотіла вона, схопивши простирадло й обгорнувшись у нього.

Доллі увійшла всередину, не дочекавшись навіть, коли Лінда повністю відчинить двері.

— Чому, хай тобі грець, ти не береш слухавку? — запитала Доллі. — Одягайся. Мені потрібно провести з тобою і Ширлі термінову зустріч.

Доллі почула якийсь звук зі спальні й застигла на місці, витріщившись на двері. Вона поглянула на Лінду з виразом здивування й злості на обличчі. Була шокована тим, що Лінда з іншим чоловіком, зважаючи на те, що з моменту загибелі Джо пройшло зовсім небагато часу, а лютувала тому, що була нажахана думкою про те, що дурна, балакуча і п’яна Лінда могла запросто розпатякати в ліжку подробиці їхнього майбутнього пограбування.

— У тебе там хтось є? — прошепотіла Доллі крізь стиснені зуби.

— Це не хтось, Доллі, — мовила Лінда, у якої не лишилося вибору. — Він механік, який допомагає з новим автомобілем. Нічого такого.

Доллі міцно вхопила Лінду за зап’ятки, підтягнула ближче до себе і прошепотіла на вухо:

— Він мене бачив? Невже він мене бачив, дурна ти хвойдо? — Доллі стиснула дужче руки, всім тілом здригаючись від гніву. — У тебе п’ять хвилин. Я чекатиму в таксі, — і вийшла, грюкнувши дверима.

Почуваючись брудною і приниженою, Лінда плакала, поки одягалася.

— Що сталося? — запитав Карлос, намагаючись її заспокоїти. — Хто це був? — поцікавився він. — Хто тебе налякав? Я міг би допомогти.

— Я не налякана! — заверещала Лінда, відштовхуючи його. — І це тебе не стосується. Просто вимітайся, мені треба йти. Мені треба йти просто зараз.

— У тебе є хлопець, — зі злістю мовив Карлос. — І переспавши зі мною, ти його провчила, чи не так? — Ображений вираз обличчя Лінди дав Карлосу зрозуміти, що він помиляється, тому він вибачився, коли одягнувся, але вже було трохи запізно.

Лінда зі сльозами на очах простягнула йому п’ятдесят фунтів.

— Дякую, що допоміг з автомобілем. Тепер можеш іти.

— Ліндо, прошу тебе. Я зовсім не це мав на увазі. Мені не потрібні гроші, — Карлос ніжно взяв у руки пальці Лінди, які тримали гроші, й знову вибачився.

Лінда подивилася йому у вічі й палко поцілувала.

— Я справді мушу йти, — перш ніж доказати речення, Лінда вже вийшла за двері.

Коли Карлос закінчив одягатися, він помітив на тумбочці фото в рамці, яке лежало зображенням униз, і перевернув його. Карлос не впізнав Джо Піреллі, але чоловік на знімку очевидно був для Лінди дуже важливим. «Можливо, у неї є хлопець чи чоловік», — подумав він про себе. Засмутившись від цієї думки, він поставив фото на місце і вже почав виходити, як раптом зупинився й поглянув на телефон у холі. Він узяв ручку і написав на зворотному боці долоні номер.

Він хотів розпитати про Лінду у Джино.

***

Доллі сиділа в таксі, скрутившись і визираючи у вікно. Весь шлях до сховища вона не промовила до Лінди жодного слова.

Лінда почувалася засмученою, кожна емоція була написана на її обличчі, як у вередливої дитини, яка знала, що нашкодила. «Та що в дідька з нею не так? — подумала Лінда. — Якщо хочу з кимось переспати, то й пересплю, і це, хай йому грець, не стосується Доллі». Але в той же час вона відчувала неймовірну провину. Лінда страждала мовчки, але потім зрозуміла, що насправді її почуття можна описати як щастя. Їй дуже сподобався Карлос, і коли вона перекинула ногу на ногу, відвертаючись від Доллі, то відчула, що все ще волога від нього. Вона нишком поглянула на Доллі. «Коли востаннє ти розважалася в ліжку?» — замислилася Лінда. Мабуть, це було ще двадцять років тому. Що взагалі такий красень, як Гаррі Роулінс, знайшов у Доллі? Він мав гарний вигляд як для чоловіка в літах, хоча часом був мерзенним негідником. Вона раз і назавжди вирішила, що більше не терпітиме словесні образи чи фізичні нападки Доллі щодо Карлоса чи будь-чого іншого. Тепер вона буде почуватися щасливою… якби ж не почувалася такою винною.

***

У сховищі Ширлі була дуже напруженою. Незвично мовчазна Лінда сиділа, схиливши голову і дриґаючи ногою, і на її обличчі застиг похмурий вираз. Вона не промовила жодного слова Доллі, та й Доллі не збиралася теревенити з Ліндою.

Ширлі вирішила порушити мовчанку першою. Вона була одягнена в комбінезон, один із тих, які Доллі наказала придбати для пограбування, й ходила в ньому по сховищу, наче на подіумі.

— На них була знижка, — мовила Ширлі, сяючи від усмішки. — А ще я купила нам кеди, в яких дуже зручно бігати.

— О, я якраз такі хотіла, — озвалася Лінда, а Доллі шмигнула носом.

— А ще я дістала три лижні маски, як ти й просила, — продовжила Ширлі, шукаючи їх у сумці. — Одна чорна, одна синя й одна червона, щоб ми знали, яка кому належить. Червону я купила тобі, Ліндо, вона буде гарно поєднуватися з твоїм темним волоссям.

— Дякую, Ширл. Узимку в павільйоні вона стане в нагоді. Коли там відчинені двері, стає до біса холодно.

Доллі поглянула спершу на Лінду, а тоді на Ширлі. Вона не могла повірити в те, що ці двоє були аж такі дурні.

— Червона маска? Які озброєні грабіжники носять червоні лижні маски? А цей комбінезон на тобі взагалі здається замалим.

— Він чудово сидить, — промовила Ширлі й розвернулася, тримаючи в руці чорну лижну маску і розгладжуючи еластичну тканину комбінезону на стрункій фігурі.

— Я казала про комбінезони! Великі, брудні, мішкуваті комбінезони. Ми маємо виглядати як чоловіки. А так я бачу кожен вигин твого тіла і твої кляті гомілки.

Ширлі часто казали, що гомілки були її найбільш принадною рисою.

— А що з ними не так? — засмучено мовила вона, дивлячись на свої ноги.

— Вони впадають у вічі! — гаркнула Доллі. — Ти навіть не застебнула до кінця цей костюм, щоб показати свої груди, а ще тут повно клятих застібок-блискавок. Для чого ці кишені? Для помади? Я казала тобі… прості чорні комбінезони, щонайменше на три-чотири розміри більші, тому що вони мають бути достатньо вільними. Нам треба буде одягнути власний одяг під низ і ми маємо швидко їх зняти. Ці костюми непотрібні. Це марнування грошей.

Ширлі розуміла, що вона зробила не так, точнісінько як Лінда розуміла, де помилилася вона, але в той час, як Лінда демонстративно і мовчки сердилася, Ширлі намагалася негайно виправдатися. Вона взяла велику чорну лижну маску, яку нещодавно купила, і натягнула її на обличчя.

— Дивись, Доллі! Що скажеш? Вона чорна і достатньо велика, щоб приховати волосся.

Доллі зірвала з голови Ширлі лижну маску, видерши разом з нею пасмо волосся.

— Прорізи для очей завеликі, і мені не потрібні маски з прорізами для рота. Крізь них я бачу твою помаду і штучну засмагу.

Ширлі втупила погляд у підлогу. Вона знала, що Доллі мала рацію, але вона витратила два дні на те, щоб знайти це спорядження, шукаючи від Харлоу до Віндзора, навіть уздовж траси М1. Ширлі зняла комбінезон… «Двадцять п’ять фунтів на вітер», — подумала вона. — Ну чи сімдесят п’ять, якщо рахувати вартість трьох».

Під час тиради Доллі Лінда стояла біля дверей кухні й гризла нігті. Незважаючи на те, що поїздка Ширлі за покупками була очевидним марнуванням часу, саме Лінда зіпсувала настрій Доллі, тому вона почувалася винною. Однак недостатньо винною, щоб прийняти на себе удар за Ширлі, тому Лінда вирішила заварити чаю.

Побачивши, що образила Ширлі, Доллі вирішила якось пом'якшити ситуацію.

— Якщо повністю зашити отвори для рота і трохи підшити розрізи для очей, маски цілком згодяться, Ширлі. Пофарбуй інші дві у чорний, і в нас з'явиться частина уніформи. Але, боюсь, комбінезони не годяться. Нам потрібні такі, як я казала. Коли знайдеш потрібні, зріж всі бирки й спали їх, щоб комбінезони годі було ідентифікувати після того, як ми їх викинемо.

Ширлі знала, що таким чином Доллі вибачається.

— А кеди? — запитала вона.

— Пофарбуй у чорний колір, і вони згодяться, — мовила Доллі, запалюючи цигарку. — Підійдіть сюди й сядьте, ви обидві. Я зібрала вас тут не про комбінезони з кедами розмовляти, — коли Доллі це мовила, на кухні якраз закипів чайник, і Лінда пішла залити воду в заварку.

— Облиш! — гаркнула Доллі.

Прагнучи якомога швидше приєднатися до Ширлі та Доллі, які сиділи на ящиках, Лінда зашпорталася за Вульфа і копнула його під зад, щоб він прибрався з її шляху. Доллі зиркнула на неї погрозливо і покликала Вульфа, щоб той сів поряд. Потім вона розстібнула сумку і дістала свій записник.

— У нас проблеми, — почала Доллі. — Я розповім про все по черзі… але почну з найважливішого. Я думала про те, що прочитала в записах, і вважаю, що під час нападу, організованого Гаррі, грабіжників було четверо, а не троє.

— Четверо? — перепитала Лінда. Вона з Ширлі виглядали спантеличеними.

— Четверо чоловіків, причому один із них утік, залишивши Джо, Террі й Гаррі напризволяще, — Лінда і Ширлі уважно прислухалися до того, що говорить Доллі. А вона тим часом продовжувала: — Четвертого чоловіка, мабуть, покликали ззовні, щоб він сидів за

кермом. Він мав кермувати вантажівкою перед фургоном. У газетах не було про нього жодної інформації, взагалі нічого. А це означає, що копи або ще не здогадалися про це, у чому я сумніваюся, або ж намагаються його знайти.

— І не лише вони! — закричала Лінда, підстрибуючи. Її обличчя почервоніло від люті. — Негідник!

— Ліндо, — ніжно мовила Доллі, намагаючись її заспокоїти.

— Ні! Я маю право говорити. Якщо він дозволив моєму Джо обгоріти до кісток… якщо він міг врятувати його і не зробив цього, я вб’ю його, Доллі, присягаюся, я це зроблю.

Доллі знову спробувала заспокоїти Лінду. Та була запальна і реагувала в єдиний відомий їй спосіб.

Але Лінда її не чула.

— Я його вб’ю! Ти можеш не перейматися своїм чоловіком, Доллі Роулінс, але…

Доллі підвелася на ноги й опинилася біля Лінди так швидко, що та навіть не встигла закінчити речення. Сильний ляпас по щоці змусив Лінду відступити назад.

— Не смій навіть припускати, що мені байдуже! — гаркнула Доллі. — Я бачила, як тобі було небайдуже сьогодні, тому припини цю істерику, сядь і стули пельку.

Лінда повільно сіла, тримаючись рукою за щоку, яку пронизував пекучий біль, і намагаючись стримати сльози горя, болю і сорому.

Ширлі застигла на місці. Вона тремтіла. «Господи, оце так у Доллі характер!» Вона ніколи не бачила, щоб Доллі ось так втрачала над собою контроль, і не могла повірити в те, що це сталося. Але ось вона, Доллі, знову сиділа й курила, перевіряючи записи в своєму щоденнику, наче нічого не сталося.

Дивлячись з-під густого темного волосся, Лінда тихо мовила тремтячим голосом:

— Чому я завжди все роблю не так?

Перш ніж відповісти, Доллі зробила затяжку:

— Тому що тобі двадцять шість, а мені сорок шість, і я єдина з вас сплачую рахунки. — Вона поглянула на Ширлі, яка зблідла від шоку. — Ширлі, ти не проти закінчити з чаєм? — запитала вона.

Ширлі без слів пішла на кухню.

Доллі поглянула на червону щоку Лінди, на якій залишився чіткий відбиток її чотирьох пальців.

— Вибач, — озвалась вона. — Мені не варто було цього робити. — Лінда встала і відсіла від Доллі, щоб не сказати нічого такого, через що потім жалкуватимуть усі. Доллі не цікавив настрій Лінди, тому вона продовжила так, ніби її коротке вибачення розв'язало усі їхні проблеми. — Але ти все одно знаєш, що це означає, чи не так? Це означає, що нам потрібно знайти ще когось.

— Тільки не чоловіка, — закричала Ширлі з кухні. — Якщо ми приведемо чоловіка, половина Лондона дізнається, що саме ми плануємо зробити.

— Краще, якщо це буде не чоловік. У записах Гаррі немає нікого, кому б я могла достатньо довіряти, тому над цим потрібно поміркувати. Але нам, можливо, доведеться відкласти дату справи, щоб мати достатньо часу на пошуки потрібної жінки.

— Господи Боже, — роздратовано мовила Лінда. — Якщо усе, що нам потрібно, — це ще одна жінка, я її знайду.

— Я її знайду, — з викликом промовила Доллі. Про те, щоб хтось, окрім неї, робив такий важливий вибір, не могло бути й мови.

— Ти бос, — пхикнула Лінда.

— Якщо тобі це не подобається, ти знаєш, що можеш зробити! Можеш повернутися в ліжко до того кобеля. Б'юсь об заклад, він ще той жеребець, а якщо ні, що ж, я впевнена, що на його місце швидко знайдеться хтось інший.

Коли Ширлі повернулася з кухні, вона гадки не мала, про що говорила Доллі, і, звісно ж, не збиралася про це розпитувати. Лінда рушила до Доллі з люттю в очах, відчуваючи, що зараз настане переламний момент. Ширлі швидко стала перед нею з чашкою чаю, змушуючи Лінду зупинитися. Не в змозі ігнорувати благання в очах Ширлі, Лінда взяла чай і знову відійшла від Доллі. Ширлі сіла між ними.

— Ти казала, що у нас «проблеми», в множині, — нагадала Ширлі, відмахуючись від жахливого сигаретного диму, який випускала Доллі.

— Брати Фішери перейшли у наступ. Вони вже почали з мене, перевернувши догори дриґом мою оселю, а наступного разу пошматують моє обличчя. А тоді вони візьмуться за вас двох. — Одна

справа, коли вдови сварилися між собою, але зовсім інша, коли на них напосідали Фішери. Ці новини змінили все. Лінда могла піти від Доллі, якщо та завдаватиме їй завеликого болю, і Доллі її відпустила б, а ось Тоні Фішер розірве будь-кого на клапті, якщо повернутися до нього спиною. — Фішерам потрібні записи Гаррі, і вони не приймають відмови. Цей четвертий чоловік, ким би він не був, навряд чи з'явиться тут знову. Гадаю, він утік ще кілька тижнів тому. — Доллі поглянула на Лінду і побачила в її очах ненависть до боягуза, який дозволив її Джо померти повільною і болючою смертю. Доллі заговорила з абсолютною щирістю: — Ми знайдемо його, Ліндо, і він отримає своє, але зараз буде добре, якщо ніхто не зможе його знайти.

Лінда першою відвела погляд на брудну бетонну підлогу, перш ніж Доллі могла помітити сльози, які виступили на її очах.

— Ми збираємося повторити напад, і я не хочу, щоб хтось із нас постраждав, — продовжувала Доллі. — Ми не великі й сильні чоловіки, ми жінки. Але нам потрібно почати думати, як чоловіки. Боксер Девіс працює на Фішерів, і я можу поставити на те, що зараз він у них, розбовкує таємницю. І коли вони почують те, що він має сказати, то від нас відчепляться.

На обличчі Доллі з'явилася самовдоволена усмішка і, поки дівчата чекали, щоб вона продовжувала говорити, Ширлі несподівано пригадала те, як вони дізналися про напад, коли були в сауні. Що б не казала Доллі далі, Ширлі знала, що ця звістка її приголомшить. І вона не помилилася.

— Я сказала Боксеру, що четвертим чоловіком, тим, який утік, був Гаррі. Боксер вірить, що Гаррі живий, і коли він розповість це Фішерам, вони повірять, що записи у Гаррі. Це найкращий спосіб захистити себе. Гаррі був єдиною людиною, котра могла тримати Фішерів під контролем через те, що він мав на них компромат, тому нам потрібно, щоб Гаррі ожив.

— Звідки ти знаєш, що Боксер усе їм розповість? — запитала Ширлі.

— Він розповість. Він завжди так робить, особливо якщо вип'є. Я дала йому один із костюмних піджаків Гаррі і дві сотні фунтів, тому, п'яний чи тверезий, він почуватиметься непереможним. — Доллі допила чай і передала чашку Ширлі. — Я знову вийду на зв'язок, щойно розберуся з іншими членами команди. — Доллі відкрила сумку,

дістала складений аркуш і передала його Лінді. — Тут безпечний номер, за яким ви обидві зможете зі мною зв’язатися — це спеціальна лінія у храмі, де я займаюся волонтерською роботою. Можете залишати повідомлення в будь-який час, монахині все мені перекажуть. Запам’ятайте номер, а тоді спаліть папірець. — Не кажучи більше жодного слова, Доллі взяла Вульфа і пішла геть.

Лінда дивилася на номер телефону секунд десять, потім передала його Ширлі.

— У мене немає сірників, тобі доведеться з’їсти папірець.

Ширлі також поглянула на номер телефону, а тоді вже майже була готова запхати складений папірець до рота, коли помітила погляд Лінди.

— Жартую! Це клятий жарт, Ширл.

Ширлі не була налаштована на жарти. День вийшов занадто напруженим.

— Іноді я її терпіти не можу, — прошепотіла Лінда.

Але Ширлі не погодилася у відповідь, як на те сподівалася Лінда.

— Я думаю, що ці почуття взаємні.

Лінда кинула на Ширлі зневажливий погляд.

— Вона не мала права говорити з нами таким тоном. Мені здається, ти добре впоралася з тими комбінезонами.

— Це не так, Ліндо! Вони зовсім не годяться, і ти це знаєш. Доллі мала повне право сердитися.

— Вона не мала права нас принижувати чи давати мені ляпаса. Вона тут не бос.

— Це не так. — Голос Ширлі був тихим, урівноваженим і до болю серйозним. — Якщо ми справді це робимо… тоді вона бос.

***

До десятої години вечора Лінда почувалася вже по-справжньому роздратованою, вона зайшла в свою кабінку в павільйоні гральних автоматів у районі червоних ліхтарів у Вест-Енді зі сп’янілою усмішкою на обличчі. Втім, несуттєво, якою п’яною була — вона завжди видавала правильну решту. Чарлі стояв біля вхідних дверей і нервово дивився на кабінку, поки вона пила горілку з пляшки, роблячи ковток за ковтком. Він переймався тим, що якщо прийде бос і

побачить, що Лінда п’яна як чіп і співає на весь голос, він неодмінно її звільнить. Але Чарлі зітхнув і усміхнувся — якщо не можеш її перемогти, приєднуйся. Він вилив залишки кави на вулицю, підійшов до кабінки й поглянув крізь скло на Лінду. Їй знадобився деякий час, щоб сфокусувати свій погляд, утім, коли їй це вдалося, вона сліпуче всміхнулася.

— Чарлі, друже. Як ти?

Чарлі підняв порожню чашку і поглядом показав на пляшку горілки.

— Забирайся геть! — прошепотіла Лінда в отвір, крізь який видавала відвідувачам решту. — Так усі проситимуть. — А тоді вона гучно засміялася. Дозволивши голові впасти вперед, вона почала дивно сп’яніло фиркати. За кілька хвилин Чарлі вже не міг зрозуміти, сміється вона чи плаче. Він уже збирався запитати, чи з нею все гаразд, коли вона раптом з силою відкинула голову назад. Тепер її погляд був серйозним, вона заговорила крізь стиснені зуби:

— Знаєш що, Чарлі? Мені до біса подобається це місце. Сам поглянь. Тут до підлітків з підробленими документами чіпляється місцевий педофіл… он на порозі спить якийсь п’яниця.. тут більше дилерів, ніж наркоманів… а контингент який — повії, сутенери та їхні клієнти. Я оточена найкращими з найкращих. Так, я безсумнівно досягнула успіху, Чарлі! Тож випиймо за це! — Лінда одним ковтком допила залишки горілки.

Коли Чарлі повернувся до вхідних дверей, він побачив, як досередини входить Белла О’Рейлі. Лінда мала рацію: основними відвідувачами були повії, сутенери й їхні клієнти. Белла привела обох. У неї була прекрасна сяюча темна шкіра, спокусливий вигляд, і вона була одягнена в запаморочливий еластичний жовтий атласний топ і вузькі чорні джинси, а з плеча звисав жакет у тон. Взуття на високих підборах робило її ще вищою за метр вісімдесят, що й так справляло враження. Белла зупинилася посеред залу гральних автоматів, роззираючись навколо, те ж зробив її сутенер, який зупинився трохи позаду від неї. Масна Голова, як його, як правило, називали, почав жартувати з двома китайськими хлопцями, крутячи в руках чорний фетровий капелюх, а його золоті каблучки виблискували в яскравих вогнях гральних автоматів. Чарлі знав, що він збирається продати наркотики. Він уже попереджував Масну Голову про торгівлю на

території гральних автоматів, але сутенер просто засміявся — своєрідний назальний сміх, який можна пояснити завеликою кількістю кокаїну, яку він винюхав. Проблема з Масною Головою полягала в тому, що ніколи не можна було сказати напевне, сміється він з вами чи з вас. Він був мерзенним негідником, котрому подобалося гуркотіти на своєму «Харлі Девідсоні», а всі його дівчата боялися його до смерті. Усі, крім його номеру один — Белли О’Рейлі.

Белла почала ходити навколо гральних автоматів, наче досвідчений рок-виконавець, що виступає на сцені, вона навіть зупинилася, щоб розійняти двох крикливих хлопців, які не давали їй проходу. Усі її слова мали бажаний результат. Обидва хлопці здавалися ошелешеними, вони почали вибачатися й хутко пішли на вихід. Белла побачила Лінду в кабінці й, перш ніж підійти, усміхнулася до неї. Їй не потрібно було вибачатися, щоб люди дали їй дорогу, вони самі поспіхом розступалися з її шляху.

— Белло! — закричала Лінда з кабінки. Підходячи до Лінди, Белла зробила кілька різких рухів стегнами й зупинилася навпроти, притискаючись до скла.

Лінда і Белла знали одна одну вже багато років. Белла завжди була сама по собі: досить доросла, щоб дбати про себе й нікого не боятися. Лінда, на відміну від Белли, ніколи не працювала на сутенера; вона була самотнім аматором, яка задовольняла клієнтів рукою чи ротом і ніколи не займалася сексом — ще до того, як познайомилася з Джо.

— Як ти можеш тут сидіти? — запитала Белла.

— Кабінка звуконепроникна, а ще горілочка допомагає, — пожартувала Лінда. — Мені подобається твоя зачіска, Белл. — Казкове волосся Белли тепер було коротко обрізане в стилі Ґрейс Джонс[5]. На голові була золота пов’язка, яка, незважаючи на те, що була дешевою і продавалася на базарі, виглядала на мільйон доларів на голові Белли й робила її схожою на африканську принцесу. — Що нового? — запитала Лінда.

— Усе те саме, усе те саме. Три точки за ніч у «Зед-Ізі» і все, що встигаю в перервах.

— Що змусило тебе повернутися в наші краї?

— Ти ж мене знаєш. Спочатку все було добре, але однієї ночі я втратила самоконтроль і побила одного старого козла. Якийсь немісцевий покидьок, не розумів жодного слова. Він обмацував мене своїми руками, але за ці послуги не платив, тому я попросила його відчепитися. А коли він не послухався, я його гримнула. Мене визнали винною, і Масна Голова заплатив за мене штраф.

— То ти йому тепер заборгувала.

— Як ніколи. Спершу я з ним розплачуся, а тоді займуся тим, чого хочеться мені. — Белла поглянула на Масну Голову, який перешіптувався з одним із китайців, а потім показав у бік Белли. — Скидається на те, що в мене з'явився клієнт. — Обличчя Белли стало серйозним, і вона підійшла до дверей кабінки. Лінда відчинила двері, щоб вони могли поговорити віч-на-віч.

— Я чула про Джо, і мені дуже шкода. Він був одним із найкращих, і ви були гарною парою, люба. Якщо тобі знадобиться моя допомога чи гроші, будь-що, просто запитай, я скоро знову переїду в своє старе помешкання й буду неподалік від тебе, зможу навідуватися частіше. Поки що я зупинилася в готелі «Інтенешинал».

— Дякую, Белло. Дуже мило з твого боку.

Масна Голова свиснув Беллі, і вона махнула йому рукою. Лінда обережно взяла її за зап'ясток:

— Ти злізла з наркотиків?

На мить Белла знітилася.

— Ти не ту звинувачуєш, люба, на наркотиках сидів мій чоловік. Він помер від передозування три місяці тому. — А потім вона додала: — Я розумію, як ти почуваєшся.

Лінда знала, що раніше Белла приймала героїн, і сприйняла її заперечення як сигнал про те, що зараз вона була чистою. І вона, безперечно, виглядала чистою. Насправді вигляд Белла мала неймовірний. На прощання жінка злегка потиснула Лінді руку, а потім вийшла.

У ту ж мить біля Лінди з'явився Чарлі.

— Я б віддався тій темній крихітці, — сказав він, чухаючи яйця й нишком нюхаючи під пахвами. Лінда розсміялася від наївності Чарлі.

— Звісно, ти можеш їй віддатися й все таке, але після цього ти навряд чи встанеш. Якщо ти її зачепиш, вона тобі всі ребра переламає.

— Я все одно не заходив би в неї надто сильно, — казав Чарлі на свій захист. — Вона, напевно, добряче мене відшмагає. — Трохи відійшовши, він додав: — Однак вона схожа на чоловіка.

Лінда подивилася в бік Белли, коли та вийшла зі своїм китайським супутником. Вони були вдягнені в пальта і зі спини з коротким волоссям здавалися майже однаковими. Лінда всміхнулася сама до себе, відкривши ящик стола й діставши ще одну пляшку горілки.

4 Сем Пекінпа (1925—1984) — американський режисер і сценарист, один із найбільших новаторів у кінематографі XX ст., талант якого найяскравіше проявився в жанрі вестерну. — *Ред.*

5 Ґрейс Джонс (нар. 1948 р.) — американська співачка, модель, акторка; кар’єру зробила значною мірою завдяки своїй андрогінній зовнішності. — *Ред.*

Розділ 11

Арні Фішер наповнив два келихи шампанським, потім узяв їх і підійшов до шкіряного дивану, де, читаючи газету, розсівся Карлос. Він сів упритул до нього і поклав руку на його стегно. Карлос узяв келих і, також відхилитися на спинку дивану, мовчки попросив Арні також відхилитися до спинки. Чоловіки цокнулися келихами й зробили ковток шампанського.

У своєму новому кремовому костюмі Арні мав дуже ошатний вигляд. Він підвівся, поглянув на себе в дзеркало, обернувся й усміхнувся Карлосу.

— Хочеш, і тобі такий пошиємо? — запитав він. — Він тобі личитиме.

Арні подобалося вдягати Карлоса, наче ляльку чи песика, який не мав власної думки. Карлос не заперечував, насправді йому подобалося, коли за ним доглядали. Він спокусливо кивнув і зробив ковток.

У двері постукала Ґлорія і, не чекаючи відповіді, увійшла, виряджена, як на свято. Її великі груди вивалювалися з бюстгальтера третього розміру. Вона притулилася до дверей і мовила:

— Надворі Боксер, хоче про щось поговорити… впустити його?

Арні обожнював Ґлорію. Якби він мав традиційну орієнтацію, він би з нею закрутив. Вони добре ладнали, він міг кричати на неї, а вона не приймала це близько до серця. Ґлорія хороша дівчина, вона була поряд усі ці роки, колись вона працювала офіціанткою внизу, але з віком гулянки давалися їй складніше, тому вона перейшла в офіс нагору. Вона все ще друкувала з помилками й не вміла правильно писати, але попри це їй вдавалося тримати все під контролем, до того ж вона мала гарний вигляд за письмовим столом.

Ґлорія налила собі в келих шампанського, перш ніж приєднатися до Арні, щоб помилуватися разом з ним своєю фігурою у відображенні в дзеркалі. На її думку, Карлос був вродливим хлопцем, і вона не розуміла, як він терпить, коли Арні кладе на нього свою величезну руку, але потім вирішила, що педики, зрештою, усі однакові — просто

отримують із цього вигоду. Вона, безсумнівно, дозволила б Арні пестити і її, якби отримувала за це шовкові костюми й гарні автомобілі. Так, Карлос дуже добре користувався з Арні, особливо в питаннях, які стосувалися всіх додаткових справ у його гаражі. Вона замислювалася, як довго це триватиме. Зазвичай хлопчики Арні ніколи не трималися більше двох місяців. Він був легковажним негідником, але цей Карлос протримався з ним значно довше і, здавалося, вони й досі мають гарні стосунки. А якщо Арні колись кине Карлоса — що ж, тоді вона буде поряд, щоб його втішити.

— Я збираюся йти додому, — сказала Ґлорія, допиваючи шампанське. — Мені впустити Боксера, чи як?

Карлос підвівся, щоб піти.

— Залишся. Це лише Боксер Девіс, — мовив Арні. — Попроси його увійти, — звернувся він до Ґлорії.

Ґлорія вийшла, а Боксер увійшов у кабінет. Арні трохи здивувався з його зовнішнього вигляду. Він підстригся, розділив волосся на дві частини й зачесав його на бік, відкривши відстовбурчені вуха, але більш того, Боксер був одягнений у цілком пристойний костюм.

— То що в тебе? — запитав Арні, запалюючи цигарку.

Боксер миттю все розбовкав. Він був у Роулінсів і дістав деяку інформацію, яка була варта великої грошової винагороди, але це особисте. Боксер поглянув на Карлоса, сподіваючись, що той вийде з кімнати.

Арні кивнув Карлосу, щоб той приніс ще пляшку шампанського. Коли він вийшов, Боксер, не питаючи дозволу, сів. Це був сюрприз. Боксер ніколи не випробовував долю з Фішерами, але сьогодні він здавався дуже самовпевненим. Арні дозволив Боксеру поки що поводитися з такою зневагою. Він хотів почути, що цей великий дурень хоче сказати.

— Містере Фішере, я дізнався деякі новини про Гаррі Роулінса. Я був у Доллі. Повертав її довіру, і що ж, вона все мені розповіла. — Боксер зробив драматичну паузу, а потім відрізав: — Він живий. Гаррі Роулінс живий.

Реакція Арні була не такою, на яку очікував Боксер. Він зняв окуляри й несподівано зайшовся вилучити сміхом. Потім підняв голову,

пронизуючи Боксера крижаним поглядом, і його обличчя вмить скривилося:

— Живий! Та вона тебе надурила, недоумку.

— Це правда, містере Фішере. Він хоче, щоб я знову з ним працював. Він запропонував мені роботу. І на підтвердження цього дав мені свій піджак. Він хоче, щоб я мав представницький вигляд.

— Ти й справді жалюгідний. Я був на його клятому похороні, разом з копами. І кого вона намагається надурити? Я бачив, як вони його закопали!

— Це був не він.

Арні підвівся на ноги, змушуючи Боксера здригнутися.

— Це був він! А ти, Боксере, щойно все зіпсував. Верзеш якусь маячню, ти мене чуєш?! У тебе був шанс, і ти його змарнував. Забирай ту ганчірку, яку ти називаєш костюмом, і повертайся до чищення пляшок з-під пива — це все, на що ти годишся. І від сьогоднішнього дня добирай слова обережніше, коли розмовляєш зі мною, ти не господар цього місця. І не смій сідати без запрошення. Тобі варто остерігатися, Боксере. Я розберуся з цією сучкою і дізнаюся, чи клятий Гаррі Роулінс живий. І якщо знадобиться, я викопаю того негідника з могили!

Боксер підвівся, обурюючись тим, що його ось так принизили. Арні був нахабним покидьком, котрий змушував Боксера почуватися нікчемним і непотрібним. Але він не був непотрібним. Разом із Гаррі вони змиють цього гомосексуального недомірка Фішера з лиця землі.

— Скажу вам одну річ, містере Фішере, — мовив Боксер тоном, який, на його думку, був спокійним і загрозливим, — Тоні перевернув будинок Роулінсів догори дриґом, і Гаррі це не сподобалося. — Поки Боксер продовжував говорити, зосередивши погляд на Арні, в кімнату повернувся Карлос, тримаючи в руці другу пляшку шампанського. — Я б навіть сказав, що Гаррі розлютився. Тоні навіть не оминув кімнату їхнього мертвого сина, тому можете йому передати, що Гаррі дуже, дуже на нього сердиться. Це не мені потрібно остерігатися. За мною стежить Гаррі, тому зі мною все буде добре.

Крізь стиснені зуби Арні прошепотів:

— Забирайся звідси.

І Боксер пішов, не промовивши більше й слова.

Здавалося, очі Арні зараз вискочать з орбіт. Карлос стояв посеред кімнати, наче п’яте колесо, тримаючи в руках шампанське. Він бачив, що Арні ось-ось вибухне, тому поставив пляшку на стіл і поклав руки на плечі Арні. Той відштовхнув Карлоса, а тоді спробував швидко виправити ситуацію.

— Не зараз, любий. Не зараз.

***

Коли Ширлі приїхала у сховище, Лінда вже сиділа на одному з жовтогарячих ящиків. Вигляд мала жахливий, макіяж розтікся по обличчю. Ширлі підбігла до дівчини. Що як Тоні Фішер приходив до неї і зробив щось жахливе?

— Зі мною все добре, все добре, — озвалася Лінда, махаючи руками Ширлі. — Не галасуй так. У мене голова зараз лусне.

— То навіщо тоді ми тут зібралися? Ти ж знаєш, що ми не можемо влаштовувати збори, це право належить Доллі. Що такого важливого сталося, Ліндо?

Белла вийшла з кімнати й передала Лінді чашку кави. Ширлі застигла з роззявленим ротом, витріщившись на неї, і не знала, що сказати й куди дивитися.

— Чаю? — запропонувала Белла.

Ширлі не могла вигадати, що сказати. Хто ця жінка? Чому вона тут? І найважливіше: що, хай їй грець, сказала Лінда?

— Це Белла, — мовила Лінда, невимушено попиваючи каву. — Вона наш номер чотири.

Рот Ширлі відкрився ще дужче, і це лише розсмішило Лінду.

— Не будь такою, Ширл. Белла — золото, а ще вона в гарній формі. Вона те, що нам потрібне. Я знаю, що ти думаєш, але Доллі погодиться, коли з нею познайомиться. А якщо ні, що ж, це дурниці. Белла коштує десятка таких, як Доллі. — Лінда злегка підштовхнула Беллу ліктем, щоб привернути її увагу. — Вона дуже розумна, тому, правду кажучи, коштує десятки тисяч таких, як ти!

Ширлі нарешті заговорила:

— Вона розгнівається, Ліндо, і ти це добре знаєш.

— Белла має право отримати гроші Доллі не менше за нас. Зрештою, вона заслуговує отримати хоч трохи щастя… А ще вона вдова, як і ми.

Доллі це сподобається.

Коли Ширлі хитала головою від огиди, не вірячи своїм вухам, вони почули, як Вульф скавчить на вівчарку за дверима, а та у свою чергу гарчить на Вульфа. Три жінки поглянули на двері, а тоді Ширлі кинулася до прибудованого кабінету, тягнучи за собою Беллу.

— Сама розбирайся з нею, — кинула Ширлі. — Тепер ти за це відповідаєш.

Лінда обхопила голову руками, бажаючи, щоб минув головний біль.

Доллі забігла у сховище і поставила Вульфа на підлогу.

— У чому річ? — стурбовано запитала. — З тобою все гаразд? Що сталося? — Коли Лінда прибрала руки від голови, і Доллі відчула запах перегару, її занепокоєння перетворилося на злість. — Ти п’янюча! — засичала Доллі. — Ти влаштувала термінову зустріч, тому що в тебе закінчилася горілка?

Ширлі спостерігала за подіями із входу на кухню. Вона ніколи не бачила Доллі такою розтріпаною. На ній не було макіяжу, волосся потрібно було помити, а ще вона здавалася виснаженою; обличчя осунулося, було майже замучене. Вперше за весь час Ширлі подумала, що Доллі виглядає на свій вік, вона здавалася навіть старшою за її маму, а ще Ширлі подумала, що Доллі достатньо років, щоб бути її мамою.

— Я не п’яна. Безперечно, я трохи випила, але не п’яна.

Насправді Лінда була достатньо нетверезою, щоб не помічати, як Доллі закипає від люті. Зі свого місця Ширлі могла бачити вени на шиї Доллі. І перш ніж хтось устиг промовити слово, з-за Ширлі вийшла Белла.

Белла була високою, статною, з владною поставою, але Доллі не вразило ніщо з цього. Белла всміхнулася й підійшла до Доллі, простягаючи їй руку. Ширлі бачила, який вигляд мала Доллі, коли раніше того ж дня накинулася на Лінду, але зараз вона була інакшою.

Раніше, коли вона відважила ляпаса Лінді, це було схоже на те, як мама виховує неслухняну дитину. А тепер Доллі здавалася ще сердитішою і в ній було щось чоловіче, наче ця ситуація вимагала особливих дій. Коли вона нарешті заговорила, її голос був схожим на гарчання. Вона кинула погляд на Беллу, а тоді знову на Лінду.

— Хто це така?

Лінда, набравшись хмільної сміливості, познайомила їх.

— Це Белла, — мовила вона.

— Що вона тут робить? — Доллі відчайдушно намагалася тримати ситуацію під контролем.

— Вона хоче приєднатися. Ти казала. Нам потрібна ще людина, тому я розповіла їй, і вона…

— Розповіла їй? Що саме ти їй розповіла?

Скочивши на ноги, Лінда продовжила:

— Усе. Я розповіла їй усе, коли вона прийшла в зал гральних автоматів. Поглянь на неї, Доллі, вона досконала.

Доллі перервала Лінду:

— Ти теж у цьому замішана? — вона гаркнула до Ширлі, яка все ще стояла біля дверей.

— Коли вона зателефонувала, я була в ліжку. Я не беру у цьому участі, я шокована не менше за тебе.

— Стули пельку, зразкова ти дівчинко, і дай мені закінчити! — закричала Лінда на Ширлі.

— О, ти все добре закінчила, Ліндо, — Доллі поклала одну руку на стегно, а палець іншої спрямувала в обличчя Лінди, з усіх сил стримуючись, щоб не ляснути її знову. — Можеш збирати свої речі й вимітатися звідси! І забери з собою цю дівулю!

— Дозволь мені пояснити.

— Пояснити?! Пояснити, як ти пішла і розповіла всьому світу про те, що ми збираємося зробити? Я хочу, щоб ти зникла!!! — Доллі вхопила Лінду й почала підштовхувати її до дверей, але цього разу, під дією алкоголю, Лінда дала відсіч.

— Ти надто часто говориш до мене, наче до непотребу, Доллі! Погрожуй краще своєму собаці, а не мені! — Коли на очах Лінди з’явилися сльози, вона перетнула точку неповернення й закричала в обличчя Доллі. — Я знайшла вирішення усіх наших проблем, а ти мене в цьому звинувачуєш, зарозуміла ти суко!

Белла, котра з’явилася нізвідки, відтягнула Лінду подалі від Доллі й відважила їй добрячого ляпаса. У тиші, яка запала після цього, Доллі й Белла стояли лицем до лиця, оцінюючи одна одну. А тоді Белла заговорила, вперше за весь час.

— Хочете побитися, то будь ласка, тільки не робіть цього на моїх очах, — глибокий голос Белли був спокійним і врівноваженим, а в очах були помітні іскорки застереження. — Послухайте, місіс Роулінс, я вже забула все, що вона мені розповідала. Це мене ніяк не стосується. Дякую за каву.

Белла взяла сумочку і рушила до дверей.

Лінда поглянула на Доллі.

— Хвилинку, — голос Доллі змусив Беллу зупинитися й розвернутися.

— Ви до мене звертаєтеся, місіс Роулінс? — Белла випромінювала упевненість, коли дивилася на Доллі. — Бо в мене є ім’я, і мене звати не «дівуля» і не «хвойда». Мене звати Белла. І я прийшла сюди не для того, щоб прокласти таким чином шлях до життя, мене попросили. Ці двоє можуть вважати вашу ідею безглуздою, але я так не думаю. Я знаю, що ви хочете зробити, і я б сюди не прийшла, якби думала, що не зможу стати частиною цього. — Доллі уважно слухала, не відводячи погляду від Белли. — Скільки дівчат, на вашу думку, здатні це прокрутити? А краще подумайте, скільки з них захоче це зробити? — Оскільки Доллі все ще мовчала, Белла продовжила крокувати до дверей. — Та пішла ти, — сказала вона.

— Стій. Що саме вона тобі розповіла? — запитала Доллі.

— Нічого, — в голосі Белли звучали нотки сарказму. — У мене справді погана пам’ять. Ліндо, якщо хочеш піти зі мною, я проведу тебе додому.

Лінда стояла між Доллі та Беллою, наче маленька дитина між батьками, які сварилися.

— Будь ласка, Доллі. Я хотіла, як краще. Мені справді дуже шкода. Не виганяй її, Доллі. Тільки не через мене. Будь ласка, не дай їй піти, Доллі, вона має рацію, я в цьому впевнена.

— Ти ще перед кимось роззявляла свого великого рота, Ліндо?

Лінда захитала головою.

— Ні, присягаюся.

— Що думаєш, Ширлі? — запитала Доллі.

Ширлі була здивована, що Доллі запитала її думку. Вона не знала Беллу і була засмучена тим, що Лінда вчинила так за їхніми спинами, але вона все ще їй довіряла.

— Здається, вона згодиться, — відповіла Ширлі за якусь мить. — Тим паче, тепер вона все знає, тому може залишитися.

— Ти заміжня? — запитала Доллі у Белли.

Белла підійшла до Доллі, Лінди й Ширлі.

— У мене немає зв’язків, місіс Роулінс. Я лише відвідую клуби й займаюся всім, чим можу.

— Вона сказала, що ми будемо використовувати зброю?

— Так.

— Ти вмієш кермувати?

— Так. — Доллі і Белла знову витріщилися одна на одну, але цього разу цей погляд не нагадував те, як дві альфа-самиці борються за територію. Тепер у їхніх очах була повага. Атмосферу нарешті розрядила Белла:

— А ще я вмію грати скажені мелодії на губній гармоніці.

Доллі довелося притамувати усмішку. Белла була сильною і впевненою жінкою, яка не терпіла образи від інших, але також вона була розумною і стала б чудовим доповненням команди.

Лінда й Ширлі обіймали одна одну, чекаючи на рішення Доллі.

— Гаразд, Белло, — нарешті мовила та. — І називай мене просто Доллі.

Розділ 12

Криміналісти могли сказати детективу-інспектору Резніку, що задній бампер вантажівки для перевезення хліба було оснащено важкою металевою балкою, достатньо пружною, щоб загальмувати інкасаторський фургон позаду, до того ж на бампері й досі були сліди фарби з кузова інкасаторського фургону. Без жодних сумнівів, це була саме та вантажівка, яку використовували під час невдалого пограбування.

Поліція інтенсивно працювала в «Сонячному хлібі» вже п’ять днів. За цей час поліцейські встигли порівняти відбитки пальців усіх чоловіків і жінок у компанії з тими, що залишилися на вантажівці. Це був тривалий і виснажливий процес, але Резнік не збирався відступати.

Утім, досі жодні відбитки не вказали на особу з кримінальним минулим, усі вони належали працівникам компанії. Але хтось же мав дати Роулінсу ключі до складу і до вантажівки. Хтось щось приховував. Того тижня, коли мало статися пограбування, менеджеру автопарку повідомили, що ця вантажівка знаходиться в майстерні, тому Резнік почав із двох механіків. Обидва, звісно ж, заперечували будь-яку причетність і ніхто з них не впізнав ані Гаррі Роулінса, ні Террі Міллера чи Джо Піреллі на знімках. Резнік був певен, що один механік бреше.

— Це видно в їхніх очах, Фуллере, і в мові тіла. Це не кримінальний майстер, а бідний, наляканий чоловік, якому дали кілька сотень і який тепер картає себе, бо пограбування пішло шкереберть.

— Мені здається, — мовив Фуллер, виснажений «внутрішнім чуттям» Резніка, — що все, що йому потрібно робити, це тримати рота на замку, знаючи, що Роулінс і вся його банда мертві й не залишилось нікого, хто б міг пов’язати його з цією справою.

— Це четвертий учасник, Фуллере. Четвертий учасник може кого завгодно затягнути в цю справу, бо в нього є всі записи. Ні, це точно один із механіків, і я збираюся дізнатись, котрий саме.

***

Дональд Франкс сидів навпроти Резніка, крутячи в руках жовтогарячу ганчірку. Його точно щось непокоїло. Резнік дозволив Франксу понервувати стільки, скільки, на його думку, було потрібно. Він був готовий розпочати допит, аж раптом пролунав телефонний дзвінок.

— Що? — гаркнув Резнік у слухавку, після чого його обличчя миттєво пом'якшало, а голос став спокійнішим. — Добре, Еліс, дякую. Так, я повернуся о четвертій. Обіцяю. Еліс, я обіцяю. — Резнік поклав слухавку і мовив: — Стеж за часом, Фуллере, — наказав він. — Я мушу повернутись у відділок о четвертій.

За лічені хвилини після початку допиту Франкса Резнік з'ясував, що він переймався не тому, що був інформатором Роулінса, а тому, що пропускав роботу. Разом з іншим механіком він заступав на зміну, а потім один із них змивався на день у паб.

— Будь ласка, не розповідайте нікому, сер, — скиглив Франкс. — Ми завжди встигали все зробити. Для нас двох просто немає достатньо роботи, але ми не можемо також дозволити собі залишитися зовсім без роботи.

— Також? — Резнік примружив очі, відчувши, що натрапив на потрібний слід.

— Раніше нас було троє, сер. Лена вигнали три місяці тому. Ми з Бобом тримаємося тут з останніх сил. Прошу, не розповідайте нікому.

— Припини скиглити, — наказав Резнік. — Мені байдуже, що ви з Бобом обманюєте боса, але якщо ти не розкажеш мені все про свого приятеля Лена, то можеш бути упевненим, що я зроблю все, аби твій бос дізнався правду.

Франкс розповів Резніку, що Лена Гуллівера підозрювали в крадіжці; Франкс жодної миті в це не вірив, він вважав, що таким чином керівництво просто намагалося позбутися людини. Під час подальшого допиту Резнік з'ясував, що кожен механік мав власний набір ключів від складу, щоб можна було безперешкодно вислизати в паб, коли не було роботи. Тому, якщо ніхто не знав, що в Гуллівера були ключі тоді, можна припустити, що вони й досі могли бути в нього, а отже, він міг легко допомогти Роулінсу викрасти вантажівку. Резнік наказав знайти й заарештувати Лена Гуллівера. Уперше за кілька тижнів він справді думав, що вони натрапили на слід. Він був практично задоволеним і

міг би поставити десять фунтів на те, що Лен Гуллівер знає ім’я четвертого чоловіка.

Удома в Гуллівера його дружина сказала, що вони більше не разом, але її небажання впускати поліцейських змусило Резніка думати, що вона бреше. Вона безкінечно розповідала про те, що компанія «Сонячний хліб» ставилася до Лена наче до пса, насправді навіть гірше, ніж до пса.

— Він працював на них п’ятнадцять років, а вони, ось так просто, виперли його на вулицю. Вони почали поливати його брудом, звинувачуючи в крадіжці, але навряд чи ви дасте комусь дві сотні за мовчання, якщо думаєте, що людина вас обікрала. Чи не так?

Підозрюючи, що Лен Гуллівер утік, а вона намагається його захистити, Резнік подумав, що немає жодного сенсу запитувати в неї, де її чоловік. Він уже збирався йти, але все ж таки вирішив показати місіс Гуллівер знімки підозрюваних. Резнік був вражений, коли вона впізнала Джо Піреллі.

— Так, він тут бував, — невинно мовила вона. — У нього були якісь справи з моїм чоловіком. А цей, — вона показала на фото Роулінса, — чекав на нього надворі. Я бачила його з вікна на кухні, він сидів у темно-сірому «Мерседесі».

Резнік відчув, як скрутило його нутрощі. Здавалося, місіс Гуллівер абсолютно нічого не знає про злочинну діяльність свого чоловіка. Він не міг дочекатися, коли нарешті дістанеться до Лена Гуллівера.

— А де зараз ваш чоловік? — запитав Резнік.

Місіс Гуллівер почала плакати й махнула рукою в бік їдальні.

Здивований Резнік пройшов усередину і відчинив двері їдальні.

— Тебе заарештовано, Лене! — загарчав він, а тоді зупинився, ошелешений. На столі стояла урна.

— У нього був рак горла, — пояснила місіс Гуллівер, стоячи позаду Резніка. По її обличчю стікали сльози. — На щастя, усе швидко закінчилося й він не страждав надто довго.

***

Вони повернулися туди, звідки почали. Вийшовши на вулицю, Фуллер не міг стриматися:

— Тебе заарештовано, Лене, — передражнив Фуллер. — Це стане класикою… абсолютною класикою.

Сівши в автомобіль, Ендюс сказав Резніку, що Еліс телефонувала вже двічі. Спочатку для того, щоб передати, що якийсь тип, якого всі кличуть Гнилі Зуби, хоче його бачити. А вдруге через те, що Резніка шукав детектив-головний інспектор Сондерс.

— Хай йому грець! — Закричав Резнік на Фуллера. — Я ж казав, що мені потрібно повернутися у відділок о четвертій!

— Щось важливе? — запитав Фуллер, умикаючи двигун. Він добре знав, що Резнік запланував зустріч не лише для того, щоб розповісти про справу, а й щоб обговорити можливе підвищення. Як і решта групи, Фуллер підозрював, що шанси Резніка на підвищення були жалюгідно малими. А тепер, коли він пропустив зустріч, вони скотилися до мінімуму. Фуллер поглянув у дзеркало заднього виду й підморгнув Ендрюсу.

Резнік наказав Фуллеру їхати до будинку Роулінсів, щоб переговорити з офіцерами, які займалися спостереженням. Фуллер повільно проїхав повз будинок Доллі, який стояв у повній темряві із затуленими гардинами на вікнах. Він припаркувався неподалік від поліцейського автомобіля без розпізнавальних знаків, з якого проводилося спостереження, і Резнік вийшов. Гоукс мало не пробив головою дах, коли той постукав у вікно. Їм не було про що доповісти, жодного руху, нічого… окрім вантажівки для перевезення меблів, яка приїжджала до маєтку Роулінсів, щоб вивезти дитяче ліжечко і матрац, а також інші дитячі речі. Вантажівку зупинили й патрульні її оглянули, але не знайшли нічого, що могло б стосуватися справи.

— Відвези мене у відділок, — наказав Резнік. — Будемо сподіватися, що Гнилі Зуби має для мене справді щось важливе, на відміну від вас, бездарів.

***

Арні Фішер стояв до Тоні впритул, говорив спокійно і повільно. Тоні знав, що найкраще просто слухати.

— Це було просте завдання. Ти береш пляшки вартістю двадцять тисяч за дванадцять тисяч і привозиш сюди. Це нескладно. І ти не спиш із дружиною хлопця, з яким домовився про угоду. Про що ти

тільки думав? — запитав Арні, тицяючи Тоні у груди. — Що змушує тебе постійно робити такі дурниці?

Тоні не засмутився:

— Ця маленька білявка з великими цицьками аж ніяк не заперечувала, щоб я її приголубив, — на обличчі Тоні повільно проступила самовдоволена посмішка. — А от її огидний чоловік був проти! Ти б бачив, як звалився той гладкий дурень з півночі. Один кволий удар — і він ліг.

— І що тоді? — запитав Арні.

Тоні знизав плечима:

— Що ж, я розбив «Ягуар», коли виїжджав зі стоянки, але є й добра новина — я врізався в «БМВ» того манчестерського недоумка. Карлос запросто полагодить «Ягуар». Слухай, Арні, — продовжував Тоні, хвилювання взяло гору над його емоціями, — у мене на хвості була поліція. Вони переслідували мене із завиванням сирени й синіми мигалками, усе як треба — і мені вдалося їх позбутися. Ніхто не постраждав, вантажівка з алкоголем успішно повернулася в Лондон, і мені вдалося задовольнити своє бажання — про що іще тут хвилюватися?

— Справа в тому, що хлопці з Манчестера, скоріш за все, не захочуть більше з нами працювати, — сказав Арні, починаючи втрачати самоконтроль. — Ось про що слід хвилюватися — вони хороші клієнти!

Тоні сперся на спинку шкіряного стільця з сидінням, що оберталося.

— Нехай манчестерські ідіоти йдуть під три чорти! Тобі не слід перейматися нікчемним північним бізнесом, дорогенький, ти б краще зайнявся масштабною справою Роулінса, просто тут і зараз.

— Думаєш, я цього не знаю? — гаркнув Арні у відповідь. — Чому, як ти гадаєш, я відправив тебе в Манчестер? Мені не треба, щоб ти злетів тут із котушок, Тоні. Мені потрібен спокій. Мені потрібна розважливість і холодний розум.

Тоні нахилився вперед із несподівано серйозним виразом обличчя.

— Якщо копи дістануться до записів Гаррі, ми з тобою сядемо років на п’ятнадцять, якщо не більше. Ми тричі торгували краденим із клятим Роулінсом, і можеш побитися об заклад, що він записав кожне пенні, яке пройшло через наші руки.

— Мені не потрібно про це нагадувати! — вибухнув Арні.

— Слухай, обережний підхід тут не діє, — сказав Тоні, зводячись на ноги. — Я візьму завдання Боксера на себе. Я змушу тих вдів розповісти нам усе, що треба.

Арні був незвично мовчазним.

— Щось не так? — запитав Тоні.

— Боксер дізнався дещо у Доллі, — озвався Арні. — Вона сказала йому, що Гаррі Роулінс досі живий.

Якусь мить Тоні стояв, роззявивши рота, а тоді засміявся:

— Заради Господа Бога, це ж якийсь дурний жарт! Вона опізнала його й поховала, тому не розповідай мені цих дурниць.

Арні здавався схвильованим. Він сів за свій стіл і зняв окуляри:

— Ми не знаємо цього напевне.

Тоні зітхнув.

— Це маячня, брате. І ти це знаєш. Залиш це на мене. Я все дізнаюся. Не переймайся. Я візьму Боксера і Доллі Роулінс на себе і витягну з них усю правду.

— Але не роби нічого «надто шаленого», — мовив Арні. Він нервово протер окуляри й додав: — Наші з тобою справи йдуть доволі непогано. Поговори з Боксером, поговори з Доллі, постав їм кілька запитань. Тільки без грубощів, і не підходь до інших вдів. Ми нічого не чули про Піреллі й ту іншу, тому залиш їх у спокої.

— Ширлі, — буркнув Тоні. — Її звати Ширлі. — Він мало не вдавився слиною. — Мила мала.

— Як скажеш, — не здавався Арні. — Не чіпай їх. Ти почув мене, Тоні?

Двері відчинилися й увійшов Карлос. Тоні миттю перевів увагу на нього.

— Постукав, увійшов… зрозумів? Перш ніж увійти, постукай.

— Я прийшов, щоб забрати «Ягуар» на ремонт… знову. Тобі варто їздити обережніше, Тоні.

Коли Тоні рвонув у бік Карлоса, Арні вигукнув:

— Охолонь!

Тоні зупинився за кілька сантиметрів від Карлоса, котрий уважно дивився на Тоні, думаючи, що Арні його захистить. Але одне клацання пальцями в бік дивану, і Карлоса хутко поставили на місце.

Арні підійшов до Тоні.

— Будь обережним, — тихо мовив. — На карту поставлено надто багато.

— Слухай, сонечко, — сказав його брат, — можеш мені повірити: Гаррі Роулінс мертвий. Нам нема чого непокоїтись, коли хтось згадує його ім’я. Єдине, що нам залишилося владнати, — його записи, і, якщо я все зроблю по-своєму, ми скоро їх отримаємо. Спершу я провідаю Едді Роулінса, потім поспілкуюсь із вдовою Роулінс, а тоді приведу ідіота Боксера сюди, і ми обміняємося поглядами за чашкою гарячого чаю.

Тоні цинічно передав Карлосу повітряний поцілунок і вийшов із кімнати.

Карлос поглянув на Арні.

— Якісь проблеми? — запитав він, відкорковуючи пляшку шампанського.

— Нічого такого, через що тобі варто було б непокоїтися, любий. — Арні підійшов так, щоб стати позаду Карлоса, звідки він міг пестити його пружні підтягнуті сідниці. Арні був нижчим за Карлоса, тому йому доводилося злегка піднімати підборіддя, щоб покласти його на широкі підкачані плечі Карлоса. — Треба вирішити кілька питань, — продовжив Арні. — Після фіаско Роулінса, Міллера і Піреллі залишилися деякі незакінчені справи.

Карлос упізнав прізвище Піреллі, але нічого не сказав, доки продовжував пити шампанське. Арні, бажаючи розрядити атмосферу і змінити тему розмови, кивнув, щоб Карлос відкрив загорнену в подарунковий папір велику коробку на дивані. Усередині лежав охайно складений білий шовковий костюм. Карлос дістав його з коробки й усміхнувся.

— Мені подобається, — мовив він, широко усміхаючись. — Піреллі… — безтурботно додав він, — раніше вже чув це прізвище.

Арні захвилювався, а його руки почали тремтіти, коли він одягав піджак на Карлоса.

— Так, він був ще той покидьок. Його дружина працює на касі в павільйоні гральних автоматів у Сохо — справжня хвойда. А от Джо був крутим хлопцем.

Арні відійшов від Карлоса, щоб помилуватися тим, як сидів на ньому піджак.

Карлос пригадав світлину, яка лежала зображенням униз на столику поряд із ліжком Лінди.

— Мені справді дуже подобається цей костюм, Арні, — було єдине, що він сказав.

***

Едді Роулінс сидів у темному вологому офісі, закинувши ноги на стіл. Це була стара й обшарпана халупа посеред звалища старих списаних автомобілів у Кембервеллі. Де-не-де автомобілі були звалені у купи по три-чотири один на одного. Більшість часу Едді проводив у своєму кабінеті, дивлячись на них і мріючи про небесно-блакитний «Роллс», котрий він обов’язково купить, коли заробить достатньо грошей. Кілька років тому Гаррі обіцяв, що придбає першокласний подрібнювач для автомобілів, який дозволить розвинути бізнес. Цього так і не сталося.

Едді був винен одному хлопцю з невеликої букмекерської контори в Епсоні. Йому дали змогу зробити ставку, і він поставив по п’ять фунтів на все. Хоча Едді поводився дуже обережно, коли йшлося про азартні ігри, він однак витратив сотні фунтів, коли якась хвойда порадила поставити йому «на фаворита сьогоднішнього забігу». Більшість жінок, яких він зустрічав, яких пригадував, коли проглядав документи, щоб помітити кілька хороших скакунів, виявлялися такими ж недосвідченими, як і коні, на яких він робив ставки.

Едді саме говорив по телефону, коли почув гуркіт автомобіля надворі. Той зупинився біля його дверей. Коли він побачив, хто саме сидів за кермом, то застиг на місці, а нутрощі почало неприємно крутити. Він прибрав ноги зі столу, поклав слухавку і, намагаючись здаватися безтурботним, відчинив шухлядку столу й дістав пляшку скотчу.

— Усе добре, Тоні? А я саме збирався перехилити склянку-другу. Ти ж приєднаєшся до мене?

Едді рушив до канцелярської шафки й дістав склянки, а потім швидко поглянув крізь запилюжене вікно на жахливий зелений «Форд-Гранаду», припаркований надворі. Принаймні Тоні приїхав сам.

— Тут справи йдуть повільно, — Едді бурмотів усілякі дурниці. — Зараз на металобрухті ніхто не заробляє багато. А як справи в тебе, Тоні? У тебе з братом чудовий клуб, дуже гарне місце, — базікав Едді, наливаючи Тоні напій.

— Едді, що тобі відомо про записи твого кузена Гаррі? — приємним тоном запитав Тоні.

План Едді пішов шкереберть, і він промахнувся, коли наливав скотч. Тоні Фішер дуже добре виконував свою роботу — насправді ж він був таким, яким багато в чому хотів бути Едді. Крутий хлопець із міцними м'язами в гарному одязі й з охайним манікюром, а ще з крихітною діамантовою сережкою у вусі. Тоні сів навпроти Едді й схрестив ноги, виставляючи на показ туфлі від «Ґуччі». Це Арні навчив Тоні одягатися зі смаком, хоча йому й не подобалася сережка з діамантом. А ось Тоні вважав, що так він виглядає сексуально. І деякі жінки вважали його саме таким, у той час як більшість відштовхували його неспокійні очі.

Тоні Фішер ніколи й нікому не дивився в очі, натомість під час розмови він знаходив точку на лобі людини й дивився туди. Він повільно обвів поглядом занедбану, вбогу хижу, добре знаючи, яке враження справляє на Едді. Тоні завжди вдавалося викликати в інших страх.

— Ти ж знаєш старого Боксера Девіса? — запитав Тоні так, ніби це було найбільш природне запитання у світі.

— Так, — затинаючись мовив Едді, — він працює на тебе. Вбогий на вигляд. Не бачив його з дня похоронів.

— Що ж, він розпускає плітки про твого двоюрідного брата. Стверджує, що Гаррі Роулінс живіший за всіх живих. Але ж ми обидва знаємо, що це неправда.

— Живий? — Едді здавався ошелешеним. — Гаррі не живий, Тоні, тобто, я ж його сім'я, мені б він повідомив скоріше за клятого Боксера Девіса.

Тоні підбадьорливо усміхнувся, і Едді став значно спокійнішим. Тоні дістав носовичка й нахилився над столом, простягаючи руку до своєї склянки скотчу. В одну мить його рука відхилилася від склянки й він ухопив Едді за волосся, припідняв його над столом і запхав хустинку йому до рота. Витягнувши Едді з-за столу, Тоні притиснув його до стіни й врізав йому в обличчя. На все пішло лише кілька секунд.

Ошелешений і напівпритомний Едді сповз по стіні на підлогу. Тоні сів напочіпки, дістав носовичка й обережно витер кров із розбитого носа Едді. Нахилившись ближче, він загрозливо прошепотів:

— А тепер говори, що ти знаєш про записи Гаррі Роулінса.

Захлинаючись сльозами, Едді мовив благальним тоном:

— Тоні, я нічого не знаю про записи, Тоні, присягаюся Господом Богом, я не знаю.

— Але ж ви сім’я, — насмішкувато мовив Тоні. — Він сказав би тобі раніше за клятого Боксера Девіса, а якщо Боксер Девіс знає, це означає, що і ти знаєш.

— Я нічого не знаю! За все своє життя Гаррі ніколи нічого мені не розповідав. Я завжди крутився, як міг, сам. Ти знаєш, як це, Тоні. У Гаррі було все, а в мене… що ж, у мене була ця діра. Ми не були близькими з Гаррі, я йому навіть не подобався. Він нічого мені не казав, присягаюся.

Тоні підняв руку, щоб почухати підборіддя, а Едді скрутився так, що мало не ліг на підлогу.

— Будь ласка, не бий мене! — закричав Едді.

— Тихіше.

Коли Тоні відсунувся, Едді все ще продовжував тримати руки біля обличчя, захищаючи його, хитаючи й трясучи головою у відповідь.

— У Гаррі було все? — запитав Тоні. — Що ж, тепер це все є у мене, зрозумів? У мене і брата. І нас не турбує, живий Гаррі чи мертвий, тому що тепер він ніхто. А це робить тебе ще меншим за нікого. Згодний зі мною? — Тоні обережно поклав руку на обличчя Едді. — Тому будь насторожі… — Тоні притиснув обличчя Едді до фанерної підлоги, — …і ти повідомиш, якщо почуєш щось від Боксера Девіса чи дізнаєшся щось про записи Гаррі.

Тоні кілька разів плеснув рукою по щоці Едді й підвівся.

Едді не наважувався рухатися. Він лежав на брудній підлозі й тихо плакав, міцно заплющивши очі. Чекав, коли його вдарять ногою в обличчя. Едді зміг розплющити очі тільки тоді, коли почув, як заводиться двигун автомобіля Тоні і як він їде геть. Тоді Едді звівся на ноги, тримаючись за голову, яка нестерпно боліла, і поглянув у вікно, щоб точно переконатися, що Тоні немає. І тоді взяв слухавку телефону.

***

У невеликій вбогій квартирці на Портобелло-Роуд слухавку зняв Білл Ґрант. Білл слухав, як Едді тремтливим надривним голосом розповідає все, що тільки-но сталося. Зрештою, Білл не зміг більше мовчати.

— Стули свою дурну пельку, Едді. Що ти йому сказав? — запитав Білл.

— Нічого я не сказав. Це все Боксер Девіс, — відповів Едді.

— А де він?

Едді замовк і заплющив очі, бо точно знав, що Боксерові через це буде непереливки. Білл Ґрант був гіршим за Тоні. Білл Ґрант був справжнім жорстоким негідником, котрий заробляв на життя тим, що вбивав людей так, як того хотіли його клієнти — повільно, швидко, йому було байдуже. А по-справжньому майстерним він був у своєму вмінні залишатися ще більш невловимим за Тоні, через що майже ніхто не здогадувався, що він повернувся. Білл не любив виставляти себе напоказ, він знав, як залягти на дно і вийти з поля зору. Він не виглядав загрозливо, але був справжньою проблемою. У нього не було нічого й нікого, тому йому не було що втрачати — а це робило його одним із найбільш небезпечних чоловіків, з якими колись стикався Едді. Білл щойно вийшов після дванадцятирічного ув’язнення й одразу ж опинився у вихорі подій. Едді розплющив очі, коли Білл повторив своє запитання.

— Де Боксер Девіс?

Коли Едді осоромлено схилив голову, він сказав собі, що стан обличчя Боксера був не таким важливим, як стан його обличчя.

Розділ 13

Троє жінок займалися своїми справами у сховищі. Ширлі доводила до ладу дві пари темно-синіх комбінезонів, старанно відрізаючи етикетки й викидаючи їх у смітник, щоб пізніше спалити. Белла і Лінда фарбували в білий колір «Форд-Ескорт». На обох жінках були респіратори, адже фарба-спрей мала різкий запах, і в Лінди почервоніли очі. Поки вони розпилювали фарбу, їхні темно-сині комбінезони стали такими ж білими, як і фургон.

— Не знаю, як ти, Белло, а я втомилася. Мені здається, що на сьогодні ми вже достатньо зробили. Потрібно, щоб фарба трохи підсохла, перед тим, як нанести наступний шар, — промовила Лінда.

Белла кивнула і продовжила зафарбовувати свою частину, а потім від'єднала насадку з балончика фарби й зняла респіратор.

— Думаєш, вона сьогодні з'явиться й принесе нам трохи грошей? — Белла насправді не хотіла запитувати, але вона відмовилася від кількох змін у клубі, щоб бути тут, тож воліла знати, чи воно того варте.

Лінда знизала плечима:

— Сподіваюся на це! Фарба була недешевою і ми стирчимо тут уже кілька годин. Як гадаєш, Ширлі?

— Я купувала всі ці речі, і в мене закінчилися гроші, тому я б дуже хотіла, щоб вона прийшла.

Белла сіла на один із жовтогарячих ящиків, знімаючи міцні гумові рукавички.

— Ти ж розумієш, що нам потрібно поговорити про це, нам трьом. Ліндо, ти казала, що Доллі буде нам допомагати, але зараз усе здається дещо інакшим. Вона або втратила здоровий глузд від горя й не розуміє, що робить, або насправді планує здійснити зухвале пограбування.

— Згодна, — мовила Ширлі. — Навіщо їй витрачати всі гроші на нас і якісь речі й при цьому не казати нам правду?

— Якби це було насправді, ми б заробили мільйон, — зітхнула Белла. Вона здавалася замріяною.

— Один мільйон на чотирьох, — виправила Ширлі.

Сарказм Белли вилився назовні:

— Що ж, тоді забудьмо про це й ходімо додому! Хто робитиме все це за паршиву чверть мільйона? — Після короткої паузи всі почали сміятися, а тоді Белла продовжила: — Я хочу сказати лише те, що Доллі вважає, що все сплановано, і нам залишається лише втілити цей план у життя. Я особисто дивлюся на все, що відбувається у цьому сховищі, на те, чого нам вдалося досягнути, і захоплююсь тим, що бачу.

Ширлі нишком усміхнулась до Лінди, оскільки вона також дозволила собі уявити, що їм вдасться скоїти це пограбування, отримати по 250 000 фунтів стерлінгів і в майбутньому більше ніколи нічим не перейматися. Тепер, коли Белла озвучила ці думки, вони здавалися ще більш захопливими.

Лінда, як завжди, розмірковувала більш практично.

— Якби ця лінива стара шкапа була тут, ми б могли розпитати про все у неї. Але вона не виходила на зв’язок уже кілька днів. Ми всі живемо фантазіями і всі сидимо без грошей. Тепер вона все спланувала, і ми станемо багатими — або ж її божевілля вивітрилося, і вона забула нам про це повідомити. Вона може сидіти зараз удома, як у Христа за пазухою, зі склянкою віскі в руці й з тою дворняжкою на колінах.

— У тобі недостатньо віри, Ліндо, — Белла похитала головою. — Люди можуть здивувати тебе, якщо лише їм дозволити.

— Та що ти? Мене вже давно ніхто не дивував. З мене досить, я йду додому.

Поки Лінда йшла до дверей, Ширлі кинула сірник у кошик для сміття, щоб спалити етикетки, які вона зрізала з комбінезонів. Раптом пролунав гучний свист і здійнялося високе полум’я. Ширлі відстрибнула й закричала, бо вогонь обпалив кінчики її чубчика.

— Господи, Ширл! — закричала Белла. — Що ти туди кинула?

— Півпляшки скипидару!

Вони знову почали сміятися, але раптом Лінда підняла вгору руку, бо загавкав вівчарка в сусідньому сховищі.

— А ось і вона, — мовила Белла. — Ось наш вождь.

Лінда, яка стояла найближче до дверей, застигла на місці.

— Підборів не чутно. І Вульфа, — прошепотіла вона. Белла й Ширлі озирнулися, щоб знайти місце, де сховатися, але було запізно. Двері

скрипнули й усередину увійшов якийсь чоловік у стьоганій куртці і в картузі. Ширлі пронизливо закричала й підскочила, налякавшись до смерті, Белла підняла лом, а Лінда крикнула: «Хто ти в біса такий?»

Доллі зняла картуза.

— Добре, що я схожа на хлопця, — вона була цілком задоволена собою. — Вибачте, що не виходила на зв’язок. Перед моїм будинком усе ще стирчить той клятий поліцейський автомобіль. Вони стежать за мною вдень і вночі. Постав чайник, Ліндо, у мене в горлі пересохло. Я перестрибувала через садові огорожі на задніх дворах. І можу сказати, що це непросто в черевиках Гаррі. Вони дуже важкі.

Троє жінок пильно дивилися на Доллі, доки та знімала наплічник і діставала звідти Вульфа, ставлячи його на підлогу. Пес одразу побіг до щойно пофарбованого фургончика і помітив колесо.

— Ні! — закричали троє жінок в один голос і одразу ж засміялися.

Доллі не звернула на них уваги. Мабуть, вони просто дуже втомилися. Вона зняла куртку, запалила цигарку й почала діставати записники з різних кишень. Лінда пішла на кухню, щоб заварити кави, Белла взяла бензопилу, а Ширлі спостерігала, як горить її маленьке вогнище.

Тишу порушила Белла — вона завела бензопилу і підняла її вгору.

— Чудово, Белло, — захоплено мовила Доллі. — Якщо наблизитися з цим до охоронців і розмахувати перед ними, вони точно не захочуть стояти на твоєму шляху. І ніхто не здогадається, що ти жінка. Ширлі, ці костюми чудові. Ліндо, ти добре попрацювала з фургоном.

Троє жінок усміхалися, наче діти, яких похвалила мама. І жодна з них до кінця не розуміла, чому вони так раділи, але відчуття було дивовижне.

Через гуркіт бензопили вони не почули, як у двері гаража хтось постукав, але маленький Вульф почав скавчати, а потім загавкав вівчарка в сусідньому сховищі. Белла вимкнула бензопилу, а Доллі жестами наказала жінкам затихнути. Лінда посунулася до схованки у підлозі, щоб дістати рушницю, але Белла її зупинила.

— Заради Бога, Ліндо, тримай себе в руках, — прошепотіла Доллі. — Ким ти себе уявила? «Енні-готуй-клятий-пістолет»?

— Я днями й ночами грала на автоматах, тож знаю, що роблю, — прошепотіла Лінда у відповідь.

— Так, але вони стріляють крихітними кульками, а не кулями з картеччю.

— Ви обидві, стуліть пельки, — засичала Ширлі, коли грюкіт у двері пролунав знову.

Доллі пішла до дверей, а Вульф уже біг поряд, готовий захистити свою господиню в разі потреби. Вона вимкнула світло, а потім повільно відчинила невеликі двері в головних воротах і визирнула у шпарину. Жінки стояли біля дверей внутрішнього кабінету, прислуховуючись.

— Я Білл Ґрант, — озвався чоловік за дверима. — Я друг Гаррі Роулінса і власник сховища, яке знаходиться трохи далі. Це ви, місіс Роулінс?

— Що вам потрібно? — мовила Доллі, не підтверджуючи, що це вона. — Я зайнята.

— Можна мені увійти? — запитав Білл.

— Ні, — відповіла Доллі. — Я не можу відчинити двері, бо мій песик утече.

— Ну добре, — продовжував Білл, — я лише хотів дізнатися, що зі сховищем Гаррі. Мені, звісно, дуже шкода, що він помер, але я хотів би дізнатися, чи будете ви продавати або ж здавати це місце? Якщо ви про це ще думаєте, я зрозумію, якщо ви відмовите.

Доллі пхикнула.

— Дякую за слова співчуття, — сказала вона напруженим тоном. — Чому б вам не написати ваш номер і не просунути його під двері, щоб я могла зателефонувати, коли матиму час усе обміркувати? — і зачинила двері, переконавшись, що вони надійно замкнені.

А тоді повільно рушила до трьох жінок, суплячись і збиваючи попіл із цигарки, яка незмінно була в її руці. Видихнула дим і спитала:

— Хтось із вас чув про Білла Ґранта?

Жінки перезирнулись, знизуючи плечима, і пішли за Доллі в прибудований кабінет, де вона взяла свій записник і дістала чергову цигарку.

— У нас можуть бути проблеми, — мовила вона. — Той чоловік сказав, що він друг Гаррі і що його сховище трохи далі. Він бачив, як я заходила сюди, і поцікавився, чи все гаразд.

— А чому це може бути проблемою? — запитала Белла.

— Гаррі ніколи не розповідав про те, що це його гараж, нікому. І він орендував його, використавши фальшиве прізвище.

Запала мовчанка, коли вони усвідомили суть її слів.

— А що як це Фішери його підіслали? — зойкнула Ширлі. — У нас може бути значно більше проблем, ніж ми думаємо!

Лінда спробувала навести логічні аргументи.

— Тоні Фішер ніколи б не прислав людину, щоб нас залякати. Йому подобається брати безпосередню участь.

— А що як він думав, що наштовхнеться на Гаррі? Ви про це подумали? Гаррі б відлякав Тоні, чи не так, Доллі?

— Заждіть хвилинку, — урвала Белла, усвідомлюючи, про що йдеться. — А чому взагалі Тоні Фішер думає, що Гаррі живий? Ми ж про твого Гаррі говоримо, так, Доллі? Чому Тоні Фішер думає, що Гаррі живий?

Лінда й Ширлі поглянули на Доллі.

— Тому що це я сказала Боксеру, що Гаррі вижив після пограбування, знаючи, що він розкаже Фішерам. Я хотіла, щоб вони трималися від нас якомога далі, — спокійно мовила Доллі.

— Що ж, усе закінчилося б не так добре, якби того хлопця підіслав Тоні, — відповіла Белла глибоким, переконливим голосом. Вона не зводила очей із Доллі й буквально чула, як її мозок перебирає можливі варіанти. — Як гадаєш, хто його прислав?

Доллі запалила чергову цигарку.

— Я не знаю. Мені здається, що це міг бути той четвертий чоловік, але я майже впевнена, що його імені немає в записах Гаррі. Завтра знову піду в банк і ще раз перегляну записи. А ще дістану вам трохи грошей.

Поки Доллі вивчала записники, що були розкладені перед нею, інші жінки перезирнулися. Лінда кивнула Беллі, наче кажучи: «Продовжуй, запитай її, чи справді ми будемо це робити», — але Белла мовчала. Усвідомивши, що на обрії з’явилося більше грошей, їй не хотілося розхитувати човен — це були найлегші гроші в її житті.

Доллі перегорнула сторінку в записнику.

— Ширл, тобі потрібно буде дістати кілька шматків ватної набивки, щось на зразок медичних валиків, щоб набити ними комбінезони.

Ширлі була такою втомленою, що не могла говорити не так жалісно:

— Чому за покупками завжди ходжу я?

— Тому що в тебе це добре виходить, люба, — швидко відповіла Доллі. — А ще нам потрібно покласти в наплічники щось важке. Ліндо, це завдання залишається за тобою.

Белла підняла одну з цеглин, котрі купами лежали у сховищі.

— Чому б нам усім не попрацювати над фізичною формою? — запропонувала вона.

Лінда вирішила скористатися нагодою:

— Ми можемо піти у спа-салон і попіднімати гантелі.

Їй хотілося поніжитися після всієї важкої роботи, яку вона встигла зробити, і думка про сауну зараз піднімала їй настрій. Вона почувалася значно хоробрішою з часу, коли почала знову регулярно займатися сексом.

Доллі насупилася.

— Я не говорю про те, щоб вовтузитися з крихітними гантельками, Ліндо. Нам потрібне щось із більшою вагою, щоб ми могли одягнути ті наплічники, швидко добігти до автомобіля й утекти.

Ширлі дивилася на чоловічий одяг, який був на Доллі.

— Тепер нам усім потрібно буде взувати черевики замість кедів, що я купила? — із сумнівом у голосі запитала Ширлі.

— Ні, кеди згодяться, Ширл, — відповіла Доллі.

— Я не проти, — Ширлі прочистила горло. — Але якщо ми все ж таки будемо в черевиках, можна я залишу кеди собі? Бо вони дуже личать до нового комбінезона, що я купила. Того, який ми не будемо одягати на пограбування.

— Так, вони чудові! — охоче погодилася Лінда.

Доллі не могла повірити в те, що чула:

— Може, повернемося до цегли? — сердито буркнула вона.

— Вибач, Доллі, — мовила Лінда з улесливою посмішкою. Вона все ще сподівалася, що на якомусь етапі вони зможуть повернутися до спа-процедур. — Скільки, на твою думку, нам знадобиться цеглин на кожен наплічник?

— Заради Бога, клади стільки, скільки, на твою думку, важить мільйон готівки, розділений на три частини! — Доллі розсердилася. — А тепер ви можете стулити пельки й зосередитися? У нас буде лише

одна спроба в цьому пограбуванні, тому кожен наш рух потрібно натренувати так, щоб він перетворився на звичку.

Вона дістала мапу кар’єру в передмісті Лондона і розклала її на робочому столі.

— Гаррі писав про те, що використовував цей старий кар’єр для тренувань. Він далеко за містом і ним більше ніхто не користується, тому для них це було бездоганне місце.

Очі Ширлі наповнились сльозами, вона приклала руку до рота і почала плакати. Лінда обійняла її.

— Вибач. Не звертай уваги. Продовжуй, Доллі, — мовила Ширлі, хлипаючи носом.

— Ні, продовжуй ти, Ширлі, скажи нам, якщо щось не так, — наполягала Доллі. — Нам усім потрібно бути сильними, що ближчою стає наша справа. Що тебе засмучує?

— Я просто дещо пригадала, от і все. За тиждень до того… за тиждень до того Террі прийшов додому, а його черевики й штани були вкриті білим пилом. Думаєш, він забруднився там? Тренуючись із Джо й Гаррі?

Лінда й Доллі поглянули одна на одну. Кар’єр був саме тим місцем, де міг забруднитися Террі. Гаррі ніколи не приносив додому пил із кар’єру, адже він був значно обережнішим за Террі. Лінда протерла сльози Ширлі своєю хустинкою.

— Мій Джо ніколи не приносив додому білий пил, але можу заприсягтися життям, що ліжко його білявої хвойди було встелене тим пилом.

Лінда не злилася, коли говорила про це, їй було байдуже. Вона завжди знала, що Джо ніколи не йшов одразу додому в її ліжко, а ще вона знала, що настав час промовити це вголос. Відчуття було приємним.

— Я знайду інше місце, яке ми могли б використати… — обережно мовила Доллі.

— Ні, це згодиться. Просто я дурна.

— Ширлі, ми знайдемо щось інше, — твердо сказала Доллі. — Це наше завдання, а не їхнє. Ми знайдемо власне місце для тренувань, — і Доллі почала все прибирати. — Візьміть завтра вихідний і відпочиньте. Зустрінемось через день о дев’ятій, пройдемо план

пограбування, етап за етапом, доки все не буде, як треба. Я зателефоную з безпечного номера з монастиря.

Жінки спостерігали, як Доллі закінчила збиратися, а маленький Вульф крутився біля її ніг, збитий з пантелику сумішшю запахів Гаррі й Доллі.

Доллі поглянула на жінок, а вони дивилися на неї. І в її горлі став клубок. Їй було приємно в компанії цих жінок, котрі горою стояли одна за одну. Так, іноді вони сваряться, але це від турботи, а не від ненависті. Вона відкрила рота, щоб сказати все це, але слова стали поперек горла.

— Ліндо, за тобою цегла і наплічники! А я принесу решту, — і Доллі пішла.

Ширлі шморгнула і пішла подивитися, чи догорів вогонь у смітнику. Побачила там лише попіл і жодних слідів етикеток. Задоволена тим, що зробила щось як слід, вона мовила:

— З боку Доллі було люб’язно змінити місце тренувань, правда?

— Так, Ширл, правда, — погодилася Бела. — Але було б краще, якби вона залишилася тут, щоб усе прибрати, — додала відтак, збираючи наплічники й складаючи на купу, щоб Лінда не забула їх узяти з собою, а потім почала мити чашки.

Лінда так і стояла посеред сховища, дивлячись на двері, які зачинила за собою Доллі.

— Я б хотіла подивитися, що в тих записах Гаррі.

— А я ні, — озвалася Ширлі. — Нічого не хочу знати, мені не потрібно нічого знати.

— А як ти дізнаєшся, що тобі потрібно знати? Раптом у тих записах нічого немає і Доллі геть злетіла з котушок? Ти б хотіла це знати, чи не так?

— Тільки не це знову, — Ширлі зітхнула, піднімаючи свою сумочку. — Мені потрібно йти, за двадцять хвилин почнеться «Даллас».

Лінда й Белла дивились, як Ширлі пішла геть. Обом потрібно було виходити на роботу ввечері. Тому їм не було сенсу повертатися додому.

Поки Лінда заварювала чай у щойно вимитій чашці, вона не могла стриматися, щоб не бурчати. Белла нічого їй не казала, тому що знала, що для Лінди було краще вихлюпнути свої емоції, хоча через це вона ставала надто настирною.

— Вона ставиться до нас як до служниць, — поскаржилася Лінда. — Прізвище Роулінс не дає їй права весь час вказувати нам, що робити. Якщо ми команда, то команда. Це не надто «по-командному», коли ми самі робимо всю роботу, — Лінда передала Беллі гарячу чашку чаю. — Як гадаєш?

Белла взяла чашку обома руками, щоб зігріти долоні.

— Ми не команда, Ліндо. Вона бос, і тут більше нема про що говорити. Я не можу сплатити іпотеку Ширлі, чи купити тобі автомобіль, чи покласти в свою кишеню достатньо грошей, щоб мати змогу місяць-другий не роздягатися за винагороду. А ти це можеш? — Лінда промовчала, тому Белла продовжувала: — І я не хочу бачити, що в тих записах, бо якщо все по-справжньому і все піде шкереберть, я буду все заперечувати. Що менше я знаю, то краще.

Лінда всміхнулася, їй подобалася чесність і проникливість Белли. Вона поставила чашку з чаєм і почала складати цеглу поряд із наплічниками.

Белла залишилася стояти, обпершись на кухонний стіл. У Доллі було щось таке, що її турбувало, але вона ніяк не могла зрозуміти, що саме. Вона сподівалася, що Доллі була з ними відвертою, тому їй справді хотілося провернути цю справу. Вона вирішила, що буле виконувати все, що заплановано, але відтепер уважно стежитиме за Доллі Роулінс.

***

Лінда почувалася виснаженою, коли приїхала в павільйон гральних автоматів, і збираючись увійти, помітила, як повз проходить Карлос.

— Куди це ти такий красивий ідеш? — крикнула вона йому.

Карлос зупинився й вишкірився, а вона підбігла й поцілувала його.

— Я зустрічався з одним хлопцем, який керує прокатом автомобілів. Можливо, він захоче, щоб я обслуговував і його автопарк. Якщо вдасться його переконати, я зможу отримати доволі пристойні гроші.

Карлос поглянув за спину Лінди в бік павільйону гральних автоматів, куди вона саме йшла. Спершу вона зніяковіла, адже мала не дуже гарний вигляд, провівши день у гаражі. Він укладав важливу ділову угоду, а вона намагалася зупинити старого брудного чоловіка, щоб той не торкався дітей, які грали на автоматах. «Не переймайся, — сказала вона собі. — Я та, ким я є».

Роздивляючись Карлоса з голови до ніг, Лінда всміхалася від вуха до вуха. Вона не могла повірити в те, що Карлос був із нею. Джо був дуже вродливим хлопцем, але трохи грубуватим. Лінді це подобалося, але Карлос був усе ж інакшим, у нього було все — він був стильним, мужнім, вродливим і трохи зухвалим.

— Ти спізнилася! — закричав Чарлі з-за спини Лінди. — Я ще не ходив на перерву.

Усмішка Лінди миттю розтанула.

— Під час перерви ти лише стоїш на вулиці й витріщаєшся на зади жінок, котрі проходять повз. Усі вони повернуться сюди за десять хвилин, Чарлі, тому відчепися.

Чарлі кинув грізний погляд на Карлоса.

«Певно, це причина того, чому вона така життєрадісна, — подумав він. — Мабуть, Лінда спить із цим типом».

Він спостерігав, як вона домовилася з Карлосом зустрітися наступного дня й ніжно поцілувала його на прощання. Чарлі роками ходив за Ліндою, а вона навіть не дивилася в його бік. А Карлос виглядав як справжній альфонс у своєму світлому костюмі і з густим кучерявим волоссям. Чарлі пройшов повз Лінду й вийшов на вулицю, тому в неї не залишилося вибору, окрім як зайти всередину й повернутись до роботи на касі.

На протилежному боці галасливої вулиці Боксер Девіс їв картоплю з рибою. Ця частина Сохо оживала з настанням темряви й появою пізніх продавців із наїдками, клубами, пабами й павільйонами гральних автоматів. Клуб Фішерів був поза конкуренцією, але також тут були й менш популярні забігайлівки, тому кожен міг знайти щось для себе. Вулиці нагадували еклектичну суміш стильних і яскравих хлопців, як Карлос, неохайних аутсайдерів, як Чарлі, й звичайних працівників, як Боксер. Бізнесмени зустрічалися з дівчатами, котрі працювали, злочинці укладали угоди, хлопці й дівчата напивалися, люди від вісімнадцяти до вісімдесяти змішувалися й зливалися. Усі були чимось зайняті.

Боксер бачив, як Карлос обіймався з Ліндою, і, розкривши рота так, що з нього вивалювалася картопля, все ще дивився у той бік, коли повз нього пройшов Чарлі по свою їжу.

— Усе добре, Чарлі? — запитав Боксер. — Це ти з дружиною Джо Піреллі розмовляв? Я просто знав її чоловіка.

Чарлі кивнув і відійшов. Він давно не бачив Боксера, і той йому не подобався, не кажучи вже про бажання з ним розмовляти. Чарлі вважав Боксера п’яницею, котрий постійно шукав товаришів по чарці. Він зиркнув на нього і помітив, що той одягнений у гарно скроєний костюм. На диво, він виглядав доволі пристойно, мабуть, справи у Боксера пішли вгору — Чарлі вирішив, що того, нарешті, визнали.

— Побачимося, Боксере… якщо тобі щось знадобиться, я працюю в павільйоні гральних автоматів.

Боксер підморгнув і помахав Чарлі рукою.

— Звісно, Чарлі, звісно.

Чарлі відчув прилив заздрості, а відтак розізлився. «Якщо ти починаєш заздрити Боксеру Девісу, — подумав він, — то краще одразу застрелитись». Поки Чарлі стояв у черзі по картоплю з рибою, він запхав руку в кишеню і швидко збагнув, що може дозволити собі хіба що невелику порцію рибного пирога. Господи, як же йому хотілося вилізти з цієї діри! Нога реагувала на холодну погоду, і йому здавалося, що вона гниє. Навіть у дитинстві Чарлі був слабким, а захворівши на поліомієліт, почав кульгати. Міцно стискаючи в липкому кулаку монети, він запхав у кишеню другу руку і злегка почухав яйця. Усміхнувся, заспокоївшись, і взявся роздивлятися зади жінок, що проходили повз.

Розділ 14

Резнік вихором мчав коридором відділку, прагнучи до когось причепитися, але нікому не хотілося з ним перетинатися. Він прагнув владнати справи з Сондерсом перед тим, як іти на зустріч із Гнилими Зубами, але у відділку практично не було людей, окрім дизайнерів і декораторів, які ходили коридорами, намагаючись, очевидно, навмисне опинитися на шляху Резніка. Якийсь безлад. Без попередження Резніка перемістили в значно менший кабінет, тоді як у головному кабінеті почали перефарбовувати стіни. Він бачив плани й знав, що в результаті опиниться у скляній прибудові. Сама лише думка про те, що люди зможуть дивитись на нього, коли він ходить, думає, курить і працює, змушувала його гніватися. Він цінував особистий простір і довіряв небагатьом людям — ідея сидіти, наче в акваріумі для золотої рибки на очах в усіх, змушувала його кров закипати.

— Еліс! — заволав Резнік. — Еліс…

Еліс висунула голову з дверей. Вона тримала в руках ящик, у який склала всі папки зі столу Резніка. На верхівці ящика лежав сендвіч з автомату для продажу закусок.

— Ваша архівна шафа у мене в кабінеті, замкнена, і ключ у мене. А це я триматиму у своєму столі, поки ваш стіл не принесуть назад. Сондерс пішов додому, бо від випарів фарби у нього розболілася голова. Він перегляне справу завтра, тому вам варто бути на місці. Це його слова, не мої, — Еліс кивнула на сендвіч. — Сир із шинкою. Я взяла його про всяк випадок, якщо ви раптом не обідали.

— Дякую, Еліс, — Резнік узяв сендвіч і рушив на зустріч зі своїм інформатором — Гнилими Зубами.

— Як пройшов ваш день? — крикнула навздогін Еліс.

— Ми знайшли чоловіка з хлібобулочної компанії, який, можливо, допомагав Роулінсу, але я не можу його опитати, бо він помер.

Еліс не вдалося підібрати слова, щоб підбадьорити Резніка, але, як правило, йому було достатньо моральної підтримки:

— Що ж, я сподіваюся, Гнилі Зуби матиме для вас кращі новини. Доброї ночі, сер. — Вона мило усміхнулася й поквапилася піти.

***

Менш як за десять хвилин Резнік уже сидів на задньому сидінні поліцейського автомобіля, тримаючи на колінах відкритий портфель, доки Фуллер їхав у бік Риджентс-парку. Ендрюс зиркнув через плече на Резніка — зосередженість виразу обличчя старого була неймовірною. Його очі пробігали сторінку за сторінкою, він швидко переглядав звіти, вишукуючи щось, що могло б вказати на слід до записів Роулінса. Особливо цікаво було читати записи про результати спостереження за Доллі Роулінс: перукарня, монастир, банк, перукарня, монастир, банк, перукарня…

— Ендрюсе, поцікався у групи спостереження, де зараз перебуває Доллі Роулінс.

— Вона вдома. Вони зв’язалися по рації, поки ви були у відділку.

— Ти помітив, що вона частенько ходить у перукарню? Ні? А в банк? Скільки разів ти втрачав її з поля зору, Фуллере? А Ендрюс? — Фуллер і Ендрюс мовчали. Ендрюс, принаймні, мав гідність здаватися присоромленим, а Фуллер виглядав так, наче йому було нудно. — Гадаєш, вона грає в якусь гру, Ендрюсе? Чи готується до чогось?

— Я не знаю, сер.

— Звісно ж, не знаєш, ти нікчемний… — Резнік був занадто втомленим, щоб іще більше принижувати сьогодні Ендрюса. — А ось іще питання, на яке ти не знаєш відповіді: вона така вправна у тому, щоб втікати від поліції, чи це ви такі нездари? Гадаю, цього ми ніколи не дізнаємось, чи не так?

Резнік запалив цигарку і затягнувся на повні груди. Фуллер кинувся відчиняти вікно, адже дим почав заповнювати салон фургона.

— Зачини вікно, — гаркнув Резнік. — Ззаду дме.

Фуллер різко вдарив на гальма, й авто зупинилося. Папери Резніка розлетілися по підлозі, і він зиркнув на Фуллера.

— Ріджентс-парк, як ви просили… сер, — промовив Фуллер, знаючи, як дістати Резніка.

Резнік зібрав папери, запхав їх у портфель і відчинив дверцята автомобіля. Він востаннє поглянув на своїх «найкращих хлопців» —

Фуллер дивився просто перед собою з дурнуватою посмішкою на обличчі, а Ендрюс позіхав. «Господи, що за нікчемна пара недоумків», — подумав Резнік, з гуркотом зачиняючи дверцята. Можливо, йому більше пощастить із Гнилими Зубами.

Резнік пішов у парк, сів на лавку й узявся їсти сендвіч — це було перше, що він їв за цілий день. Він вдивлявся в далечінь, милуючись тим, як колишеться гілля на деревах. Він знав, що Гнилі Зуби бачив, як він приїхав, тому вийде зі схованки й сяде поруч на лавку, як тільки буде готовим.

Так і сталося: щойно Фуллер і Ендрюс зникли з поля зору, Гнилі Зуби підсів до Резніка з майстерністю загорнутого в плащ телевізійного злочинця. Наче голодний собака, він сидів і витріщався на сендвіч. Резнік віддав йому залишки своєї їжі, а потім почав чекати, доки Гнилі Зуби перестане запихати сендвіч до рота, щоб нарешті заговорити:

— Щось важливе? — зрештою запитав Резнік.

— Ходять деякі чутки, містере Резнік, вони поширюються зі швидкістю світла, — пробурмотів Гнилі Зуби, випльовуючи крихти сендвіча на пальто Резніка. Полісмен відсунувся й запалив цигарку. — Чутки про Гаррі Роулінса.

— Що ж, сподіваюся, воно того варте, — мовив Резнік, змахуючи вологий сир і хліб зі свого пальта.

— Той, хто знайде його записи, почуватиметься так, наче знайшов кляту лампу Аладіна… розумієте, про що я?

— У кого вони?

— У нього самого. У Гаррі Роулінса.

Резнік зітхнув:

— І я прийшов аж сюди лише для того, щоб почути цю маячню?

— Ні, все серйозно, — наполіг Гнилі Зуби.

— Звідки взагалі в тебе доступ до такої інформації? — розлючено гаркнув Резнік. — Ти не в колі довірених осіб Гаррі Роулінса, друже! Навіть якщо це правда, така інформація не надійшла б до тебе!

— Боксер Девіс сипле грошима в клубі Фішерів і не затуляє рота. Він навіть речі Гаррі носить.

Очі Резніка звузилися — а ось Боксер Девіс входив до кола Гаррі Роулінса. Зрештою, він цілком міг щось чути.

— Боксер працював на Гаррі роками, і зараз усім розповідає, що знову на нього працює.

Резнік струсив пил від цигарки на траву і вже збирався йти.

— Зачекайте! — закричав Гнилі Зуби, йдучи за ним і беручи його за руку.

Резнік різко відсмикнув руку.

— Я не плачу за чутки. І не мацай моє пальто. Поглянь, що ти наробив — закидав мене шматками сиру! Це ти маєш платити мені за те, щоб відчистити мої речі.

Гнилі Зуби шмигнув носом і дістав із зуба шматок хліба. Резнік простягнув йому п’ятифунтову купюру й рушив назад до автомобіля.

***

Коли Фуллер уповільнювався біля головних воріт, нарізаючи вже третє коло парком, він помітив, як Резнік відливає за деревом.

— Тільки погляньте, — промовив Фуллер з огидою. — Про яке підвищення взагалі може бути мова, якщо рекомендації мені має дати ось ця людина?

Резнік підійшов до автомобіля, витираючи руки об задню частину штанів і запалюючи чергову цигарку. Ендрюс засміявся.

— А тепер він умостить свій брудний зад на твоє чудове чисте сидіння й буде дихати тобі в обличчя димом.

Утім, коли Резнік сів в автомобіль, він здавався дуже пригніченим.

— Гнилі Зуби думає, що Боксер Девіс поводиться надто активно. Він усім розповідає, що працює на… — він зробив коротку паузу і замислився над тим, що йому сказав Гнилі Зуби. — Що ж, не зважайте. Однаково це повна маячня.

— А чому ви сумніваєтеся в цій інформації? — запитав Фуллер. Він був задоволений тим, що ця інформація була маячнею, але все ще відчайдушно хотів дізнатися, про що мова, щоб додати це до свого списку помилок Резніка.

Резнік зітхнув.

— Він розводить чутки про те, що працює на Гаррі Роулінса.

Ендрюс почухав голову:

— Хто? Гнилі Зуби працює на Роулінса?

Резнік пхикнув і викинув недопалок у вікно.

— Не Гнилі Зуби! Боксер Девіс, ідіоти! Боксер товчеться скрізь у дорогому костюмі Гаррі і в його черевиках. І десь же він узяв кілька фунтів, якими тепер розкидається.

Усе ще чухаючи голову, Ендрюс підвів брови, поглянув на Різника і мовив:

— Може, Боксер працює на Доллі? Він заходив до неї кілька разів.

Різнік отетерів.

— Що за дурне припущення, — кинув він.

Фуллер насупився, глянувши на Ендрюса:

— Неможливо, щоб літня пані, яка весь час проводить у перукарні і в колі черниць, працювала в парі з таким злочинцем, як Боксер Девіс.

— Чому б вам двом не стулити зрештою пельки? Фуллере, їдь у Сохо. Хочу подивитися, чим займається Боксер Девіс. Якщо він там, ми його затримаємо.

— Але вже майже північ, — заперечив Фуллер.

— Отже, ми точно його там знайдемо, чи не так? Закоренілі злодії не лягають у ліжко о дев’ятій, як ви, тюхтії.

Фуллер та Ендрюс перезирнулися, а тоді Фуллер виїхав на дорогу і рушив у бік Сохо.

***

Боксер повернувся у свою орендовану кімнату з порцією риби з картоплею і вже втретє перерахував гроші, які дала йому Доллі. Він радів наче слон, коли складав купюри в охайні пачки на ліжку. Доллі сказала йому, що Гаррі все ще воліє не висовуватися, і просив передати, щоб Боксер робив те ж саме, а ще краще зник із міста на кілька тижнів. Доллі дала Боксеру адресу хорошого готелю за містом і сказала, що перед від’їздом дасть йому ще грошей. Гаррі зв’яжеться з ним у готелі, коли настане слушний момент. Боксер купився на все це — цілком і повністю.

Боксер підняв із тумбочки біля ліжка вицвілу світлину без рамки, на якій був зображений він зі своїм сином, і якусь мить дивився на неї. Маленький хлопчик сидів на плечі у тата, махаючи рукою на камеру. Боксер потер плаского носа. Зараз його синові має бути вісім. Він захитав головою, дратуючись від того, що не міг пригадати навіть віку малого, а потім задумався, чи зможе він знайти свою колишню

дружину Рубі, щоб знову побачити свого прекрасного хлопчика. Він подумав, що вона пишалася б тим, що він і досі не п’є, а його син, можливо, навіть захоче брати приклад зі свого батька, після того, як у нього з’явився новий костюм і черевики.

Боксер обережно притулив рамку з фото до настільної лампи. Якщо не брати до уваги те, що він сумував за сином, в іншому все було добре, надто добре. Він захитав головою й усміхнувся від думки про свого старого друга і боса Гаррі Роулінса, якому вдалося обвести всіх круг пальця. Боксер запхав до рота шматок холодної вологої картоплі. На смак вона була жахливою, тому він виплюнув її назад на паперову обгортку, зім’яв і жбурнув у переповнений смітник. І кинув погляд на пошарпану брудну кімнату…

— Що за діра… — пробурмотів він, аж раптом йому сяйнула думка. Справи змінювалися на краще. Гаррі Роулінс зрозуміє, що має пристойне місце для повернення, і добре йому заплатить.

— Скоро все налагодиться, сину, — мовив Боксер, дивлячись на світлину свого хлопчика. — Хотів би я забрати тебе з собою. Сподіваюся, ти дозволиш мені спробувати.

Вмощуючи своє величезне тіло в пошарпане і поламане крісло, він заплющив очі й подумав про Гаррі. Він бачив його так чітко, наче це було насправді, наче він був у кімнаті, стояв просто перед ним.

Боксер познайомився з Гаррі Роулінсом біля рингу під час боксерського поєдинку одного вечора у Йорк-Голлі, що в Бетнал Ґрін. Боксер саме збирався перелізти через мотузки на ринг, як раптом відчув, що хтось смикнув його за халат. Озирнувшись, він побачив молодого чоловіка з сигарою в зубах.

— Я Гаррі Роулінс, — мовив той. — Я поставив на тебе тисячу, синку, тому відправ його в нокаут, і я дам тобі дві тисячі.

Бій завершився в третьому раунді, і Гаррі дотримав слова. Боксер вважав його шанованим злодієм, і найбільше йому в ньому подобалося те, що з ним було зрозуміло, в якому становищі перебуваєш.

Гучний стукіт у двері перервав потік думок Боксера, і він різко розплющив очі. Він чув, як хтось відхекувався за дверима.

— Агов, Боксере! Ти там? Боксере, відчини двері! Ти мене чуєш?

Боксер мовчав. Це була Френ — жінка, в якої Боксер винаймав кімнату і яка важила під сто кілограм, величезна, похмура Френсіс

Вілланд із занадто яскравим макіяжем. Коли він напивався до чортиків, то туманно пригадував, як вона приходила до нього і він, на превеликий жаль, займався з нею сексом. Він був радий, що не міг пригадати в подробицях сам секс, але пам’ятав, як прокидався й бачив її поряд з собою у ліжку. І знав, що хотів продовження вистави, але водночас він був налаштований її ігнорувати.

Дверна ручка продовжувала тремтіти.

— Боксере! Я знаю, що ти там. До тебе прийшли — відчиняй двері!

Боксер неохоче підвівся й відчинив. Відвідувач ховався за могутньою спиною Френ, тому Боксер не бачив, хто до нього прийшов, доки гість не зробив крок уперед. Обличчя Боксера засяяло від широкої усмішки.

— Едді Роулінс! Мій старий друже! Заходь, заходь.

Боксер провів Едді в кімнату і зачинив двері перед обличчям Френ, усе ще усміхаючись. Він завжди їй усміхався, адже не хотів, щоб вона викинула його на вулицю.

Перейшовши в крихітну кухню у кутку кімнати, Боксер поставив чайник на плиту.

— Радий тебе бачити, Едді. Боюсь, що не можу запропонувати тобі надто багато, але в мене завжди є чай.

— Ні, що ти, не треба, — запротестував Едді. — Краще відсвяткуймо як слід, — мовив він, дістав пляшку солодового віскі з кишені пальта і з гуркотом поставив її на стіл.

— У тебе є склянки? — запитав він.

Очі Боксера широко розплющилися. Бажання пити повернулося за лічені секунди, але він тільки всміхнувся:

— Я не п’ю міцні напої, Едді, вже кілька місяців. Але я не проти, якщо ти хочеш випити, — промовив Боксер, передаючи Едді надщерблену брудну чашку, і вони обидва сіли за невеликий стіл біля вікна.

— Та годі тобі, Боксере. Ну ж бо по одній. Зі мною… вип’ємо за Гаррі.

Боксер усміхнувся й підняв руки вгору. Едді, мабуть, усе знає. Він знає, що Гаррі живий і здоровий, і що він планує забрати у Фішерів свою справу.

— У такому випадку, — сказав він, — думаю, що по одній можна пропустити.

Він був у ще більшому захваті: стара банда знову збиралася разом.

Боксер поставив другу чашку на стіл, а Едді говорив, поки наливав. Він почав скаржитися на свою дружину і дітей, потім на роботу з металобрухтом, весь час доливаючи Боксеру віскі. Щоразу він доливав Боксеру подвійну порцію, в той час як собі наливав одну, і десь за півгодини Боксер уже ледве тримався на ногах.

Едді так багато говорив, що Боксеру не було куди й слова вставити. Він відчайдушно хотів запитати про Гаррі, але збагнув, що Едді говоритиме про нього, коли буде готовим. Наступного разу, коли Едді збирався налити Боксеру віскі, той закрив чашку рукою.

— Я дуже давно стільки не пив, Едді. Я щойно це збагнув. Мені потрібно зупинитися.

— Не хвилюйся, Боксере, старий друже, — доброзичливо мовив Едді. — Я потурбуюсь про тебе.

Боксер прибрав руку з чашки, і Едді вилив туди залишки віскі.

Зробивши черговий ковток, Боксер почув, як на сходах задзвонив телефон. Боксер не звернув на нього уваги.

— Це до Френ, — сказав він із хмільною байдужістю. Але телефон продовжував дзвонити. — Вона просто лінива стара дурепа.

Утім, Френ підняла своє масивне тіло з крісла й попрямувала до сходів.

— Боксере! Це тебе! — закричала вона так гучно, що навіть Едді здригнувся.

Почуваючись уже добряче п’яним, Боксер перекинув стілець, поки йшов до дверей. Френ стояла захекана біля телефону, коли Боксер вхопився за поручень для кращої підтримки і, хитаючись, почав спускатися сходами вниз.

— А я вже думала, що ти недочуваєш, — сказала вона, передаючи йому слухавку.

Боксер обійняв Френ, міцно її стиснув і смачно поцілував.

— Отакої! — мовила вона й захихотіла. — Коли твій друг піде, заходь до мене, у мене в кімнаті є пляшка хорошого джину, — прошепотіла вона йому на вухо. — А ще електрична ковдра, яка нагріває ліжко…

Боксер помахав Френ, коли вона пішла геть, по-дурному усміхаючись і дивлячись на її величезний зад із хмільною пожадливістю. Крізь віскі

тепер вона виглядала доволі привабливою.

— Алло, — пробурмотів Боксер у слухавку. І вже за якусь мить закричав: — Долл! Як ти?

— Ти п’єш? — запитала Доллі. Вона зателефонувала Боксеру, щоб запитати, чи він зібрав речі і чи готовий їхати в готель, про який вона розповідала.

— Зовсім трохи, Доллі, але не хвилюйся, усе під контролем, — Боксер гикнув. — Я зібрав речі й підготувався. Вгадай, що я бачив у Сохо? Будеш сміятися. Я бачив вдову Джо Піреллі з італійським злодієм Карлосом! Їй, мабуть, подобаються італійці. Але знаєш хто він, Доллі? Він хлопчик Арні Фішера і його вилучити механік! — Боксер засміявся так голосно, що не почув відповіді Доллі.

— Який іще Карлос? — серйозно перепитала Доллі. Але вона чула лише те, як Боксер кашляв і давився, коли намагався відновити дихання. — Боксере! Який іще Карлос?

Не звертаючи на неї жодної уваги, Боксер продовжував патякати:

— Хіба ж не чудово, Долл? Роздираючись між своїм хлопчиком і нами, Арні втратить усе і навіть не помітить цього! — Знову зайшовшись гучним сміхом, Боксер упустив слухавку на підлогу. Поки він підняв її, хитаючись на ногах, Едді вже стояв на сходах позаду нього. — Доллі, ніколи не вгадаєш, хто прийшов до мене в гості…

У цю мить Едді вдарив рукою в рукавичці по телефону і роз’єднав дзвінок. Розвертаючись, Боксер хитнувся й спіткнувся, але Едді його впіймав і міцно тримав.

— Ходімо, нема часу на балачки, — мовив Едді з широчезною посмішкою на обличчі. — Гайда в паб. Я пригощаю.

Боксера не треба було просити двічі.

***

Резнік і Фуллер припаркували автомобіль поряд із будинком, який знаходився за останньою відомою адресою, за якою проживав Боксер Девіс. Саме цю адресу він указав у поліції під час арешту за порушення правопорядку в нетверезому стані півроку тому. Ендрюс зійшов зі сходів пошарпаного будинку, в якому здавалися кімнати, і сів в авто.

— Тут його немає, але власниця дала мені адресу в Ледбоук-Ґрув. Вона думає, що він зараз там.

Фуллер виїхав на дорогу, а Резнік натягнув на очі капелюха.

— Боксер Девіс — великий шматок головоломки, запам’ятайте мої слова. Один величезний, огидний, дурний шматок головоломки. Він розкаже все, що нам потрібно знати, — усміхаючись сам до себе, Резнік заплющив очі й за мить захропів.

***

У спорт-барі Боксер уже був п’яний у дим, ледве складаючи речення докупи. Він стояв разом із Едді біля шинквасу, оточений жменькою роззяв, які уважно його слухали, і удар за ударом знову пригадував свій останній поєдинок. Стіни клубу були вкриті тьмяними знімками колишніх боксерів і борців, серед них був і Боксер. Його аудиторія знала, хто він такий, але також вони знали, що час його слави давно минув і бій, який він зараз пригадує, відбувався щонайменше двадцять років тому. Але вони все одно слухали, а деякі з них навіть підбадьорювали його і втішали. Боксер був у своїй стихії, коли озвучував спогади, розмахуючи руками, вдаючи, ніби боксує, ухиляється й пригинається. Він навіть розвернувся навколо себе і розлив напій на чоловіка, який стояв позаду нього. Весь час вибачаючись, Боксер вхопив чоловіка невисокого зросту за плечі й поцілував його в лисину.

Єдиний у натовпі, хто не слухав Боксера, був Едді — він спостерігав за входом у паб. Нарешті побачив те, на що чекав. Чоловік у джинсах і куртці з’явився на мить на вході, наполовину прихований у тіні, й кивнув Едді. Хоча Едді не бачив обличчя чоловіка, він знав, хто це. Він кивнув у відповідь. Справу було зроблено.

Зробивши ще один розворот, Боксер вдарився в шинквас, скидаючи тацю з брудними склянками на підлогу. Бармену це остогидло, і він попросив Едді вивести Боксера через чорний хід. Він не хотів, щоб п’яні відвідувачі виходили через головний вхід і блювали на сходах.

Едді й невисокий лисий чоловік, який весь був у пиві, вивалилися через чорний вихід у внутрішній двір, тримаючи Боксера попід руки. Гучна рок-музика линула з вуличних барів, сміття й банки з-під пива

валялися по обидва боки дверей, а якийсь старий волоцюга заклопотано порпався біля одного зі смітників.

Боксер упав на коліна, вдихнувши холодне нічне повітря. Едді озирнувся й побачив, як блимнули передні фари якогось автомобіля. Усе, що йому потрібно було зробити, — забрати з дороги лисого.

— А ходімо у стрип-бар. Що скажеш? — промовив Едді, вдаючи, що п’яний. — Тобі ж подобаються клуби з цицьками й задами, Боксере? Я плачу. І ти, друже… — Едді повернувся до лисого чоловіка і постукав по кишенях. — Трясця, я залишив гаманець у барі, зроби нам послугу, — звернувся він до лисого, — повернись-но всередину і принеси мій гаманець, доки я підніматиму його з землі.

Лисий, думаючи, що його чекає ніч із безкоштовним пивом і жінками, охоче побіг назад у паб.

Щойно лисий зник із поля зору, Едді швидко пішов у зворотній від автомобіля бік. Боксер підвівся на ноги, вхопився за смітник і застогнав:

— Зачекай на мене, Едді, зачекай на мене!

Пролунав сигнал автомобіля. Боксер обернувся, вдивляючись у провулок, щоб зрозуміти, чи був то хтось знайомий. Раптом в автомобілі увімкнулося дальнє світло, і Боксер захитався, коли підняв руки, щоб прикрити очі. Потім фари вимкнулися й хтось завів двигун, автомобіль зірвався з місця й рушив у провулок, збиваючи на своєму ходу смітники й підкидаючи сміття в повітря. Боксер, усе ще засліплений яскравим світлом, не міг нічого розібрати, він лише чув, як швидко наближався автомобіль — але його хмільний мозок не хотів керувати ногами. Автомобіль врізався в нього, Боксера підкинуло в повітря, кинуло на капот, і він упав на землю зі страшним гуркотом. Клапті паперу, порожні пляшки, розмоклі від дощу коробки та інше сміття закручувалися спіралями навколо Боксера, коли він намагався поворухнутися, намагався підвестися, намагався відповзти у безпечне місце.

Автомобіль зі скрипом зупинився в кінці провулку. Поглянувши у дзеркало заднього виду, водій побачив, як Боксер став рачки. «Міцний сучий син», — пробурмотів він сам до себе, коли вмикав задній хід і переїжджав Боксера не раз, а ще двічі, зачепивши в процесі стіну

заднім бампером. Коли авто повільно виїхало з провулка, розбиті задні фари почали то вмикатися, то вимикатися.

Боксер лежав серед сміття зі зламаними кінцівками й стікав кров'ю. Його дихання стало уривчастим, легені безрезультатно намагалися наповнитися повітрям. Він бачив яскраві вуличні вогні неподалік, але в темному провулку його ніхто не міг розгледіти. Частково знеболений дією величезної кількості алкоголю, Боксер зумів проповзти кілька метрів у бік вогнів, перш ніж втратив свідомість серед купи сміття. Його вже можна було побачити з вулиці, якби хтось просто повернув голову — але навіть якщо хтось і помітив би руку, яка видніється з-за смітників, то подумав би, що то просто якийсь п'яниця, і не звернув би на нього жодної уваги.

Лисий вибіг із пабу й рушив у провулок.

— Твого гаманця там нема… — але в провулку вже нікого не було. — Мій вечір зі свистом пролетів, — пробурмотів він, повертаючись у паб. — Сподіваюся, вони підхоплять якусь болячку.

Розділ 15

Доллі чистила картоплю на обід на кухні в монастирі. Її завдання полягало в тому, щоб накрити дітям стіл до обіду, але сьогодні вона вирішила прийти раніше і трохи допомогти монахиням. У ній зібралося так багато енергії, що вона мала кудись її подіти.

Коли Доллі виїжджала зі стоянки десь о сьомій ранку, вона подумала, що Белла, певно, тільки-но виходить із роботи. Вона так тяжко працювала, і, мабуть, за самі копійки, але, на думку Доллі, вона була однією з найсильніших жінок. Лінда, без сумнівів, ще була в ліжку — вона ніколи не прислуховувалася до порад Доллі. А Ширлі… Доллі усміхнулася. Ширлі починала думати так, як Доллі.

Доллі допомогла дітям застелити ліжка, а потім пішла в ясла, щоб допомогти годувати немовлят. Коли увійшла в кімнату, то стала наче вкопана — побачила маленького хлопчика, який лежав у ліжечку, яке вона пожертвувала з власної дитячої кімнати. Вона знала, що її речі тут, і була задоволена, що ними користувалися, але разом із тим це її дещо засмучувало. Одна з монахинь передала Доллі пляшечку теплого молока, а потім, не мовивши й слова, вийшла з кімнати.

Доллі повільно підійшла до ліжечка свого сина і поглянула на чиюсь небажану дитину, яка тепер у ньому спала. На бирці, прикріпленій до ліжечка, було написано «Бен».

— Привіт, Бене, — прошепотіла Доллі, й немовля потягнулося й розплющило оченята, почувши її голос. Якусь мить вони дивилися одне на одного, переконуючись у тому, що порозуміються. Серце Доллі вистрибувало від двох чітко зрозумілих відчуттів: смутку від того, що хтось відмовився від Бена, і гордості від того, що вона могла б стати чудовою мамою. З моменту втрати сина Доллі встигла погодувати вже багато малюків у монастирі, але це вперше вона нахилилася над тим ліжечком, яке купив Гаррі багато років тому, й дістала звідти досконалого, красивого маленького хлопчика. Він спокійно лежав на її руках, і в ту мить усі почуття Доллі про втрату, пов’язану з минулим,

— її втрату й Бенову — зникли, і вона зосередилася на теперішньому моменті.

— Я Доллі, — мовила вона, перевіряючи температуру молока на зап’ястку, — і зараз ми будемо снідати.

Доки у великій каструлі з киплячою водою варилася начищена і нарізана картопля, Доллі обсмажила фарш та овочі, додавши для загущення трохи соусу в гранулах, а потім переклала все у велику форму для запікання. Після цього вона розім’яла картоплю в пюре, виклала її на фарш і поставила форму в духовку, щоб страва приготувалася й вкрилася хрусткою скоринкою.

Поки Доллі терла сир, вона дивилася у вікно на дітей, які гралися на подвір’ї. За межами подвір’я за парканом стояв поліцейський автомобіль без розпізнавальних знаків, у якому сиділи двоє знуджених полісменів і спостерігали за монастирем.

— Продовжуйте стежити, хлопці, — прошепотіла Доллі сама до себе, все ще натираючи сир. — Бо я це зроблю… і зроблю це прямісінько перед носом Резніка.

***

По обіді Доллі нарешті вийшла з монастиря, поїхала в Найтсбрідж і припаркувалася на стоянці для відвідувачів торгового центру «Гарродс». Увійшовши в будівлю крізь головний вхід, вона пройшла повз різні крамниці й зупинилася, щоб приміряти капелюшок. Крутячись перед дзеркалом, спостерігала, як далеко знаходиться офіцер, який сидів у неї на хвості. Вона розраховувала, що встигне вийти крізь бічний вихід на вулицю, заповнену людьми, а потім спуститися в метро, перш ніж офіцер зможе з’ясувати, в який бік вона пішла.

Опинившись на станції, Доллі купила газету, а потім підійшла до каси, щоб купити зворотній квиток до Лестерської площі. Вона подивилася у скло на касі на відображення людей позаду себе, але не побачила серед них офіцера, який ішов за нею в «Гарродсі», та попри це, вона все ще поводилася дуже обережно. Будь-хто з цих незнайомців міг виявитися черговим поліцейським у цивільному одязі, який чекав на те, щоб сісти їй на хвіст.

Доллі вийшла з вагона метро й пішла до банку, заплутуючи сліди, безліч разів змінюючи напрямок руху, щоб уже точно переконатися в тому, що за нею ніхто не стежить. Вона зупинилася перед військовою крамницею на Стренді й почала роздивлятися вітрину, але її більше цікавило відображення, а не товари. Переконавшись, що вона в безпеці, Доллі попрямувала в банк. Їй потрібно було переглянути записи Гаррі, щоб перевірити, чи згадував він Білла Ґранта. А ще їй потрібно було взяти грошей для дівчат.

***

Одрі, мама Ширлі, замерзла; її ноги заніміли, і навіть хутряні черевики не зігрівали в таку погоду. Вона тупала ногами й дмухала на руки в рукавицях. Через лютий холод торгівля сьогодні йшла дуже погано, і з десятої години вона так нічого й не продала. Одрі все б віддала за гарячу каву, але вона не любила пити, бо так їй доводилося частіше бігати в туалет, а це означало, що потрібно було просити продавця, схожого на гриб, із сусіднього кіоску постерегти її товар. Тобто це означало, що треба було віддати десять пенсів іншому продавцю, а потім довго пояснювати власнику, чому заробітки були нижчими за кількість проданого товару.

Вона намагалася відволіктися, спостерігаючи за людьми, і незабаром помітила, як на швидкому автомобілі приїхав Тоні Фішер. Вона знала Тоні змалечку — його мати та її мати працювали разом на ринку Ковент-Ґарден, перш ніж той розігнали й перенесли на Дев’яту в’язову вулицю. Востаннє Одрі чула, що мама Тоні влаштувалася прибиральницею у великій компанії на вулиці Олдвіч.

Вона спостерігала, як Тоні вилазить з автомобіля. «Вродливий хлопець, — подумала вона, — добре одягнений. Його кашемірове пальто, мабуть, коштувало кілька сотень фунтів стерлінгів». Вона здригнулася. Його стара бідна мати прибирала офіси, а її син красувався, наче модель на обкладинці глянцевого журналу! Вона захитала головою і розпрямила купу паперових пакетів.

Коли вона знову поглянула вгору, Тоні йшов прямісінько до неї. Вона приховала свій страх і усміхнулася. Він кивнув. «Нахабний недоумок. Попросить, мабуть, дати йому яблуко чи щось таке», — подумала

Одрі. Хоча вона знала Тоні усе своє життя, у неї не було жодних ілюзій щодо того, що це знайомство не дає їй жодних переваг; вона знала його репутацію. Одрі нервово торкнулася своєї вовняної шапки й помітила, що «гриб» зиркнув на Тоні, а потім швидко обернувся до неї.

— У тебе якісь проблеми? — доволі мило запитала Одрі, і по її спині миттю пробіг холодок. Одрі помітила, що кожен власник кіоску здригався, коли дивився на Тоні, й миттю відвертав погляд. Вони знали, що ні до чого доброго це не приведе.

— Гарні яблука, Одрі, — промовив Тоні, широко усміхаючись. Він був нахабним юнаком, коли був молодшим, але тепер у його погляді з'явилась якась засторога, тому було складно визначати, що в нього на думці. Одрі натерла і запакувала для нього яблуко, марно сподіваючись, що це справді все, чого він хотів. Зараз Одрі хотілося випити багато-багато кави, щоб піти в туалет і залишити «гриба» на самоті з Тоні.

Тоні вкусив яблуко. Він здавався задоволеним. Одрі злегка видихнула з полегшенням. Але вона знала, що Тоні прийшов сюди не тільки по яблуко.

— Смачне і солодке, — сказав Тоні, — точнісінько, як твоя Ширлі. — Посмішка Одрі вмить никла. — Де вона зараз живе?

Одрі добре знала, що такі, як Тоні Фішер, не з'являються нізвідки задля дружньої бесіди; таким хлопцям завжди щось потрібно і, як правило, це щось, що ви не хочете їм віддавати. Від думки про те, що йому щось потрібно від Ширлі, по спині Одрі пробігли дрижаки.

— Після похоронів Террі я її не бачила. Востаннє, коли ми розмовляли, вона сказала, що збирається їхати в Іспанію, щоб зайнятися модельною справою, — непереконливо мовила Одрі. У Ширлі несподівано з'явилися гроші, невже її крихітка зв'язалася з Фішерами?

Тоні сперся на край кіоску:

— Я запитував, де вона зараз живе.

— Вона часто переїжджає. Залишається у друзів — ти ж знаєш, як воно.

Одним сильним поштовхом руки Тоні струснув кіоск так, що фрукти, які не дуже надійно лежали на прилавку, покотилися в стічну канаву.

— Прошу тебе, Тоні, не роби цього.

— Ще один поштовх, і все завалиться, а задля чого, Одрі? Я просто хочу з нею поговорити, от і все.

— Залиш її в спокої. Вона пройшла через усе це…

Тоні помітив, як Одрі дивиться за його плече і починає відходити, злегка хитаючи головою.

— Привіт, мамо, ти не бачила Ґреґа? Нікудишній двигун, який поставив цей нездара, знову не працює, і я… — коли Ширлі помітила Тоні, решта речення застрягло в її горлі, а щоки залилися рум'янцем.

— Привіт, Ширлі, як там в Іспанії? — Тоні повільно повернувся й із загрозливою посмішкою глянув на її лоб.

Одрі швидко втрутилася в розмову:

— Я щойно розповідала Тоні, що ти була в Іспанії, займалася модельною справою. Він запитував, де ти.

Тоні поглянув на Ширлі згори вниз, затримавши погляд на її грудях.

— Гарно виглядаєш, Ширл.

— Дякую, — затинаючись, мовила Ширлі. Вона гадки не мала, як поводитися з такими, як Тоні Фішер.

— Я сподівався, що ми трохи потеревенимо. Можемо поїхати до тебе, там нам ніхто не завадить.

Одрі знову втрутилася:

— Я дам тобі дещо, щоб ти завезла додому, — вона відчайдушно намагалася зберігати спокій, загортаючи морквину й передаючи згорток Ширлі. — Зараз вона живе зі мною, правда, Ширл? Ось, візьми це з собою. З'їмо за вечерею. Я буду поряд. Зовсім поряд, — Одрі знала, що вона не зможе завадити Тоні вийти з ринку з її донькою, але в неї була легка надія на те, що коли вони прийдуть до її будинку, Ґреґ усе ще буде вдома зі своїми дурними товаришами.

— Про що ти хочеш зі мною поговорити? — запитала Ширлі, нервово крутячи папір, у який була загорнута морквина, доки він не надірвався.

Тоні взяв її за руку.

— Ходімо. Поговоримо вдома у твоєї мами, — він підвів Ширлі до свого автомобіля, так міцно стискаючи її за лікоть, що вона не могла опиратися.

Ширлі поглянула на Одрі, яка самими губами промовляла, що буде поряд, але не знала, чи вдасться їй повернутися достатньо швидко. За

мить автомобіль Тоні зник із поля зору, Одрі кинула поясну сумку з грошима «грибу» і побігла так швидко, як тільки могла, в бік пабу, де сподівалася впіймати авто, щоб доїхати до квартири. Якщо ніхто їй не допоможе, вона пробіжить увесь шлях, підживлена страхом від того, що той негідник міг зробити з її маленькою дівчинкою.

***

Тоні довелося високо піднімати ноги, щоб переступити брудну білизну й пакети зі сміттям на кухні в Одрі. На дошці для прасування лежав випрасуваний одяг, на кухонному столі все ще були залишки сніданку, а в раковині й на підставці для сушки зібралася купа брудного посуду, який не мили, мабуть, із тиждень. Огидно.

— Ти вдома, Ґреґу? — закричала Ширлі, але відповіді не було. — Хочу поговорити з тобою про авто! Йди сюди, якщо ти тут!

Тоні зняв кашемірове пальто, склав його й поклав на прасувальну дошку.

— Лише ми, — зловісно прошепотів він. Витягнув два стільці з-під кухонного столу, сів на один із них і вказав Ширлі на інший. — Сядь зі мною.

Ширлі трусилася. Вона не була такою розумною, як Лінда. Вона була налякана і знала, що показує це.

— Я зроблю нам кави, — мовила вона. Будь-що, аби триматися подалі від Тоні.

Тоні вподобав Ширлі, відколи вперше побачив її п’ять років тому, коли вона була ще підлітком. І чому вона вийшла заміж за того телепня Террі, він ніколи не розумів. Якось Террі взяв її з собою в клуб на приватну вечірку. Тоді Ширлі було десь шістнадцять чи сімнадцять, але навіть у той час у неї була гарненька фігурка — свіжа і готова для того, щоб брати її у свої руки. Тоні схрестив ноги й потер промежину. Він почав думати про те, що хотів би з нею зробити.

Ширлі трусилася, її голова тремтіла, коли вона відчинила холодильник, щоб узяти молока. Тоні спостерігав, як вона нахиляє свою милу голову і нюхає пляшку.

Вона скривилася:

— Прокисло, — нервово промовила Ширлі й поставила чайник.

Тоні нічого не сказав, він мовчки спостерігав за нею. Усе, що вона робила, було сексуально, і що більше вона хвилювалася, то сексуальнішою виглядала, і це ще дужче його заводило.

Ширлі довелося протиснутися біля нього, щоб дістати каву. Коли їй це вдалося, він несподівано схопив її і посадив собі на коліна. Вона сиділа не рухаючись, коли він нахилився вперед і вдихнув аромат її шиї. Аромат свіжих лимонів. Торкнувся до чистої, пружної шкіри, і вона затремтіла від страху, коли він провів пальцями по її тілу. Тоні почав розстібати ґудзики на її блузі.

— Ти, мабуть, знаєш, яка ти розкішна. Тобі подобається так впливати на чоловіків?

— Ні, — затинаючись, мовила вона, — я не знаю… я нічого не роблю навмисне, — вона спробувала зупинити його, відштовхуючи нахабні руки, але він боляче схопив її за зап’ясток і розстебнув решту ґудзиків. Відпустив її і вже збирався запхати руку під бузку, коли Ширлі вдалося зіскочити з його колін і повернутися до кави.

Тоні засміявся, спостерігаючи, як вона намагалася набрати в ложку гранули, налити киплячу воду й застебнути блузку, і все це одночасно. Її руки тремтіли. Він запалив цигарку і підійшов до неї, щоб стати поряд, притискаючись до її тіла, забираючи з її рук чайник і наливаючи воду в чашку. Ширлі спробувала відійти від нього, але він поклав незайняту руку на її талію, тож вона була наче у пастці.

— То, може, ми поговоримо? — запитав він.

— Якщо ти цього хочеш, — відповіла Ширлі ледь чутно.

— Ти знаєш щось про записи Гаррі Роулінса?

Ширлі захитала головою.

— А Террі колись про них згадував? — продовжував Тоні.

— Ніколи, я нічого про них не чула. Тобто я навіть не знаю, як вони виглядають.

Тоні зробив затяжку і видихнув дим ротом, одна рука все ще лежала на її талії. Дим виїдав їй очі, але вона була такою нажаханою, що навіть цього не помічала.

Рука Тоні спустилася на стегно Ширлі, підтягуючи її ближче до себе. Чоловік притиснувся промежиною до її сідниць, і вона відчула, в якому захваті він був від того, яку силу мав над нею. Він збирався її

зґвалтувати, вона була впевнена у цьому. Він поставив чайник і розкрив блузку, грубо запихаючи руку під її бюстгальтер.

— Чарівно, — прошепотів він, видихаючи сигаретний дим їй в обличчя.

— Чого тобі треба? — Ширлі намагалася не тремтіти, але марно.

— Усьому свій час, — відповів Тоні, продовжуючи її лапати. — Дуже добре. Пружні й м'які водночас, — тремтіння Ширлі змусило його відволіктися. — Розслабся. Я тебе не скривджу. Я лише хочу дізнатися про записи, більше мені нічого не треба, люба.

— Я не знаю…

Перш ніж Ширлі закінчила, Тоні завів її руку за спину, дістав цигарку з рота і підставив її до грудей так близько, що вона відчула жар від неї.

— Господи, ні. Будь ласка, не треба! — закричала Ширлі.

— Усе ще береш участь у конкурсах краси? Присягаюся, вони забудуть про тебе, якщо побачать на тобі бодай найменший недолік, чи не так? Лицемірні покидьки. Я торкатимусь кожного сантиметра твого тіла, Ширл, не турбуйся. А тепер скажи мені, де записи Гаррі?

— Не знаю, Тоні, присягаюсь, я не знаю.

Коли Тоні наблизив цигарку до її досконалої шкіри, Ширлі вдарила його по руці й вибила цигарку на підлогу.

— Сука! — крикнув він і відважив добрячого ляпаса. Вона скрутилася на підлозі. Від удару губа тріснула, і тоненька цівка крові виступила назовні, яскраво-червона на її блідій шкірі. Тоні вхопив її за волосся, розстебнув штани й почав нахиляти її голову до себе.

Ґреґ ніколи не з'являвся вчасно, але цього разу він прийшов саме тоді, коли було треба. Двері на кухню відчинилися й на порозі став Ґреґ у шкіряній рокерській куртці та з металевими сережками у вухах, його волосся було пофарбоване у рожевий і жовтий кольори.

Позаду стояли його товариші — Арк, з ірокезом і в леопардовій футболці, та Фруті-Туті, в якого була вибрита голова і підведені чорним олівцем очі, він був одягнений у довгий чорний шкіряний плащ. Трійця виглядала наче лиходії з фільму жахів. Спершу, коли Тоні Фішер швидко застебнув ширінку, Ґреґ подумав, що він застав сестру зненацька. Він уже хотів піти, ніяковіючи, аж раптом помітив переляканий вираз обличчя Ширлі й кров на її губі. Тому в нього не було іншого вибору, як залишатися на місці.

— Усе гаразд? — запитав він, наляканий до смерті. Він знав Тоні Фішера і чув про його репутацію.

Товариші Ґреґа, як правило, не приносили багато користі, але Фруті-Туті, побачивши розбиту губу Ширлі й не знаючи, хто такий Тоні, хоробро вийшов наперед, щоб атакувати негідника. Але Ґреґ зупинив його, хитаючи головою. Це був би дуже невдалий рух. Чесно кажучи, Ґреґ не був навіть впевненим, що їм трьом вдасться побороти Тоні Фішера.

Тоні засміявся, взяв своє кашемірове пальто і накинув на руку. Він підійшов до хлопців і впритул став до Фруті.

— У мене добра пам’ять на обличчя, — сказав він і, перш ніж піти, злегка постукав хлопця по щоці.

Фруті й Арк і гадки не мали, що щойно сталося. Ґреґ сів навпочіпки біля Ширлі й обійняв її вперше за багато років. Відчувши полегшення, вона почала плакати в його худорлявих тоненьких руках. Вона трусилася й смикала свою блузку, намагаючись прикритися. Ґреґ стискав її міцніше й міцніше, доки вона не перестала тремтіти.

Зрештою, Ширлі заспокоїлася й припинила плакати. Ґреґ допоміг їй встати з підлоги й почав вести у спальню, і в цю мить в оселю крізь передні двері увірвалася їхня мама. Одрі спітніла, наче свиня, і розчервонілася, наче буряк. Вона пробігла чималу відстань. Ширлі поглянула на маму і знову розплакалася. Одрі зробила крок уперед і схопила свою маленьку дівчинку в обійми. Розбита губа була дрібницею, порівняно з тим, що Тоні Фішер міг із нею зробити.

Одрі поглянула на Ґреґа:

— Відремонтуй автомобіль сестри. Зараз же. Йди.

Ґреґ, Арк і Фруті тихо пішли, а Одрі провела Ширлі у вітальню й посадила її на диван.

— Як ти зв’язалася з Фішерами, люба? — Одрі говорила спокійно, але впевнено. — Я знаю їх дуже давно, а ще я знаю, що вони погані люди. Дуже погані. — Ширлі захитала головою й міцніше притиснулася до плеча мами, вона заплющила очі й торкнулася пальцями до розбитої губи. — Я твоя мати, Ширлі, прошу тебе, поговори зі мною. Я не зможу тобі допомогти, якщо ти не поясниш, що відбувається.

Ширлі зробила глибокий вдих і зітхнула:

— Він чіплявся до мене, мам, але він мені не подобається! Я його відштовхнула, а він розлютився й тримав, доки я не зроблю те, що він хоче.

Одрі гладила Ширлі по красивому довгому волоссю:

— Ти впевнена, що більше нічого не хочеш мені сказати? Бо нещодавно в тебе з’явилося багато грошей.

— Чесно, більше нічого не сталося. Я сказала тобі правду про гроші. Я чесно знайшла їх у валізі Террі.

Ширлі ніколи не вміла добре брехати, й Одрі знала: коли її донька кілька разів повторює слово «чесно», вона точно бреше.

Ширлі підвелася й пішла у ванну. Вона вмилася холодною водою, кілька разів глибоко вдихнула, щоб заспокоїтись, і поглянула на розбиту губу в дзеркало. У відображенні Ширлі побачила силу, якої ніколи не помічала раніше, принаймні не у своїх очах. Вона бачила це в очах Террі, коли йому доводилося брехати їй, щоб захистити її від правди про те, куди він ішов і що робив. А тепер Ширлі робила точнісінько те саме заради своєї мами.

Одрі ніколи не дізнається, що Ширлі отримувала гроші від Доллі Роулінс, а ще вона нізащо не дізнається про їхній план збройного пограбування інкасаторського фургона. Ширлі досі не могла думати про це, все це здавалося якоюсь нісенітницею.

Ширлі знала, що їй потрібно буде сказати Доллі про Тоні Фішера, і зробити це швидко. Адже якщо він не отримає те, чого хоче від неї, то візьметься за наступну вдову.

***

Лінді сказали вийти на роботу в павільйон грального автоматів значно раніше, ніж зазвичай, бо минулого вечора вона спізнилася. Чарлі, мабуть, настукав їхньому босу — інакше той би не дізнався. Господи, якби ж вона могла обом їм сказати, що чхати хотіла на їхню дурну роботу.

Коли вона прийшла, Чарлі вже кружляв біля входу, спостерігаючи, як біля провулку, що веде до спорт-бару, зупинилися швидка й поліцейський автомобілі.

— Ти мала прийти раніше, — схвильовано промовив Чарлі, не відриваючи погляду від колотнечі.

— Я й так прийшла до біса рано.

— Ні, ні, я говорю не про твою зміну. Маю на увазі, що ти все пропустила. Ну всі ці «проблискові маячки», — Чарлі почув цей вислів по телевізору і гадки не мав, що він означає насправді.

— Не можна вдавати дурника, коли мова йде про негаразди інших людей, Чарлі, — відповіла Лінда і рушила до своєї кабінки.

— А з Тоні Фішером можна поводитись, як із дурником? — Лінда розвернулася й витріщилася на стурбоване обличчя Чарлі. — Він заходив і запитував, чи ти на місці.

— Коли? — запитала Лінда, вдаючи, наче візит Тоні Фішера був цілком нормальним явищем.

— Увечері, одразу після того, як ти пішла.

Лінда підійшла до Чарлі, який тепер знову здавався більш зацікавленим у тому, що відбувається в провулку. Запитала невимушено:

— Що він казав?

— Лише запитував, чи ти на місці.

— А ти що відповів?

— Як гадаєш, що я відповів? Я сказав «ні», бо тебе не було, — Лінда мовчала, намагаючись зрозуміти, що їй потрібно зробити. — Я б сказав, що тебе немає, навіть якби це була неправда. Це ж клятий Тоні Фішер, Ліндо! Що відбувається?

— Я йому подобаюсь, Чарлі. Чи можна його в цьому звинувачувати? — Лінда швидко пішла геть, перш ніж Чарлі встиг іще щось запитати.

Вона сіла в кабінку, вдаючи, ніби рахує решту і складає в касу. Насправді вона лише складала монети на невеликі купки й гадки не мала, скільки монет у кожній. Коли Чарлі підійшов до Лінди, щоб сказати, що хоче вийти на дорогу і краще роздивитися, що там відбувається, вона підстрибнула від несподіванки й порозкидала монети по підлозі.

Минуло десять хвилин, а Чарлі так і не повернувся, Лінда підозрювала, що він пішов по пиво. Утім несподівано він влетів у павільйон гральних автоматів і підбіг до неї. Вона ніколи не бачила, щоб Чарлі бігав, не з його кволими ногами, але зараз він нагадував Себастьяна Коу[6], весь розчервонілий.

— Боксер… це Боксер Девіс! — Чарлі ловив ротом повітря, коли притулився обличчям до скла кабінки. — Хтось побив нещасного покидька — він як відбивна. Ніколи в житті не бачив такого — кров на стінах, кров усюди… Його знайшли в провулку за спорт-баром під купою сміття, він практично закляк, а ще я чув, як парамедик казав копам, що Боксер пролежав тут цілий вечір і цілий день, — Чарлі гарячково набирав повітря в легені, щоб відновити дихання, і з кожним видихом скло на кабінці запотівало все дужче.

Лінда мовчки дивилася на нього. Коли суть повідомлення дійшла до свідомості, по її тілу пробіг холодок, і вона відчула, як серце падає в п’яти.

— Боксер? Ти впевнений? — Лінда зрозуміла, що їй не варто запитувати — вона чудово знала, як добре Чарлі вміє розпускати чутки.

— Звісно, я впевнений, — мовив Чарлі, дивлячись на Лінду. — Я бачив його тут учора з приятелями. Думав, що його справи пішли вгору, бо виглядав він приголомшливо, в шикарному костюмі і… — несподівано обличчя Чарлі зробилося занепокоєним.

— Що? — прошепотіла Лінда, не бажаючи насправді знати причину. — І що, Чарлі?

— Він запитував про тебе.

— Що? Що він запитував?

— Насправді нічого такого, він бачив тебе і цікавився, чи це ти вдова Джо Піреллі.

Не кажучи й слова, Лінда вийшла з кабінки й рушила до виходу. Вона стала поряд із іншими роззявами й поглянула в бік швидкої допомоги, яка стояла на тротуарі. Люди навколо про щось розмовляли, роблячи припущення. Можливо, Боксер наштовхнувся на сутенера чи дилера? Переспав із дружиною не того хлопця? Або ж просто опинився не в тому місці і не в той час? Усе це маячня. Якби ж вони знали.

Чарлі став позаду Лінди.

— Чому Боксер Девіс і Тоні Фішер розпитували про тебе в один день? — запитав він. — Ти ж не зв’язалася з тими хлопцями?

— З тими хлопцями? Не вдавай, наче знаєш, ким є «ті хлопці», — відрізала Лінда. Вона жахливо з ним поводилася, але зараз їй потрібно було вихлюпнути на когось свою злість, і він був найближче. — Я

повертаюсь до роботи. А ти стій тут, скільки захочеш, і насолоджуйся чужим горем, адже поки Боксер лежить тут мертвий, ти не виглядаєш найсумнішим покидьком, чи не так, Чарлі?

— Він не мертвий…. — пробурмотів Чарлі, коли Лінда вже була готова піти. Розлючена. Вона зупинилася й розвернуся.

— Що?

— Він не помер. Він схожий на відбивну, але ще живий.

Коли Лінда повернулася в кабінку, вона відчула, як її почало нудити. Те, що Тоні Фішер нізвідки з'явився в павільйоні, — це ще нічого; але Боксер, який того-таки вечора розпитував про неї — це вже було занадто. А тепер він бореться за своє життя в загидженому пацюками провулку. Лінда була нажахана — їй не було з ким поговорити, не було нікого, хто б її зрозумів. Усе, що вона хотіла, — дістатися до Доллі, Белли й Ширлі і попередити їх про… що? Лінда гадки не мала, що все це означає, але за все своє життя вона ніколи не почувалася так незатишно.

Вона десь годину розмірковувала над тим, що їй робити. І весь час подумки поверталася до Белли. Белла б знала, що робити. Зрештою, їй вдалося опанувати себе.

— Прикрий мене, Чарлі. Добре? — закричала Лінда, накидаючи на плечі куртку і спритно просовуючи руки в рукава.

— Ні! Ти не можеш піти! Ти щойно почала зміну! — закричав він їй у спину.

Лінда зупинилася. Вона не мала жодного наміру пояснювати йому будь-що, але мусила переконати його в тому, що її потрібно прикрити. Доллі з самого початку казала, що їм слід займатися звичними справами, щоб не викликати до себе жодних підозр. Тепер у Лінди в голові увімкнулася тривога, і їй потрібно було залучити Чарлі на свою підтримку.

— Не будь занудою, Чарлі. Ми постійно прикриваємо одне одного.

— Ні, це не так, — уперся Чарлі. — Це я постійно прикриваю тебе. Мені не потрібне прикриття. Бо я завжди там, де маю бути. — Він говорив, наче ображений школяр, який отримав ляпаса від дівчинки, яка йому подобається.

— Послухай… мені справді потрібно піти, — мовила Лінда. — І я не можу пояснити навіщо. Але я загладжу свою провину, чесно, — вона

спробувала всміхнутися.

Чарлі було непросто надурити.

— Якщо ти підеш, я скажу босу, і ти звідси вилетиш.

— Ну чому ти такий? — закричала Лінда.

— Певно, тому, що я найсумніший покидьок на вулиці, якщо не брати до уваги відбивну на дорозі! А жалюгідні негідники роблять погані речі, наприклад, кидають своїх товаришів, коли вони поводяться як негідники.

— Знаєш що, Чарлі? Йди-но до біса ти й твоя робота! — закричала Лінда. — Я все одно не залишуся.

Коли вона вибігла на вулицю, Чарлі поглянув їй услід і саме побачив, як зачинилися двері швидкої. Вона повільно їхала повз людей, які стояли на шляху, незважаючи на сирени й мигалки.

***

Коли Белла сходила зі сцени стрип-клубу, Лінда зайшла у гримерку бліда, наче привид. Вона почала говорити одразу ж, як туди увійшла Белла.

— Боксера побили практично до смерті. Він розпитував про мене в павільйоні гральних автоматів, і Тоні Фішер робив те саме…

Белла зробила так, як і думала Лінда, — взяла ситуацію під свій контроль:

— Заспокойся, Ліндо. Я не можу зрозуміти, про що ти говориш. Заспокойся й почни спочатку.

Лінда зробила глибокий вдих і повторила все, що сказала. А коли Белла вже хотіла відповісти, Лінда додала:

— Це тому, що Доллі сказала Боксеру, що Гаррі живий. Тобі так не здається?

— Скидається на те, що все вийшло з-під контролю. А ще здається, що Фішери налякані.

— Вони налякані? Дідько, Белло, та це я готова в штани накласти. Доллі потрібно буде з цим розібратися. Тобто якщо Тоні зробив таке з Боксером, тільки подумай, що він може зробити з нами!

— А ми знаємо, що це був Тоні? — запитала Белла, намагаючись бути логічною. Лінда зробила такий висновок, тому що і він, і Боксер

були в павільйоні в один вечір. А ще вони обидва розпитували про Лінду, і саме про це потрібно було турбуватися. Белла якусь мить розмірковувала, витираючи піт з обличчя й одягаючись.

— Я зателефоную в монастир і залишу повідомлення Доллі, щоб вона прийшла сюди, як тільки зможе. У тебе є з ким залишитися сьогодні ввечері? — легка усмішка, яка пробігла по обличчю Лінди, дала Беллі зрозуміти, що з її подругою все буде гаразд. — Зателефонуй йому і попроси забрати тебе звідси. А з Ширлі все гаразд?

Усмішка на обличчі Лінди зникла так само миттєво, як і з'явилася. Вона навіть не подумала, що Тоні міг піти до Ширлі.

— Зателефонуй своєму другу, — мовила Белла, — а я зателефоную Ширлі й Доллі. Не турбуйся. Займися чимось. Усе буде гаразд.

***

Доллі сиділа у своєму поламаному кріслі й попивала бренді, переглядаючи записи, які вона зробила під час візиту в банк. Три конверти з готівкою лежали на столику перед нею, а Вульф сидів, упершись носом у її стегно, як завжди. У записах Гаррі не було жодної згадки про Білла Ґранта, там навіть не зустрічалося імені Вільям чи ініціалів БҐ. Доллі спало на думку, що чоловік, який прийшов до неї у сховище, міг назвати неправильне ім'я. Їй потрібно було розпитати Боксера. Якщо він щось знає, вона витягне з нього цю інформацію.

Раптом пролунав дзвінок телефону, і Доллі аж підстрибнула. Ніхто ніколи не телефонував так пізно. Це була сестра Амелія з монастиря.

— У мене повідомлення від міс О'Рейллі, — мовила вона, — це стосується вашого спільного знайомого, містера Фішера. Міс О'Рейлі просила передати, що терміново чекає вас на своєму робочому місці.

Монахиня, здавалося, зовсім не здивувалася, що її використовували як посередницю.

Доллі зберігала спокій і самоконтроль. Вона подякувала Амелії і поклала слухавку. Потім допила бренді й визирнула крізь фіранки. Звичайне місце спостереження поліції сьогодні було порожнім. Вона подивилися в різні боки вулиці, але не побачила чужих автомобілів. На випадок, якщо поліція змінила тактику, вона вирішила використати добре завчений спосіб заплутування слідів, щоб точно переконатися, що за нею не стежать.

***

Клуб, у якому працювала Белла, був темним і пошарпаним, усередині тхнуло пивом, димом від цигарок і гладкими спітнілими чоловіками. Ніхто не звернув уваги на Доллі, погляди присутніх були прикуті до сцени. Вона стояла в задній частині приміщення й спостерігала за дівчиною, якій було лише трохи більше двадцяти років і яка танцювала та слухала, як чоловіки казали одне одному, що б їм хотілося з нею зробити. Від їхніх недвозначних натяків Доллі почало нудити, але ще гіршою була їхня п’яна балаканина. Коли дівчина намагалася зняти бюстгальтер і втримати рівновагу на десятисантиметрових підборах, вони кричали їй так, наче це був якийсь шматок м’яса. Коли пісня закінчилася, вона покинула сцену під сміх і град із пляшок.

Доллі спробувала підійти до сцени, та зрозуміла, що підошва її взуття прилипла до просоченого пивом лінолеуму; чоловіки, які подумали, що вона одна з відвідувачок, котрій хочеться краще все розгледіти, не дозволили їй пройти. Вона склала руки навколо сумочки й зіщулилася; їй доведеться чекати перерви в шоу. Думка про те, щоб торкатися до чогось чи щоб до неї торкнувся якийсь із цих чоловіків, викликала в Доллі огиду; деякі з них тримали руки на передній частині своїх штанів.

Коли заграла наступна пісня, Доллі почула, як чоловіки гучно закричали, а потім раптом замовкли. Доллі стала навшпиньки, щоб добре все бачити крізь натовп перед собою, і зрештою знайшла місце, звідки було видно сцену. Белла вже йшла подіумом, її намащене олією тіло переливалося й вихилялося з грацією пантери. Вона була одягнена в чорну шкіряну міні-спідницю, чорний шкіряний бюстгальтер і чорні шкіряні чоботи до колін, а в руках тримала довгий чорний шкіряний батіг, яким розмахувала над головою. У її вигляді була певна неприборканість і всеохопна чуттєвість, вона рухалася в такт музиці й гордовито поглядала на чоловіків. Зустрічалася з ними поглядом, із кожним із них, і вони повністю піддавалися її чарам.

Доллі була такою ж зачарованою, як і решта глядачів, але цілком з іншої причини. «Вона така сильна», — подумала Доллі. Щось подібне було і в ній: прихована, майже чоловіча сила, яка дозволяла їй контролювати таких людей, як Боксер Девіс. Але те, що було у Белли,

виходило за межі цього. Доллі роззирнулася довкола й побачила, що чоловіки не розмовляють, не озираються, не сміються й не жартують — не було жодних зневажливих коментарів, ані глузувань, ані образ; вони були зачаровані. У той момент Доллі зрозуміла, що Белла була саме тією людиною, яка потрібна для їхньої команди. Поки чоловіки уявляли Беллу оголеною, Доллі уявляла, що вона одягнена в комбінезон і маску, а замість батога тримає рушницю. Вона всміхнулася сама до себе. «Охоронці інкасаторського фургона в штани накладуть», — подумала вона.

Доллі була шокована тим, що Белла зрештою зняла бюстгальтер і міні-спідницю й залишилася в крихітних трусиках-стрингах. Белла була в чоботах і стояла, широко розставивши ноги, виставляючи напоказ свою промежину. Залою прокотилася хвиля завивань, і чоловіки почали стукати по дерев’яній сцені, підсвистуючи. Схвальні вигуки ставали гучнішими, коли Белла повільно хитала головою з боку в бік, облизувала губи й відкривала рота. Доллі стиснула сумочку, зачарована видовищем. Белла здавалася цілком відстороненою і навіть замріяною, але вона все ще тримала всіх під контролем, поки кожен чоловік у мерзенному приміщенні пускав слину на її гладеньке, пружне тіло, наче ніщо і ніхто не міг до нього дотягнутися. «За місяць чи два, — мовчки пообіцяла собі Доллі, — тобі більше ніколи не потрібно буде цим займатися».

Коли виступ Белли завершився, більшість чоловіків побігла до бару, а Доллі скористалася нагодою підійти до сцени. Поки Белла збирала розкиданий одяг, на сцену вийшов трансвестит, якого одразу ж освистали.

— Белло! — закричала Доллі на весь голос.

Белла все ще була оголена. Вона стояла перед Доллі, тримаючи руки на стегнах.

— У нас великі проблеми, — мовила Белла. — Тоні Фішер вийшов на стежку війни. Минулого вечора він приходив у павільйон гральних автоматів і розпитував про Лінду. На щастя, її там не було, а зараз вона вдома з якимось другом, який за нею наглядає. Я намагалася зателефонувати Ширлі, щоб переконатися, що з нею все добре, але вона не взяла слухавку. І тепер ось це з Боксером. Як гадаєш, це якось пов’язане з Фішерами?

Доллі гадки не мала, з чого почати, тому обрала останнє, про що почула.

— А що сталося з Боксером?

Белла мовчки застібнула бюстгальтер, а тоді сказала:

— Я думала, ти чула. Минулої ночі Боксера знайшли в провулку, поряд зі спорт-баром. Його побили мало не до смерті, скоріш за все чимось переїхали. Доллі… Лінда казала, що це було жахливе видовище.

У ту мить якийсь п’яний відвідувач притулився до Доллі. Вона повернулася й штовхнула його так, що той покотився до дверей чоловічої вбиральні. А потім вона розвернулася до Белли.

— Боксер мав поїхати з міста! — сказала вона. — Я дала йому грошей і сказала, де можна зупинитися. Я не можу пильнувати всіх і не несу відповідальності за те, що з ним сталося.

Белла поглянула на Доллі.

— Я й не казала, що ти мусиш це робити, Доллі… але, оскільки ти сама про це заговорила, це ти одягнула Боксера в речі свого чоловіка, дала йому грошей, щоб той забрався звідси, і сказала йому, що Гаррі досі живий, добре знаючи, що Боксер не здатний тримати рот на замку, — навіть у шкіряній білизні Бела була достойним опонентом.

Доллі не відповіла на критику. Натомість вона запитала:

— Хто наглядає за Ліндою?

— Вона не сказала, а я не запитувала, але принаймні вона не сама. Я гадки не маю, що з Ширлі, бо вона не бере слухавку.

— Я спробую зателефонувати Ширлі. З тобою все буде добре? — щойно ці слова злетіли з уст Доллі, вона зрозуміла, що в них не було жодного сенсу. Тому Белла навіть не спробувала відповісти.

— Я впевнена, що Ширлі з’явиться завтра, як ми й домовлялися, — мовила Белла. — Ми можемо розповісти їй про Тоні й Боксера. Але нам не варто вдаватися в подробиці, Доллі, — серйозно сказала вона. — Нікому з нас не подобається те, що тут відбувається, і з цим потрібно розібратися, перш ніж хтось із нас постраждає.

Доллі подобалося, що Белла говорила все відверто.

— Слухай, Белло, я не ставлюся легковажно до того, що сталося з Боксером чи до того, що Тоні Фішер рознюхує все навколо, і віриш ти в це чи ні, моїм пріоритетом є безпека дівчат. Усіх вас. Ми поговоримо

про це, але також нам потрібно об’єктивно поговорити з Ліндою і Ширлі. Вони не схожі на нас із тобою. Завтра нам потрібно зосередитися на поточних справах, а не відволікатися на Фішерів чи на старого п’яницю, котрий міг просто перейти дорогу не тій людині, адже це все, що ми наразі знаємо.

— Ти ні на мить не віриш у це, Доллі Роулінс, — мовила Белла. — І ніхто в це не повірить, — додала з посмішкою.

***

Доллі виходила з клубу, і її серце шалено калатало. Вона продиралася крізь сморід поту й пива, відчайдушно намагаючись вийти на свіже повітря. Надворі вона притулилася до стіни й спробувала заспокоїтись.

Їй потрібно триматися. Потрібно підтримувати всіх.

Белла мала рацію щодо Боксера, вона розуміла, що побиття мало стосуватися брехні про те, що Гаррі живий. І знала, що в цьому була її провина.

Хоча Доллі було дуже шкода Боксера, вона не могла дозволити собі надто цим перейматися. Вона давала йому шанс. Тож дійшла висновку, що не була безсердечною, але він не був таким важливим для неї, як вдови й справа, якою вони займаються. Зрештою вона пообіцяла собі повернутися додому і помолитися за Боксера Девіса.

6 Себастьян Коу (нар. 1956 р.) — славетний британський легкоатлет, бігун на середні дистанції, рекордсмен світу й олімпійський чемпіон; відтак політик і спортивний функціонер. — *Ред.*

Розділ 16

Резнік сидів у коридорі біля відділення інтенсивної терапії під знаком «не курити» і курив. Він приніс попільничку із зали очікування для родичів. Не міг там довго перебувати, не міг витерпіти оточення безпомічних людей. Йому були потрібні відповіді, а тиша порожнього коридору давала йому змогу поміркувати.

Раніше того ж вечора Резнік навідався в квартиру Боксера, щоб почути від власниці, що Боксер пішов із якимось хлопцем за ніч до цього й досі не повернувся. Вона не змогла описати того, з ким пішов Боксер, і понад те, не хотіла бути причетною до цієї справи.

— Мені не потрібні проблеми, — все повторювала Френ.

Резнік уже збирався закінчувати справи на день, коли отримав повідомлення про те, що Боксера побили й що його непритомного знайшли у провулку в Сохо. Замість того, щоб їхати на місце злочину, Резнік потягнув Фуллера назад у квартиру Боксера, щоб іще раз опитати власницю, незважаючи на те, хотіла вона співпрацювати чи ні.

Коли вони прибули на місце, то побачили виламані вхідні двері. Френ лежала на підлозі, наче кит, якого викинуло на берег, на обличчі синці, ніс розбитий, а з великої рани на лобі сочилася кров і заливала очі.

— Не треба! Прошу, більше не треба! — закричала вона, коли увірвалися Резнік і Фуллер. — Я не знаю, де Боксер, присягаюсь, я не знаю. Будь ласка, не бийте мене знову.

Їй знадобилося кілька хвилин, щоб розгледіти обличчя Резніка і зрозуміти, що вона в безпеці.

— Усе добре, — сказав Резнік, нахиляючись до неї. — Ми з поліції. Я приходив раніше, пригадуєте? Тепер із вами все буде добре. Швидка вже в дорозі.

Френ пригадала Резніка і швидко заспокоїлася, але вона заперечувала, що бачила обличчя чоловіка, який її побив. Резнік не сказав їй, що Боксер стоїть на порозі смерті, він лише повторював, що з нею все буде добре, і щойно вона трохи заспокоїлася, він почав витягувати з неї інформацію.

— Той чоловік, котрий вас побив… Це з ним Боксер був минулого вечора?

— Я не знаю! — заголосила Френ. — Мені так страшно…

Під час такого побиття, як у неї, неможливо не побачити обличчя негідника. Він стояв точнісінько перед нею, лише за кілька сантиметрів. Але Френ не хотіла їм нічого розповідати.

Чекаючи на швидку, Резнік і Фуллер оглянули вбогу кімнату Боксера. Єдине ліжко було перевернуте договори дриґом і всі меблі розламані. Вміст його валізи розкидано по брудному килиму, але в ній усе ще лежала пара скручених шкарпеток: Боксер збирався кудись їхати. Серед кімнати валялися банкноти — було незвично, що в Боксера з’явилися гроші, тому Резнік замислився над чутками, які почув від Гнилих Зубів. Якщо він мав рацію в тому, що справи у Боксера пішли вгору, можливо, він не помилявся також і щодо того, що Гаррі Роулінс був живим.

Коли приїхала швидка, Резніку повідомили, що Боксер живий, але в критичному стані. Незважаючи на втомлений вираз обличчя Фуллера, він наказав йому їхати прямісінько в лікарню.

Резнік рушив одразу у відділення інтенсивної терапії, де лікар Боксера повідомив, що той кинув виклик усім медичним очікуванням. Тепер їм відомо, що Боксера не побили, а збили й переїхали. У Боксера жахливі внутрішні ушкодження й зламані практично всі кістки. Лікарі не сподіваються, що він виживе, але якщо йому це вдасться, він більше ніколи не зможе ходити.

— Слухай, док, це не був звичайний наїзд, — мовив Резнік. — Ми обидва знаємо, що його переїхали не раз. Мені дуже потрібно з ним поговорити.

— Можливо, вам пощастить, — знизав плечима лікар.

— Що ж, мені вже певною мірою пощастило… можливо, навіть сьогодні, — заревів Резнік.

Минали години, але коридор відділення інтенсивної терапії так і залишався порожнім. Хоча Резнік знав, що Боксер не прокинеться, він не міг змусити себе піти. Поки Боксер Девіс дихатиме, він залишатиметься на місці. Боксер був ключем до всього, і Резнік був у цьому певним. У його голові зринала безліч запитань. Чому Боксер їхав із міста? Він чогось боявся? Хтось інший був наляканий і заплатив

йому, щоб той поїхав? Із ким Боксер добровільно подався з квартири минулого вечора? Одне було зрозуміло: чоловік, який побив Френ, не знав, що хтось уже спробував убити Боксера, тому це не могла бути та сама людина, яка вийшла з Боксером із його квартири й завела його в пастку. Чоловіків було двоє. Двоє чоловіків — і обидва полювали на Боксера з якоїсь причини. З якої?

Резнік знову пригадав розмову з Гнилими Зубами. Той запевняв, що Боксер смітив грошима і розгулював в одязі Гаррі Роулінса. А ще він говорив про записи Гаррі так, наче міг запропонувати по-справжньому цінну інформацію. Резнік заплющив очі від розчарування. Він відчував, що був дуже близько до розв'язки, але практично втратив єдину людину, яка могла розплутати цю справу. Спершу помер Лен Гуллівер, перш ніж устиг привідкрити завісу таємниці, тепер Боксер Девіс збирався зробити те саме. Звісно, Роулінс не міг бути живим. Лише думка про це змушувала кров Резніка закипати. Попри це, йому потрібно витягнути цю життєво необхідну інформацію з покаліченого мозку негідника Боксера, перш ніж лікарі вирішать вимкнути прилади життєзабезпечення й звільнити лікарняне ліжко для когось іншого.

Викуривши пачку цигарок і випивши вісім чашок кави, Резнік усе ще сидів на тому ж стільці, насунувши капелюха на очі. На годиннику була 6 ранку, коли лікар розбудив його, обережно штурхаючи в плече. Йому не потрібно було нічого казати. Вираз його обличчя промовляв, що Боксер помер.

Резнік пішов, згорблений, з опущеною головою і плечима, залишаючи за собою купу зім'ятих стаканчиків від кави й недопалків, а ще ледь відчутний шлейф немитого тіла. Лікар дивився йому вслід. Було незрозуміло, як ця людина все ще тримається на ногах, просидівши стільки годин без їжі, випивши стільки кави й викуривши стільки цигарок. Лікар сподівався, що Резнік вирушить додому, прийме гарячу ванну і трохи подрімає, втім, це було малоймовірним.

***

Повернувшись у відділок, Резнік увірвався у свій кабінет, заглиблений у думки про невдачі, й устиг з'їсти половину несвіжого свинячого пирога, перш ніж викинути решту в смітник. Розпакував чергову пачку цигарок, дістав одну, прикурив і розгорнув звіти про спостереження.

Його дратувало те, що їх не долучали до справи ще від учора — доведеться влаштувати своїй команді добрячу прочуханку, як тільки вона повернеться завтра на роботу. Резнік не збирався дозволяти нудній паперовій роботі відволікати його від справ. У його команди був наказ прочесати вулиці й дістати інформацію про наїзд, а це означало, що вихідні скасовувалися у всіх. Він знав, що цю новину не зустрінуть радісними оплесками, але сам він планував зайнятися додатковою роботою, тож йому було начхати. Якщо найближчим часом він не здобуде якусь суперкорисну інформацію, його відсторонять від справи, а це означатиме, що він може забути про підвищення. Його справа має бути зразковою — особливо після того, як він пропустив розмову з Сондерсом.

Він відригнув, відчув присмак зіпсованого свинячого пирога в роті й затягнувся цигаркою. Стукаючи олівцем по столу, зрозумів, що єдиним свідком, з яким можна зараз працювати, була домовласниця Боксера — Френ. Але вона була такою наляканою, що він сумнівався в тому, що вона взагалі скаже чи принаймні опише того, хто на неї напав. Потрібно діяти рішуче. Боксер був мертвим, і тепер справа перетворювалася на розслідування вбивства. Страх навряд чи можна назвати добрим виправданням. Йому потрібно привести її у Скотленд-Ярд, щойно її випишуть із лікарні, а потім змусити переглянути знімки всіх відомих підозрюваних, пов’язаних із Фішерами чи Гаррі Роулінсом, доки вона не впізнає чоловіка, який побив її і залишив на обличчі рубці на все життя.

Відкоркувавши пляшку скотчу, Резнік налив рідину в брудну чашку з-під кави, яка стояла на його столі, й мало не проковтнув шматок зеленої плісняви, яка в ній плавала. Він скривився, намагаючись витягнути її, й одночасно перебирав у голові деталі справи. І все повертався до особи четвертого нападника, який безпечно втік після збройного пограбування й вибуху «Форда-Ескорта». Зрештою, він припинив ганятися ложкою за пліснявою в скотчі, взяв іншу, трохи чистішу чашку і налив нову порцію. П’ючи скотч, він підвівся на ноги й поглянув на ряд знімків, які висіли на стіні в кабінеті — відомі поплічники Гаррі Роулінса.

— Один із вас — мій четвертий, — пробурмотів він сам до себе. — Невже Боксер мовчав саме тому, що знав, хто ти? Господи, це ж не

може бути Гаррі Роулінс?

Резніка збивали з пантелику гроші, розкидані в кімнаті Боксера. Боксер розповідав усім навколо, що він знову працює на Гаррі Роулінса, а це пояснює те, звідки у нього взялися гроші, але чому той, хто перевернув оселю Боксера догори дриґом і мало не вбив Френ, не забрав їх? Його не цікавили гроші, він приходив по щось дуже особливе. Отже, він думав, що записи Гаррі у Боксера?

Резнік помітив ще одну цікаву деталь — хто б у вечір вбивства не приходив до Боксера, він вимив і витер надщерблену чашку — безперечно, ту, з якої пив. Це була єдина чиста річ у кімнаті. Отже, ця загадкова людина була кимось, із ким Боксер залюбки випивав і охоче пішов прогулятися.

— Обережні негідники, — прошепотів Резнік сам до себе, — і це не просто так. — Він підійшов до стіни зі знімками трьох мертвих грабіжників і витріщився на фото Гаррі Роулінса, найобачнішого злочинця в цілому світі. — Це був ти, Роулінсе?

Резнік сумнівався, що Роулінс був таємничим товаришем по чарці для Боксера або ж божевільним, який напав на Гладку Френ, чи водієм, який скоїв наїзд. Якщо він справді живий, то не виказував би себе ось так відкрито. Але він міг заплатити комусь… Боксера вбив професіонал, а Роулінс знав чимало таких.

Узявши зі столу дротики для дартсу, Резнік обрав ціль і метнув дротик у стіну. Той зрикошетив, тому Резніку довелося відскочити, бо дротик полетів назад у нього. Він знову взяв дротик і жбурнув сильніше. Цього разу той із глухим звуком застряг у стіні саме над фото Террі Міллера. Резнік усміхнувся, налив ще скотчу й випив його одним ковтком.

***

Прийшовши на роботу раніше, Фуллер побачив світло в кабінеті Резніка. Оскільки навколо ще не було нікого, він вирішив, що це була його можливість розвіяти розчарування за скасовані вихідні. Він уже запланував провести їх із дружиною, і був не в захваті від того, що мусить змарнувати вихідні, тільки б Резнік міг урятувати майже зруйновану кар’єру. Коли Фуллер увійшов до кабінету Резніка, він

намагався контролювати дихання; йому було потрібно чемно попросити шефа все-таки дати йому вихідний.

Фуллер постукав у двері, і коли Резнік гаркнув «Увійдіть!», увійшов до неприбраного кабінету. Резнік сидів і витріщався на три знімки на стіні, прицілюючись черговим дротиком. Але раптом він кинув його навперейми Фуллеру.

— Якщо в тебе немає добрих новин, навіть не думай розкривати рота, — загарчав Резнік.

— Я хотів поговорити про вихідні, сер. У мене вже є плани.

Резнік махнув рукою на Фуллера:

— У всіх нас є плани, Фуллере.

— Я сорок вісім годин був на ногах! — Фуллеру остогидло, що до нього ставляться, наче до хлопчика на побігеньках.

— Ми всі тяжко працюємо, — сказав Резнік, — але ми вже близько до розв’язки.

— Та невже? — із сарказмом промовив Фуллер. Ця справа була в глухому куті.

— Слухай, — сказав Резнік, не звертаючи уваги на тон Фуллера. — У нападі Роулінса брали участь четверо чоловіків, так? Нам відомо, що сталося із трьома з них, — він вказав на знімки Роулінса, Міллера й Піреллі, — а ось щодо особи четвертого ми нічогісінько не знали… до минулого вечора, — Резнік пришвидшувався й сповільнювався, поки викладав факти. — Ходять чутки, що справи Боксера пішли вгору, і Гнилі Зуби думає, що записи Роулінса взяв Боксер, або ж він знає, у кого вони зберігаються. Але Боксера знайшли в провулку, забитого до смерті кимось, кого він знав, — і це була робота професіонала. І двадцять чотири години по тому у нас усе ще немає жодного відбитка з чашок, які ми знайшли в квартирі Боксера, а домовласниця занадто налякана, щоб говорити. Вона все, що в нас є, Фуллере. Тому завтра, перш за все, я хочу, щоб вона була тут, і я хочу знати, хто зробив це з нею.

Навіть попри скляний погляд Фуллера Резнік знав, що той його слухає.

— Ви думаєте, що то й був четвертий, — повільно промовив Фуллер.

— Тепер ти вловлюєш суть, синку, — засяяв Резнік. — Тепер ти мислиш у правильному напрямку.

Він сів за стіл, дістав дротик, прицілився й жбурнув у Гаррі Роулінса, поціливши йому прямісінько в лоба.

Якусь мить Фуллер стояв нерухомо й дивився на дротик, який стирчав зі стіни. Він поглянув на Резніка, а тоді знову на дротик. Переминався з ноги на ногу. Очевидно, товстун мав рацію, але вголос він цього не промовить.

— Принесеш чогось випити? Вважай, ми це заслужили. — так Резнік хотів видатися милим. Звісно, це не означало, що він за все заплатить. Єдина людина, для якої він колись купував випивку, була Еліс… та й усе одно вона попросила джин із тоніком. І вона пила так, наче не хотіла його образити.

Фуллер розвернувся, щоб піти.

— Зараз п’ята ранку… сер, — мовив він.

— Так! — гаркнув Резнік. — Утома не виправдання, щоб бути поганим поліцейським. Скажи іншим, коли вони прийдуть, щоб оформили звіти зі спостереження та вчасно їх подали.

Фуллер зітхнув і зробив глибокий вдих.

— Детектив-головний інспектор Сондерс прибрав спостережний пункт від будинку Роулінсів, — він дивився, як обличчя Резніка почало повільно червоніти від шиї вгору. — Це було одне з того, що він хотів обговорити з вами під час зустрічі. Під час зустрічі, яку ви проґавили.

— Знову за старе! — просичав Резнік. — Ти чуєш мене, Фуллере? Це знову починається.

Фуллер кивнув, занадто втомлений і зосереджений, щоб сперечатись на цю тему. Він вийшов із кабінету Резніка, зачинивши за собою двері.

Коли Резнік залишився на самоті, він обмірковував те, що турбувало його у розмові, яка щойно відбулася з Фуллером. І справа не в тому, що він був цілу ніч на ногах. По-справжньому його дратувало те, що він не міг пригадати, коли востаннє чув слова: «А чи не випити нам по чарці, начальнику?» До того, як його відсторонили від обов’язків після газетної статті, ніхто ніколи не йшов зі станції, не попрощавшись із Резніком. А тепер ніхто не звертав на нього уваги, і все тільки погіршилося, коли він переїхав у новий скляний кабінет, де всі могли на нього дивитися. І як, хай йому грець, Сондерс міг скасувати спостереження у його справі, й ніхто з його колег не заступився за нього?

Раптом Резнік відчув неймовірну самотність. Його шлюб був мертвим і порожнім. Його дружина майже з ним не розмовляла, не кажучи вже про секс — утім, він її також не хотів. Місяцями він ночував у коморі, бо пізно повертався додому і рано йшов — принаймні таким було його виправдання. Насправді він просто не міг змиритися з думкою про те, щоб лежати поряд із жінкою, якій він не подобався; тому він ховався в коморі, так було простіше.

Коли він повільно підійшов до дверей свого кабінету, то нарешті відчув виснаження. Востаннє поглянувши на обличчя трьох мертвих чоловіків, він вийшов і попрямував у місцеве кафе, щоб поснідати наодинці.

Розділ 17

Колеса мотоцикла виривали гравій із піщаної дороги, залишаючи на ній глибокі сліди. Гонщик крутився й ковзав, насолоджуючись хвилюванням від того, що міг розслабитись і по-справжньому перевірити, на що здатна ця крихітка. Урешті мотоцикл загальмував, і пісок та галька з-під його коліс посипалися зі скелі в урвище.

Пляж унизу був чудовим. Багато кілометрів чистого піску — те що лікар прописав. Белла зняла шолом і сіла на мотоцикл Масної Голови, насолоджуючись краєвидом. Масну Голову нещодавно запроторили на шість місяців у в’язницю за торгівлю наркотиками, і він попросив Беллу час від часу вигулювати його мотоцикл, щоб той не застоявся. Чоловік хотів лише, щоб вона заводила двигун раз на три-чотири місяці, але хай йому грець! Це був неймовірний мотоцикл, і зважаючи на те, що Масна Голова був винен гроші, Белла знала, що по мотоцикл прийдуть раніше, ніж його власник повернеться із в’язниці. Тому вона збиралася на повну використати мотоцикл, перш ніж з’являться конфіскатори й почнуть грати м’язами.

На ранкових дорогах було порожньо, Белла додала швидкості й схилилася над кермом… Попри те, що вона роками їздила на мотоциклах, це був її перший самостійний виїзд. Вона відчувала захват, коли мчала вузькою сільською дорогою, наче на перегонах ТТ[7].

У Бірлінґову впадину Белла приїхала першою. Пляж був порожнім. Вона обперла мотоцикл на стійку й підійшла до урвища. Був саме час відпливу. Вона всміхнулася: Доллі врахувала це в записах про припливи й відпливи. Доллі враховувала все. Белла рушила до вузької, викладеної дошками доріжки, що вела на пляж. На узбережжі лежало кілька зігнилих човнів, а десь за двадцять метрів попереду стояв старий іржавий «Моріс-Майнор» без коліс і з розідраними сидіннями, вкритий морськими водоростями. Белла знов усміхнулася — цього разу від думки про те, що якісь дурні туристи припаркувалися на пляжі, щоб улаштувати чудовий пікнік, перш ніж їх накрило припливною хвилею, і вони були змушені підніматися тим шляхом,

котрим вона щойно спустилася. А місцеві діти могли розібрати автомобіль за півгодини. Так думала Белла.

Походжаючи пляжем і дихаючи чистим повітрям, вона оцінювала їхній тренувальний майданчик. Белла тішилася, що Лінда ще не приїхала, це давало їй змогу зосередитись і підготувати місцевість, не відриваючись на розповіді Лінди про її сексуальні походеньки, Тоні Фішера чи те, якою зміюкою була Доллі. Белла почала збирати корчі, які прибило до берега, щоб позначити відрізок шляху, який їм потрібно буде подолати з грішми в наплічниках. Белла хотіла зробити все як слід, щоб її ніхто не відволікав.

Поки приїхала Лінда, шлях від умовного інкасаторського фургона до автомобіля для втечі було промарковано на піску. Бела поглянула вгору на доріжку з гравію і побачила, як «Капрі» різко загальмував і з-під його коліс посипалася галька, коли автомобіль почав ковзати, аби спинитися. Белла помахала рукою Лінді, а та дістала з багажника наплічники й ковдри, щоб знести їх на пляж.

Зрештою Лінда звалила речі на купу. Вона вже стогнала:

— Не знаю, навіщо Доллі обрала саме це місце. Мабуть, вона втратила здоровий глузд! Як ми зможемо тут тренуватися?

Свіжий вітер додав трохи барви блідому обличчю Лінди й розвівав її темне кучеряве волосся. Обличчя Лінди було незвичним: ніс із горбинкою, високі вилиці й темні, жваві очі. Вона могла мати вигляд як пересічної дівчини, так і сліпучої красуні. «Якщо вона тримає рот на замку, — подумала Белла, — її можна назвати красунею».

— Я розмовляла з Доллі, — сказала Белла, не звертаючи уваги на скиглення Лінди. — Вона дізнається про Тоні Фішера та Боксера Девіса. Я сказала, що нам потрібно поговорити про це, перш ніж почати тренування.

— Ти чула щось про Ширлі? — запитала Лінда. Здавалося, вона справді непокоїлась.

— Доллі мала цим зайнятися, доки я закінчувала зміну в клубі. З Ширлі все буде добре, — Белла вміла переконувати, і це було саме те, що потрібно Лінді. Вона так переймалася, що минулої ночі не могла зосередитися на Карлосі, тому вони переспали лише раз — зовсім не так, як зазвичай. Карлос був дуже чуйним, він вирішив, що обіймів буде досить. Звісно, було дуже погано, що старого Боксера побили до

смерті, але принаймні тепер про нього більше не треба буде турбуватися. А ось Тоні Фішер усе ще залишався великою проблемою.

— У мене з’явилася геніальна ідея! — несподівано життєрадісна Лінда побігла до купи речей, які вона витягла з багажника. Відтак повернулася до Белли, тримаючи в руках наплічники, три наволочки, двоє пластикових відер у формі замкових башт і дві лопатки. — Я подумала: навіщо тягнути цеглу зі сховища, якщо все необхідне є тут? — Лінда наповнила наволочку піском і запхала в наплічник. — У мене не тільки гарне личко, правда ж, Белло? — Вона підняла ковдру і вистелила її з одного боку шляху, який Белла намітила на піску палицями. Потім присипала кожен кінець піском, щоб ковдру не здувало вітром.

— І що це значить? — запитала Белла.

— Це інкасаторський фургон! А пізніше це стане місцем для нашого пікніка. Два зайці одним пострілом. — Беллі подобалася ця дитячість Лінди, вона могла бути по-справжньому смішною, якщо цього хотіла.

Угорі на доріжці з гравію з’явився автомобіль Ширлі. Він зупинився повільно — Ширлі кермувала так, що з-під її коліс не летів гравій. Белла й Лінда спостерігали, як вона обережно спускалася нерівними дерев’яними сходами на пляж. Несла речі у великій сумці для покупок і була одягнена в один із тих жіночних комбінезонів, які розкритикувала Доллі. Виглядала так, наче щойно вийшла з Кенсінґтон-Гай-Стрит.

— Я мушу дізнатися, де вона купила цей комбінезон. Думаю, він мені личитиме, — усміхнулася Лінда.

Белла поглянула на Лінду згори вниз. Та була одягнена в порвані джинси, брудні кеди й великий джемпер, який, мабуть, колись належав Джо.

— Ну, в цьому одязі ти виглядаєш наче опудало, — з усмішкою промовила Белла.

— Коли збиратимусь на особливу подію, обов’язково тебе покличу на допомогу, — озвалася Лінда. — Це мій «костюм для тренування до дурного пограбування».

Коли Ширлі дійшла до підніжжя сходів і навшпиньки пройшлася далі, щоб не набрати піску в усе ще ідеальні кеди, їхні усмішки

поступово зникли. Розбиту нижню губу і синець під оком можна було помітити за три метри. Вони миттю підбігли до неї.

— Клятий Тоні Фішер, — буркнула Ширлі.

Белла з Ліндою взяли сумки й склали їх на капот старого «Морріса-Майнора».

— Треба було захопити куртку, — мовила Ширлі. — Здається, піде дощ.

— Не забивай собі голову! — відрізала Белла. — Що сталося?

Очі Ширлі наповнилися сльозами, й вона щосили намагалася їх стримати.

— Прошу тебе, Белло, я не хочу розповідати цю історію багато разів, тому дочекаємось, коли прийде Доллі, — промовила вона, підходячи до берега і дивлячись на море. Залишаючи право голосу за Ширлі, Белла й Лінда подалися від дівчини й продовжили готувати узбережжя до тренування.

***

Коли Доллі приїхала на своєму «Мерседесі», пляж був готовий і почався дрібний дощ. Доллі стояла на верхівці скелі й дивилася вниз на 45-метрову доріжку, яку Белла виклала корчами; це наче дивитися на малюнки в зошитах Гаррі. Покривало для пікніка слугувало інкасаторським фургоном, а кілька піддонів, складених перед ним, були за «блокувальний фургон», у той час як «Морріс», що стояв позаду, уособлював їхню вантажівку. Три наповнені наплічники лежали на капоті «Морріса». На протилежному боці відрізка інші піддони позначали автомобіль для втечі. Лінда й Ширлі сиділи в «Моррісі», ховаючись від дощу, але Доллі все одно помітила, що Ширлі одягнула той клятий комбінезон для подіуму. Вона чула, як ті двоє хихотіли, в той час як Белла ходила по мокрому піску, підбираючи корчі.

Вони були тривожно близько до дня пограбування, і Доллі переповнювало занепокоєння. Лінді все ще потрібно було знайти якесь велике авто, яке можна було використати, щоб зупинити інкасаторський фургон, а Доллі досі не отримала фактичний маршрут і часові проміжки руху фургона від інформатора Гаррі. Поки сміх дівчат розносився луною в ущелині, Доллі замислилася над тим, чи це тільки

вона сприймає все всерйоз. Невже інші використовували її як дійну корову, щоб оновити свій гардероб, задарма поніжитись у спа та випити безкоштовну чарку?

Зіпсувавши собі настрій, вона повільно почала спускатися на пляж. Кошик для пікніка, який вона привезла з собою, був важким, тому вона йшла повільно, а ще тримала парасольку, і попід ногами плутався Вульф. Лінда дивилася, як до них наближається Доллі, й роздратовано захитала головою. Вони знову самотужки зробили всю важку роботу — і ось вона з'явилася перед ними, як та королева-мати на вихідні в Сендрінгемі.

— Белло! — закричала Лінда й кивнула в бік Доллі. Белла повернулася й замахала великою палицею, яку прибило до берега. З того місця, де стояла Доллі, ця палиця нагадувала рушницю.

Доллі показала Лінді, щоб та підійшла до неї.

— Так, мам, — передражнила Лінда, вилазячи з «Морріса». — Вже йду, мам, — вона поглянула на Ширлі й підморгнула. — Мабуть, Вульф наробив купу, а вона тепер хоче, щоб я її прибрала, — Ширлі ледь усміхнулася.

Поки Лінда поволі сунула до Доллі, вона раптом відчула себе нещасною. З її мокрого волосся стікала вода, а джемпер Джо став удвічі більшим і важчим, ніж коли вона одягала його вранці. Вона промокла, на відміну від Доллі, котра, як завжди, була бездоганною у плащі й гумових чоботах у тон. Лінда поглянула Доллі в очі.

— Белла розповіла про те, що сталося зі старим нещасним Боксером? — незадоволено запитала вона.

Доллі кивнула, передала ковдру для пікніка Лінді й пішла далі. Лінда йшла поряд із нею.

— Що ти думаєш із цим робити, Доллі? З Тоні Фішером і…

Раптом Доллі розвернулася й зупинилася просто перед Ліндою:

— Той тип, з яким я застала тебе тоді, механік. Це з ним ти провела минулу ніч?

Лінда захитала головою. Вона відчула провину від того, що збрехала Доллі, але це її абсолютно не стосується.

— Ти все ще зустрічаєшся з ним, чи не так? — напосідала Доллі.

Лінда захитала головою, але цього разу Доллі підійшла ближче.

— Ліндо, ти мене непокоїш. Ти забагато п’єш, і коли ти це робиш, то розповідаєш різним людям те, що не треба, — Доллі натякала на вечір, коли Лінда в павільйоні гральних автоматів розповідала Беллі про справи. — Я мушу бути впевненою, що ти не ведеш задушевні розмови з випадковими знайомими. — Доллі добре розуміла, що Карлос не був випадковим знайомим, зі своєї короткої розмови з Боксером вона дізналася, що Карлос був хлопчиком Арні.

— Повір мені, ми аж ніяк не розмовляємо, — ущипливо промовила Лінда, намагаючись прояснити ситуацію.

Кам’яний погляд Доллі казав Лінді, що вона була не в гуморі.

— Слухай, Доллі, то була інтрижка на ніч; це нічого не означало. З того часу я його не бачила, як ти мені й сказала, я ні з ким не зустрічаюся, гаразд? У мене нікого нема.

Доллі уважно поглянула на Лінду, намагаючись визначити, чи вона бреше, але Лінда не відвела очей. Доллі міркувала, чи не розповісти Лінді, ким насправді був Карлос, сказати їй, що вона знає, що Лінда була з Карлосом у ніч, коли Тоні займався розплатою — але це зруйнувало б її плани на день. Ні, сьогодні Доллі потрібно було зосередитись. Вона оминула Лінду і пішла до Белли. Лінда не відставала, не в змозі стулити рота.

— Не змінюй тему розмови, — заскиглила вона. — Що ти робитимеш із Фішерами? Мабуть, старий Боксер побіг прямісінько до них, як ти й казала, — і поглянь-но, що з ним сталося!

— Він був дурнем, Ліндо. А дурні не знають, що для них добре.

Лінда кинула кошик для пікніка на покривало й не відставала від Доллі.

Зрозумівши, що трьох жінок потрібно переконати, Доллі продовжила говорити достатньо гучно, щоб почули всі:

— Я не хотіла, щоб із ним щось сталося, і ми не знаємо напевно, що це справа рук Фішерів. Це могла бути випадковість, я розмовляла з ним раніше того вечора, і він був п’яний як чіп. Я добре знаю, що в нас проблеми, але нам усе одно потрібно виконати заплановане на сьогодні. І я не повинна була оберігати Боксера від негараздів. Моє завдання полягає в тому, щоб оберігати вас.

Лінда стиснула зуби, від чого м’язи її щелепи почали судомно скорочуватися.

— Що ж, це тобі також не дуже добре вдається, — вона перевела погляд на Ширлі.

Ширлі опустила голову, намагаючись приховати розбиту губу, але Доллі все ж побачила її і, поглянувши на її обличчя, Лінда всміхнулася, тріумфуючи. Після короткої паузи, яка, здавалося, тривала вічність, Доллі підійшла до Ширлі й підняла рукою її підборіддя.

— Що трапилося з твоєю губою, люба? — обережно запитала вона.

Ширлі завагалася.

— Нічого такого, — вона знову поглянула вниз.

Доллі повторила запитання.

На очі Ширлі виступили сльози.

— Тоні Фішер схопив мене на вулиці й відвіз додому до мами. Він сказав, що його цікавлять записи Гаррі. Я була налякана і сказала йому, що нічого не знаю. Він пригрозив пропалити мою шкіру цигаркою і продовжував наполягати на тому, що я все знаю. Але я й далі заперечувала. Тоді він розлютився й вдарив мене по обличчю. Господи, його руки були всюди, під одягом і… — дозволивши словам вийти назовні, Ширлі кинулася в руки Доллі й почала плакати. Ніхто не промовив жодного слова. Тишу порушила Доллі.

— А він… люба, що він зробив?

Ширлі опанувала себе:

— З’явився Ґреґ із двома друзями. Якби не вони, Тоні зґвалтував би мене, я впевнена, що він зробив би це. Він чітко дав це зрозуміти. Але я нічого не розповіла йому про нас, Доллі. Я не сказала йому про записи Гаррі і про те, чим ми займаємось. Присягаюсь, я змовчала.

Доллі дістала носовичок і витерла сльози з очей Ширлі.

— Я знаю, що ти нічого не сказала, люба, — промовила вона. — Не переймайся цим. Мені так шкода через те, що той негідник із тобою зробив, і повір мені, він отримає сповна, — Доллі поглянула на Беллу і Лінду. — Це залишиться між нами, добре? Ніякої поліції, ніякої реакції. З нами все буде добре.

Доллі підняла один із наплічників, який лежав на задньому сидінні «Морріса».

— Занадто важкий, відсип трохи піску. Ми нестимемо банкноти, а не золоті зливки.

Розмову було закінчено.

Лінда повірити не могла, як швидко Доллі завершила розмову про майже-зґвалтування Ширлі, але Ширлі вистрибнула з «Морріса» й почала висипати пісок із наплічника.

— Думаю, треба висипати близько чверті, люба, так згодиться, — порадила Доллі.

Ширлі усміхнулася до Доллі, і Лінда зрозуміла, що Ширлі було потрібно зосередитись на роботі. Белла також це бачила, а ще вона зрозуміла, що Доллі щось приховує — і це щось було страхом. Доллі непокоїлася. Вона вирішила нічого не казати й також зосередитись на роботі.

— Ми вирішили, що «Морріс» буде фургоном, який їхатиме позаду, — сказала Белла. — Так ми зможемо потренуватися сідати й вилазити з автомобіля. Він не ідеальний, але це краще, ніж покривало для пікніка. А пізніше я зможу його розпиляти — потренуюся користуватися бензопилою.

— Гарна ідея, — сказала Доллі. — Бензопила і кувалда в багажнику «Мерседеса». Я не змогла принести все за раз.

— Не турбуйся про це, Долл, — із сарказмом мовила Лінда. — Ми ж лише готуємось до збройного пограбування. Кому потрібні бензопили й кувалди, якщо ти принесла пиріг зі свининою і сендвічі?

— А кому потрібен фургон для блокування, якщо є ковдра для пікніка? — відрізала Доллі. — Принаймні я привезла бензопилу й кувалду, Ліндо, а ти вже знайшла фургон? Я вже кілька разів просила тебе цим зайнятися, тому припини дуркувати й візьмись до роботи. Нам потрібно знати його розмір, щоб посилити задній бампер сталевою рамою.

Лінда закипала, але дотик руки Белли змусив її прикусити язика. Вона кілька разів глибоко вдихнула й видихнула, а тоді відповіла:

— Я точно знаю, що шукаю. У мене є кілька варіантів, але я хотіла б іще тиждень подумати, — промовила вона спокійним і впевненим тоном. — Скоро ти отримаєш свій фургон.

Доллі збиралася пройтися 45-метровим відрізком із Беллою, Лінда пошепки сказала Ширлі:

— Я не хочу сісти у в’язницю через крадіжку клятого старого фургону, бо у неї якісь божевільні думки про збройне пограбування.

Ширлі торкнулася розбитої губи. Та починала боліти щоразу, як дівчина говорила, і розривалася від кожної усмішки.

— Сподіваюся, що це не лише думки, Ліндо, — похмуро мовила Ширлі. — Я хочу змін.

Белла та Доллі йшли великими кроками до кінця сорокап'ятиметрового відрізка, щоб переконатися в тому, що вони відміряли потрібну відстань.

— Здається, усе правильно, — сказала Доллі. Коли вона почала йти назад, Белла залишилася стояти. Доллі розвернулася.

— Тебе щось непокоїть?

— Усе наче по-справжньому.

— Усе і є по-справжньому, — відповіла Доллі. — І завжди було.

— Раніше я сумнівалася щодо тебе, — промовила Белла. — Я навіть не знала, хто ти, Доллі Роулінс. Мені здавалося, що ти просто ексцентрична літня жінка, яка горює за мертвим чоловіком, більше я нічого не знала. Мені здавалося, що ти відтворюєш останні можливі миті його життя, щоб таким чином зберігати його живим. — Белла порівнялася з Доллі. — Але тепер я з тобою, я у справі і я дам тобі стовідсоткову гарантію того, що ми вкрадемо мільйон фунтів, — Белла зазирнула в очі Доллі й усміхнулася їй, висловлюючи свою повагу. На плечі Доллі звалилося чимало негараздів, і Белла хотіла, щоб та знала, що може розраховувати на її допомогу.

Вираз обличчя Доллі залишався непроникним. Вона ледь помітно кивнула, виказуючи розуміння, розвернулася й пішла до інших.

— Не будемо про «старе», — мовила через плече.

Повернувшись до Лінди й Ширлі, Доллі сказала:

— Що ж, перейдемо до справ. Ліндо, ти сидітимеш за кермом фургона, який їхатиме позаду інкасаторської машини, а ми з Ширлі будемо на задньому сидінні. Сьогодні нашим фургоном буде пошарпаний «Морріс», тому пропоную відтворити події, відміряючи час.

Лінда шморгнула носом і подивилася на іржаві залишки автомобіля.

— Що ж, не думаю, що він буде їздити по цьому клятому пляжу.

— Белло, ти будеш за кермом фургона, який їхатиме попереду. Того, який Лінда нарешті знайде й прижене…

Лінда втрутилася в розмову:

— Та добре вже. Ти донесла свою думку. Не обов’язково весь час це повторювати.

— Ви двоє, — Доллі звернулася до Белли й Лінди, — принесіть бензопилу й кувалду. Перевіримо, наскільки ми підготовлені.

Щойно все необхідне принесли на пляж, Доллі зібрала жінок навколо себе для подальших інструкцій. Ширлі трусила ногами, розігріваючи м’язи; Лінда, навпаки, сиділа на капоті «Морріса». Доллі спершу звернулася до Лінди.

— Ми потренуємося вилазити з автомобіля й почнемо з бензопили, спробуємо випробувати її з боку вм’ятини…

Перш ніж Доллі встигла закінчити, в розмову втрутилася Лінда:

— Белла займається пилою, Доллі. Це робота Белли. Ти щойно сказала, що я буду за кермом фургона.

Доллі тупнула по вологому піску ногою в гумових чоботах і захитала головою.

— Я передумала, — сказала вона. — Белла кермуватиме фургоном попереду, а я сяду за кермо фургона, що позаду.

— Але ж це ідіотизм, — наполягала Лінда. — Белла єдина з нас, яка на даний момент може впоратися з пилою. Я навіть підняти її не можу… До того ж, я думала, що ти будеш у фургоні попереду і блокуватимеш вантажівку.

Доллі зітхнула, стискаючи й розтискаючи кулаки:

— Я передумала! — розлючено повторила вона. — Щойно інкасаторський фургон вріжеться у вантажівку попереду, Беллі потрібно буде вийти з автомобіля й тримати охоронців під прицілом рушниці, доки ми набиватимемо грошима наплічники. Також вона буде втікати з місця злочину останньою. І вона займатиме цю позицію, якщо я не скажу іншого. Гаразд?

— Я не проти, — нетерпляче мовила Белла, бажаючи скоріше перейти до справи.

Дощ припинився, і Доллі зняла плащ, під яким був рожевий костюм із танцювального центру. Лінда й Ширлі схилили голови, щоб приховати усмішки. Костюм нагадував старомодні оксамитові гардини. Лінда уявила, як Доллі підстрибує на заняттях з аеробіки, пітніючи, мов огрядна пухнаста рожева свиня. Нічого не помічаючи, Доллі

дістала з кишені секундомір і вручила його Беллі, потім обережно згорнула плащ і поклала його на ковдру для пікніка.

Наслідуючи приклад Доллі, Ширлі й Лінда закинули важкі наплічники на плечі. Лінда спробувала підняти бензопилу, але її вага була для неї завеликою.

— Це кляте марнування часу, — пробурмотіла вона. — Очевидно ж, що пилу має нести Белла!

Ширлі затягнула лямки на наплічнику, щоб він не стрибав, коли вона бігтиме.

— Чому б нам просто не робити те, що каже Доллі, й не почати тренування? Поки що ми нічого не знаємо напевно.

Белла підморгнула Лінді і всілася на покривало, щоб проконтролювати, як вони біжать на перших етапах операції.

Доллі сіла на водійське сидіння «Морріса», а Ширлі й Лінда з кам'яними обличчями вмостилися позаду. Лінда тримала бензопилу на колінах і скаржилася на її вагу.

— Гаразд, — почала Доллі, — у нас є чотири хвилини від початку і до кінця. Почнімо відлік і запустімо бензопилу. Готова, Белло?

Белла підняла великий палець угору.

— Три, два, один… почали!

Доллі вилізла з місця водія, побігла до багажника «Морріса» і спрямувала палицю, яку поклала Белла, кудись позаду себе. Ширлі видерлася із заднього сидіння й стала на край покривала, направляючи імпровізований обріз у бік охоронців інкасаторського фургону. А Лінда… Лінда все ще сиділа на задньому сидінні «Морріса», грюкаючи бензопилою по дверній рамі, наче собака, який намагався пройти крізь двері з завеликою палицею в пащі.

— Я не встигаю вилізти з цих клятих дверей! — закричала Лінда у відчаї.

— Якщо ти змогла туди залізти, то зможеш і вилізти! — закричала Доллі у відповідь.

Зрештою Лінді вдалося перекинути бензопилу на сидіння й вилізти, тягнучи її за собою. Вона вхопила шнурок запуску, надто сильно потягнула за нього, трохи неправильно взяла пилу і впустила її.

— Хай йому грець! Я не в змозі цього зробити! — закричала Лінда, скачучи навколо. Вона кинула наплічник у пісок і відмовилася

зрушити з місця. Наче операція була справжньою, Доллі підбігла до Лінди, підібрала бензопилу, запустила її і притулила лезо до дверної панелі «Морріса».

Ширлі була в захваті від рішучості Доллі у тому, щоб зайнятися непритаманною їй справою. Лінда сподівалася, що стара корова впустить пилу і відріже собі ногу. Тим часом Белла терпляче сиділа на ковдрі для пікніка і стежила за часом. Шум від бензопили, яка проходила крізь метал, був жахливим. «Це до смерті налякає охоронців, коли вони почують цей звук ізсередини інкасаторського фургона», — подумала Белла. І коли побачать чотирьох «чоловіків» у масках, вони вже не будуть опиратися.

Щоб прорізати діру в автомобілі, Доллі знадобилося п’ятнадцять хвилин. І річ була не в тому, що пила занадто тупа, просто Доллі не мала достатньо сили, щоб просувати пилу по металу. Лінда сиділа на краю покривала, поряд із наволочкою, набитою піском. Вона відчула провину, коли побачила, як по лобі Доллі стекла крапелька поту.

Коли Доллі нарешті відрізала шматок дверей автомобіля, вона підбігла до покривала і взяла один із мішків з піском. Автоматично Лінда присіла навпочіпки, і Доллі запхала наволочку з піском у наплічник.

— Потрібно повторити, Белло, — крикнула Доллі, важко дихаючи. Белла підвелася на ноги, коли Лінда запхала наволочку з піском у наплічник Доллі, а іншу наволочку — в наплічник Ширлі.

Лінда кинула на ходу:

— Чому ми досі відраховуємо час? Копи встигли б приїхати, зробити перерву на чай, повернутися й пов’язати нас ще до того, як ми дістанемось до грошей.

— Уперед! — закричала Доллі й побігла позначеною доріжкою на піску. Не докладаючи зайвих зусиль, Ширлі й Лінда обігнали її, а Белла невимушено бігла збоку.

У кінці забігу три молоді жінки чекали на Доллі, доки та дістанеться до фінішу, задихаючись і кашляючи. Вона впала на коліна на піддони.

— Ще раз, — промовила вона так, наче її ось-ось знудить.

— Ні, — відповіла Белла, беручи ситуацію під контроль. — Зробімо перерву на чай. За двадцять хвилин продовжимо тренування.

Доллі підскочила на ноги.

— Ми почнемо знову! — закричала вона.

Белла стояла на своєму. Схилившись під вагою наплічника, Доллі здавалася ще меншою на тлі неймовірного зросту Белли.

— Ми знаємо порядок дій і знаємо, що зможемо це зробити, — спокійно сказала Белла. — Але ми витрачаємо на двадцять хвилин більше часу, ніж треба. Якщо ще раз спробуємо, то нічого не досягнемо. Тому краще поп’ємо чаю. Переведемо подих і за двадцять хвилин почнемо знову.

Якусь мить ніхто не говорив. Четверо жінок повільно йшли пляжем між шматками охайно складеної деревини в бік «Морріса», ковдри для пікніка і кошика.

— Я хочу дещо запитати, Ширлі… — Лінда порушила напружену тишу. — Де ти взяла цей чудовий костюм?

7 Isle of Man Tourist Trophy, або Перегони ТТ, щороку проходять на острові Мен в Ірландському морі і вважаються найпрестижнішими мотоперегонами у світі. — *Ред.*

Розділ 18

Террі Міллер провів у закинутому кар’єрі дві години, налаштовуючи транспорт. Джиммі Нанн, колишній гонщик, був старим товаришем Террі і саме переживав не найкращі часи після того, як його, за іронією долі, позбавили прав за перевищення швидкості. Одруженому і безробітному Джиммі конче була необхідна робота, а Террі думав, що він зможе ідеально зіграти роль четвертого учасника — а ще Террі не хотілося нічого вирішувати без згоди Гаррі Роулінса.

Террі привів Джиммі в паб, щоб познайомити з Гаррі, ще за три місяці до того, і Джиммі тоді навіть не здогадувався, навіщо потрібне це знайомство. Гаррі подобалось придивлятися деякий час до нових хлопців, перш ніж працювати з ними чи ділитися своїми планами. Того дня в кар’єрі Гаррі спостерігав за тим, який Джиммі в роботі. Якщо йому сподобається те, що побачить, він розкаже, що це за робота, і дасть йому роль водія. На вигляд Джиммі був наче непоганим хлопцем, йому було близько тридцяти трьох, зростом під метр вісімдесят, з широкими плечима. Без кримінального минулого, якщо не брати до уваги дрібних штрафів за водіння; у нього ніколи не знімали відбитків пальців. Раніше він уже брав участь у кількох пограбуваннях банку як водій, тому мав добрі відгуки, але його репутація безстрашної людини більше стосувалася часів, коли він був гонщиком.

Джиммі перевіряв двигун хлібовоза, який Лен Гуллівер украв для Джо Піреллі в компанії «Сонячний хліб». Це був добротний фургон із подвійними дверима ззаду. Джо прикріпив важку металеву балку під заднім бампером, достатньо міцну, щоб прийняти на себе удар, коли ззаду вріжеться інкасаторський фургон, а ще прилаштував поперечний ремінь безпеки для захисту водія від удару. Джиммі натиснув на газ і зробив коло в кар’єрі. Зараз двигун звучав не надто добре, але він його налагодить. Повернувшись до Гаррі й Террі, Джиммі вистрибнув із фургона, підняв капот і схилився над двигуном, щоб налаштувати його. Гаррі був вражений.

У цей час Джо Піреллі у ліску біля старого кар’єру проводив випробування гвинтівок — стріляв у голубів і фазанів. Джо був професіоналом і фанатично ставився до свого «заліза», регулярно чистив рушниці й натирав їх мастилом. Останні три роки Джо і Террі працювали пліч-о-пліч, і Террі поважав його за впевненість у собі і сталеві нерви. А ще Джо був запальним і міг бути жорстоким, але Террі та інші завжди знали, коли потрібно спинитися. Якщо в його темних очах з’являвся дивний різкий спалах, це було попередженням… після цього Джо Піреллі ставав смертоносним. Хоча між ними й була взаємоповага, вони не були близькими друзями й ніколи не спілкувалися за межами роботи. Це було одне з правил боса. А якщо ти працював на Гаррі, то виконував його вказівки без зайвих запитань; так потрібно було робити задля їхньої ж безпеки.

Джо зійшов у кар’єр. В одній руці він тримав «залізо» в довгому дерев’яному ящику, вистеленому червоним фетром; в іншій — мертвого фазана. Террі спостерігав, як Джо підійшов до їхньої «Лянчі» й поклав ящик із гвинтівками й птаха у багажник. Джо був високим, майже під два метри, мав середземноморську зовнішність і був одержимий фітнесом. Він був стрункий, мав виразні риси обличчя й той незвичний колір очей, який можна описати словом «горіховий». Він був жорстким, і Террі радів, що вони з ним на одному боці.

Террі посигналив Джо, і двоє чоловіків звірили годинники, перш ніж перейшли до макету інкасаторського фургона. Гаррі Роулінс хотів, щоб усе було готове до його приходу, а Джо з Террі прискіпливо оглядали кожну деталь: зважили мішки для грошей, ретельно виміряли позиції транспорту, щоб відобразити їхнє розташування під час самого нападу. Після тренування їм потрібно буде ще почистити автомобілі й вантажівку хлібної компанії, а потім завезти їх у сховище.

Тепер двигун хлібної вантажівки працював рівномірно. Джиммі виліз із сидіння водія й показав великий палець Джо й Террі, які стояли біля макету фургона. Вони змушували його нервувати — точніше, Джо лякав його більше за Террі. Він досі не знав, що саме то була за робота, і переймався тим, що досі проходить випробовуваний період, але він захоплювався Гаррі Роулінсом і хотів бути в його команді.

Срібний «Мерседес» Гаррі був таким тихим, що, здавалося, плив по дорозі з гравію. Ніхто не чув, як він приїхав, але щойно Террі й Джо

побачили, що автомобіль зупиняється і з нього виходить Гаррі, вони буквально завмерли в очікуванні, вишикувавшись наче військові, яких ось-ось мав перевірити командир. У своєму бежевому кашеміровому пальто, бездоганно скроєному темно-синьому костюмі, з чорним портфелем і в темних окулярах Гаррі Роулінс був більше схожим на банкіра, ніж на чоловіка, який збирався повправлятися в пограбуванні інкасаторів. Він підійшов до Джо і Террі.

— Завдяки йому хлібовоз мурчить, наче кошеня. Тепер із ним не буде проблем, — сказав Террі.

Гаррі поглянув на «БМВ», призначений для втечі з місця пограбування, і кивнув Джиммі.

Це був великий шанс для Джиммі. Він підбіг до «БМВ», заскочив усередину, завів двигун і рвонув уперед, аж колеса заскрипіли й з-під них пішов дим. Він пітнів, поки автомобіль набирав і скидав оберти. Коли він промчав повз трьох чоловіків, то потягнув за ручне гальмо, тоді розвернувся на сто вісімдесят градусів і знову прискорився. У дзеркало заднього виду він бачив, як Террі усміхається й показує йому великий палець.

Гаррі пішов назад до свого автомобіля й зняв спершу пальто, а потім методично почав перевдягатися, складаючи всі речі на задньому сидінні. Будь-який інший чоловік виглядав би доволі безглуздо, якби стояв посеред кар’єру напівоголеним, але в тому, як Гаррі перевдягався в комбінезон, можна було помітити охайність і організованість.

— Що ж, спробуємо вибухівку, — сказав Гаррі, нахиляючись, щоб зав’язати шнурівки на кедах.

Террі відніс невеликий вибуховий пристрій до макету інкасаторського фургона, прикріпив до його боку і підпалив короткий запал. Він відійшов подалі від фургона і — БАБАХ! Усе закінчилося за лічені секунди, після чого в боці фургона з’явилася кругла дірка завбільшки з кулак. Террі підійшов, усміхаючись.

— Якщо взяти потрібну кількість, — сказав він, — я зможу зробити достатньо велику дірку, щоб крізь неї змогла пролізти моя бабуся, а вона огрядна жіночка, Гаррі.

Гаррі перейшов до зачитування інструкцій команді — тихо, але уважно і зосереджуючись на кожній дрібниці. Коли він закінчив,

чоловіки одягнули наплічники, а Джо взяв рушниці. Гаррі передав Джиммі секундомір, щоб той засік час, за який вони бігтимуть.

— Загалом напад має тривати менше чотирьох хвилин від початку і до кінця, — сказав він.

Три фургони стояли на своїх місцях. Хлібна вантажівка попереду, фальшивий інкасаторський фургон по центру, а фургон, за кермом якого мав бути Террі, — позаду. Конвой було виставлено так, наче інкасаторський фургон опинився у пастці в тунелі Стренд. Джиммі стояв поряд із хлібовозом, тому він міг бачити сигнал Гаррі для початку відліку. Гаррі сидів на місці водія у фургоні позаду, разом із Джо й Террі на задньому сидінні.

— Не схоже, що в нього є те, що нам потрібно, — сказав Джо, вказуючи на Джиммі.

— Є, Джо. Я точно знаю, — відповів Террі.

— Коли нервуєш, вказівний палець починає тремтіти, і несподівано — бах! Ми намагаємося отримати життя за вбивство.

— Саме тому ми зібралися сьогодні тут, — перервав Гаррі. — Він буде відраховувати секунди, доки я казатиму це робити. І згодом ми дізнаємось, чи він божевільний, чи холоднокровний як лід, — Гаррі підняв руку, а Джиммі підняв секундомір у відповідь.

Коли рука Гаррі опустилася, Джиммі увімкнув секундомір, і чоловіки рвонули, як блискавки. Джо вистрибнув із фургона і став, тримаючи гвинтівку і спрямовуючи її в бік уявного транспорту позаду. Террі приліпив вибухівку до боку фальшивого інкасаторського фургона, а Гаррі зістрибнув на його капот, цілячись в уявного водія й пасажира інкасаторського фургона.

— Виходьте з фургона! — закричав він, його глибокий голос пішов луною в кар’єрі.

За задумом, двоє охоронців у кабіні вийдуть і будуть змушені лягти на землю перед Джо.

БУМ! У фальшивому інкасаторському фургоні з’явилася діра завбільшки з Гаррі. Гаррі заліз усередину, а за ним Террі. Гаррі швидко наповнив мішок Террі ретельно зваженими пакунками, перш ніж закричати «Вперед!» до Террі та Джо і помінятися з ними місцями. Террі наставляв гвинтівку на неіснуючий потік автомобілів і уявних охоронців, а Джо тим часом наповнював мішок. Після цього Джо

наповнив мішок Гаррі, і троє чоловіків побігли до автомобіля для втечі, який вони припаркували за 45 метрів від місця уявного пограбування.

Операція була добре продуманою, і поки Джиммі спостерігав, як вони біжать, він не міг дочекатися, коли вже дізнається про справу більше.

***

Доллі пила чай із кришки свого термоса, слухаючи, як Лінда сварилася з Ширлі за останній курячий сендвіч. Ширлі здавалося, що два шматки пирога зі свининою, які з'їла Лінда, означали, що сендвіч мав дістатися їй, але Лінда наполягала, що не можна законно порівнювати пиріг і сендвіч. Поки вони сперечалися, Белла взяла сендвіч і з'їла його сама.

— Стуліть пельки, — мовила вона.

Доллі, котра нічого не їла, підвелася на ноги. Вона передала палицю, яка була їм за гвинтівку, Ширлі, а іншу залишила собі.

— Зробімо тільки пробіжку, подивимось, скільки часу нам потрібно.

Белла підскочила й побігла до протилежного кінця пляжу із секундоміром. Коли Лінда підвелася, було помітно, що її боліла нога в тому місці, на яке вона впустила пилу.

— Не думаю, що зможу це зробити, Доллі, — простогнала вона.

— Це ти збираєшся сказати, якщо у день пограбування щось станеться? — запитала Доллі. — Чи ти все одно бігтимеш, щоб урятувати своє життя?

Лінда замовкла, і троє жінок стали з наплічниками за спинами, чекаючи на сигнал від Белли.

Стоячи за сорок п'ять метрів від них, Белла подумала, що вони схожі на гурт матерів, котрі збираються взяти участь у забігу з яйцями в ложках на день батьків. Доллі у своєму яскраво-рожевому костюмі, Ширлі в комбінезоні, наче на подіумі, й Лінда, яка нагадувала волоцюгу. Белла захитала головою.

— Готові? — закричала вона. Доллі підняла великий палець угору. — Один, два, три. Почали!

Хоч скільки вони бігали, Доллі завжди плуталася позаду. У неї не було ні енергії, ні потрібної фізичної підготовки, як у решти дівчат.

Вона починала задихатися й пихкотіти вже після перших двадцяти метрів. Щоразу, коли вони перетинали фінішну лінію, вона зупинялася, хапалася за бік, намагалася відновити дихання й запитувала, за який час вони пробігли. Було очевидно, що їй ніколи не вдасться завершити забіг у встановлений час. Але Доллі не хотіла здаватися: вона знову і знову розверталась і йшла назад пляжем до старого «Морріса». Після четвертої спроби Лінда відчувала, що мусить щось сказати.

— Це смішно, Доллі. Я можу це зробити, Ширлі може — то який сенс у тому, що ми троє бігаємо туди-сюди знову й знову лише тому, що ти не можеш вкластися у час? Нас затримуєш лише ти. Відпочинь і спробуй потім знову, сама.

Доллі відійшла, тримаючи руки на стегнах і схиливши голову. Вона виснажувала себе до межі, але відмовлялася здаватися. Дійшовши до іржавого «Морріса», Доллі підняла руку, даючи Беллі зрозуміти, що вона готова спробувати знову.

Белла схрестила пальці.

— Ну ж бо, Доллі. Ти зможеш, — прошепотіла вона. Доллі опустила руку й почала бігти.

Цього разу вона вклалася у встановлений час, але було жахливо бачити, як на її шиї виступили вени, а руки бовтались, як неживі. Лише за кілька метрів до фінішу її тіло здалося. Ноги почали підгинатися. Вона кинулася на фініш і впала, її дихання було гучним, тяжким і переривчастим. Стоячи навкарачки в піску, вона лише змогла вичавити з себе:

— Зніми це з мене, Белло!

Белла швидко зняла важкий наплічник зі спини Доллі. Лінда пирснула сміхом і самовдоволено захитала головою. Ширлі сердито глянула на неї і впала на коліна поряд із Доллі.

— Це недобре, Доллі, — прошепотіла вона. — Ти не можеш бігти.

Поступово дихання Доллі стало повільнішим і згодом вона заспокоїлося. Зробила глибокий важкий вдих і звелася на ноги. Підняла наплічник і передала його Беллі, а та віддала їй секундомір. Белла зняла байкерські шкіряні штани, під якими виявилися шорти для бігу. Закинувши наплічник на спину, вона взяла наплічник Ширлі й пішла пляжем.

— Просто поглянь на неї, — хвалькувато промовила Лінда. — Вона бігала в школі.

Ширлі хотілося її вдарити, іноді Лінда була чистим злом. Доллі нічого не сказала, спостерігаючи, з якою легкістю Белла йде з важким наплічником за спиною.

Дійшовши до «Морріса», Белла витягнула наволочки з піском із наплічника Ширлі й викинула їх на ковдру для пікніка. Вони їй знадобляться, коли Доллі замірятиме час. Підібравши бензопилу, вона перевірила мотор, вмикаючи й вимикаючи його. Задоволена, що Лінда не пошкодила пилу, Белла залізла в поламаний «Морріс-Майнор» із наплічником за спиною і бензопилою в руках.

У ту мить, коли Белла вистрибнула з автомобіля, Доллі запустила секундомір.

Вони мовчки спостерігали, як Белла запустила бензопилу, один раз потягнувши за шнурок, і прорізала діру в дверцятах автомобіля, доволі велику, щоб крізь неї просунути рушницю. Після цього Белла підбігла до ковдри й підняла мішки з піском, вичікуючи, стільки, скільки, на її думку, могло знадобитися часу, щоб наповнити наплічник Лінди й Ширлі. Вона була наче машина. Коли Белла почала бігти пляжем, Лінда більше не могла стримувати захоплення. Вона почала стрибати й розмахувати руками в повітрі.

— Ну ж бо, крихітко! Уперед! Біжи! — кричала Лінда.

Доллі переводила погляд то на Беллу, то на секундомір. Белла пробігла повз них, роблячи довгі кроки, наче вага за плечима ніяк на неї не впливала.

Доллі не потрібно було казати справжній час, адже було очевидно, що Белла прибігла значно швидше. Ширлі й Лінда обіймали Беллу, а Доллі пішла вздовж пляжу в бік «Морріса».

— А тепер повторимо усе разом, — крикнула вона їм і свиснула Вульфу, який грався з мертвим мартином.

***

Вони бігали ще з годину, перш ніж завершити тренування. Доки Доллі збирала кошик, Белла з Ліндою складали бензопилу й наплічники в багажник «Мерседеса». Ширлі витрушувала пісок із наволочок і спостерігала боковим зором за Доллі. Губи Доллі були щільно

стиснуті. Здавалося, вона й досі картає себе за те, що не здатна триматися решти. Ширлі спробувала широко усміхнутися, але рана на її губі знову розійшлася, і хай там як, а Доллі все одно не звертала на неї уваги. Вона була міцним горішком. Її слабкість під час нападу Тоні Фішера знову зринула у пам’яті. «Я була жалюгідною, — подумала вона. — Але цього більше не повториться…»

Останній тренувальний забіг виявився найкращим, жінки практично вклалися у час. Рішення Доллі переставити ролі виявилося доволі вдалим. Тепер вона мала бути за кермом фургона, котрий блокуватиме інкасаторів попереду; Белла сидітиме позаду з бензопилою, а Лінда кермуватиме фургоном позаду. Це рішення виявилося цілком слушним і враховувало переваги кожної з них. Вони закінчили тренування втомленими, брудними, у них усе боліло, але вони були радісними й сповненими життєвих сил. Уперше все здавалося справжнім, дуже справжнім. Ширлі прибрала пляж від уламків металу, а тоді підняла одну з палиць, які слугували рушницями, й усміхнулася. Упевнившись, що Доллі стоїть до неї спиною, вона востаннє звела «рушницю» в бойову готовність, а відтак кинула палицю на пісок.

Доллі не турбувало, хто сидітиме за кермом фургона, але її дуже непокоїло те, що вона провалилася на очах у дівчат. Вони шукали в ній джерело сили, стабільності й лідерства, і вона мала підтримувати цю роль, не можна було допустити, щоб вони вважали, що вона може бути в чомусь слабшою.

Лінда і Белла вже майже зійшли вниз по сходах, поки Ширлі й Доллі збирали речі і готувалися до від’їзду. Поглянувши на своїх трьох дівчат, Доллі помітила, що Лінда кидала на інших доволі недвозначний погляд. Тепер вони не сумнівалися в тому, що зможуть це робити. Вони дивилися на Доллі так, що вона зрозуміла: тепер вони сумніваються в ній.

Вона підняла кувалду.

— Ніколи не перевіряла свій удар, — життєрадісно мовила вона.

Ставши за кілька метрів від «Морріса», широко розставивши ноги й міцно стискаючи руків’я кувалди, Доллі замахнулася велетенським молотом. Вени виступили на шиї, і вона скрикнула. Насправді це був не зовсім крик, а дивне гортанне гарчання, котре линуло прямісінько з її живота. Вона опустила молот, і він полетів у повітрі, а потім пробив

лобове скло «Морріса», й воно розлетілося на друзки. За якусь мить салон автомобіля став схожим на снігову кулю, на нього було навіть приємно дивитися.

Коли кувалда впала на заднє сидіння, три жінки зойкнули від здивування.

— Господи! — мовила Лінда за них усіх. — Це наче почути від мами, як вона лається при тобі!

Доллі поглянула на них із пустотливою усмішкою.

— Я знаю свої сильні сторони. І знаю ваші, — сказала вона. І дуже серйозно додала: — Ми зробимо це, дівчата. Хай йому грець, ми це зробимо. — А тоді сказала дещо, від чого клубок став навіть у горлі Лінди:

— Я не підведу вас.

Тепер Доллі не бачила сумнівів у їхніх очах — тільки повагу. Вони знали, що вона зможе вести за собою, а вона знала, що вони йтимуть за нею.

Під час третього забігу Гаррі стало зрозуміло, що він їх затримував. Він просто не був достатньо швидким і, незалежно від того, скільки спроб робили, не ставав швидшим.

Ніхто не казав жодного слова, поки Гаррі обмірковував варіанти. Його обличчя було напруженим від злості, а м’язи щелепи почали судомно скорочуватися. Ця злість була спрямована на самого себе, всі це бачили, тому з відчуття поваги давали такий потрібний йому час і простір. Зрештою, Гаррі передав свій наплічник Джиммі.

— Ходімо перевіримо, як ти бігаєш, синку, — сказав Гаррі.

Поки піт стікав по розчервонілому обличчю Гаррі, Джиммі завершив забіг за неймовірно короткий час. Коли Гаррі був молодшим, така відстань була для нього дурницею, але він був достатньо розумним, щоб знати сильні сторони своєї команди — і його сильною стороною не було бігання, більше не було.

— Поверніться на вихідні позиції, — наказав Гаррі. — Я хочу виміряти час.

Він дивився, як Террі, Джо і Джиммі йшли назад до фургона-переслідувача, і йому було боляче. Він завжди йшов попереду, і відмова від цієї ролі розбивала йому серце.

Джо і Террі залізли в задню частину фургона, а Джиммі трохи відстав. Він стукав по годиннику.

— У чому проблема? — запитав Гаррі.

— Ні в чому, — Джиммі не хотів здаватися дурним чи завдавати проблем. — Це лише годинник. Надто затягнув, мабуть.

Гаррі зняв свій золотий «Ролекс» і дав його Джиммі.

— Ось, — сказав він. — Візьми мій. Я куплю собі останню модель, коли все це закінчиться, — і заліз на сидіння водія хлібовоза.

Зайнявши нову позицію на місці водія у фургоні-переслідувачі, Джиммі замилувався золотим «Ролексом» Гаррі, циферблат якого було інкрустовано діамантами. Це був найкрасивіший годинник, який він бачив у своєму житті. Він заприсягнувся ніколи його не знімати.

Розділ 19

Фуллер провів вихідні в Скотленд-Ярді, допитуючи домовласницю Боксера Девіса, Гладку Френ, і показуючи їй сотні знімків. Вона сказала, що зробить усе можливе, щоб йому допомогти, але Фуллеру здавалося, що вона лише морочила йому голову за безкоштовну їжу і холодні та гарячі напої, яких весь час просила. Іноді вона брала якесь фото й казала: «Мені здається, але я не впевнена, та це може бути він… зробіть, будь ласка, ще чаю і принесіть печива, доки я поміркую над цим». Фуллер проганяв інформацію через комп’ютер, шукаючи особу, на яку вказувала Френ, і з’ясовував, що ця людина перебуває у в’язниці, або що вона померла. Утім, Фуллер мусив морочитися з Френ далі, бо тепер вона була їхньою єдиною зачіпкою. Щоразу, називаючи якогось злочинця на ім’я, вона давала Фуллеру надію, але виявлялося, що то були її колишні коханці, а один із них узагалі виявився її чоловіком. «Хай йому грець, — пригнічено подумав Фуллер, — а в неї було багато чоловіків, зважаючи на її розміри й запах». Що ж стосується чоловіка, який напав на Френ, вона зрештою визнала, що просто не може пригадати, як той виглядав.

Ендрюс провів ранок із криміналістами. Він попросив їх перевірити вкрадений автомобіль, який знайшли покинутим у провулку поряд із Шафтсбрі-Авеню. На ходовій частині знайшли сліди крові тієї ж групи, що й у Боксера. Також було пошкоджено передній і задній бампери, а ще розбита фара: те ж скло знайшли у провулку, де лежав Боксер. Група криміналістів змогла швидко підтвердити, що волокна, які причепилися до розбитої фари, співпадали з тканиною костюма, в який був одягнений Боксер, також їм вдалося порівняти шматки скла з місця злочину і з украденого автомобіля. Результат виявився позитивним, але це нічого не пояснювало: в авто не знайшли відбитків пальців, а сліди від шкіряних рукавичок вказували на те, що вбивця Боксера мав кримінальне минуле і не хотів, щоб його упіймали. Отже, це був ще один глухий кут.

Роблячи методичні записи, Фуллер грюкав по клавішах, бажаючи, щоб то були не клавіші, а голова Резніка. Минулої ночі в Мейфейрі викрали велику партію ювелірних прикрас, і зараз весь відділок говорив тільки про це. За правилами, Фуллеру мали дати це завдання, але він застряг у справі Резніка. Тож замість того, щоб шукати справжніх злочинців, живих, він мусив проводити час із Гладкою Френ, чекаючи від неї чогось і нічого не отримуючи натомість. Йому остогидло бути хлопчиком на побігеньках для Резніка. Інші офіцери Скотленд-Ярду також його дратували. Вони знали, як Фуллер ненавидів Резніка, і кепкували з нього, завважуючи, як Фуллер набирає вагу і починає пахнути, наче попільничка, повільно перетворюючись на свого «боса». Відчуваючи пекучий біль від обурення, Фуллер закінчив друкувати текст і люто висмикнув свій звіт із друкарської машинки, у поспіху розірвавши аркуш посередині.. Він поглянув у стелю, заспокоївся й почав спочатку.

Ендрюс увійшов у кабінет, також розлючений. Він отримав добрячої прочуханки від командира за те, що той вимагав від криміналістів спершу перевірити вкрадене авто, яке наїхало на Боксера Девіса, і відкласти справу Мейфейр. Ендрюс мусив стояти перед ним, наче мокре курча, і вислуховувати догану, яка мала дістатися Резніку. Тепер він походжав по кабінету, дивлячись, як Фуллер грюкає по клавішах машинки з такою силою, що вона аж підстрибує на столі.

— Агов, Фуллере, як поживає твій друг Резнік? — Гоукс, сержант карного розшуку, просунув голову в двері, широко усміхаючись.

— Відвали, — буркнув Фуллер.

— З радістю, — відповів Гоукс. — Я відмовився від справи, і Річмонд теж, тепер ми займаємось Мейфейр. Більше не будемо марнувати час, спостерігаючи за дружиною Роулінса.

— Як вам вдалося перевестися? І чому мені про це ніхто не сказав? — Фуллер почав закипати.

— Гадаю, детектив-головний інспектор тримає всіх незгодних в одній команді, щоб ця зараза не розповсюджувалася відділком, — кепкуючи, мовив Гоукс.

Фуллер позеленів. Він думав про те, щоб попросити командира перевести його в команду, що займалася справою Мейфейр, але потім дізнався, що старший уже цікавився, чи хоче він бачити Фуллера.

Господи, що як некомпетентність Резніка справді відбивається на ньому? Він поглянув на Гоукса.

— Резнік знає про це? — запитав Фуллер.

— Гадки не маю. Я ще не бачив його, і мені байдуже. Це рішення головного інспектора, — життєрадісно мовив Гоукс, зачиняючи двері й залишаючи Фуллера закипати від люті.

П’ять хвилин по тому в кабінет увійшла Еліс. Її ось-ось мали перевести в архів кримінальних матеріалів і таким чином спростити роботу: стрес буде значно меншим.

— Сьогодні ви повертаєтеся у свій кабінет, — нагадала вона Фуллеру й Ендрюсу. — Декоратори добре попрацювали. Кабінети гарно виглядають та оснащені новеньким обладнанням, — тон її голосу був чимось середнім між доброю мамою і суворою директоркою школи.

Фуллер уже встиг спакувати й перенести більшу частину речей зі столу і шафок із документами. Ендрюс вислизнув у кафетерій, перш ніж його встигли попросити перенести якесь офісне обладнання.

— Детектив-головний інспектор Резнік уже на місці? — запитав Фуллер у Еліс, поки обережно діставав звіт із друкарської машинки й прибирав останні клапті паперу зі столу.

— Ні, і я дуже розлючена через те, що він не спромігся поприбирати у своєму кабінеті! Я принесла йому коробки, щоб він поскладав свої речі, але він навіть не торкнувся до них, — хоча вона працювала секретаркою для старших офіцерів Скотленд-Ярду, Резнік поводився так, наче вона обслуговувала лише його.

— Еліс, — ніжно сказав Фуллер, — а на що ви розраховували?

Еліс зиркнула на Фуллера. Їй не подобалося, що він без поваги говорив про Резніка, але вона добре розуміла, що він має на увазі. Резнік лінувався, коли йшлося про практичні речі, він знав: якщо залишить щось на доволі довгий проміжок часу, Еліс усе зробить за нього. Якось вона впіймала його на тому, що він жартував про це з колегами.

— Нащо собаці гавкати на себе? — сказав він, і це образило її до глибини душі, хоча вона розуміла, що він не хотів робити їй боляче. Резнік був лінивий, тому що їй подобалося доглядати за ним так, як ні за ким іншим. Вона все ще його захищала.

— Він дуже зайнятий, сержанте Фуллере. У нього немає часу на дрібниці.

Фуллер усміхнувся Еліс, коли виносив останню коробку зі своїми речами.

— Йому пощастило, що в нього є ви, Еліс. І мені дуже шкода, що я не можу сказати того ж про вас.

— А ви не знаєте, коли він з'явиться? — закричала Еліс Фуллеру.

— Не знаю! Не переймайтеся! — гукнув Фуллер у відповідь.

Еліс ішла порожнім коридором і зупинилася перед тріснутими дверима кабінету Резніка, вкритими целофаном. Вона покрутила ручку. Двері, як завжди, були замкнені. Тиша луснула, коли в кінці коридору з гуркотом розчинилися двері і в них з'явився Резнік. Пройшовши повз новий кабінет, він гаркнув до Фуллера та Ендрюса, і вже збирався гукнути Еліс, коли побачив, що вона чекає на нього в коридорі.

— Доброго ранку, квіточко, — сказав він, відчиняючи двері свого кабінету і заходячись кашлем.

У кабінеті Резніка, як завжди, панував безлад. Він не спромігся навіть розпочати пакувати речі в коробки. Поклав пошарпаний, зім'ятий портфель на стіл і зняв слухавку телефону.

— Його відімкнули, сер, — терпляче промовила Еліс. — Декоратори почнуть сьогодні тут працювати, а вам потрібно переїхати нагору в новий прибудований кабінет.

Резнік грюкнув слухавкою.

— Чому ти мені не сказала?!

Насправді Еліс казала йому про це разів зо п'ять, але зараз нагадувати про це не стала.

Він передав їй ключі від свого кабінету.

— Не спускай очей із речей, — сказав він, пильно дивлячись їй просто в очі. Він довіряв їй так, як не довіряв більше нікому.

— Звісно, — відповіла вона так само серйозно. І він пішов.

Еліс стояла посеред страшного безладу, який був частиною професійного життя Резніка. Якби це був кабінет когось іншого, вона б доручила це завдання машиністкам. Але це був Резнік. Він віддав їй ключі від свого святилища, і вона не збиралася випускати з поля зору ані найменшого клаптика паперу. Вона тяжко зітхнула: «Чому я завжди дозволяю тобі так із собою поводитися?» Резнік щодня вривався й

зникав із її життя, наче торнадо, і щовечора вона збирала все, що він залишав на прощання. Він ніколи не слухав того, що вона казала, якщо це не була відповідь на одне з його запитань, і вона вже не могла пригадати, скільки разів, виходячи з офісу, він кричав: «Переказуй вітання батьку! Дай йому гарячий напій — він лікує все». І це попри те, що вона тисячі разів казала, що її батько помер.

Але Еліс точно знала, чому бігає навколо Резніка і чому робитиме для нього що завгодно. Вона кохала його вже впродовж п’ятнадцяти років.

Розділ 20

Лінда сиділа за касою в кабінці павільйону гральних автоматів. Від гучної музики у неї розболілася голова. Вона думала про зустріч, яка відбулася у сховищі після тренування на пляжі. І їй не сподобалося те, чим усе закінчилося.

Усі вони були в піднесеному настрої після успішного тренування, але сама зустріч виявилася похмурою. Усе почалося тоді, коли Белла запитала Доллі про те, де вона збирається зберігати гроші після пограбування.

— Я тобі не скажу, — доволі стримано відповіла Доллі. — Те, чого ти не знаєш, не зможеш розповісти. Усе просто. Так безпечніше. Це все, що тобі потрібно знати напевне.

— Ти нам не довіряєш? — запитала Лінда, миттю зайнявши оборонну позицію.

— Якщо тобі це не подобається, Ліндо, ти знаєш, де вихід.

Троє жінок незадоволено стояли в тиші, поки Доллі роздавала їм чергові завдання… Після пограбування кожна з дівчат мала поодинці вирушити в аеропорт Хітроу і взяти квитки до Ріо. Точний час і день Доллі повідомить одразу після зустрічі з інформатором, але зараз вони отримають інструкції про те, як дістатися до аеропорту і як поводитися під час подорожі. Нарешті Доллі роздала всім трьом конверти з грошима, щоб сплатити за бронювання житла.

Обличчя Ширлі сяяло. Вона була схвильована і водночас налякана тим, що відбувалося.

— А куди вирушиш перед Ріо ти, Доллі?

— Нікуди, — відрізала Доллі. — Мені потрібно буде підібрати вдалий час, щоб заховати гроші, а потім улаштувати Вульфа в собачий притулок. Якщо ми всі зникнемо водночас, люди можуть почати ставити запитання. Я візьму потрібну суму, щоб ми могли залишитися в Ріо. Її вистачить принаймні на два місяці. Що довше ми будемо якомога далі звідси, то безпечніше для нас усіх.

Лінда відкрила рота, щоб поставити Доллі запитання, яке крутилося в усіх. Але Белла встигла швидше. Вона не хотіла, щоб ця розмова переросла в словесну перепалку.

— А про місце зберігання основної суми знатимеш тільки ти? — чемно запитала вона.

Доллі бачила, що дівчатам були потрібні підтвердження: вона знає, що робить і навіщо.

— Ми працюємо так, як працював Гаррі. Ніхто з його команди ніколи не знав, де зберігаються гроші, і він ніколи не підставляв їх. Вони довірили йому свої… — Доллі поглянула на землю, не бажаючи зустрічатися поглядом з Ліндою чи Ширлі, щоб не пошкодувати за свої слова. — Вони йому довіряли, — виправилася вона. — Вони були хорошими чоловіками, але Гаррі знав, що їм захочеться одразу ж витрати всі кошти. А це привернуло б увагу інших… особливо поліції, — вона зробила паузу. — Слухайте, я не збираюся втікати разом із грошима.

— А що, як з тобою щось станеться? Що, як тебе впіймають чи зіб'є автобус? — Белла все ще непокоїлася.

Лінда, котра відчайдушно хотіла знати все просто тут і зараз, втрутилася в розмову:

— Ми поселимося в Ріо ні з чим? Як це? Ми маємо знати все, Доллі.

Доллі почувалася радше скривдженою, ніж сердитою: вона відчувала образу, бо вони й досі їй не довіряли. Вона зиркнула на них.

— Зараз, — процідила вона крізь стиснуті зуби, тримаючи вказівний палець на відстані кількох сантиметрів від великого, — зараз я ось настільки близька до того, щоб усе скасувати й зовсім відмовитися від цього задуму. Можете віддати мені кожен пенні, які я вам дала. І зараз ви стоїте тут і тримаєте більше готівки, ніж колись бачили в одному місці. Як ви посміли мене про це запитувати?! І якщо ви думаєте, що зможете самотужки виконати всю роботу, тоді вперед. Працюйте без мене, і побачимо, як далеко ви зайдете! Я втомилася від запитань. Робіть вибір просто зараз, усі ви. Хочете з цим зав'язати? Хочете зробити все самостійно? Скажіть мені! Скажіть мені зараз же!

Хоча Ширлі не сказала нічого такого, що могло б розлютити Доллі, вона винувато опустила голову — адже встигла подумати чимало поганого про неї. Лінду менше хвилювала розгнівана тирада Доллі, але

вона знала, що без записів Гаррі і контактів охоронця-інформатора вони не зможуть виконати роботу самотужки.

Зрештою, Белла взяла на себе роль розсудливого посередника:

— Доллі, нам не потрібно знати, де зберігаються гроші. Ми тобі довіряємо. Нам потрібно це робити.

Доллі знизала плечима. Це був нещирий комплімент від Белли, але зараз він став у нагоді. Узявши Вульфа, Доллі пішла зі сховища, перш ніж устигла промовити слова, через які потім шкодуватиме.

Коли за Доллі зачинилися двері, Белла повернулася до Лінди й Ширлі.

— Я не втрачала чоловіка, як ви двоє, під час нападу, який організував її коханий Гаррі, але вам потрібно знати… Якщо вона спробує блефувати, я її вб'ю. Я поставила під удар власне життя лише тому, що вірю її обіцянкам. Раніше мені не було чого втрачати. І якщо зараз хтось забере у мене те, що я маю, той про це пошкодує. Дуже пошкодує.

Ширлі була вражена; вона знала, що Белла не жартує. Лінда згризла останній ніготь, так що палець аж почав кровоточити. Як і Белла, вона також не могла змусити себе повністю довіритися Доллі. Вони мають пролетіти півсвіту, в той час як Доллі була б єдиною, хто мав би доступ до всіх грошей із пограбування. А вони навіть не знатимуть, скільки грошей заберуть!

Тепер, просидівши в кабінці у павільйоні гральних автоматів кілька годин, прокручуючи в голові те, що сталося у сховищі, Лінда була дуже розлючена. Вона налила ще горілки в каву і випила одним ковтком. Вона ненавиділа відчувати контроль Доллі, ненавиділа, коли з нею поводились як з дитиною, а тим паче ненавиділа, що більше не контролювала власні дії. Зважуючи все це, вона замислилася, чи могли вони з Беллою і Ширлі зробити все самі?

***

Ширлі поглянула на себе у велике дзеркало й усміхнулася. Вона була задоволена. Нова маска, яку вона щойно нанесла на обличчя, зробила чудеса з її шкірою, яка тепер випромінювала здорове сяйво. Відтак вона взялася надавати форму своїм нігтям. Тренування на пляжі зовсім знищило її манікюр. І в ту мить, коли вона почала розслаблятися,

подзвонили в двері. Ширлі мало не вискочила зі своєї шовкової нічної сорочки.

Її серце почало шалено калатати. Що як за дверима стоїть Тоні Фішер? Вона була сама! Цього разу він міг виламати двері, міг побити її і зґвалтувати, міг навіть убити її. Ширлі поглянула на годинник; була перша п’ятнадцять. Нажахана, вона була не в змозі поворухнутися чи видати бодай якийсь звук.

На сходовому майданчику стояла Лінда, притиснувши палець до кнопки дверного дзвінка. Вона побачила з вулиці, що в спальні Ширлі світиться. І захихотіла. Саме так вона хихотіла б, якби застала «міс взірцеву дівчинку» на якомусь хлопцеві!

Дзвінок не затихав! «Навряд чи це Тоні Фішер», — вирішила Ширлі. Він би вже вибив двері чи, принаймні, кричав, щоб вона їх відчинила. Вона навшпиньки підійшла до дверей і запитала тремтливим голосом:

— Хто там?

Лінда, не звертаючи увагу на пізню годину й тривогу Ширлі, промовила:

— Це я, дурна корово! Відчиняй!

Лінда нетерпляче чекала, доки Ширлі відімкне численні замки на дверях. Нагадувало Форт Нокс: болти, ланцюги, подвійний, ба навіть потрійний засув… Лінда не могла точно сказати. Коли двері нарешті відчинилися, вона побачила вираз полегшення на обличчі Ширлі.

— Хай йому грець, Ліндо, ти мене до смерті налякала. Чого ти хотіла?

— Я просто хотіла поговорити про Доллі, — сказала Лінда, трохи похитуючись від горілки.

Вона увійшла у вітальню, а Ширлі почала замикати вхідні двері. Лінда була ошелешена. Квартира Ширлі нагадувала зображення з журналу про дизайн інтер’єрів: усюди м’які приглушені кольори, меблі в класичному стилі і милий смугастий буфет із сосни. Лінда відчувала заздрість. Мабуть, щоб обставити й прикрасити це місце, знадобилася купа грошей. Террі, певно, заробив чимало, виконуючи завдання з її Джо і Гаррі Роулінсом. Джо мав отримувати стільки само, скільки й Террі, — тоді чому він так мало витрачав на неї чи на їхню оселю? Справа була не в тому, що Джо не був щедрим із Ліндою, справа була в його клятій благодійності, спрямованій на його родину; він шукав

житло, купував квитки на літак з Італії, сплачував за їхнє житло і весь час давав гроші на дрібні витрати. Лінда також знала, що Джо тринькав гроші в клубах, робив ставки й купував випивку всім підряд. А ще були біляві дівчата, які крутилися навколо нього… Лінда відчула, що починає дратуватися, коли поглянула на Ширлі в довгій шовковій нічній сорочці, яка виставляла температуру опалення. У цьому не було провини Ширлі, але Лінда не була в настрої, щоб думати логічно.

— Вип’ємо чогось? — запитала Лінда.

Ширлі була переконана, що Лінда вже пила. «Мабуть, горілку», — подумала вона. Лінду виказував п’яний погляд «похмурого тхора». У Ширлі не було горілки, тому вона налила Лінді бренді в одну зі своїх улюблених кришталевих склянок.

Лінда поглянула на склянку, але, поки крутила бренді в руці, наче була експертом у цій справі, не казала жодного слова. Вона сіла на підлогу на товстий білий килим і притулилася до дивана. Зробивши ковток бренді, вона одразу перейшла до справи.

— Думаєш, Доллі з нами щира?

Ширлі стояла біля каміна. Вона була втомлена і їй остогидла підозрілість Лінди.

— Так, я думаю, вона з нами щира, — грізно промовила вона.

— Ми розмовляли з Беллою… — почала Лінда.

— І пили, — перервала Ширлі.

— Помовч хвилинку, гаразд? Ці чутки, які Доллі почала поширювати про те, що її чоловік і досі живий… і той четвертий чоловік, що втік із місця події. Ми думали: що як усе це правда? Що як Гаррі Роулінс живий? Що як він і є тим, кому вдалося втекти й хто покинув наших чоловіків на смерть у вогні?

— Не будь такою ідіоткою! — вибухнула Ширлі. Це було найбожевільніше з того, що Лінда казала за весь час.

— Що як ми вирушимо в Ріо, не знаючи, де гроші, не знаючи, де Доллі? Що як цей четвертий чоловік і досі десь тут, десь переховується, і він знайде гроші й забере їх? Що як це Гаррі, і Доллі йому допомагає? Вона кохає цього чоловіка до смерті, Ширл. І зробить для нього будь-що.

Ширлі напружилася, щоки налились рум’янцем. Вона склала руки, щоб опанувати себе. За все своє життя вона ніколи не чула такої

невдячної і злостивої брехні. Лінда підвелася на ноги, нахилилася вперед, тицяючи в Ширлі своїм погризеним нігтем. Ширлі відштовхнула Лінду від себе і випросталася, тримаючи руки на стегнах. Вона не кричала. Навпаки, її голос був спокійним, але вона таки змусила Лінду дослухатися до своїх слів.

— Гадаєш, горе цієї жінки несправжнє? Гадаєш, той день у сауні, коли вона поділилася з нами своїм планом, був частиною якогось більшого плану, в який ми не входимо? Гаррі мертвий! Точнісінько як твій Джо і мій Террі. Не сподівайся, що я повірю в те, що її горе не таке ж справжнє, як моє. Якщо ти хочеш повернутися в минуле, то це ще не означає, що й ми маємо робити те саме!

— Гаразд, не переймайся! Можливо, це й не Гаррі втік після пограбування — але вона все одно може нас надурити. Чому вона не хоче розповідати, де зберігає готівку?

— Вона це пояснила! — Ширлі широко відкрила очі, її обличчя було напруженим і серйозним. — Якщо ти хочеш щось сказати Доллі, скажи їй це в обличчя. Ви з Беллою можете думати, що вам заманеться, але я не вірю в те, що Доллі веде подвійну гру. Вона не хоче сидіти за кермом фургона попереду, але вона це зробить. Це найнебезпечніша позиція, і вона бере її на себе, тому що так буде правильно для нас усіх.

Лінда з усіх сил намагалася стояти на своєму.

— Ми з Беллою…

Ширлі закричала від роздратування:

— Ми з Беллою! Ми з Беллою! Це ти привела Беллу, а тепер ви з Беллою каламутите воду і сподіваєтеся, що я перейду на ваш бік. Цього не буде. Доллі нас жодного разу не підставила, і я ані на мить не вірю, що це станеться. Принаймні не навмисно.

— Добре, вибач. Вибач, — промовила Лінда, відступаючи.

Але Ширлі не збиралася так просто завершувати цю розмову.

— Ні, не добре. Ти прийшла сюди серед ночі і намагаєшся розпочати бунт, коли Доллі не зробила нічого, окрім того, що наглядала за нами. Тобі не вгодиш, Ліндо! І на тебе не нападав Тоні Фішер. Цей покидьок не намагався пропалити твої груди цигаркою! Ти лякаєш мене, Ліндо, розумієш? Ти мене лякаєш.

Лінда знала, що їй не треба було приходити. Вона потягнулася до пляшки бренді, щоб заспокоїтись.

— Мені здається, тобі вже досить. Тобі варто піти, — сказала Ширлі й відставила пляшку вбік.

Спустошена, Лінда стояла з опущеною головою, наче неслухняна школярка, запхавши руки в кишені джинсів. Ширлі зітхнула, відкоркувала пляшку й налила Лінді трохи бренді. Лінда взяла склянку, підійшла до буфету і поглянула на світлини, які там стояли охайно в ряд. Вона зробила ковток і показала на одну з них.

— Це твоя мати? — запитала Лінда.

Ширлі не була в настрої для розмов, але це було схоже на спробу Лінди попросити вибачення, тому вона відповіла:

— Це мій брат, а це батько.

Лінда стала спиною до Ширлі, і по її щоках покотились мовчазні сльози. Ширлі не здогадувалася, що Лінда плаче, доки та не заговорила.

— Мій тато пішов від нас, коли мені було три, — сказала Лінда. — Тоді мама віддала мене в дитячий будинок і більше ніколи не повернулася. Зараз я її вже не пам’ятаю — навіть те, як вона виглядала, — вона випила залишки бренді. — Мила родина, — промовила вона. — Тобі пощастило, Ширл. — Несподівано повернувшись до свого насмішкуватого «я», Лінда запитала: — У тебе є хлопець?

— Звісно ж ні, — відповіла Ширлі, сподіваючись, що Лінда не збирається розповідати про свої непристойні походеньки, як робила це, коли була п’яною. Втім, Лінда поводилася доволі пристойно.

— У мене є хлопець, — сказала вона. — Я не збираюся з ним бачитись, Доллі цього не схвалює. Але він подобається мені, Ширл, справді. Він добрий. І в нього є перспективи, кращі, ніж були в Джо. У нього власний гараж. Він хоче стати гонщиком, — гордо додала вона.

— Господи. — Очі Ширлі несподівано розширилися, наче вона побачила привида. Впавши на коліна, вона відчинила нижні дверцята буфета, дістала фотоальбом і почала швидко гортати сторінки.

— Це має бути він! — знову і знову повторювала вона. — Це має бути він! Ось! — Вона знайшла те, що шукала. Вхопивши Лінду за

руку, вона потягнула її на підлогу, щоб та сіла поряд, і вказала на знімок Террі, який обіймав чоловіка в білому комбінезоні механіка.

— Це Джиммі Нанн! — вражено промовила вона. — Він був гонщиком. Гадаю, це він міг бути четвертим чоловіком, Ліндо! Террі міг привести його в команду. Ось чому його імені немає в записах Гаррі, ось чому Доллі не може з'ясувати, хто це… Він був новеньким.

— Як ти можеш бути впевнена у цьому?

— Пригадую, як Террі розповідав про нього. Він був таким вправним, що ніхто не міг його обігнати. Гадаю, він сидів за кермом фургона попереду. У цьому є сенс. Чому ж іще ми не можемо його знайти? Бо він був новеньким.

Несподівано протверезівши, Лінда дістала знімок з альбому.

— Не кажи нічого Доллі, — промовила вона. — Поки ми не переконаємося. Я хочу його знайти, Ширл, дозволь мені його знайти, а тоді розкажемо все Доллі.

— Як ти збираєшся його знайти? — Ширлі не була до кінця упевнена, але Лінда, здавалося, була у відчаї.

— Прошу тебе, Ширл, — знову почала скиглити Лінда. — Дозволь мені це зробити. Я все зроблю як слід, обіцяю.

Ширлі неохоче кивнула, і Лінда кулею опинилася біля вхідних дверей. Джиммі Нанн… Вона вирішила будь що знайти негідника, який покинув помирати їхніх чоловіків. Але, більш за все, вона хотіла довести Доллі, що у неї також є голова на плечах і що вона — частина команди.

***

Поки детектив-головний інспектор Сондерс слухав скарги Фуллера, на його обличчі не було жодних емоцій. Час від часу Сондерс відривався від справи, яку дав йому Фуллер, швидко кивав, наче й досі слухав, і продовжував читати.

Фуллер розійшовся не на жарт, прагнучи розповісти все, що його тривожило.

— Не хочу, щоб ви подумали, що я розбовкую секрети, сер, але ви мусите знати, як детектив-інспектор Резнік веде цю справу. Мені здається, сер, що для розкриття справи Мейфейр потрібно більше офіцерів, і я міг би стати в нагоді. Натомість я спостерігаю за будинком

мертвого чоловіка і стежу за його дружиною, поки вона ходить у перукарню чи в храм, або коли вигулює свого пса. З усією повагою, сер, це марнування ресурсів. А на вихідні… Що ж, узагалі-то за це варто давати надбавку, ми працювали й усе одно нічого не знайшли, і це впливає на загальний настрій групи.

Поки Фуллер говорив, Сондерс підійшов до дверей свого кабінету і відчинив їх. Фуллер одразу ж замовк.

— Він може тобі не подобатися, — сказав Сондерс, — але тобі потрібно з ним працювати.

Фуллер підвівся й нахилився над столом Сондерса, щоб забрати документ, який приніс із собою.

— Залиш це, — промовив Сондерс.

Сондерс зачинив двері за Фуллером і зробив глибокий вдих. Фуллер був хорошим і працьовитим офіцером, але він не був командним гравцем. І він би здивувався, якби дізнався, як високо оцінював його роботу Резнік.

— Він зніжений красунчик, який думає, що кращий за інших, — сказав Резнік Сондерсу, — і він виводить мене з себе щоразу, коли поводиться так, наче виконує тяжку і нудну роботу, бо він розумний хлопчина. І в нього така добра пам’ять, що ніщо не зможе пройти повз нього. Йому варто почати більше дослухатися до свого внутрішнього голосу, але він потрапив сюди. І він може мати рацію, коли говорить, що кращий за інших членів команди.

«Фуллер поставив себе і свою кар’єру понад усе, чого ніколи не робив Резнік», — подумав Сондерс. Резнік був скалкою в одному місці, але це тому, що він поводиться, як той собака з кісткою, коли в його голові виникає якась ідея. І він мав рацію частіше, ніж помилявся. Як і більшість офіцерів у відділку, Сондерс думав, що Резнік керувався своїми емоціями, коли розпочав гонитву за Гаррі Роулінсом, але, з іншого боку, його підставили, тому ніхто насправді не міг його звинувачувати. Лише обмежене сприйняття Резніка могло призвести до його відставки; Сондерсу потрібно було лише дати йому трохи довшу мотузку, на якій Резнік міг повіситися сам. І справа, яку щойно йому приніс Фуллер, була саме тією мотузкою, якої шукав Сондерс.

Вичекавши потрібний час, Сондерс пішов за Фуллером у новий кабінет, щоб переговорити з Резніком. У красивому новому

прибудованому кабінеті стояв абсолютно порожній стіл Резніка. Сондерс пішов у старий кабінет Резніка і знайшов там Еліс, яка наповнювала картонні коробки документами.

Еліс застигла на місці.

— Детектив-інспектор Резнік збирався згідно з наказом, сер, але потім я його відволікла і, боюсь, він трохи відстав. — Вона переконливо обманювала. — Я сказала, що закінчу пакувати його речі, адже в тому, що він вибився з графіка, була моя провина.

Сондерс приязно усміхнувся Еліс. Він по-справжньому захоплювався її відданістю і завжди думав, що вона могла б стати видатним офіцером. Він дістав із ящика папку зі справою. Вона була не завершеною і тривала вже місяць. Потім він поглянув на щоденник Резніка, який лежав на його столі: сторінки були чистими, жодних вказівок на його зустрічі. Обличчя Сондерса запалало від абсолютної неповаги Резніка до основних правил і положень контролю правопорядку.

— Коли детектив-інспектор Резнік повернеться, — холодно промовив Сондерс, — перекажіть йому, що я хочу поспілкуватися з ним у своєму кабінеті. Обов’язково. І цього разу я не прийму жодних виправдань, Еліс.

Розділ 21

Лінда була задоволена собою. Зателефонувавши на гоночний трек «Брендз Хетч» і трохи пофліртувавши, їй вдалося дістати адресу Джиммі Нанна. Виявилося, що його вже якийсь час ніхто не бачив: механік, з яким вона спілкувалася, сказав, що був би вдячним, якби вона нагадала Джиммі про п’ятдесят фунтів, які той йому винен. «Б’юсь об заклад, він симпатяга», — подумала вона, пригадуючи, як її Джо випрошував у десятків людей невеликі суми, щоб улаштувати їй розкішні вихідні.

Лінда сиділа в грецькому кафе на Старій Комптонській вулиці й дивилася у вікно, чекаючи на Доллі. Коли Лінда зателефонувала Доллі в монастир, сестра-настоятелька сиділа за кілька метрів від неї, тому Доллі не мала змоги поцікавитися, чому Лінда просить зустрітися наодинці і в людному місці. «Доллі вмирає дізнатися, що ж такого сталося важливого», — думала Лінда, усміхаючись сама до себе. Нарешті Лінда отримала змогу викликати Доллі на зустріч. Але це вона могла дещо запропонувати, це її потрібно послухати, як тоді, коли вона привела в команду Беллу. Вона відчувала силу.

Коли «Мерседес» Доллі припаркувався надворі, Лінда попросила власника кафе принести ще дві чашки кави. Вона дивилася, як Доллі, тримаючи під рукою Вульфа, кинула в паркомат кілька монет і поглянула на маленьке кафе через дорогу. «Заходь уже, задерикувата стара корово, ця мандрівка того варта!»

Доллі сіла навпроти Лінди з кам’яним виразом обличчя. Вона ледве могла витерпіти тяжкий запах жиру і смаженої їжі, й ненавиділа, що сморід таких придорожніх кафе чіплявся до одягу. Власник-грек приніс каву, трохи розливши на блюдечка, а потім витер руки об брудний фартух із плямами від їжі. Хіт Forever and Ever Деміса Русоса почав грати з музичного автомату; платівка була подряпана, і звук із дешевих динаміків був жалюгідним.

Доллі з огидою поглянула на брудний край своєї чашки з еспресо й зачекала, поки Лінда почне говорити.

— Ти знаєш Джиммі Нанна? — запитала Лінда, певна, що Доллі навряд чи чула колись це ім’я.

— Ніколи про нього не чула, — відповіла Доллі.

Лінда вирішила, що буде краще, якщо вона одразу перейде до справи.

— Мені здається, він був четвертим чоловіком. Тим, кому вдалося втекти з місця пограбування.

Доллі мовчала. Вона чекала, поки Лінда знову заговорить.

Лінда посунула складений клаптик паперу, в який було загорнуте фото Джиммі Нанна з фотоальбому Ширлі, по столу до Доллі, наче шпигун, який передавав таємне повідомлення.

— Він колишній гонщик і друг Террі. Ось його адреса. Подумала, що ти захочеш дізнатися, що до чого, ти ж у нас бос. А потім, гадаю, можемо влаштувати загальну зустріч, що скажеш?

— Я повідомлю сама, коли буде наступна зустріч, — промовила Доллі. — А такі зустрічі в людних місцях не грають нам на руку, Ліндо.

— Ти ж майстер скидати копів із хвоста, чи не так? — сказала Лінда.

Доллі не звернула на неї уваги. Вона прочитала адресу Джиммі Нанна, поглянула на фото, а потім поклала знімок у кишеню пальта.

Лінда тим часом продовжувала:

— Я не стукала в його двері і не розмовляла з сусідами. Я лише під’їхала до його будинку і трохи зачекала, але не бачила, щоб він заходив чи виходив. Присягаюся, що це четвертий чоловік, якого ти шукаєш, Доллі. Я відчуваю, що це той негідник, котрий залишив помирати наших чоловіків, — вона сперлася на спинку стільця й зачекала, коли Доллі скаже бодай щось… щось на зразок «гарна робота» чи «молодець».

— Офіціанте! — Доллі покликала власника кафе. — Принесіть печива, будь ласка.

Коли його принесли, Доллі нахилилася й почала годувати ним Вульфа.

«Хай йому грець», — подумала Лінда. Невже ця базіка Ширлі вже розтріпала Доллі про Джиммі Нанна через те, що він знав Террі?

Доллі відламала від печива черговий шматок, згодувала його малому щуру і поглянула на Лінду.

— Ти не одна тут граєшся в детектива, — промовила Доллі. — Чому ти мені брешеш?

У ці секунди динаміки відімкнулися. Лінда відчувала, як на її долонях виступив піт.

— Я не брехала тобі, Доллі, — промовила вона. — Ми з Ширлі знайшли фото Джиммі Нанна в старому фотоальбомі і…

— Не про Джиммі Нанна, — перервала Доллі. — Тепер я сама ним займусь. Я кажу про твого нового бойфренда. Карлоса, здається?

Лінда була захоплена зненацька. Вона відчувала, як палають щоки і як червоніє все її обличчя.

— Ти ж нічого йому не розповіла про нас? Про те, чим ми займаємось? — запитала Доллі.

— Він мені не хлопець, Доллі. Він простий механік, з яким я переспала після того, як купила автомобіль, — відповіла Лінда. — Між нами нічого немає.

Доллі свердлила поглядом Лінду з дивною сумішшю злості й розчарування.

— Ти стояла тоді на пляжі, дивилася мені в очі й казала, що ні з ким не зустрічаєшся.

— Це тебе не стосується, — відсахнулася Лінда, запалюючи цигарку. Затягувалася й шкодувала, що взагалі покликала Доллі. Чому, хай йому грець, вона більше переймається Карлосом, а не Джиммі Нанном?

— Як гадаєш, чому я про нього запитала? — озвалась Доллі. — Гадаєш, мені хочеться знати про твоє брудне сексуальне життя? Чи, може, думаєш, що так я хочу тебе захистити? Захистити нас усіх.

Усмішка зникла з обличчя Лінди. Вона знала, що зараз її поставлять на місце, і знову вона цього не очікувала. Вона дивилася на Доллі, чекаючи головного удару.

— Карлос працює на Арні Фішера, — промовила Доллі. — Твій коханець, Ліндо, насправді подружка Арні, гомик, який із твого ліжка стрибає прямісінько в ліжко Фішера. Окрім того, що він коханець Арні, Карлос ще й обслуговує його підозрілий транспорт. Карлосу подобаються не зовсім дівчата.

Лінда заціпеніла в тиші. Ім’я Арні Фішера луною відбивалося в її голові. Від думки про те, що в нього був статевий акт із Карлосом, її почало нудити. У роті пересохло, і вона не помітила, як попіл від

цигарки падав на стіл. Доллі згодувала ще один шматок печива Вульфу, даючи Лінді час усвідомити те, що вона щойно сказала.

Зрештою, Лінда зібралися з думками. Вона всміхнулася й затягнулася.

— Я не вірю жодному твоєму слову, — хоча іноді вона ненавиділа Доллі, проте знала, що та ніколи не брехала. Ніколи.

— Боксер Девіс сказав мені, — повідомила Доллі. — До того, як хтось перетворив його на фарш. Тому, коли я запитала тебе про Карлоса на пляжі й ти сказала, що більше з ним не зустрічаєшся, я знала, що ти кажеш неправду. Та вирішила нічого тоді не казати, бо нас чекав важкий день і я думала, що ти зізнаєшся сама… але ж ні. Ти просто приймаєш одне дурне рішення за іншим, чи не так? — коротка пауза, яку зробила Доллі перед тим, як продовжити далі, була болісною для Лінди. — У якому автомобілі ти сиділа, коли слідкувала за квартирою Джиммі Нанна? — Доллі була готова її вбити. А на очах Лінди почали збиратися сльози. — Можливо, ти сиділа у своєму автомобілі? У тому, що допомагав лагодити Карлос? У тому, який він бачив поряд із твоєю квартирою, поряд із твоїм місцем роботи й біля цього кафе, в яке ти покликала мене, щоб увесь світ міг побачити нас разом? То був цей автомобіль, Ліндо?

Лінда хотіла провалитися крізь землю. Але Доллі не збиралася зупинятися, навіть попри те, що по щоках Лінди почали текти сльози.

— Ти дурна хвойда, але це потрібно припинити, ти мене почула? Недаремно я тут бос. Тепер, перш ніж я скажу, що слід робити далі, я хочу тебе дещо запитати. Я вже ставила тобі це запитання, і цього разу ти даси мені відповідь. Ти розповідала Карлосу про те, до чого ми готуємося?

— Присягаюсь, я нічого не розповідала. Жодного слова. Присягаюся життям, Доллі… — і Доллі знала, що це правда.

— Ти мусиш його позбутися, Ліндо. — промовила Доллі.

На мить Лінді здалося, що Доллі виглядає і говорить, наче авторитет мафії, який замовляє убивство.

— Що ти маєш на увазі? — запитала вона жалісливим, хриплим голосом.

Доллі хотілося взяти її за грудки й вправити їй мізки.

— Я не кажу тобі прив’язати до його ніг камінь і кинути в річку, якщо ти про це подумала. Він механік Фішерів, правильно? Мабуть, його гараж заповнений крутими автомобілями.

Лінда відкрила рота.

— Хочеш, щоб я здала його копам?

— Один телефонний дзвінок, Ліндо. Змусь їх обшукати його гараж, — Доллі підвелася й узяла Вульфа на руки. — І більше ніколи мені не бреши. — Доллі розвернулася й уже почала йти геть, але раптом зупинилася й поглянула на Лінду, яка сиділа, опустивши голову й дивлячись, як попіл від цигарки плаває в холодному еспресо перед нею. Вона здавалася переможеною. Доллі все ще не було шкода Лінду, але їй потрібно було, щоб вона опанувала себе і позбулася Карлоса.

— Дякую за адресу Джиммі Нанна, — промовила вона. — Я візьмуся за цю справу.

Лінда сиділа за столиком сама. З протилежного боку кафе на неї дивилися грек і троє засмаглих будівельників. Вона почувалася огидно. Огидно і по-дурному. Доллі знадобилося менше п’яти хвилин на те, щоб перетворити момент гордості Лінди на черговий момент її ганьби. Як же вона ненавиділа Доллі Роулінс! Та була жахливою, нестерпною жінкою. Жахливою, бо в неї не було серця, і вона принизила Лінду. «Їй не слід розкидатися такими словами, як гомик, — подумала Лінда. — Вона робила це тому, що вона стара ненависна відьма».

Правою рукою Лінда намацала золоте намисто і підвіску зі Стрільцем, яку подарував їй Карлос. Він попросив заплющити очі, коли одягав їй намисто, ніжно її поцілував і поклав підвіску в западинку на шиї. Їй це подобалося. Вона його кохала. Вони кохали одне одного; вони стояли, дивилися одне на одного у дзеркало. Вранці Карлос пішов ще до того, як вона прокинулася, і залишив записку з повідомленням про те, що заїде після роботи. Але зараз перед її очима стояла лише картинка того, як Карлос цілує Арні своїми розкішними італійськими губами.

«От сука. Збочений негідник!» — біль, який відчувала Лінда, був нестерпним. Вона спробувала стерти образ Арні й Карлоса з голови, але їй це не вдавалося. Вона крутила намисто, доки не розламала золотий ланцюжок. Маленька крапля крові виступила на шиї в місці, де стріла проштрикнула її шкіру. Лінда почала плакати.

Розділ 22

Доллі перевірила адресу, яку їй дала Лінда. Вона припаркувалася на вулиці, де стояли вбогі й пошарпані будинки. Помітила хлопця, який їхав тротуаром на скейтборді й, опустивши вікно, крикнула, щоб той підійшов до неї.

— Ти знаєш, хто мешкає в будинку номер тридцять дев’ять? — запитала вона.

Хлопець поглянув на будинок, а тоді знову на Доллі. Й захитав головою.

— Гадки не маю, місіс. А чому ви запитуєте?

Доллі вийшла з «Мерседеса».

— Хочу провідати старого друга.

— Тоді ви маєте знати про нього більше за мене, хіба не так? — відповів хлопець із зухвалою посмішкою на обличчі.

Доллі озирнулася. «Мерседес» привертав надто багато уваги на такій вулиці.

— Постережи моє авто, а я дам тобі три фунти, — сказала вона хлопцю.

Очі хлопця засяяли.

— Я постережу за п’ять, — сказав він.

Доллі усміхнулася. Їй подобався цей хлопець. Вони потиснули одне одному руки, і Доллі пішла до будинку Джиммі Нанна.

Будинок було розділено на чотири квартири. Усередині все було значно гірше, ніж вона уявляла: в коридорі купа комах, чорні пластикові пакети для сміття, розбиті пляшки з-під молока, безкоштовні газети й масні упаковки з-під їжі. Світла в коридорі не було, і вона побачила, що в патроні, який звисав зі стелі, немає лампочки. Підсвічуючи собі ліхтариком, Доллі рушила на другий поверх. Коли вона піднялася нагору, тхнуло вже не так огидно. Вона постукала, і за дверима почала плакати дитина. Вона зачекала, постукала знову, і дитячий плач став гучнішим.

— Хто там?

Доллі постукала знову.

Двері відчинилися на сантиметр і крізь шпарину визирнула молода жінка.

— Мене не цікавить нічого з того, що ви продаєте.

Вона вже почала зачиняти двері, але Доллі виявилася швидшою.

— Мені потрібно поговорити, люба. Більше мені нічого не треба, — Доллі протиснулася крізь ледь відчинені двері у маленьку, дешево обставлену кімнату. Вона запалила цигарку. У дівчини були занадто солодкі парфуми.

— Я шукаю Джиммі Нанна. Він удома?

Дівчина нічого не сказала, вона точно не здогадувалася, ким була Доллі.

— Я дружина Гаррі Роулінса, — сказала Доллі, видихаючи дим крізь губи. — Ваш чоловік працював на мого. А як вас звати?

— Труді, — неохоче відповіла дівчина. Ім’я Гаррі Роулінса безперечно їй про щось казало.

— Я не бачила Джиммі вже кілька місяців. Він сказав, що має якусь справу, пішов, і з того часу я його не бачила.

Доллі оглядала кожен сантиметр кімнати: дитячі речі на батареї, брудні, дешеві меблі, але більш прискіпливо вона дивилася на Труді. Дівчина була вродливою, хоч і дешевою та вульгарною: хороша фігура, сексуальна, миле біляве волосся, пухкі губи й великі, невинні, широко розплющені очі. Доллі подумала, що з неї буде легко витягнути інформацію. Їй лише потрібно було бути милою. Вона запропонувала Труді цигарку, але дівчина відмовилася.

— Я не курю.

Отже, попільничку на кріслі поряд із Труді наповнив хтось інший. «Секс-бомба не курить, — подумала Доллі, — але тут є ще хтось…» Труді тримала на руках дитину, а Доллі — Вульфа. Поставивши собаку на підлогу, Доллі обережно сіла на потертий диван і запалила нову цигарку. Вульф стрибнув на крісло, винюхуючи й шкрябаючи поверхню диванної подушки. Шалено вовтузячись, він скинув попільничку на підлогу.

— Сядь! — гаркнула Доллі, й собака виконав команду, сів біля її ніг і замахав хвостом. Вона навіть не спробувала підняти попільничку чи

розкидані собакою недопалки. Це б ніяк не змінило стан кімнати. Вона дістала з сумочки фотографію.

— Це Джиммі?

Труді поглянула на знімок, на якому Джиммі й Террі стояли поряд, і кивнула.

— Він винен вам гроші?

Доллі підвелася, розправила спідницю і передала Труді клаптик паперу, на якому було написано номер телефону.

— Якщо він раптом з'явиться, перекажіть йому, що я хочу з ним поговорити. Він може зв'язатися зі мною за цим номером. Мене звати місіс Роулінс, — повторила вона.

— Я запам'ятала ваше ім'я, — промовила Труді.

«Що за наївне і дурне дівчисько, — подумала Доллі. — Особливо зважаючи на те, що вона звалила на свої плечі дитину». Дитину, яка постійно плаче. Запахи дешевих парфумів Труді знову вдарили Доллі в голову. Можливо, дитина плакала через це? Насправді немовляті було не більше шести місяців і воно було дуже потішним. Доллі злегка торкнулася його щоки, і Труді, видаючись знервованою, відступила. Коли Доллі розкрила сумочку і дістала з неї п'ять десятифунтових банкнот, Вульф стрибнув назад на крісло і знову почав дерти подушку. Доллі не звертала на нього уваги.

— Це для дитини, — сказала вона Труді, передаючи їй п'ятдесят фунтів. — А коли Джиммі зв'яжеться зі мною, ви отримаєте значно більше.

Труді поглянула, як Вульф дере її крісло.

— Вульфе! — крикнула Доллі. — Злізь! — Вона взяла його на руки й помітила, що щось блискуче застрягло у щілині між подушкою і спинкою крісла. — Вибачте… — промовила вона і почала піднімати подушку. Ставши до Труді спиною, вона дістала золоту запальничку «Данхіллл», точнісінько таку саму, яку вона купила багато років тому для…

Голос Труді, здавалося, линув звідкись іздалеку.

— Якщо там унизу стоїть ваш автомобіль, місіс Роулінс, вам краще піти до нього.

Доллі швидко кинула запальничку на крісло біля подушки. Вона відчайдушно хотіла перевернути її і побачити, що на зворотному боці

були викарбувані ініціали «ГР». Але тут вона знову почула голос Труді…

— Навколо крутиться чимало дітлахів. Здається, вони вже зняли дзеркало.

Доллі пішла, від страху так і не поглянувши на зворотній бік запальнички.

***

Труді дивилася з вікна, як Доллі побігла через дорогу і вхопила одного з дітлахів, які стояли біля її автомобіля, за вухо. Труді усміхнулася.

— Стріляна пташечка, — промовила вона. Двері кухні зі скрипом відчинилися. — Ніколи не вгадаєш, що щойно сталося, любий. Вона дала мені п’ятдесят фунтів на нашу дитину.

Розділ 23

Лінда повернулася в свою кабінку в павільйоні гральних автоматів, стискаючи ланцюжок, який їй подарував Карлос. Вона його полагодила — подумала, що Карлос помітить, якщо вона раптом більше не буде його носити. Слова Доллі знову й знову зринали в її голові. Вона все ще не могла знайти в них логіку — все ще не вірила, що Карлос грає на два фронти, особливо після того, як він обіймав її і кохався з нею. Визирнула з кабінки, і її серце затріпотіло. Карлос наближався до неї, широко усміхаючись. На ньому був елегантний кремовий і дуже дорогий костюм, з вигляду зшитий з шовку. Не в змозі дивитися йому в очі, Лінда почала несамовито перераховувати решту.

— Що скажеш? — запитав він, ставши біля віконечка, від чого в її ніс ударив тяжкий аромат його одеколону.

Лінда повільно підняла голову. Карлос показував на свій костюм і усміхався, він начисто виголив своє вродливе засмагле обличчя. Їй подобалися його красиві темні очі, але вона не могла витримати його погляду. Не зараз.

— Куди це ти так вирядився? — її голос тремтів.

— Зустрічаюся з деким у справах, — недбало кинув він. — Відчини дверцята, щоб я міг тебе обійняти.

Лінда затрималася, поки відчиняла двері. Карлос обійняв її за талію, притиснув до себе й поцілував. Вона була напружена, і він це відчував.

— Мені треба працювати, — мовила вона, відштовхуючи його. Але Карлос міцно тримав її, торкнувся підвіски на її шиї, і тілом пробігли мурашки.

— Тобі личить, і я радію, що ти її носиш. Може, побачимось після моєї ділової вечері?

— Я сьогодні до ночі. Буду втомлена.

Карлос нахилився до неї, торкнувся підборіддя й підняв його до свого обличчя.

— У чому річ? Ти якась холодна.

Лінда відвернулася й почала нервово крутити підвіску.

— Та ні. Просто я працюю до пізньої ночі. Я така втомлена, що хочу просто піти додому й поспати.

Карлос відступив і поглянув на неї, але вона не дивилася в очі. Він стенув плечима і, помовчавши кілька секунд, промовив:

— Роби як знаєш.

Різко розвернуся й пішов до виходу.

— Дванадцята, — випалила Лінда. — Я закінчую о дванадцятій, — вона не знала, що саме змусило її це сказати.

Карлос зиркнув на неї, усміхнувся й підморгнув.

— Тоді до зустрічі!

Лінда зачекала кілька секунд, кусаючи нігті, а потім гукнула до Чарлі.

— Ось, — промовила вона, даючи йому ключі від кабінки, щойно він навис над нею. — Повернуся за хвилину.

Перш ніж Чарлі встиг запитати, куди вона йде, Лінда вже була за дверима.

Завдяки світлому костюму за Карлосом було легко стежити. Лінда трималася на відстані на протилежному боці дороги й зупинялася біля дверей крамниць, якщо раптом він повернеться. Вона бачила, як він зупинився й поглянув на своє відображення у вітрині крамниці, провів рукою по волоссю і розправив краватку, а потім знову пішов вулицею Вардур. Нарешті увійшов у невелике французьке бістро.

У бістро висіли червоні гардини, які затуляли піввікна. Ставши навшпиньки, Лінда бачила, як офіціантка провела Карлоса в кафе. Якась білявка всміхнулася й помахала рукою. Що ж, якщо він і обманював її, принаймні це була жінка… Але білявка махала не Карлосу, а офіціантці.

Карлос підійшов до столика в дальньому кутку ресторану і завів із кимось розмову. Лінда не бачила, хто це був, лише завважила, як витягнулася чиясь рука і потиснула руку Карлоса. Відтак якийсь чоловік нахилився до Карлоса і поцілував його у щоку. На мить Лінда побачила його обличчя. Цього було досить. Це була правда. Господи, це правда. Арні Фішер і Карлос були коханцями.

Голова Лінди розривалася від думок. Вона побігла вулицею Вардур, не дивлячись на дорогу, так що один автомобіль різко вивернув і мало не врізався в автобусну зупинку. Лінда побігла до телефону-автомату,

зайшла всередину і почала шукати в кишенях джинсів монети, доки не згадала, що дзвінки на номер 999[8] безкоштовні.

***

Пізніше того ж вечора Лінда переспала з Карлосом. Вона не хотіла цього робити, але також вона воліла, щоб він не запідозрив, що щось було не так. Зрештою, коли він заснув, вона вилізла з ліжка і сіла за туалетний столик.

Карлос лише вдавав, що спить. Він ледь розплющив очі й розглядав її красиве оголене тіло, поки вона дивилася на себе у дзеркало, а підвіска висіла між грудьми. Вона насупилася, взяла шматочок вати, витиснула трохи засобу для зняття макіяжу і протерла обличчя. «Щось із нею відбувається?» — думав він. У павільйоні гральних автоматів вона була роздратована, і секс вийшов не таким диким і пристрасним, як зазвичай. Вона підвелася з-за столика і повернулась у ліжко. Карлос просунув руку під неї, злегка її обійняв, перекотився на неї, і вони знову почали кохатися. Коли він закінчив, Лінда відвернулася від нього.

— Щось не так? — прошепотів Карлос.

— Ні, — мовила Лінда. — Я просто втомилася.

Карлос знову її обійняв і поцілував ззаду в шию. Він ніколи не казав, що кохає її, але зараз хотів їй це сказати. Він сперся на лікоть і прошепотів її ім’я, але вона вже встигла заснути. Карлос ніжно прибрав пасмо волосся з її обличчя, а потім відвернувся й також заснув.

У темряві Лінда розплющила очі й почала дивитися на фіранки. Вона почувалася так, наче її серце перетворилося на камінь. Може, ця корова Доллі помиляється? Можливо, Карлос обходжував Арні Фішера заради грошей і насправді він із ним не спить? Але Лінда розуміла, що вона лише хапається за соломинку.

***

Карлос прокинувся й одягнувся раніше за Лінду. Він сів на ліжко і почав її трусити, щоб розбудити.

— Вибач, я спізнююся на роботу. Я подумав, може, ти мене підкинеш?

Відчуваючи полегшення від того, що він не хотів нічого більшого, Лінда прокинулася.

Вона їхала мовчки, костюм Карлоса пом’явся, краватка лежала на торпедо, а свіжа щетина, яка з’явилася за ніч на підборідді, робила його обличчя ще темнішим. Він увімкнув радіо і поклав руку на спинку її сидіння. Невдовзі вони під’їхали до ділянки з гаражами у формі літери У. Лінду мучило почуття провини.

— Висади мене тут, — промовив Карлос. Він вийшов з автомобіля, нахилився до дверей через пасажирське сидіння й потім поцілував її в щоку.

— З тобою все добре? — запитав він, повернувши її підборіддя до себе.

Лінда кивнула, і він пішов, насвистуючи щось дорогою до гаражів, запхавши руки в кишені. Несподівано вона помітила, що його краватка залишилася на торпедо. Вимкнувши двигун, вона вийшла з авта й пішла за ним. Вона не хотіла залишати будь-які докази його присутності поряд із собою, якщо його раптом заарештують.

Джоні, молодий учень, сидів у наручниках в гаражі між двома офіцерами, поки троє детективів переглядали записи й шафи для зберігання паперів. Коли вони почули свист Карлоса і звуки наближення його кроків, офіцери напружились і зайняли позиції. Надворі Карлос запхав руку в кишеню, щоб дістати ключі від дверей…

— ТУТ КОПИ, КАРЛОСЕ! — закричав Джоні.

— Уперед, уперед, уперед! — один із офіцерів у гаражі закричав у рацію своїм напарникам, які сиділи в автомобілі за рогом. Карлос умить розвернувся й побіг до чорного виходу в протилежному боці гаражів. Поліцейський автомобіль без розпізнавальних знаків, що стояв за рогом, зірвався з місця й промчав повз Лінду, яка впустила краватку і побігла назад до свого авта.

Грюкнувши дверима з боку водія, вона вилетіла на дорогу, не розуміючи, в який бік їй варто їхати. Тому вона поїхала прямо, а потім звернула ліворуч, але в ту мить, коли Лінда вже збиралася зробити наступний поворот, вона почула гучний гуркіт, крик і писк гальм.

Саме перед нею був інший вихід із гаражів. Пригальмувавши, вона побачила червоний поштовий фургон, який виїхав на тротуар і врізався

в ліхтарний стовп. Водій виліз із фургона, тримаючись за голову. З порізу над правим оком сочилася кров.

Шокована Лінда підійшла ближче, задихаючись. Слідів Карлоса не було видно. Перехилившись через поліцейський автомобіль без розпізнавальних знаків, який стояв посеред дороги, вона побачила кількох офіцерів у формі, котрі скупчилися біля поштового фургона. Один із них говорив щось у рацію.

Вона знала, що їй потрібно було їхати в протилежному напрямку, але відчайдушно хотіла дізнатися, чи вдалося Карлосові втекти. Коли вона повільно проїжджала повз фургон, один із офіцерів вийшов і махнув, щоб вона зупинилася. Аж тут вона побачила Карлоса.

Його затиснуло між поштовим фургоном і ліхтарним стовпом, і світлий костюм просочився кров'ю. Обличчя викривилося від болю, очі були розплющеними, кров текла з рота, на тротуарі біля його ніг утворилася велика калюжа, така ж червона, як поштовий фургон. Офіцер із рацією хитав головою, у той час як інший накинув на верхню частину тіла Карлоса поштовий мішок. Поки Лінда дивилася на все це, красивий світлий костюм Карлоса все дужче червонів.

***

Гуркіт у двері був таким гучним і таким наполегливим, що Белла подумала, буцімто її прийшли заарештовувати. Коли вона підійшла ближче до дверей, то почула, як із протилежного боку плакала Лінда, волаючи, щоб її впустили. Белла відчинила двері, й Лінда впала їй у руки.

— Я вбила його, Белло! Я його вбила! Ти мусиш мені допомогти. Прошу тебе. Господи, допоможи мені, я його вбила!

Лінда почала дихати так, ніби її ось-ось знудить, тому Белла швидко відвела її у ванну до умивальника.

— Усе добре, — сказала вона, — заспокойся. Що сталося?

— Він був весь у крові, — істерично плакала Лінда. — Не все добре, Белло! Я його вбила!

Белла закрила рукою рот Лінди.

— Припини! — мовила вона. — Бо зараз усі сусіди почнуть стукати в двері.

Лінда різко опустилася на підлогу біля ванни й почала плакати.

Провівши її у спальню, Белла налила їй склянку віскі й притримувала її, доки Лінда не віддала порожню склянку. Белла налила ще одну і сіла поряд із нею на ліжко.

— Розповідай, що сталося, — попросила Белла знову.

Коли Лінда говорила, вона крутила у пальцях підвіску у формі стрільця.

— Він мертвий, Белло. Він мертвий.

— Це я вже зрозуміла. То хто помер?

— Вона сказала, що я мушу це зробити. Вона сказала, що мені слід зателефонувати в поліцію й розповісти їм про його гараж і крадені автомобілі, — несподівано Лінда зірвала ланцюжок із шиї й кинула на підлогу. — Сука! — закричала вона. Белла її мовчки обійняла. — Вона розповідала про нього жахливі речі, Белло. Але я не знала, присягаюсь, я не знала. Я була з ним цілу ніч… дивилася на нього, на його вродливе обличчя й красиве тіло, й не могла повірити в те, що її слова були правдою. Як це могла бути правда, якщо він лежав там поряд зі мною? Я була впевнена, що вона помиляється… Але було занадто пізно. Я вже встигла зателефонувати. Я вже встигла розповісти їм про нього, і я не можу нічого змінити. Вони чекали, поки він прийде вранці на роботу. Він побіг і… — Лінда схопилася за голову. Крізь сльози вона відчайдушно намагалась усе розповісти Беллі. — Його збив фургон, і тепер він лежить мертвий на дорозі, і там усюди кров!

— Тоді це нещасний випадок, — відповіла Белла.

— Це я винна! — закричала Лінда, зістрибуючи з ліжка. Вона була виснажена від плачу, провини й скорботи. — Ненавиджу Доллі, — промовила Лінда з такою лютті, якої Белла ніколи не чула раніше.

— Я знаю, — Белла підвелася й підійшла до Лінди. Вона стояла поряд із нею, простягнула руки й дозволила Лінді впасти в обійми. Белла міцно її обійняла й почала гладити, наче турботлива мати заспокоює дитину. Лінда поклала голову на плече Белли й подивилася кудись у далечінь.

— Вона зла корова, Белло. Вона жорстока й безсердечна. Вона змушує мене почуватися нікчемною й дурною, зненавидіти його. А я її ненавиджу. Краще б їй тепер бути обачною.

[8] Номер виклику поліції. — *Ред.*

Розділ 24

Доллі сиділа у своєму «Мерседесі» на стоянці кафе «Маленький шеф», саме поряд із виїздом на трасу A23 до Брайтона. Вульф спав на пасажирському сидінні. Доллі припаркувала авто в дальньому кутку, однак могла добре бачити вхід і стоянку. Вона потихеньку втрачала терпець: просиділа тут уже більш ніж півтори години, і він спізнювався. Нервово стукаючи пальцями по портфелі на колінах, вона озирнулася, відчуваючи тривогу. Можливо, він узагалі вирішив не з'являтися?

Щоб чимось себе зайняти, Доллі дістала записник і почала гортати сторінки, передивляючись останні деталі пограбування й справи, які ще потрібно було владнати. Вона зітхнула. Лінда все ще не знайшла потрібний фургон для блокування інкасаторів. Доллі збагнула, що Лінда, очевидно, відчуває шок після того, що дізналася про Карлоса, але вона була достатньо розумною, коли йшлося про серйозні речі. А те, що Карлос отримував гроші від Арні й бував у його ліжку, безперечно, було дуже серйозною справою. Доллі не могла повністю довіряти жодній із дівчат, але зараз їй потрібно було довіритися Лінді. Вона замислилася над тим, чи додумалася Лінда замаскувати свій голос, коли телефонувала в поліцію, щоб здати Карлоса…

Несподівано вона грюкнула кулаком по портфелю, підкидаючи Вульфа, від чого той аж прокинувся.

— Де ж ти, хай тобі грець? — закричала вона. — Виходь, негіднику. Ти ніколи не змушував Гаррі чекати так довго.

Проблема з цією зустріччю полягала в тому, що якщо вона не відбудеться, то ніякого пограбування не буде — все просто. Вона зв'язалася з Брайаном Маршалом і сказала, що працює на Гаррі Роулінса. Так, він мертвий, але вона збирає те, що йому заборгували. Під час розмови було чутно, що Маршал сумнівався, але все ж таки неохоче погодився зустрітися, хоча він так само легко міг вирішити втекти, і Доллі не знала б, де його шукати.

Поки вона там сиділа, розмірковуючи над тим, що скаже іншим, на стоянку в’їхав «Ровер» і зупинився з протилежного боку. Доллі не рухалась — вона воліла переконатися, чи це справді той автомобіль, якого вона чекає, чиїм би він не був; чи водій сам і чи за ним не стежать — адже ніколи не можна забувати про можливу пастку.

Поки Брайан Маршал їхав на стоянку, він устиг випити півфляжки бренді, але його все одно трусило. Роззираючись довкола, він гадки не мав, чого очікувати і з ким він має зустрітися. На щастя для Доллі, він вирішив: якщо не прийде на зустріч, це стане для нього катастрофою. Брайан дістав фляжку з бренді й зробив іще ковток. Він почувався огидно.

Пияцтво Брайана Маршалла тісно поєднувалося з грою в азартні ігри, і десять років тому він перейшов із легальних казино в клуб Арні Фішера, де його приваблювали вищі ставки. Саме там він познайомився з Гаррі Роулінсом. Гаррі був чарівним, завжди товариським і, здавалося, зацікавився тим, ким був Брайан і де працював. Під час однієї п’яної розмови Брайан бовкнув, що одружений із сестрою власника компанії «Самсон» — однієї з найбільших охоронних фірм країни. І з цієї миті Брайан опинився у дуже непростому становищі — але тоді він цього ще не знав…

Роулінс продовжував вдавати друга Брайана, позичаючи йому гроші, заохочуючи його робити ставки на кошти, яких у нього не було. Брайан гадки не мав, яким небезпечним був Гаррі, доки одного вечора він не дозволив на п’яну голову Гаррі Роулінсу підняти гральну ставку до семи тисяч фунтів — і заборгував ці гроші клубу Арні Фішера. Після цього Брайан почав належати Гаррі.

Роулінс терпляче чекав. А за рік він попросив Маршалла повернути борг — гроші, яких у Маршалла не було, і Гаррі це знав. В обмін на скасування боргу, а також за сім тисяч фунтів додатково, Гаррі забажав, щоб Маршал розповів йому про різні маршрути, якими їздять інкасаторські фургони «Самсона», коли перевозять великі суми готівки. Задля безпеки вони постійно змінювали маршрути, і часто це бувало вже майже перед виїздом. Роулінс пообіцяв дати Маршалові спокій, якщо той допоможе з однією справою.

Нажаханий Маршалл не мав вибору. Він без надії сподівався, що Роулінс дотримає слова і дасть йому спокій, щойно зробить свою

справу. І коли прочитав у газетах про невдале пограбування й смерть Роулінса, він полегшено зітхнув — а потім йому зателефонували… Наляканий тим, що зустріч із цією загадковою жінкою могла виявитися чимось більш зловісним за борг, Брайан перевірив, чи на місці конверт, який він запхав із боку свого сидіння. Він підготувався. Пасажирські дверцята відчинилися, від чого Брайан підстрибнув. У його автомобіль сіла якась жінка в темних окулярах і з портфелем у руках.

Доллі одразу відчула запах алкоголю. Вона з огидою поглянула на червоне обличчя Маршалла, яке вкрилося плямами після років зловживання алкоголем. Комір його костюма в тоненьку смужку був присипаний лупою.

— Я прийшла не за сімома тисячами, — сказала вона, дивлячись просто перед собою.

Маршалл заплющив очі. Якщо їй не були потрібні гроші, тоді вона хотіла отримати щось значно гірше.

— Я знав, що це знову станеться, — почав скиглити Маршал. — Це охоронна компанія мого зятя. Він збанкрутує!

Доллі зберігала спокій. Маршалл, безсумнівно, її боявся, і слід було тримати його в цьому стані, щоб отримати бажане. На задньому сидінні вона помітила дитяче крісло. «Містер Маршалл зробить те, що його попросять», — подумала вона.

— Тут десять тисяч, — промовила вона, відкриваючи портфель на колінах. Очі Маршалла розширилися, коли він побачив ряди банкнот. Доллі швидко закрила портфель. — Це більше, ніж вам пропонували минулого разу.

— Мені обіцяли, що то було вперше і востаннє, — пробелькотів Маршалл, — Роулінс дав мені слово! Він сказав, що відпустить мене з гачка і…

— Роулінс мертвий, — коли ці слова вилетіли з вуст Доллі, її серце почало битися частіше, але вона не могла дозволити, щоб Маршалл помітив, як боляче їй було від цих слів. — Навіть попри те, що загинуло троє чоловіків, вам однак потрібно заплатити сім тисяч. І Гаррі Роулінс прийняв вашу ставку.

— Ви ж сказали, що прийшли не по гроші!

— Якщо ви знаєте свою частину угоди, гроші можете не повертати. А якщо не виконаєте свою частину угоди…

— Маячня! — перервав Маршалл. Він не знав, хто ця моторошна жінка і на кого працює, але вже ненавидів її всією душею. Відчув, що випите бренді додало йому відваги. — Я розорився, тому можете вимагати гроші, скільки вам заманеться. У мене їх усе одно немає. І я не можу повідомити вам маршрути переміщення фургонів, тому що мій зять посилив безпеку. Тож робіть, що хочете.

Доллі незмигно глянула на Брайана.

— Якщо ви не виконаєте свою частину угоди, — продовжила вона так, наче Маршалл узагалі її не перебивав, — то маєте повернути борг братам Фішерам. Ви ж знайомі з братами Фішерами, містере Маршалл?

В одну мить сміливість, пробуджена бренді, випарувалася й Маршал зблід наче стіна. Він не стикався з Фішерами особисто, але чув про їхню репутацію.

Доллі тим часом продовжувала:

— Дайте мені маршрут, і ваш семитисячний борг зникне, а коли справу буде зроблено, ви отримаєте десять тисяч готівки. І маєте радіти, що я даю вам таку можливість. Фішери не будуть такими добрими.

Вона відчинила двері біля пасажирського сидіння й вийшла, забираючи з собою портфель. А зачиняючи двері, недвозначно поглянула на дитяче крісло позаду.

Рот Маршалла тремтів, коли він стиснув кермо. Доллі пішла геть, її хода була спокійною і впевненою: її не турбував ані він, ні його сім’я. Він вставив ключ в отвір замка запалювання. Буде легко збити це стерво, вкрасти портфель і зникнути назавжди. Втім, цей задум швидко згас — Маршал був боягузом.

Знову діставши з кишені фляжку з бренді, він допив її вміст, думаючи про дружину і дітей. На очі виступили сльози, а від тиску почала боліти голова. А потім він почув голос у своїй голові, той, що з’являвся щоразу, як він пив. Усе буде добре, у зятя є страховка, а він звичайний п’яниця. Це своєрідна благодійність. Навіть якщо вони все дізнаються, ця новина не стане великою несподіванкою. А йому конче потрібні

гроші! Десять тисяч фунтів… Він міг би виплатити всі борги, можливо, навіть, розпочав би власну справу.

Коли Доллі повернулася до «Мерседеса», її серце калатало так швидко, що їй здалося, ніби вона ось-ось знепритомніє. Лише Богу відомо, як вона змогла йти так спокійно цієї нескінченною стоянкою — але не можна було дати Маршаллу зрозуміти, яка вона стурбована.

— Тримайся рівно, Доллі — бурмотіла вона собі — Тримайся.

Коли вона дійшла до автомобіля, то поклала портфель на дах і сперлася спиною на дверцята. З того місця, де припаркував авто Маршал, могло здатися, що вона спокійно чекала на його рішення. Насправді ж вона обперлася на автомобіль, щоб не впасти. Маленький Вульф дивився на Доллі з пасажирського сидіння, думаючи, мабуть, чому вона не сідає поряд з ним.

На протилежному боці стоянки Маршалл нерухомо сидів в автомобілі. «Ну ж бо, — думала Доллі. — Виходь». Чи достатньо вона його залякала? Можливо, він зовсім її не злякався? Що як він розкусив, що вона блефує, і зараз просто поїде геть? Можливо, потрібно було вмовляти Маршала, бути з ним привітною, збрехати йому, що Гаррі його поважав. «Ну ж бо, Маршалле. Виходь уже!»

Доллі почула, як завівся двигун «Ровера». У неї перехопило подих. Напрямок, який обере Маршал, визначить її майбутнє. Він рушив у бік Доллі. Видихнувши з полегшенням, вона знову опанувала себе. «Ровер» зупинився поряд з нею, і Маршалл передав Доллі конверт, який привіз із собою.

— У цьому конверті маршрути, дати й розклад на наступні місяці, і я хочу отримати валізу з готівкою просто зараз, а ще вашу гарантію, що з мене спишуть борг.

Доллі взяла конверт і передала Маршаллу портфель.

— Будьте певні, містере Маршалл, якщо дані у конверті достовірні і якщо поліція не знатиме про плани, борг Фішерам я візьму на себе, а ви будете чисті. Даю вам слово.

Щойно Маршалл зник із поля зору, Доллі сіла в автомобіль і зітхнула з неприхованим задоволенням. У неї були плани! Вона смачно поцілувала маленьку голову Вульфа. Він стояв лапами на її грудях і слухав, що вона йому казала.

— Татко пишався б нами, любий. Дуже пишався б. Та й дівчата будуть у захваті! Усе складається, Вульфі. Усе складається, як і хотів Гаррі.

Слова стали клубком у горлі Доллі. Усе було не зовсім так, як планував Гаррі. Усе було абсолютно не так, як планував Гаррі.

Вона міцно обійняла Вульфа і згадала на мить, як план Гаррі пішов шкереберть. Тепер у неї були сили й мотивація, щоб закінчити почате. Після цього вона спробувала позбутись усіх поганих думок і сконцентрувалася на думках про своїх дівчат. Вони були так близько до фінішу… Так, Лінді все ще потрібно було знайти фургон для блокування інкасаторів, а ще їм слід навчитися користуватися рушницями, і набити поролоном комбінезони, і розібратися з бензопилою, а тепер ще й вивчити точний маршрут — утім, вони вже не ті слабкі, згорьовані й заплакані вдови, котрі зустрілися у сауні кілька місяців тому. Тепер вони були командою. Доллі усміхнулася. Незалежно від їхніх невдач, і поганого настрою, і браку досвіду, вони були командою. Її командою. І ніщо й ніхто тепер їх не зупинить.

Розділ 25

Резнік та Ендрюс чекали біля будинку Гладкої Френ в автомобілі без розпізнавальних знаків ще з дев’ятої. Зараз на годиннику п’ятнадцять по десятій і, попри увімкнений обігрівач, у салоні все одно було прохолодно. Від сигаретного диму в Ендрюса почервоніло обличчя й він ледве дихав; та тільки-но він спробував відчинити вікно, щоб впустити всередину трохи свіжого повітря, як Резнік одразу ж гаркнув, щоб той зачинив його. Ендрюс ненавидів працювати в парі з Резніком. Коли поряд був Фуллер, Ендрюс відчував бодай якусь підтримку. А сам він був вразливим до будь-яких нападів із боку Резніка, якщо в того поганий настрій. На станції і так був хаос після пограбування Мейфейр, а тут іще й провальне затримання в гаражі Карлоса, і погоня, яка закінчилася його загибеллю. З усіх офіцерів, котрі складали звіти, працювали з доказами і займалися допитами свідків, комусь із команди Резніка було потрібно залишитись у кабінеті й допомогти з паперовою роботою. Ендрюс уявив, як Фуллер сидить, піднявши ноги у теплому і непрокуреному кабінеті, попиваючи чай.

— Сер! — мовив Ендрюс, вказуючи на вікно. Гладка Френ несла своє велике тіло дорогою. Кожні десять метрів вона зупинялася, ставила сумку з покупками на землю і переводила подих, а потім знову починала шкандибати з черепашачою швидкістю. Коли вона підійшла ближче, вони обидва чули брязкання пляшок у її сумці.

— Отакої! — промовив Резнік. Важкі груди Френ мало не випали з блузки, і вона нахилилася, щоб запхати обвислі цицьки назад у форму декольте. — Заплющ очі, Ендрюсе. Це видовище не для такого цнотливого янголяти, як ти.

Ендрюс, не довго думаючи, випалив:

— Я вже бачив груди, сер.

— Ну таких ти ще не бачив, — промовив Резнік. Він відчинив двері автомобіля, викидаючи недопалок на дорогу, і рушив за Френ.

Вони йшли за нею, доки жінка не повернула на закинуту й зарослу стежку і вже почала відчиняти ворота, які висіли на одній іржавій

петлі. Нахилившись до вхідних дверей, вона дістала ключ.

— Добрий день! — Френ мотнула головою на голос Резніка, який пролунав позаду. — Френ, нам потрібно поговорити з вами ще раз.

***

У квартирі Гладкої Френ стояв нестерпний сморід: коти, несвіже пиво, запах їжі й поту. У вітальні було темно і все в пилюці; важкі об'їдені міллю гардини виглядали так, наче їх не розсували вже багато років. Резнік допоміг їй зняти пальто, а Ендрюс підняв із підлоги пляшки з алкоголем і поставив їх поряд із дверима біля їдальні.

— Сядьте, люба. Як почуваєтеся? — запитав Резнік. Йому було байдуже, як насправді почувається Френ, але він хотів, щоб вона з ними співпрацювала. Він охайно склав її пальто, повісив на спинку стільця в їдальні, а потім сів на пуф навпроти низького м'якого крісла, в якому тепер сиділа Френ.

У Френ усе ще було помітно синець під правим оком, утім, тепер він був жовто-фіолетовим, а не темно-синім із чорними плямами, як іще кілька днів тому. На обличчі були пластирі, які прикривали порізи, а ще в лікарні їй поголили голову з одного боку, щоб зашити рану.

Ендрюс поглянув на годинник. Щоразу, коли Резнік грав роль «хорошого поліцейського», інший офіцер, який був при цьому присутній, мав стежити за часом. Якщо той, кого допитують, протримається більше хвилини, Ендрюс виграє десять фунтів.

— Отже, люба, мені здається, настав час розповісти нам, хто зробив це з вами, щоб ми могли його посадити, і ви знову почувалися у безпеці, — обережно промовив Резнік.

Френ усміхнулася й торкнулася до руки Резніка.

— Ви милий чоловік, — промовила вона. Її холодні, липкі й схожі на сосиски пальці лоскотали шкіру його руки, і йому страшенно хотілося відсмикнути її. — Якби ж я могла це сказати, — продовжила вона, — але я нічого не пам'ятаю. Я вам не брешу. У мене була травма голови. Я взагалі не можу пригадати того хлопця. Мені здається, я заблокувала ці спогади. Ви розумієте мене? Лікар сказав, що це наслідки травми. Ваш мозок блокує речі, про які ви не хочете пам'ятати.

— Френ, ваша маленька травма не могла цього зробити, а от гроші могли. Де ви взяли гроші на весь цей алкоголь?

Ендрюс припинив відміряти час. П’ятнадцять секунд!

— У мене є власний бізнес. Я можу заробляти гроші! — наполягала Френ.

— А що ви робитимете, якщо він повернеться? Запропонуєте йому віскі?

— Він не повернеться! — завила від жаху Френ. — Навіщо йому це?

Резнік притиснув Френ до спинки крісла.

— Що ж, ви прийшли у відділок з власної волі, дорогенька… а зараз ми тут, чи не так? Що як він стежить за вами? — Очі Френ ширшали від страху разом з тим, як Резнік продовжував говорити. — Він не схожий на тих, хто здатен тримати себе в руках, і якщо він думає, що ви нам щось розповідаєте, то може повернутися знову. Але ви можете сказати нам, хто це, і ми заберемо його з вулиць і посадимо за ґрати. А ви зможете сидіти у своїй милій маленькій квартирці й упиватися до смерті, знаючи напевне, що він більше ніколи не постукає у ваші двері.

Коли Резнік закінчив говорити, Френ заливалася сльозами, це були якісь дитячі схлипування, її живіт підскакував, коли вона витискала повітря з легень короткими, різкими видихами. Ендрюсу було її так шкода, що він дістав свій носовичок і передав їй. Вона почала гучно прочищати носа, а Резнік різко звівся на ноги, перекинувши пуф догори дриґом.

— Затримай її за спротив поліції, — наказав Резнік Ендрюсу. — Ну ж бо, дорогенька. Підводьтеся. Я втомився від вашої брехні.

Френ застогнала і простягнула руку до Ендрюса, який, не думаючи, одразу її підхопив.

— Ні, не затримуйте мене! Я розказала вам усе, що знала. Я не можу більше нічого пригадати, чесно, не можу.

Ендрюс відпустив її руку і спробував підняти жінку. Було схоже на те, наче він намагався підняти мертве тіло.

— Будь ласка, не затримуйте мене, — застогнала вона. — Якби ж Боксер був тут, він би потурбувався про мене. А де Боксер? Мені потрібен Боксер!

— Боксер помер, — відрізав Резнік. — Його вбив той, хто побив вас до півсмерті. Якщо вам не байдужий Боксер, ви скажете мені, хто зробив це з вами!

Завивання Френ стали на октаву вищими. Ендрюс трохи відступив, щоб уберегти свої барабанні перетинки. Резніку вистачило гідності зупинитися й дозволити жінці погорювати. Коли вона вдосталь поплакала, він знову схилився над нею.

— А тепер слухайте мене, Френ, — твердо промовив Резнік. — Якщо вам заплатили за те, щоб ви тримали рота на замку, ми з вами не знайдемо спільної мови.

— Я не…

— Закрийте рота і слухайте, бо в мене уривається терпець! Я знаю, що вас скривдили, але інші постраждали ще більше. — Резнік підскочив на ноги, вхопив одну з сумок із випивкою, підняв її вгору і помахав перед очима Френ. — Хто дав вам гроші на все це? Я знаю, що в цьому задрипаному домі ви не збираєте достатньо грошей за оренду. Хто? Ну ж бо, Френ, хто це зробив?

Резнік розмахував важкою сумкою в повітрі так, що одна з ручок порвалася й пляшки попадали на підлогу. Коричнева пивна калюжа розтеклася на килимі. Френ нахилилася, тяжко зітхаючи.

— Ні! Моє пиво! Моє пиво! — вона затулила обличчя руками й знову почала плакати.

Тепер обличчя Резніка було багряно-червоним, він почувався розчарованим від того, що йому не вдається зламати Френ.

— Ви скажете мені, хто на вас напав і хто дав вам ці кляті гроші…

— Я не знаю! Не знаю! Я казала вам уже тисячі разів. Цей милий чоловік прийшов, бо хотів зустрітися з Боксером, і я провела його нагору. Інший прийшов пізніше… той, що побив мене. Я не знаю жодного з них. Присягаюсь, я не знаю. Я більше нічого не пам’ятаю.

— Спробуйте пригадати! — гаркнув Резнік.

— Я була дуже втомлена. Я сказала цій жінці…

— Якій жінці? — перервав Резнік.

— Тій, що телефонувала. Я сказала їй, що він пішов, — промовила Френ.

— Заждіть хвилинку! — Резнік зосередився на цій новій деталі. — Якась жінка телефонувала Боксеру?

— Так, я це щойно сказала.

Ендрюс спостерігав за тим, як тон Резніка знову змінився.

— Коли, Френ? — він хотів, щоб вона продовжувала. — Коли вона телефонувала?

— Вона телефонувала двічі. Спершу розмовляла з Боксером, — Френ знову накрила руками голову. Вона ослабла, почувалася втомленою і спантеличеною.

— А вдруге? — Резнік дав Френ подумати, а потім обережно почав її підштовхувати до відповіді. — Послухайте, дорогенька, це справді дуже важливо. Що ви робили, коли вона зателефонувала вдруге?

— Дивилася телевізор.

— Яка була передача?

Френ поглянула на Резніка:

— «Вулиця Коронації».

— Молодець. Отже, якась жінка телефонувала, коли показували «Вулицю Коронації». Що вона сказала?

— Сказала, що її роз'єднали. Але тоді Боксер пішов із першим чоловіком, приємним чоловіком, тому вона просто поклала слухавку. Господи, Боксере! — прошепотіла Френ практично сама до себе. — Я більше ніколи не побачу свого Боксера.

— Допоможіть нам знайти його вбивцю, Френ, — наполягав Резнік. — Якщо ви колись бодай щось відчували до Боксера, допоможіть нам!

Френ ухопила Резніка за передпліччя.

— Він приходив у лікарню, — прошепотіла вона. — Господи, він приходив у лікарню і сказав, що вб'є мене, якщо я вам щось розповім.

«Я сам тебе вб'ю, якщо ти зараз же мені все не розкажеш», — подумав Резнік, але натомість сказав:

— Я вас захищу.

— Він був високим із темним волосся. Пронизливий і холодний, як лід, погляд. Але він не виглядав як головоріз, а як пристойний чоловік, містере Резнік. Холодний, безсердечний, грубий джентльмен!

Резнік затамував подих. Він дістав зображення формату А4 з внутрішньої кишені піджака і показав його Френ.

— Цей чоловік?

Френ відсунула знімок від очей, щоб краще сфокусуватися на зображенні. Коли вона це зробила, Ендрюс помітив, що це знімок Гаррі Роулінса, який висів на стіні в кабінеті Резніка, продірявлений на

лобі дротиком від дартсу. Резнік спітнів, обличчя стало червоним, як буряк.

— Це не він, — сказала Френ.

— Добре подивіться на знімок. Подивіться на нього! — закричав Резнік, розмахуючи фото Гаррі Роулінса перед обличчям Френ. — Це був він, чи не так?

— Ні.

— Так. Це він! Гаррі Роулінс — це той чоловік, котрий побив вас до втрати свідомості. Скажіть мені, скажіть, я знаю, що це був він!

Саме в ту мить, як Ендрюс уже набрався сміливості, щоб зробити крок уперед, його рація раптом затріщала.

— Вийди! Вона не може зосередитися! — заволав Резнік. Ендрюс неохоче пішов.

Коли Ендрюс повернувся після того, як відповів по рації, Резнік усе ще розмахував знімком Гаррі Роулінса перед обличчям Френ і все ще продовжував викрикувати те саме запитання.

— Це був він? Це був він?

Ендрюс хотів передати Фуллеру по рації, щоб той прийшов і вгамував старого, але тоді він стане посміховиськом у відділку через те, що не зміг упоратися з буйним пенсіонером. Будь-хто міг зрозуміти, що нападник, якого описала Френ, підпадав під опис Роулінса, а ще під половину мешканців Лондона, тоді чому Резнік такий впевнений у тому, що мертвий Роулінс повернувся до життя й мало не до смерті побив Френ? Ендрюс дуже в цьому сумнівався. Він поклав руку на плече Резніка:

— Сер, мені по рації щойно передали важливу інформацію у справі…

— Замовкни, Ендрюсе! — заричав Резнік, відмахуючись від Ендрюса. — Френ ось-ось підтвердить, що на неї напав Гаррі Роулінс. Правда ж, Френ?

Френ поглянула на Резніка, її обличчя було налякане від можливого повторення того, що їй довелося пережити.

— Ні, містере Резнік. Це був не Гаррі Роулінс. Це був… це був Тоні Фішер.

***

Поки вони їхали в Скотленд-Ярд у повній тиші, Ендрюс кидав довгі погляди на Резніка, міркуючи над тим, чи варто повідомляти детективу-головному інспектору про його дивну поведінку. Резнік виглядав знесиленим і пригніченим, наче він в одну мить здався. Навіть не курив, а він полюбляв курити в автомобілі. Коли вони звернули за останній ріг дорогою до станції, Ендрюс набрався мужності для розмови.

— Повідомлення, сер. Від Фуллера. Хлопець, якого сьогодні вранці збив поштовий фургон, виявився Карлосом Морено. Він механік братів Фішерів.

Резнік не показав, що він узагалі почув щось із того, що сказав Ендрюс. Він лише дивився у вікно.

Розділ 26

Фуллер був задоволений ранковою роботою — він багато встиг, поки Резнік не дихав йому в потилицю. Він усміхнувся, коли уявив, як цей ранок міг провести Ендрюс. Був упевнений, що то було щось жахливе.

Фуллер підготував для Резніка повний звіт, детально описуючи кожний доказ, знайдений на стоянці Карлоса. Здавалося, що вони могли вперше за останній час повісити щось на братів Фішерів. Серед автомобілів, які стояли на ремонті, був коричневий «Ягуар» із пошкодженнями спереду і фальшивими номерами в багажнику. Перевірка фальшивих номерів показала, що коричневий «Ягуар» нещодавно засвітився під час пограбування в Манчестері й утік від переслідування поліцією. Фуллер перевірив автомобіль на відбитки пальців і світився від радості, коли йому сказали, що відбитки обох братів і Карлоса були знайдені як усередині, так і ззовні автомобіля, втім, фальшиві номерні знаки були чистими. Це була справжня поліцейська робота, а не гонитва за примарами, і від цього Фуллер почувався краще. Фішери були живими й реальними, і скоро їх можна буде заарештувати.

Фуллер уже встиг поговорити з детективом-головним інспектором Сондерсом і розповів йому про загибель Карлоса і добрі новини про знайдені на «Ягуарі» відбитки пальців Фішерів. Він усе ще хотів долучитися до справи про пограбування на Мейфейр і сподівався, що це йому допоможе. Сондерс привітав Фуллера з добрим ранком і чудово виконаною роботою, але знову завів мову про клятого Джорджа Резніка.

— Де ваш бос? — запитав Сондерс. — Знову ганяється за примарами?

— Не знаю, сер, — відповів Фуллер.

— Як тільки вони повернуться, — наказав Сондерс, ігноруючи Фуллера, — передай Резніку та Ендрюсу, що я хочу з ними поговорити, з кожним окремо, у своєму кабінеті. Не дай тому чоловікові піти й не зустрітися зі мною.

Фуллер повернувся в головний офіс із самовдоволеною усмішкою. Він знав, де Резнік, а ще знав, що Резнік залякує Гладку Френ, кажучи їй, що на неї напав мертвий чоловік, адже про це йому розповів Ендрюс по рації. Фуллер сподівався, що Ендрюс набереться достатньо сміливості, щоб привезти Резніка сюди.

Фуллер підняв погляд, коли побачив, що в кабінет увійшли Резнік та Ендрюс. «Ось воно, — подумав він, — сьогодні Резніка нарешті звільнять». Фуллер не міг приховати самовдоволеної усмішки, і Резнік це помітив.

— Ти чого такий щасливий?

— Я ідентифікував особу механіка Фішерів, сер. Ендрюс вам не сказав?

Резнік знизав плечима, не виказуючи жодної цікавості.

— Теж мені важлива справа. Я змусив Гладку Френ зізнатися в тому, що синці на її обличчі залишив Тоні Фішер.

Фуллер був ошелешений. Ендрюс підняв брови й захитав головою.

— Вона така налякана, — втрутився у розмову Ендрюс, — вона ніколи не дасть свідчення проти нього. Ви можете заарештувати Тоні Фішера, але всі ми знаємо, що він ніколи в цьому не зізнається, а без її свідчень можна навіть не починати цю справу. Його відпустять того ж дня, після чого він повернеться до Френ і знову поб’є бідолашну жінку, чи зробить щось гірше… уб’є її, наприклад.

У Резніка відняло дар мови; він ніколи не чув, щоб Ендрюс так багато говорив за раз. Фуллер промовив:

— А якщо ми посадимо Фішера за іншою справою, тоді вона зможе почуватися у безпеці і все розповісти?

— Очевидно, зараз ти маєш на увазі свою бездоганно проведену оперативну роботу в гаражі Карлоса? — насмішкувато мовив Резнік. — Де ж ці докази, які звільнять Лондон від Фішерів?

— На вашому столі, сер, — відповів Фуллер, показуючи на папери. Якщо його звіт виявився достатньо якісним для Сондерса, він задовольнить і Резніка. Коли Резнік узяв звіт до рук, Фуллер додав: — І ще дещо, Ендрюсе, Сондерс хоче з вами поговорити.

— Про що? — запитав Ендрюс.

— Гадки не маю, — відповів Фуллер. Ендрюс знизав плечима і вийшов з кабінету.

Резнік увійшов у новий добудований скляний кабінет, розвернувся й знову з нього вийшов.

— Я ж просив повісити кляті жалюзі, щоб не дивитися цілий день на ваші бридкі пики. Де вони? — гаркнув Резнік. — Скажіть Еліс — вона єдина, хто знає, як тримати тут усе під контролем.

Поки Фуллер шукав Еліс, Резнік сидів у своєму «акваріумі для золотої рибки», розгорнувши справу Карлоса Морено. Читав її, длубаючись у носі. Коли за п’ять хвилин Фуллер повернувся в кабінет, Резнік постукав по склу, усміхнувся й попросив його увійти.

— Цікавий звіт, Фуллере, дуже докладний, — сказав Резнік, сів і поклав звіт на стіл.

— Дякую, сер, — відповів Фуллер. — Як бачите, я знайшов докази, на підставі яких можна посадити Фішерів за викрадення автомобілів і, теоретично, пов’язати їх із нападом на перевізника незаконного алкоголю в Манчестері. А це дає вам цілком реальну можливість переконати Френ зробити заяву проти Тоні Фішера за напад. Якщо він уже сидітиме за гратами, їй не буде чого боятися.

Резнік поглянув на нього і захитав головою. Він стукнув по звіту.

— Тут помилки! На «Ягуарі» були справжні номери, коли ви його вилучили, і він є власністю клубу Фішерів, тому їхні відбитки на двигуні нічого не варті.

Фуллер зніяковів.

— Що ж, ми знайшли фальшиві номери в багажнику… і вони пов’язані з коричневим «Ягуаром», який бачили в Манчестері.

— І що тепер? У Фішерів є дорогий адвокат, котрий знищить вашу справу за мить. Змусивши Карлоса Морено втікати, після чого його на смерть збив поштовий фургон, ви дали їм ідеальне алібі. Якщо мені потрібно це сказати, Фуллере: ти тупіший, ніж я думав. Фішери можуть усе повісити на Карлоса і вийти сухими з води.

Фуллер відчув свою повну поразку. Резнік мав рацію. «Ягуар» був на ремонті, тому Фішери могли сказати, що це Карлос узяв «Ягуар» і скоїв наліт на фургон у Манчестері. Оскільки Карлос був мертвим, ніхто не зможе заперечити слова Фішерів.

Принижений, Фуллер розвернувся, щоб піти геть.

— Зачекай, — промовив Резнік, беручи папку зі справою. — У твоєму звіті сказано, що якась жінка анонімно повідомила про гараж

Морено. — Фуллер кивнув. — Якась невідома жінка також телефонувала Девіду Боксеру в його орендовану квартиру у ніч, коли його вбили. — Резнік клацнув пальцями перед обличчям Фуллера. — Подивись-но он у тому ящику і пошукай звіти про дзвінки.

Фуллер переглянув ящик із папками, який спакувала Еліс для переїзду. Він знайшов папку зі звітом про дзвінки й передав їх Резніку.

Поки Резнік гортав сторінки з переліком вхідних і вихідних дзвінків із будинку Доллі Роулінс, Фуллер помітив, як Ендрюс виходить із кабінету Сондерса. Він здавався пригніченим. А ось Фуллер повеселішав. Усе ставало на свої місця. Усі так звані спрощені методи Резніка, непрофесіоналізм і намагання обійти бюрократію, а ще його божевільна одержимість справою Роулінса вийшли з-під контролю і ось-ось призведуть до того, що він вилетить із відділку. Ендрюс, очевидно, сказав Сондерсу про знімок Гаррі Роулінса, який Резнік весь час носить у кишені. Сондерс мав зрозуміти, що Резнік справді був одержимим божевільним.

Ендрюс постукав у двері Резніка і відчинив їх:

— Детектив-головний інспектор Сондерс хоче з вами поговорити, сер.

Резнік не звернув уваги на його слова і продовжував водити пальцем по номерах телефонів, перевіряючи, чи був серед них номер Боксера або ж анонімний номер, із якого зателефонували у відділок поліції в ніч перед загибеллю Карлоса. На третій сторінці перелік номерів раптово урвався: жодних записів, жодних приміток, жодної інформації. Резнік зірвався на ноги, перекинув стілець і з гуркотом закрив папку.

— Що ж, сподіваюся, Сондерс розповість мені, що тут відбувається, бо схоже на те, що він від мене щось приховує, і мені потрібно це дізнатися! Спершу він припиняє спостереження, а тепер відстеження телефонних дзвінків! Що я взагалі тут роблю? — Він рушив у бік кабінету свого керівника.

Ендрюс і досі виглядав так, наче його побили.

— То що ти сказав Сондерсу? — запитав Фуллер.

Ендрюс зітхнув і запхав руки в кишені.

— Він говорив весь час.

Це було розчарування. Фуллер сподівався, що Ендрюс розповідав про напад божевілля Резніка у квартирі Гладкої Френ.

— Резнік дав мені паршиву характеристику, — продовжував Ендрюс. — І Сондерс сказав, що мені не вдалося виконати вимоги, тому з наступного місяця я повертаюся в підрозділ і займатимуся звичайними злочинами. Не можу в це повірити! Я завжди працював так тяжко, як і всі інші, робив усе, що мені казали, і ніколи не підставляв Резніка.

Фуллер підозрював, що Ендрюс був кандидатом на звільнення; йому було шкода хлопця. Він так і сказав йому про це. Втім, Сондерс мав рацію: попри те, що Ендрюс був хорошою людиною, розслідування збройного пограбування було для нього заскладною справою. Робота в підрозділі, розслідування крадіжок і хуліганства більше йому під силу.

— Не турбуйся. Ця робота — наче американські гірки, — промовив Фуллер, ідучи геть. А тоді прошепотів сам до себе: «Я йду вгору, а ти вниз».

Емоції в кабінеті Сондерса сягнули межі — Резнік кричав на весь голос. Усі працівники кинули погляд на кабінет детектива-головного інспектора, в якому Резніка можна було помітити крізь скляну перегородку. Його обличчя було багряно-червоним від гніву, і він грюкав кулаками по столу Сондерса. Повернувши голову, Резнік побачив, як Фуллер, Ендрюс та інші дивляться на нього. Він відчинив двері кабінету детектива головного-інспектора і вийшов у коридор.

— У вас у всіх надто довгі вуха і ви встигли багато чого наслухатися? ЧИ НЕ ТАК?

Усі в прибудованому кабінеті несподівано почали вдавати, що чимось зайняті: в одну мить кинулися збирати документи, машиністки з шаленою швидкістю щось друкували, а офіцери взяли в руки телефони, щоб зробити термінові дзвінки. Окрім Фуллера — Фуллер дивився на Резніка ще секунд із п’ять, а тоді також відвів погляд.

— Знаєш що? — сказав Ендрюс, дивлячись на те, як радіє Фуллер. — Ти ще більший негідник, ніж він. Він, принаймні, поводиться як покидьок неусвідомлено, а ось ти ні.

Повернувшись у кабінет Сондерса, Резнік уперся обома кулаками в стіл головного інспектора, потім нахилився до нього і пильно поглянув у вічі. Сондерс зиркнув у блокнот і почав стукати по ньому добре загостреним олівцем.

— Я розпорядився скасувати прослуховування дзвінків дружини Роулінса одразу ж, як дізнався про це кілька днів тому. Скажімо так, ви

не звернулися по затвердження ані до мене, ані до будь-якого іншого старшого офіцера, а це означає, що ваші дії є незаконними, не кажучи вже про те, скільки коштує контроль і запис номерів усіх вхідних і вихідних дзвінків удень і вночі. І те ж стосується зовнішнього спостереження. Я не міг обґрунтувати те, що двоє офіцерів сидять біля будинку Роулінса в той час, як убивця Боксера Девіса гуляє на волі.

— Чому ви не сказали, що зупинили прослуховування? — запитав Резнік, намагаючись опанувати себе. — Доллі Роулінс могла зателефонувати Боксеру Девісу і здати Карлоса Морено. Це була жінка, сер. Якась жінка телефонувала, щоб поговорити з Боксером Девісом, двічі у вечір його смерті. Ви мали мені це сказати.

Сондерс сидів, не вірячи своїм вухам.

— Я мав вам сказати? Джордже, ви взагалі уявляєте, скільки разів я вас шукав, і щоразу з'ясовував, що ви бозна де. Я залишив копію повідомлення на вашому столі. Якщо ви не спромоглися прочитати його, це вже не моя проблема.

— Я вже близько, сер.

— До чого саме близько? — запитав Сондерс.

Резнік хапнув повітря, намагаючись тримати себе в руках. Він уже вибухнув раз, тож знав, що може зайти задалеко, перш ніж устигне прикусити язика. А вони ж так довго були друзями…

Сондерс відклав олівець, нахилився вперед і встромив ножа у стіл.

— Справу Роулінса закрито, Джордже. Ти й твоя команда допоможете нам із пограбуванням на Мейфейр. У них кілька керівників, і їм потрібні люди.

— Ой ні-ні-ні, прошу тебе, лише два тижні. За два тижні в мене дещо буде, — почав благати Резнік, розповідаючи про все своєму старому другу. — Нам відомо, що був четвертий чоловік, і розгадка майже у мене в руках. Коли я це зроблю, то розплутаю одразу чотири справи. Він пов'язаний із ними всіма. Я це точно знаю. Роулінс замішаний у них усіх. І я впевнений, що це стосується й четвертого чоловіка.

— Чому ти так думаєш? — запитав Сондерс.

— Я вже близько. Дай мені трохи часу. Ще трохи часу — і все. Четвертий чоловік і ця жінка, яка телефонувала… це ключі до розгадки.

— Я думав, що ключ — це Френ? Минулого тижня ключем був Боксер Девіс. А тиждень до того — Лен Гуллівер. — Сондерс захитав головою. Він почув достатньо, і тепер уже не змінить свого рішення. — Я виконую вказівки, які мені спускають з верхів, Джордже. Твою справу закрито.

— Ти ставиш на мені хрест! — вибухнув Резнік.

Сондерс розламав олівець надвоє. Він говорив крізь стиснуті зуби:

— Як ти смієш? Як ти, хай тобі грець, смієш? Тобі дали справу Роулінса за моєю рекомендацією. Чимало старших офіцерів спробували перешкодити мені в цьому, але я боровся за тебе, і ти отримав цю справу. Ти отримав справу, яку хотів розплутати все своє життя. Але все, що тобі вдалося знайти, Джордже, — це глухі кути. Жодних корисних зачіпок чи доказів. У мене зв’язані руки.

Резнік схилив голову, відчуваючи суміш сорому й відчаю, він досить добре знав систему, щоб розуміти, про що говорить Сондерс, але він усе одно її ненавидів.

— Я знаю, що цей негідник Гаррі Роулінс тобі зробив, — продовжив Сондерс, — але твоя особиста образа зайшла задалеко. Покинь цю справу, Джордже, і займися своїм…

— Яка ще особиста образа? — перервав Резнік.

— Ти знаєш, що я маю на увазі.

Резнік нахилився над столом і знову грюкнув по ньому кулаками.

— Цей чоловік — клятий головоріз і…

— Цей чоловік мертвий! — закричав Сондерс, і Резнік умить замовк. — Ендрюс розповів, що сталося з Френ. Він розповів про знімок Гаррі Роулінса. Ти помилився, бо вона зізналася, що на неї напав Тоні Фішер. Не хочу цього казати, Джордже, але ти стаєш одержимим і тобі варто прислухатися до фактів: Роулінс мертвий і лежить у землі.

Резнік уже розкрив рота, але Сондерс підняв руку, щоб його зупинити.

— Якщо не хочеш займатися справою Мейфейр, я можу запропонувати тобі взяти відпустку. Старший суперінтендант підпише потрібні папери.

Резнік поглянув на Сондерса.

— Звучить так, ніби ти в цьому впевнений. Ти вже запитав, чи не так? — Він поглянув в очі Сондерсу. — Припускаю, що моє

переведення він також затвердить, якщо я цього захочу?

— Він затвердив твоє переведення ще місяць тому, Джордже. Я боровся за те, щоб ти залишився тут, займався тією справою, якою хочеш, виконував ту роботу, в якій був спеціалістом.

— Був? — це єдине слово, промовлене Сондерсом, різало, наче ножем. — Тоді, гадаю, немає сенсу запитувати, чи читав головний мою заяву про підвищення?

Сондерс вирішив проігнорувати останнє запитання Резніка. Він плів щось про те, яким хорошим офіцером був Джордж, і що він упевнений, що цього разу він неодмінно отримає підвищення, можливо, у більш спокійному відділку, де він зможе проходити службу. Він сказав, що було б справедливо, якби Джордж залишався на своєму місці.

— То чому я не можу цього зробити? — вибухнув Резнік.

— Через кляту справу Роулінса, Джордже! Це особиста…

— Ніяка вона не особиста! Він звичайний злочинець.

— Мертвий злочинець, — промовив Сондерс, знову грюкаючи по столу.

— Мертвий чи ні, він відповідальний за десятки нерозкритих пограбувань, і я майже наблизився до того, щоб їх розкрити, — повторив Резнік. Але він почув удосталь. Він ненавидів, коли до нього ставилися так зверхньо. Підвівся й показав пальцем на Сондерса. — Маєш рацію, хлопче. Я б уже давно мав сидіти на твоєму місці. Ти, я, і кожна людина у цьому клятому місці знає, що це не через Гаррі Роулінса. Це було особисте, маєш рацію, — інакше бути не могло. Але зараз це не так. Тепер це звичайна поліцейська справа. Мені потрібно отримати записи Гаррі, мені потрібно дізнатися, ким був той четвертий чоловік і жінка, яка телефонувала. Адже так ми очистимо Лондон! А ще вам відомо, сер, що люди, які тримають руку на пульсі, люди, які в курсі всіх справ, узагалі не вірять у смерть Роулінса.

Резнік зробив глибокий, різкий вдих, набираючи в легені повітря, щоб заспокоїтись. Запхавши руку в кишеню, він дістав своє поліцейське посвідчення й жбурнув його на стіл Сондерса.

— Можеш забути про мою заяву на підвищення. Я звільняюся.

Сондерс зітхнув і підвівся на ноги. Він хотів не цього, але Резнік перейшов межу, і Сондерс втомився його заспокоювати.

— Гадаю, тобі варто обговорити свою відставку з головним.

— Я хочу обговорити це з тобою! Люди, які знають, що відбувається… маю на увазі: Боксера, Гнилі Зуби, мене. Фішери втікають від чогось значно страшнішого, ніж вони самі! Запам’ятай мої слова, ти ж нічого не чув про Гаррі Роулінса. А він десь тут, живий і здоровий… я це знаю. І він відкриє полювання не на мене, а на тебе!

Сондерс тепер був переконаний у тому, що Джордж втрачає самоконтроль.

— Прошу тебе, Джордже, піди додому й відпочинь. Не ухвалюй квапливих рішень.

— Моя заява про відставку лежатиме на твоєму столі вранці. Ти ж цього хотів увесь цей час, чи не так? Що ж, сподіваюся, зовсім скоро ви всі зрозумієте, що я мав рацію, і тоді полетять уже ваші голови, — промовив Резнік і вилетів із кабінету.

***

Резнік був на першому поверсі і йшов у бік головного виходу, коли раптом зупинився, щоб прокашлятися. Йому ледве вдалося відновити дихання, серце калатало так швидко, що, здавалося, воно ось-ось вистрибне з грудей. Притулившись до стіни, чекаючи, коли почнеться серцевий напад, у якому вже не сумнівався, він побачив, що до нього підійшла Еліс.

— Глибоко дихайте, сер, повільно і глибоко дихайте.

Резнік знав, як поводитися у такому стані, але ніжне нагадування Еліс все одно його заспокоювало. Особливо тепер. Вона дала йому час, щоб відновити дихання, а потім запитала, чи принести йому склянку води.

— Ні, зі мою все буде добре, — промовив Резнік. — Але мені потрібно, щоб ти зробила одну послугу, Еліс, дорогенька. Мені потрібно, щоб ти написала листа.

— Я не можу… — почала Еліс, намагаючись сказати йому, що більше не працює на його відділення.

Ще одне порушене правило не зашкодило б ані йому, ні Еліс.

— Ні, — сказав Резнік. — Мені справді потрібно, щоб ти зробила це для мене, Еліс, прошу тебе. Це мій лист про відставку.

— Але сер, — Еліс не знала, що їй іще сказати.

— Вони відсторонили мене від справи, тому я звільняюся, — Резнік здавався таким нещасним… Він схилив голову, коли тихо казав, що саме їй потрібно написати.

Еліс не слухала, вона завжди так робила, коли він надиктовував листи. Зазвичай вона писала те, що, на її думку, він сказав би, якби мав час подумати логічно. І в цьому випадку вона зробила те саме. Вона уявила, як сама промовляє: «Я звільняюся, Джордже. Нам обом потрібно рухатися далі». Від самої думки про те, щоб назвати його «Джорджем», у її горлі виріс клубок, і вона сподівалася, що їй не доведеться нічого говорити, доки він не зникне. Він завжди був буркотуном, але він був її буркотуном. Він був її завжди незадоволеним, неперевершеним, огидним, відданим поліцейським — і ніхто не знав, як із ним поводитися, окрім неї.

Резнік поглянув на Еліс.

— Попереджую: якщо надумаєш збирати гроші на невеликий подарунок з нагоди виходу на пенсію, не потрібно цього робити, домовились?

Еліс спробувала всміхнутися, але їй хотілося плакати.

Резнік нахилився й поцілував її в щоку.

— Дякую за все, Еліс. І дякую за те, що терпиш мене.

Резнік ішов геть, а вона дивилася на його заношене старе пальто й обгризений міллю портфель у руці, і в цю мить остаточно зламалася. Вона мала визнати, що її почуття до такого, на перший погляд, ні на що не придатного чоловіка важко зрозуміти. Але Еліс знала свою роль, знала, що надихає його бути найкращим офіцером, яким він тільки міг бути, прикриваючи його спину, вислуховуючи його стогони, заспокоюючи його, коли він сумнівався в собі, й захищаючи від… що ж, переважно від самого себе. І вона втратила його. Він давав їй сенс життя й робив більше, ніж будь-коли робив інший чоловік. Резнік гадки не мав, як вона любила його, а тепер він цього ніколи не дізнається.

Розділ 27

Белла зняла з обличчя респіратор і вдихнула трохи свіжого повітря. Краплини поту текли по лобі й щоках. Вона з гордістю поглянула на фургон «Форд-Ескорт», який мав стати їхнім автомобілем для втечі; вона ще ніколи не фарбувала авто, але наносила штучну засмагу на стриптизерок за лаштунками в клубі «Зед-Ізі», і це було майже те саме.

Коли Доллі купила фургон — під фальшивим прізвищем і віддавши за нього готівку два тижні тому, — він був червоним. А зараз — сліпуче-білим. Двигун був трохи зношений, але над ним попрацювала Лінда, і тепер він був значно потужнішим, ніж раніше. За ті кілька тижнів, які Лінда провела з Карлосом, вона встигла чимало дізнатися про двигуни, і найважливішим було те, як «відчувати» двигун. Він казав, що за бажання можна читати інструкції, але вони не замінять інтуїцію. Йому цього було достатньо, а Лінда читала ще й інструкції — особливо про автомобілі, що були у сховищі Доллі. Якщо вони зламаються, то всі четверо сядуть за ґрати. Усе просто.

Белла підійшла до Ширлі, котра щось наспівувала сама до себе, поки заклопотано фарбувала магнітні знаки з обох боків фургона для втечі.

— Фургон практично готовий.

Ширлі поглянула на неї:

— Гадаєш, цього досить, Белло? — Їй була важлива думка подруги.

Белла кивнула.

— Дуже професійна робота. Виглядає наче справжній фургон GLC, якщо причепити на нього ще й фальшиві номери.

У дальньому кутку сховища на дерев’яному ящику сиділа Лінда і чистили гвинтівки. Її обличчя було в попелі, а губи витягнулися в тоненьку лінію, а ще вона час від часу кидала погляд на вхід. Вона чекала на Доллі.

— Усе добре, Ліндо? — запитала Белла, переймаючись, що Лінда може втратити над собою контроль, коли побачить Доллі. Зараз був ранній вечір, і Белла весь день стежила за Ліндою. Навіть спробувала переконати її піти додому, але Лінда відмовилася. Вона сиділа у

сховищі й вичікувала, наче натягнута струна, готова розірватися. Белла нахилилася до Лінди й прошепотіла їй на вухо:

— Я знаю, тобі боляче через те, що сталося з Карлосом, але суперечка з Доллі його не поверне. Зачекай, доки ми закінчимо роботу, і щойно отримаєш свою частку, можеш називати її, як тобі заманеться. Можеш навіть дати їй ляпаса, якщо так тобі буде легше. Ти чуєш мене, Ліндо?

— Це складно, Белло, — промовила Лінда. — Це схоже на те, наче вона витягнула з мене душу… але я з усіх сил намагатимуся тримати рота на замку. Я не хочу все зруйнувати. Заради тебе і Ширл.

Белла погладила її по плечу й прикрутила до фургона фальшиві номери.

Десять хвилин по тому у сховище увійшла Доллі й поставила пакунок із покупками на підлогу. Вона все ще була в піднесеному настрої і хотіла розповісти дівчатам про те, як пройшов її ранок.

— Я дізналася остаточний маршрут і час, коли буде проїжджати інкасаторський фургон, — промовила вона з широкою усмішкою.

Ширлі й Белла підійшли до Доллі й привіталися. Доллі помахала рукою Лінді, щоб вона також до них приєднувалася, а потім звільнила місце на столі, виклала дорожню мапу, яку дав їй Брайан Маршалл, і запалила цигарку. Белла хотіла запитати, як їй вдалося дістати мапу, але якщо Доллі хотіла, щоб вони це знали, вона їм розповість.

— Що ж, удень я проїхала цим маршрутом, — почала Доллі. — Я зробила це разів шість чи сім. Заміряла час і визначила найкращу позицію, де можна припаркувати фургон для блокування, перед тим як спуститися в підземний тунель, ось такі справи, — Доллі швидко переглянула інші папери, які дав їй Маршалл. — Тепер у нас є точна дата і час… Це станеться на два тижні раніше, ніж ми планували.

— А чому так? — запитала Лінда, лише щоб здаватися зацікавленою.

— Тому що дата і час дають нам краще поєднання витрат і можливостей, щоб зробити все вдало і швидко. Ми маємо брати до уваги години пік, дорожні роботи, вихідні у школах та інші подібні речі. Я все тримаю під контролем, Ліндо, нема про що турбуватися.

Від, як завжди, наставницького тону Доллі Лінду пересмикнуло, але вона прикусила язика, а Доллі тим часом продовжувала.

— Запам’ятайте шлях, а після цього ми спалимо мапу. Проїдьте ним стільки разів, скільки вам здається необхідним для того, щоб вивчити всі складні ділянки, роботу світлофорів, перехрестя, переходи, усі місця, де щось може піти не за планом.

Коли над їхніми головами прогуркотів потяг, великий собака в сусідньому сховищі голосно загавкав. Вульф почав скавчати у відповідь. Лінда відчула, як у ній піднімається хвиля гніву.

— Також я позначила на мапі місце, де буде припаркований автомобіль для втечі, тож запам’ятайте й це. Доїдьте ним від точки втечі до стоянки, де на вас чекатиме ваш транспорт, на якому ви зможете дістатися до аеропорту. Відміряйте все до останньої секунди. Проїжджайте цей шлях знову і знову, доки не зможете це робити із заплющеними очима. Ви вигадали легенду для своїх канікул? — запитала Доллі.

Вони були готові; їхні плани були поза підозрами. Лінда має піти з павільйону гральних автоматів сама, або її мають звільнити. Белла звільниться зі стриптиз-клубу. Ніхто не мав би запідозрити, що вони контактують одна з одною. Ширлі було незручно брехати мамі, але вона мусила це зробити. Іншої ради не було.

— Ось ваші квитки в Ріо. У вас є паспорти? Щодня є два рейси, тому я забронювала два місця для Белли й Лінди на перший рейс, а ти, Ширлі, полетиш того ж дня пізніше. Тримайтеся подалі одна від одної аж до посадки, — продовжувала Доллі. — Вивчіть час вашого рейсу, номер і правила перевезення багажу. Не можна, щоб нас зупинили за таку дурницю, як перевищення ваги вантажу! — Доллі засміялася, а Белла й Ширлі ввічливо усміхнулися, хоч і трохи запізно. Викреслюючи пункти у своєму дорогоцінному записнику, Доллі здавалася більш радісною, ніж будь-коли. — Що ж, — сказала вона весело. — Погляньмо, що в нас є.

Вона була задоволена виконаною роботою. Фари на фургоні і знаки здавалися справжніми, а встановлена пластина з номерами була копією тієї, що вони бачили на білому фургоні «Форд», коли їхали на пляж біля Брайтона. Белла продемонструвала, як швидко можна зняти номери й замінити їх знову на справжні.

Доллі підійшла до Лінди, котра перевіряла свічки запалювання фургона.

— Ти знайшла транспорт для переслідування? Тобі вже давно потрібно було цим зайнятися.

Лінда не могла дивитися в очі Доллі.

— Я знаю, де паркується великий фургон із пральні Лейланда, — промовила вона не довго думаючи. — Він цілком згодиться, і його легко викрасти.

— Наскільки він великий? Уміститься сюди чи нам потрібно тримати його деінде?

Перш ніж Лінда встигла кинути Доллі у відповідь щось різке, у розмову втрутилася Ширлі.

— Мамин житловий комплекс. У неї є місце на підземній стоянці. Можна сховати фургон там, жодних проблем. Фургони різних крамниць постійно там їздять, тому він не привертатиме зайвої уваги.

Доллі все ще дивилася на Лінду.

— Ти зможеш дістати його цього тижня?

— Я можу дістати його в будь-який час, — відрізала Лінда, напружуючись, щоб тримати себе в руках. Вона відійшла від Доллі.

— Потрібно зробити це швидко, Ліндо! — Доллі підвищила голос, ідучи за Ліндою у протилежний бік сховища. — Нам потрібно замінити номери й посилити задній бампер металевою пластиною… Ти впевнена, що вантажівка з пральні встоїть проти важкого інкасаторського фургона, який у неї вріжеться?

Лінда проігнорувала її й поклала одну з гвинтівок на візок для інструментів. Їй хотілося наставити цю гвинтівку на Доллі й застрелити її просто тут і зараз.

— Що з Ліндою? — Доллі поцікавилася в Белли.

Белла знизала плечима і швидко почала відчищати фальшиві номери від відбитків пальців. Доллі підозрювала, що Белла насправді знала, у чому причина. Вона поглянула на Лінду. Вульф крутився біля ніг Лінди, а в наступну мить та копнула маленького пса, і він почав завивати від болю. Терпець Доллі луснув.

— Більше ніколи його не торкайся! — закричала Доллі, прямуючи до Лінди й виставляючи палець перед її обличчям.

— Тоді тримай свою шавку подалі від мене, — відрізала Лінда.

— Та годі вже! Кажи, що не так. Що сталося?

Лінда схилила голову.

— Нічого, — пробурмотіла вона.

— Це тому, що я попросила тебе позбутися механіка?

Лінда поглянула на Доллі.

— Я зробила так, як ти казала. Він більше не стоятиме на нашому шляху.

— Добре, — холодно відповіла Доллі. — Він щось запідозрив?

— Навіть якщо й так, це не має значення. Він мертвий.

Доллі ошелешено мовчала. На мить вона замислилася, чи намагалася Лінда зробити її винною, але гнів і скорбота в очах Лінди свідчили про те, що вона не жартує.

— Мені дуже шкода, Ліндо. Що сталося?

— Я бачила це, Доллі. Це сталося на моїх очах. Тобі потрібні подробиці, чи вистачить того, що «він мертвий»?

— Вибач, Ліндо. Мені справді дуже шкода. Потрібно було мені сказати одразу, як це сталося.

— Навіщо? Що б ти зробила, щоб я почувалася краще після того, як ти змусила мене вбити свого хлопця? Адже сталося саме це, Доллі. Ти сказала донести на нього, поліція саме обшукувала його гараж, а він почав тікати… якраз під фургон, — Лінда відійшла, перш ніж зробити щось таке, про що потім шкодуватиме.

Коли Доллі почала йти за Ліндою, їй на заваді стала Белла.

— Вона прийшла до мене абсолютно спустошена, — сказала Белла пошепки. — Вона бачила, як він лежав під колесами фургона у калюжі власної крові, тому не лізь до неї, добре? Нехай вона гнівається на тебе. Дозволь їй зігнати злість на тобі. Дозволь їй звинувачувати тебе в цьому, бо в іншому випадку вона звинувачуватиме себе. Ти зможеш це пережити, а вона — ні. Ти хочеш, щоб це пограбування відбулося? Тоді прийми цей удар на себе.

Белла пішла в кабінет, де Лінда намагалася заварити чай, здригаючись усім тілом.

Доллі бачила, як Белла обхопила Лінду за плечі й обійняла її. Їй хотілося зробити те саме. Хотілося ще раз сказати Лінді, як їй шкода. Але Доллі знала, що Лінда ніколи не бачитиме у ній такої подруги, яку бачить у Беллі. Усе, що могла зробити Доллі, — дати Лінді достатньо грошей, щоб жити так, як їй того хотілося. Доллі подумки перебрала

плани на день. Вона хотіла обговорити з дівчатами деталі пограбування, але подумала, що дасть спершу Лінді трохи часу на чай.

Поки вона чекала, то підняла одну з рушниць і спробувала звести курок, але її палець зісковзнув і застряг у механізмі. Вона притамувала крик, але не могла втримати ледь чутного писку:

— Ох! Хай йому…

Із кабінету Лінда глузливо пхикнула. Доллі озирнулася, роздратована, але помітивши попередження в очах Белли, змовчала. Вона звільнила палець і почала трусити рукою, доки не минув біль. На пальці почав утворюватися великий кривавий пухир. Точно — ось і він!

— Гаразд, пропоную одягнути наші комбінезони й маски та провести репетицію! — закричала Доллі. Цього разу вона хотіла потренуватися відстібати ремені безпеки й пройти тренування за таким сценарієм: Доллі з рушницею і кувалдою, Белла з бензопилою, Лінда з рушницею, а потім Белла з рушницею. — Потрібно повторювати все багато разів, поки ці дії не перетворяться на звичку, — промовила Доллі. — Я не хочу, щоб з кимось із нас сталося щось погане, — вона намагалася не дивитися в очі Лінди.

Вони перейшли з кабінету у великий і брудний головний гараж. Стара вантажівка для перевезення меблів без коліс і одних дверей слугуватиме фургоном для переслідування під час репетиції. Ширлі вже дістала ремінь безпеки на сидінні водія й розстебнула його. Тут сидітиме Доллі, і всі мають бути пристебнуті в ту мить, коли вона натисне на гальма, змушуючи інкасаторський фургон врізатися в себе. Кріплення має бути достатньо міцним, аби втримати Доллі на сидінні під час удару, і водночас простим, щоб можна було швидко його розстебнути. Їм потрібно було все зробити правильно. Від дій Доллі залежить хід усього пограбування. Якщо їй не вдасться звільнитися, вони всі стануть легкою здобиччю.

Доллі поклала кувалду в задню частину фургона, одразу біля задніх дверей. Її гвинтівка висіла на талії, прикріплена до саморобного поясу. Вона сіла на сидіння водія й застебнула ремінь безпеки. Ширлі спостерігала за кожним її рухом, переконуючись, що ремені не перекрутилися, не затягнуті занадто туго і не теліпаються.

— Щойно Лінда прижене вантажівку пральні, я перенесу ремені в неї, і ми зможемо потренуватися по-справжньому, — промовила

Ширлі.

Доллі почала совatися туди-сюди на сидінні. Ремені тримали надійно. Вона показала Ширлі великий палець.

— Отже, — сказала Доллі, — я у фургоні попереду — тому, що прижене Лінда; усі пристебнуті, рушниця біля мене, кувалда біля задніх дверей. Інкасаторський фургон позаду, а ви троє у фургоні за інкасаторами. Белло, у тебе бензопила і рушниця. Ширлі, у тебе рушниця. Ліндо, ти будеш за кермом, — Доллі поглянула на дівчат, які стояли біля дверей фургона, в якому та сиділа, і слухали. — А тепер станьте біля задніх дверей цього фургона. Ми відрепетируємо все, що відбуватиметься від моменту зупинки до того, як я відчиню задні двері.

Ширлі, Лінда й Белла вишикувалися біля задніх дверей вантажівки для перевезення меблів.

— Готові? — закричала Доллі?

— Готові, — крикнула у відповідь Белла. — Я засікаю час.

— На позначці 18 метрів я натисну на гальма, інкасаторський фургон вріжеться в мене, я від’їду вперед, а потім здам назад. Тепер інкасаторський фургон затиснутий між моєю вантажівкою і вашою.

Ширлі, надмірно схвильована, також підключилася до розмови:

— Я біжу до інкасаторського фургона і від’єдную антену, щоб вони не змогли попросити про допомогу по рації.

— Замовкни, Ширлі, — прошепотіла Белла. — Ти ще цього не робиш, Доллі не закінчила свою частину…

Доллі тим часом продовжувала, не звертаючи уваги на Беллу і Ширлі:

— Я розстібаю ремінь…

Раптом настала тиша. Дівчата поглянули одна на одну. Вони підійшли ближче до задніх дверей фургона, але чули лише, як Доллі бурмоче: «Хай йому грець»! Белла зупинила секундомір, і вони почали чекати.

Ширлі запитала:

— Потрібна допомога з рем…?

— Ні!

Вона побачили, як пряжа ременя впала на підлогу. Белла знову запустила секундомір.

Доллі закричала:

— Я розстібаю ремінь, переходжу до задніх дверей і… — від сильного удару ноги´ зсередини задні двері фургона відчинилися, і

дівчата побачили Доллі, яка стоїть, широко розставивши ноги, наче чоловік, і замахується кувалдою над головою. Одна половина дверей вдарила Ширлі в плече, від чого та впала, а кувалда була такою важкою, що переважила Доллі назад.

Белла знову зупинила секундомір.

— Не замахуйся нею над головою, — промовила вона. — Замахуйся знизу, як на пляжі.

Доллі звелася на ноги.

— Знову. Спочатку.

Три жінки стояли біля задніх дверей вантажівки, слухаючи, як Доллі знову викрикує послідовність своїх дій. Цього разу, коли Доллі вибила задні двері, вона замахнулася кувалдою знизу, відпустивши її наприкінці замаху, й та полетіла в протилежний бік гаража, змушуючи дівчат відскочити. Потім Доллі підняла рушницю на рівень стегна, наставила її на уявний інкасаторський фургон і закричала:

— Усім залишатися на місцях!

Лежачи на землі, Белла закричала:

— Хай тобі грець, Доллі! Ти не казала, що збираєшся жбурляти кувалду!

— Я ж кидаю її в лобове скло інкасаторського фургона!

— Я маю на увазі зараз! — Белла звелася на ноги й допомогла підвестися Лінді та Ширлі.

Доллі поглянула на них із фургона й запитала:

— То як це виглядає збоку?

— Що ж, — відповіла Лінда, — усе виглядатиме значно переконливіше, якщо ти знімеш з гвинтівки запобіжник.

— А бодай його! — вилаялася Доллі, поглянувши на гвинтівку. — У мене щоразу зісковзує палець. Допоможи мені, Ліндо.

Не думаючи, Лінда вийшла вперед і пояснила Доллі, як знімати запобіжник. Белла спостерігала, як Лінда вчить Доллі, терпляче і по-доброму; вони можуть знаходити спільну мову, коли це стосується чогось справді важливого. Несподівано вона зрозуміла, на що саме дивиться — працівник павільйону гральних автоматів учить волонтера з монастиря, як користуватися гвинтівкою… Вона захитала головою, приклала руку до рота й захихотіла. Іноді було складно повірити в те, що вони роблять.

Щойно Доллі зрозуміла, як знімати запобіжник гвинтівки, Лінда повернулася на місце біля Белли й Ширлі.

— Гаразд, послухаймо, що ти збираєшся казати, — промовила Лінда.

Доллі перекинула рушницю на стегно і закричала:

— Не рухатись! Охоронці позаду, покажіть свої обличчя!

Три пари очей дивилися на Доллі без жодних емоцій:

— Оце ти збираєшся казати? — запитала Ширлі.

— А що ви хочете, щоб я сказала? «Руки вгору, це пограбування»?

— Ну ж бо, треба з цим визначитися. Мені вже час іти на роботу, — мовила Белла, перезапускаючи секундомір.

Лінда знову вийшла вперед, щоб допомогти.

— Справа не в тому, що саме ти кажеш. Справа у твоєму голосі. Ти схожа на Бембі! Крім того, що охоронців розбере сміх, вони одразу зрозуміють, що це жіночий голос, і копи вийдуть прямісінько на нас.

— Ти можеш говорити нижчим тоном? — запитала Ширлі. — Під час одного конкурсу краси у нас було змагання зі співів, і я навчилася співати на тон нижче свого нормального…

— НІКОМУ НЕ РУХАТИСЯ! — завила Доллі.

Белла захитала головою.

— Усе одно Бембі. Тільки гучніше. Запхай щось до рота і спробуй знову.

Ширлі дала Доллі білий носовичок із вишитою червоною літерою «Ш» в кутку. Доллі запхала його до рота — і цього разу, коли вона кричала, слова було годі почути, до того ж вона мало не вдавилася.

— Забудьмо про це на сьогодні, — сказала Доллі, випльовуючи хустинку на підлогу. — Беллі вже час іти.

Поки Белла одягала шкіряний мотоциклетний костюм, вони говорили про Карлоса. Доллі спостерігала за ними: три подруги пліткують, підтримують одна одну, живуть душа в душу. На мить вона відчула заздрість, але розуміла, що має триматися на відстані.

Доллі роздала дівчатам останні вказівки на вечір.

— Що ж, слухайте. Ми рухаємося до фінішу, тому пропоную триматись якомога далі одна від одної, наскільки це можливо, гаразд? Я знаю, що вам потрібно поговорити про певні речі, але усі розмови доведеться відкласти, доки ви не опинитесь у Ріо.

— Ми, — виправила Белла. — Доки ми не опинимося в Ріо.

— Не починай знову, — промовила Доллі, беручи в руки твідове пальто і сумочку.

Та Белла все одно продовжувала.

— Це єдиний пункт плану, з яким я не згодна, Доллі. Але його можна легко виправити.

Доллі поставила сумку на підлогу.

— Годі тобі, Белло. Скажи, що ти хочеш сказати! Ти не хочеш летіти в інший кінець світу — чому? Тому що не знатимеш, де зберігаються гроші, чи не так?

— В яблучко, — відповіла Белла.

— І ти хочеш це знати, бо насправді не довіряєш мені, так? Ти все одно мені не довіряєш! І це після того, як я віддала тобі свої майже сім тисяч і довірилася вам усім. Після пограбування й після того, як ми всі розійдемося хто куди, у кого будуть всі гроші на цьому етапі, Белло? У мене? Ні. У тебе. Гроші лежатимуть у багажнику автомобіля для втечі, у той час, як я сидітиму в клятому фургоні, якого у нас усе ще немає. Хіба я колись сумнівалася у твоїй чесності й нарікала, що ти можеш утекти з грошима одразу ж після пограбування? Ні! Я цього не роблю. Я не роблю висновків на свою вигоду. Я роблю все так, щоб захистити вас, — Доллі підійшла ближче до трьох жінок. Ширлі й Лінда відступили трохи за Беллу, для захисту. — Я всіх вас добре знаю, набагато краще, ніж ви думаєте, — продовжувала Доллі. — Ви думаєте, після скількох склянок Лінда зможе тримати рота на замку і не розпатякає, де лежать гроші, якщо вона все знатиме? Гадаєте, Ширлі не захочеться дати мамі кілька сотень? — Доллі зробила коротку паузу, щоб перевірити, чи були вони достатньо сміливими. Щоб відповісти: не були. — Я не кажу вам, де будуть зберігатися гроші, бо одне слово — і по нас не лише прийде поліція, а й кожен головоріз Лондона, в тому числі Фішери, які, як ви помітили, зараз залягли на дно. Вони знають лише те, що хтось може прийти по них. Але не знають хто. Вони думають що це Гаррі — хай так і буде.

— Гарна промова, — сказала Бела. — Але справа не в довірі. Справа в тому, щоб знати, де лежать гроші, якщо з тобою щось станеться.

Обличчя Доллі почервоніло від люті й образи.

— Гадаєш, я не думала про це? Я залишу листа для кожної з вас своєму представнику, який передасть вам їх у випадку моєї смерті. У

листах буде те, що ви так відчайдушно намагаєтесь дізнатися.

Згадка Доллі про листи їх здивувала, а ще, здавалося, це було дуже зручне доповнення до розмови. Вона помітила сумнів у їхніх очах.

— Хочете вірте, хочете ні, — втомлено промовила Доллі, — але пограбування пройде за планом.

Коли Доллі відійшла, щоб узяти сумочку, в розмову втрутилася Ширлі:

— Я тобі вірю.

Доллі одягнула рукавичку на ушкоджений палець і здригнулася. Вона поглянула на Ширлі й усміхнулася.

— Дякую, Ширлі, — промовила Доллі і рушила до дверей. Її кроки були короткими й повільними, вона здавалася втомленою і старою. — Думаєте, я втечу з грошима? — засміялася Доллі. — Як же я витрачу мільйон на себе?

Белла знизала плечима й усміхнулася.

— Спершу ми візьмемо його в свої руки, дорогенька.

— Це ти сказала, Белло. І тепер вам вирішувати, робимо ми це чи ні. Повідомте мені своє рішення. Ходімо, Вульфе.

Вульф скрутився на стільці в кабінеті й спав, тому не почув команди Доллі. Белла підняла його, наздогнала Доллі й передала їй.

— Добре, — сказала Белла, дивлячись Доллі в очі. — Усе залишається так, як запланували.

***

Доллі повільно рушила, намагаючись вийти, перш ніж хтось помітить, якою близькою вона була до того, щоб розплакатися. Насправді вона не залишала ніяким представникам ніяких листів. Збрехала, щоб дівчата їй довірилися. Але тепер вона напише листи — на випадок, якщо з нею щось трапиться. Проте відчувала невдячність і зраду з боку Белли та Лінди — і це після того, що вона їм дала! Вона пригорнула свого маленького пса, щоб заспокоїтись, і поцілувала його в голову.

— Ходімо додому, крихітко, ходімо додому, — прошепотіла вона.

Доллі йшла, стукаючи підборами по бруківці в темряві, аж раптом Вульф поглянув назад через її плече і голосно загарчав. Доллі озирнулася й помітила силует пацюка, котрий забіг в одне зі сховищ.

— Тихіше, Вульфе. Це лише пацюк.

Але очі Вульфа, які нагадували два великі темні блюдця, були прикуті до чогось іншого.

***

Белла пішла за десять хвилин після Доллі. Потім Лінда і, нарешті, Ширлі. Поки Ширлі застібала ґудзики на пальто, вона зрозуміла, що великий собака з сусіднього сховища не гавкав, коли виходили інші. Вона мотнула головою, відкидаючи цю думку, і, дійшовши до виходу, вимкнула лампу, яка висіла вгорі на дроті, не звертаючи уваги на капання води, яке луною відбивалося у схожому на печеру сховищі. Вона вже збиралася відчинити двері, як раптом почула якийсь схожий на човгання шум, що линув іззовні. Вона прислухалася, притуливши вухо до дверей, і затремтіла. Відтак увімкнула маленький ліхтарик і посвітила ним у темряву сховища.

Білл Ґрант притулив обличчя до холодної стіни й зазирав у гараж крізь шпарини в цегляній стіні. Здавалося, білявка дивилася прямісінько на нього. Коли промінь від ліхтаря посунув у його бік, він злегка відступив, щоб його очі раптом не заблищали у світлі. Як тільки промінь зник, Ґрант повернувся на своє місце.

— Красуню, — прошепотів він. — Я б міг захистити тебе у цій темряві, люба. Тобі було б зі мною добре й безпечно.

Ширлі нарешті наважилася відчинити головні двері й вийти у темряву ночі. Вона зупинилася, і щойно очі звикли до темряви, побігла до дороги.

— Остання щойно пішла, — промовив Ґрант, повертаючись від своєї точки для спостереження. Він засміявся грудним, прокуреним сміхом з хриплими нотками. Притулився до стіни й склав руки на грудях. — Хто б міг подумати. Ці крихітки справді збираються це зробити. — Відійшовши від стіни, він струсив пилюку від цегли з рукава свого пальта. Його сховище було точнісінько таким, як у Доллі, але значно бруднішим, і в ньому були ряди понівечених автомобілів, вкритих пилом і пташиним послідом. Раптом в обличчя Ґранта засвітили ліхтариком, і він прикрив очі руками. — Можеш зробити мені послугу? Увімкни врешті світло, якщо вже вони пішли. — Ліхтарик вимкнувся.

Гаррі Роулінс тримав роздратованого вівчарку за шкірки, поки розв’язував ганчірку, яка була огорнута навколо щелепи як намордник. Собака почав гавкати й гарчати, з його довгих блискучих білих ікл стікала густа слина. Гаррі несподівано відпустив собаку, і той кинувся до Ґранта, який із жахом відскочив. Ланцюг, до якого був прив’язаний собака, закінчився лише за кілька сантиметрів від Ґранта, і пса відкинуло назад. Гаррі засміявся.

— А бодай тобі! — вигукнув Ґрант. Його трусило. Гаррі був схожим на тварину. Відкривши рота, він загарчав, і зуби заблищали, коли він оскалився.

— Вона копіює мій план до дрібниць, — промовив Гаррі. — Отже, вона єдина знатиме, де зберігатимуться гроші після пограбування. Ось тоді до гри приєднаємося ми, Білле. Це наче забрати цукерку в дитини.

Розділ 28

Лінда знервовано чекала на вулиці Майди Вейл у кварталі Воринґтона, саме біля вивіски готелю «Колонада» — невеликої елегантної вікторіанської будівлі, в якій тепер розміщувалась крамниця. Був ранок вівторка, світало, тож їй було холодно, навіть попри те, що вона одягнула товстий в’язаний червоний светр і пуховик.

Північно-західна частина Лондона не була звичним місцем для Лінди; тут ніхто не зміг би її впізнати, навіть помітити. За останні кілька тижнів вона навідувалася сюди з п’яти різних причин. Під час другого візиту вона помітила вантажівку з пральні Лейланда, за наступні два візити облаштувала біля готелю «Колонада» постійне місце спостереження, а сьогодні був важливий день.

Лінда не так часто нервувала, але чекаючи, вона весь час витирала спітнілі долоні об штани, а ще відчувала, як у грудях калатає серце. Вона була налякана, але разом із тим і схвильована. Лінда ніколи не могла зрозуміти, що то за блиск з’являється в очах Джо щоразу, як він вирушає на справу, але тепер вона зрозуміла. Зиркнула на годинник; на вантажівку Лейланда треба було чекати ще хвилин десять. Вона почувалася нездоланною. Водій гадки не мав, що вона за ним спостерігала, що спостерігає зараз, і аж ніяк не здогадувався, що ось-ось він утратить свій транспорт. «Бідолашний», — подумала вона.

Водій вантажівки пральні Лейланда припаркувався біля бічного входу в готель. Він поводився точнісінько так, як і під час попередніх спостережень. Лінда бачила, як він займався звичними справами, складаючи кошики з чистою білизною на візок і відвозячи їх до бічного входу в готель. Він щось насвистував, не звертаючи жодної уваги на те, що діялося навколо, а потім натиснув на кнопку дверного дзвінка й увійшов. Лінда мала приблизно три хвилини для того, аби вкрасти вантажівку, перш ніж повернеться її водій із мішками брудної білизни.

Вона рушила до вантажівки — не надто швидко й не надто повільно. От якби Доллі її зараз бачила! Ретельно підготований план, точно

виміряний час — о, так, Доллі була б вражена. Вона роззирнулася, а потім залізла на сидіння водія. Дістави з кишені куртки невелику викрутку, вона вставила її в отвір замка запалювання й повернула, щоб завести двигун. Не спрацювало. Лінда не панікувала: вона знала, що робити в такому випадку. Адже багато разів бачила, як Джо заводив авто без ключа, щоб доїхати додому після прогулянки в місті. Вона й сама це робила рази три-чотири. Лінда витягла замок запалювання, дістала дроти й скрутила два з них докупи. Потім натиснула ногою на педаль газу, щоб бензин потрапив у карбюратор, і з'єднала два інші дроти, щоб активувати пусковик. Коли двигун запрацював, вона всміхнулася сама до себе… точнісінько як у старі часи.

Лінда їхала прямісінько на підземну стоянку, якою користувалася мати Ширлі та інші торговці, що зберігали там свій транспорт, візки, столи й продукцію. Трикілометровий шлях лоскотав нерви: Лінда різко переводила погляд із дороги на бічне дзеркало, а потім на дзеркало заднього виду і тоді знову на дорогу. Вона була насторожі, звертала увагу на кожну дрібницю; навіть помітила кількох патрульних поліцейських, котрі безцільно ходили по своєму квадрату. Посміхнулася — вони були геть сліпі.

Лінда доїхала до базару й повільно почала просуватися крізь ряди вантажівок і фургонів, які доставляли фрукти й овочі торговцям, і почала шукати Ширлі. Зрештою помітила її. Та була на виїзді зі стоянки й махала рукою. Ширлі вдалося зробити дві копії з маминих ключів, вона прибрала купу старих коробок з-під овочів і фруктів, щоб звільнити місце для вантажівки в дальньому кутку стоянки. Лінда повернула туди, і Ширлі постукала в задні двері, сповіщаючи її, що потрібно зупинитися.

Лінда була задоволена собою, коли показувала Ширлі вантажівку.

— Вона ідеальна, якісна й велика, і поглянь-но на розміри заднього бампера… він навіть удар танка витримає.

Ширлі мовчки відчинила дверцята водія, дозволяючи Лінді насолодитися моментом.

— Тут лише одне сидіння, тому Доллі зможе швидко перелізти звідси до задніх дверей… коли навчиться, як розстібати ремінь безпеки, ось так!

— Мені здається, ти обрала хороший автомобіль, — промовила Ширлі, заохочуючи Лінду. А потім помітила, що замок запалювання пошкоджено. — Що з ним сталося?

— Що ж, водій навряд чи б віддав мені ключі, чи не так? — промовила Лінда. — Я купила новий замок перед тим, як украсти вантажівку — адже знала, що, скоріш за все, доведеться його ламати.

Насправді Лінда ще ніколи не міняла замок запалювання, але бачила, як це робив Джо. Збоку це здавалося доволі просто, а зараз, коли вантажівка була надійно захована від сторонніх очей, вона мала час, щоб це перевірити.

Поки вони удвох накидали на вантажівку брезент, щоб приховати логотипи з боків, Лінда запитала Ширлі, чи принесла вона фальшиві номерні знаки.

— Звісно ж принесла. А ще фарбу в балончику, щоб зафарбувати логотипи, як ти й просила, — промовила Ширлі, передаючи Лінді ключ. — Це від замка на воротах. Перед виходом переконайся, що все безпечно, і йди принаймні за десять хвилин після мене.

— Так, Доллі, — піддражнюючи, мовила Лінда, і вони обидві засміялися, трохи звільняючись від напруги. — Домовились, — Лінда підняла капот і поглянула на двигун. — Усе, йди і дай мені попрацювати.

Замість того, щоб піти геть, Ширлі стала ближче до плеча Лінди й також поглянула на двигун.

— Він нормально працює? — з тривогою запитала вона.

— Ніби так, — відповіла Лінда, немов роблячи послугу Ширлі. — Але я цього не знатиму, доки трохи над ним не попрацюю. Тож я почну, гаразд? Якщо ти мені дозволиш…

— Мені здається, що він працює з останніх сил — ти впевнена, що все добре?

— Я розбираюся у двигунах значно краще за тебе, Ширл, і коли закінчу його оглядати, він працюватиме, як «Мазератті».

Ширлі дістало те, як швидко Лінда змінювала образ: від милої і привітної дівчини до справжньої суки.

— На здоров’я! — крикнула Ширлі, йдучи геть. — За те, що я зробила копію ключів, а ще за те, що принесла фарбу й чекала весь ранок на клятому морозі…

— ДЯКУЮ! — крикнула Лінда, широко усміхаючись. Ширлі так і замовкла. Промовила половину речення, але все одно почувалася роздратованою. Лінда повернулася до роботи, і її усмішка поступово зів’яла.

— Дідько. Він трохи відрізняється від звичайного двигуна вантажівки…

***

Ширлі все ще почувалася роздратованою, коли приїхала в квартиру мами пізніше того ж дня. Вона увійшла й крикнула, вітаючись з Одрі, а та гукнула у відповідь, що вона у спальній і вийде за хвилину. Спершу Ширлі здалося, що вона потрапила в якусь чужу домівку. Тут було навдивовижу чисто й охайно — жодної брудної чашки чи тарілки. Несподівано Одрі забігла на кухню, одягнена, як картинка, з вечірнім макіяжем і намертво залакованим волоссям. Ширлі мало не впала від важкого аромату парфумів «Інтімейт» від «Ревлон».

— Що скажеш про мою сукню? Я знайшла її на розпродажі з вантажівки — лише п’ять фунтів! — промовила Одрі й пройшлася перед Ширлі у розшитій блискітками вечірній сукні від «Кремплін».

Ширлі намагалася не виказувати того,яке жахливе враження справив на неї колір сукні, її фасон — насправді геть уся сукня. Одрі була зайнята кружлянням, тому вона не помітила, як очі доньки мало не повилазили з орбіт, а коли зупинилася, Ширлі знову вдалося себе опанувати.

— Дуже мило, — збрехала вона. — А де Ґреґ? Мені потрібно, щоб він полагодив мій автомобіль, бо ручка на важелі для перемикання передач весь час западає.

— Не кажи мені про нього — після того, як я застала його за…

— Невже він із кимось спав, мам?

Одрі відчинила сервант із кухонним приладдям, і звідти випала дошка для прасування, купа брудного одягу, взуття й мішок зі сміттям. Ніяке це не прибирання, насправді Одрі лише сховала все сміття. Зрештою Ширлі знайшла те, що шукала.

— Твій брат нюхав клей, натягнувши на голову ось це, — сказала вона, натягаючи старий протигаз на обличчя. — Я знайшла його в неадекватному стані й не знала, що робити!

Ширлі поглянула на маму. Голос Одрі крізь протигаз був низьким і глибоким, з дивним приглушеним відлунням. Вона вхопилася за протигаз і стягнула його з обличчя Одрі.

— Це жахливо, — промовила Ширлі, навіть віддалено не зацікавившись проблемами брата. — Справді жахливо. — Вона міцно стиснула протигаз у руках. — Я позбудуся його, мам. Не турбуйся, Ґреґ його не знайде.

— Гаразд, — відповіла Одрі. Вона вловила своє відображення у кухонному вікні. Протигаз геть зіпсував зачіску. — Хай йому грець! Потрібно знову вкладати волосся! Знаєш того хлопця з базару? — запитала вона Ширлі, широко усміхаючись. — Що ж, друг його зятя якось помітив мене й захотів зі мною зустрітися. Це дуже мило з його боку, Ширл. А ще в нього є гроші.

— Це зовсім не мило, мам. І гроші — це не головне. Я ж за тобою наглядаю, чи не так?

— Ти ж не будеш поряд зі мною завжди. Я мушу піклуватися про себе сама. Він веде мене в «Золотий самородок».

— Ти взагалі з ним знайома?

— Це побачення наосліп. Тобто наполовину наосліп. Він мене бачив, а я його ні. Продавець із базару сказав, що він красивий. Мені потрібно поправити зачіску, Ширл. А ти що сьогодні робитимеш?

Ширлі все ще крутили в руках протигаз. Він стане в нагоді Доллі. Вона не могла дочекатися, коли покаже його їй.

— Готуюся до подорожі, про яку тобі розповідала, мам.

— А, пам’ятаю. Кілька тижнів в Іспанії підуть тобі на користь. На твоєму обличчі знову з’явиться рум’янець. А з рум’яними щоками ми здатні зробити будь-що, Ширлі, дівчинко моя. Користуйся будь-якими можливостями, які з’являються на твоєму шляху.

Одрі натякала на те, щоб Ширлі познайомилася з якимось багатеньким іспанцем, а Ширлі думала про пограбування. Це була єдина можливість, яка майорітиме на її шляху впродовж наступних кількох тижнів. Вона поцілувала маму в щоку й промовила:

— Щасти тобі з твоїм загадковим незнайомцем, мам.

І пішла.

***

Лінда з головою поринула в огляд двигуна вантажівки з пральні, аж раптом відчула, як щось пробігло повз, торкнувшись її ноги. Вона підскочила, вдарилася головою об відкритий капот і побачила Вульфа, котрий дивився на неї, махаючи своїм дурним хвостом.

— Я ще не готова, — промовила Лінда, коли Доллі з'явилася в полі зору біля вантажівки.

— Виглядає непогано, Ліндо, — прокоментувала Доллі. — Гарна робота, — навіть цей комплімент дратував Лінду. Голос Доллі був дещо здивованим, наче вона припускала, що Лінда могла вкрасти розвалюху.

— Я тобі допоможу, — промовила Доллі, знімаючи пальто і складаючи його на ящик з-під яблук у кутку стоянки.

Перш ніж Лінда встигла щось відповісти, Доллі взяла балончик із фарбою, переконалася, що на них ніхто не дивиться, і стягнула брезент, щоб розкрити логотипи на боках вантажівки.

— Зустрінемося з іншими дівчатами за дві години у сховищі, — продовжувала Доллі. — Ти закінчуй свою роботу, а я пофарбую вантажівку і заміню номери.

— У мене є час на все це, ти ж знаєш. Можеш зайнятися тим, чим тобі потрібно, — відрізала Лінда. Вантажівка з пральні була її територією.

— Це ж я сидітиму за кермом цього автомобіля, Ліндо, тому мені й потрібно все перевірити, — випалила Доллі. А потім вона зробила паузу і додала: — Слухай…

На стоянку увійшов продавець із базару. Доллі накинула брезент, затуливши логотипи, і сховала фарбу. Продавець кивнув, узяв ящик з овочами й пішов. Лінда зачекала, доки Доллі закінчить своє речення.

— Я прийшла сюди не для того, аби щось перевіряти. Я хочу… я лише хочу, щоб ми розібралися з цим останнім моментом. Усе готове, і я хочу бути впевненою, що ми також готові. Ми з тобою.

Лінда поглянула на Доллі. Вона її не любила і, мабуть, ніколи не полюбить, але Доллі, зрештою, цього й не було потрібно. Вона лише хотіла знати, що вони були однією командою, це й усе. Лінда, котра ніколи не вміла вдало підбирати слова, взяла таблицю з фальшивими номерами й промовила:

— Розпилюй фарбу. Я буду насторожі, — це було все, чого хотіла Доллі.

Щоб приховати чорний логотип, знадобилося нанести три шари фарби. Якщо не зважати на те, що Лінда спромоглася забруднити чорний пуховик білою фарбою, поки кріпила номери до задньої частини вантажівки, усе було добре.

Доллі сіла на місце водія, до якого вже було прикріплено ремінь безпеки.

— Щоб її завести, потрібно спочатку сильно надавити, а потім злегка прокрутити, — промовила Лінда з боку дверей.

Вантажівка завелася з першого разу.

— А ти де сядеш? — запитала Доллі.

Лінда залізла в задню частину вантажівки й умостилася в кошику з чистими білими простирадлами — очевидно, із одного з дорогих лондонських готелів. Доллі засміялася, і вони рушили на тест-драйв до сховища.

Дорогою вантажівка глухнула двічі, що турбувало Доллі, але це ніяк не стосувалося двигуна, який чудово налаштувала Лінда. Справа була у якомусь контакті, який відходив у місці, де Лінда встановила новий замок запалювання, — але, примотавши ще трохи клейкої стрічки, їй вдалося надійно закріпити дріт, і вантажівка більше не глухнула.

***

Коли Доллі з Ліндою приїхали у сховище, в повітрі відчувалося нервове напруження. Белла була зайнята підготовкою та перевіркою інструментів та гвинтівок, необхідних для пограбування. Ширлі так багато разів продивлялася їхні костюми й балаклави, що вивчила кожен їх сантиметр, а зараз вона ще раз перевіряла паспорти всіх дівчат і квитки на літак, перш ніж покласти їх у валізи, які вони всі, крім Доллі, підготували для того, щоб вилетіти з країни. Белла звільнилася зі стрип-клубу, Лінда змогла без проблем піти з павільйону гральних автоматів, а Ширлі сказала мамі, що їде на канікули.

Ніхто нічого не обговорював. На цьому етапі це було зайвим. Кожна досконало знала свою роль під час пограбування. Це дивовижно, але вони були готовими.

Белла вже поклала бензопилу в багажник фургона, за кермом якого сидітиме Лінда. А зараз вона складала гвинтівки й кувалду в хокейну сумку, застібнула її й засунула в багажник вантажівки пральні. Завтра Доллі покладе кувалду біля задніх дверей, а гвинтівку — поряд із собою.

Доллі сіла на місце водія у вантажівці з пральні й закріпила ремінь безпеки, щоб Лінда припасувала його до пухких форм Доллі.

— Так годиться, Доллі? — запитала Лінда.

— Чудово.

— А зараз перевіримо, чи зможеш ти його розстебнути.

Не дивлячись, Доллі намацала пряжку ременя, натиснула на кнопку й скочила на ноги, перш ніж Лінда встигла закінчити речення. Лінда дала Доллі запасний ключ від стоянки для торгових автомобілів.

— Я віджену вантажівку й припаркую її на стоянці Одрі. Ключі покладу під арку колеса.

— А на тій підземній стоянці достатньо безпечно? — запитала Доллі.

— Я буду неподалік, — усміхнулася Лінда. — І пам’ятай: щоб завести, треба сильно натиснути, а потім повільно провернути.

Ширлі поклала комбінезон, балаклави, кеди й гумові рукавиці Доллі у сумку й передала їй, після цього склала решту уніформи на охайні купки на робочому столі, приклавши до кожної невелику записку з іменем. Нарешті вона поклала в багажник свого «Міні-Істейт» три валізи.

Ширлі показала Доллі протигаз.

— Ось це ідеально спотворить твій голос, Доллі, — а коли Доллі одягнула протигаз, Ширлі додала: — Від нього може злегка тхнути клеєм.

— Клеєм? — усміхнулася Лінда. — Чим ти там займалася?

— Нічим! — огризнулася Ширлі. — Мені довелося зафіксувати нагубник, бо він трохи хитався.

Доллі підняла лом, узяла його так, як беруть гвинтівку, вийшла на центр сховища і закричала:

— НІКОМУ НЕ РУХАТИСЯ!

— Хай йому грець! — промовила Белла. — Ти більше не схожа на Бембі!

Доллі стягнула протигаз.

— Можна сказати, що я жінка?

— Безперечно ні, — підтвердила Лінда.

Доллі поклала протигаз у вантажівку з пральні поряд з іншими речами. Вловивши силует власної руки, вона вперше за останні кілька тижнів звернула увагу на свою обручку. Прокрутила її і зняла, не помітивши, як поряд з’явилася Белла.

— Ми готові, — обережно промовила Белла.

Доллі кліпнула й схопила Беллу за руку.

— Гадаєш, ми зможемо це провернути?

Белла, ошелешена тим, якою знервованою була Доллі, поклала руку їй на плече і усміхнулася.

— Якщо ти поведеш нас, ми не зможемо провалитися.

Доллі усміхнулася.

— Ти мусиш стежити за Ліндою. Не дозволяй їй втрачати самоконтроль. Я не хочу, щоб вона почала стріляти зі своєї гвинтівки.

Белла знизала плечима.

— Я замінила картеч Лінди на холості набої, які вкрала у друга Масної Голови, — прошепотіла Белла, злегка всміхаючись. — Якщо вона й натисне на курок, пролунає гучний постріл, але ніхто не постраждає.

Доллі все ще крутила обручку.

— Ширлі злякається, але вона тепер готова і зможе крізь це пройти. Підтримай її, Белло, підтримай її дух. Ти розумієш, про що я?

Белла кивнула, але вона турбувалася про Доллі. Невже та почала ламатися під усім цим тиском? Зрештою, вона ж сидітиме за кермом вантажівки з пральні, від якої буде залежати хід усього пограбування. Якщо вона злякається, тоді вся робота піде коту під хвіст.

— Я знаю, що для нас це легше, Доллі. Тобто ми будемо разом, підтримуватимемо одна одну там, у фургоні. А тобі наодинці може бути складно. Але ти впораєшся. З усіх нас ти зможеш упоратися з цим найкраще.

Доллі примружила очі.

— Не турбуйся за мене. Я вас не підведу.

Вона повернулася й побачила, як на неї дивляться Ширлі й Лінда, очевидно чекаючи на… щось. Доллі прочистила горло:

— Це все, — звернулася вона до них. — Усе готово — ми готові. Я знаю, це непросто, але спробуйте відпочити перед великим днем. — Своє останнє слово на сьогодні вона притримала, аж доки не дійшла до виходу, тримаючись, щоб не розплакатись: — Я вами пишаюся, — промовила вона.

А потім, не обертаючись, Доллі покликала Вульфа й пішла.

Дивлячись, як Доллі виходить зі сховища, три жінки зрозуміли, що це їхня остання зустріч до пограбування. Залишившись самі, вони обійнялися. Без жодних слів.

Вони просто міцно трималися одна за одну.

Розділ 29

Уранці, коли мало відбутися пограбування, Лінда приїхала у сховище і побачила там Ширлі, котра схилилася над смітником і блювала в нього.

— З тобою все гаразд? — запитала Лінда.

— Ні! У мене шлунок скрутило від нервів! — відповіла Ширлі, стаючи біля дверей кабінету. Вона була бліда як смерть, а очі здавалися втричі більшими, ніж зазвичай.

— Чорт, Ширл! Ти з'їла щось не те?

— Мені здається, що це радше пов'язане зі збройним пограбуванням, яке ми збираємося скоїти! — гаркнула Ширлі. Вона знала, що Лінда також не може знайти собі місця від тривоги.

На комбінезоні Ширлі залишилися сліди блювотиння. Вона замотала груди, щоб ті менше виділялися. Від цього верхня частина її тіла виглядала більш накачаною. У рукава Ширлі набила великі фальшиві біцепси, та й у стегна додала трохи несправжніх м'язів. Якщо дивитися нижче шиї, то Ширлі цілком нагадувала хлопця…

Лінда принюхалась.

— Ти курила? — запитала вона.

— Викурила кілька цигарок, щоб заспокоїти нерви.

— Ти ж не куриш! Ти завжди відмахувалася від диму, який випускала Доллі, бо від цього запаху в тебе скручувало шлунок. Не дивно, що тебе нудить. Яка ж ти дурепа! — Лінда проштовхнулася повз Ширлі, взяла рушник, намочила краєчок під раковиною в добудованому кабінеті й повернулася до Ширлі, щоб відчистити її комбінезон. Вона бачила, як нервує Ширлі. — Щойно одягнеш на голову балаклаву, — промовила вона, підморгуючи, — я можу подумати, що ти протухла.

Ширлі вихопила у Лінди рушника, і вони обидві почали хихотіти.

— Твоя черга, — промовила вона.

Лінда роздягнулася, натягнула свій комбінезон до талії і зв'язала рукави, поки Ширлі обмотувала бандажем її груди й верхню частину рук.

— Ти колись займалася чимось більш дивним? — запитала Лінда, і жінки знову почали хихотіти. Ніхто з них точно не знав, з чого вони сміються, але так вони почувалися краще.

І в ту мить у сховище увійшла Белла. Вона принюхалася. Це точно через Ширлі.

— Доброго ранку, — вишкірилася Белла. — Ну що, ви готові? Вже не можете дочекатися, щоб звідси вийти?

Ширлі знову знудило у смітник.

— З тобою все гаразд, Ширл? — запитала Белла. Ширлі у відповідь змогла лише кволо простогнати.

Лінда хотіла відволікти Ширлі. Вона взяла дві пари рукавиць і передала одну пару Беллі, а іншу — Ширлі, після чого одягнула свою пару.

— Отже, відтепер усе робимо в рукавичках. Ніхто нічого не чіпає без рукавичок. Я все протерла, тож тут не має залишитися наших відбитків після того, як ми звідси підемо.

— Котра година? — запитала Ширлі, піднімаючи голову з відра.

— Майже сьома, — відповіла Белла. — Ти загубила годинник?

— Мій трохи відстає. Хіба нам не потрібно їх синхронізувати?

Белла ніжно усміхнулася:

— Ми будемо в одному фургоні, дорогенька. Не турбуйся про час. Просто тримайся біля мене.

***

О сьомій ранку Доллі йшла провулком до стоянки торгових вантажівок. Через комбінезон із тяжким наповненням вона перевалювалася з ноги на ногу. Доллі гладенько зачесала волосся назад і прилизала його до голови, щоб одягнути балаклаву. Вона її скрутила, тому балаклава виглядала як звичайнісінька вовняна шапка, втім, Доллі була готова миттю розправити її на обличчя, коли буде необхідно.

Двоє чоловіків розвантажували ящики з фруктами й не звертали на неї жодної уваги, а ще один чоловік, повз якого вона проходила, промовив:

— Доброго ранку, хлопче.

Отже, він подумав, що вона чоловік. Ідеально.

Стягнувши з вантажівки пральні брезент, Доллі жбурнула його в задню частину стоянки. Відтак намацала ключі під правою аркою колеса, але не змогла знайти їх одразу. Невже Лінда забула їх залишити? Вона сіла навпочіпки й зазирнула під арку, але все одно не змогла їх знайти. Двоє чоловіків подивилися на неї. Доллі намагалася не панікувати, поки заглядала під колесо. Раптом вона помітила, як щось металеве блиснуло на землі під віссю колеса. Вона полегшено видихнула й підняла ключі.

Доллі залізла у вантажівку і, глибоко дихаючи, щоб заспокоїтись, перевірила, чи лежить у хокейній сумці гвинтівка й кувалда. Вона розстебнула сумку, поклала кувалду на купу білизни поряд із задніми дверима, а гвинтівку переклала під сидіння водія. Після цього залізла на сидіння й перекинула ремінь безпеки через плече, застібаючи його й міцно натягуючи. Вона відхилилася назад, потім уперед, щоб перевірити, що надійно пристебнута.

Запхавши ключ у замок запалювання, вона повернула його, двигун клацнув, але не завівся. Вона спробувала ще двічі — безрезультатно. «Ну ж бо, вмикайся…» — прошепотіла Доллі. Боковим зором вона бачила, як двоє торговців дивилися в її бік, але не насмілювалася поглянути на них, щоб вони раптом не підійшли допомагати. Доллі схилила голову, щоб не втрачати спокій. «Ліндо… я вб’ю тебе, якщо він не заведеться». Доллі перевірила вантажівку, вона була їй знайома — але ж чому не хотіла заводитися?

— Витягни кляту заслонку і впусти повітря в двигун, хлопче! — закричав один із чоловіків. Доллі пригадала, що казала їй Лінда.

Двигун одразу ж завівся, і коли холостий хід закінчився, він приємно задеренчав. Доллі підняла руку, дякуючи. Перемкнувши на першу передачу, вона занадто швидко прибрала ногу з педалі зчеплення, від чого вантажівка рвонула вперед. Чула, як чоловіки почали сміятися.

— Ідіот! — закричав один із них.

Вона не звернула на них уваги. Їй хотілося скоріше звідти забратися.

***

У сховищі Белла підняла бензопилу, щоб іще раз її перевірити. Вона так сильно набила плечі в комбінезоні, що виглядала тепер, як

важкоатлет на стероїдах. Потягнула за мотузку, щоб запустити пилу, і та раптом вислизнула з її рук. Белла ніколи не заводила пилу в гумових рукавицях до ліктів, у яких її руки дуже пітніли. Зробивши ще кілька спроб, вона зрештою приноровилася. Белла помітила, як Лінда дивиться на її руки.

— Ти нестерпна жінка! Та вдягну я рукавиці, їй-богу! Я їх одягну, гаразд? — сказала Белла й поклала бензопилу в задню частину фургона.

Лінда подивилася на Ширлі. І дратувало її не те, що вона ще не одягнула рукавиці.

— Невже на тобі макіяж? Ти нанесла клятий макіяж?

— Нічого я не наносила! — закричала Ширлі. — Я так виглядаю від браку сну і блювання.

Проходячи повз Лінду, Белла прошепотіла:

— Відчепися від неї, добре? Щоб змити його, потрібно лише кілька секунд.

— Це не макіяж! — повторила Ширлі, наближаючись до Лінди, щоб вона могла краще її роздивитися. — Залиш мене у спокої, просто відчепися від мене! Я не дурепа.

Белла стала між ними.

— Угамуйтеся вже! Не зліться одна на одну, у вас стрес. Але тримайте себе в руках, добре? — Лінда обережно поклала руку на плече Ширлі. І жодних слів не було потрібно.

Лінда відчинила дверцята водія фургона, залізла всередину і запхала гвинтівку під пасажирське сидіння.

Белла поклала руки на плечі Ширлі.

— Час їхати. Доллі вже виїхала на свою стартову позицію. Ось і все, леді… ми впораємося.

Ширлі кивнула, і Лінда теж.

— Зробімо це!

Белла і Ширлі відчинили двері гаража, щоб Лінда змогла виїхати, а потім зачинили їх і повісили замок, перш ніж залізти в задню частину фургона. Ніхто з них не помітив, що двері гаража, де була вівчарка, відчинені й темноволосий чоловік сидить у «БМВ» і спостерігає за ними.

За вісім місяців до того Террі Міллер, Джо Піреллі і Джиммі Нанн їхали у фургоні з цього ж сховища, щоб здійснити те саме пограбування.

— Уперед! — крикнув Террі, і піднятий угору великий палець Джиммі говорив йому про те, що вони готові. Поки Джиммі розмахував рукою в повітрі, Террі помітив на його зап’ястку годинник Гаррі. — А бодай мене! Гарний годинник!

Джиммі обернувся й усміхнувся.

— Гаррі сказав, що купить собі останню модель, коли все це закінчиться. Мені личить, правда ж? — Джиммі повернув зап’ясток, щоб світло потрапило на інкрустований діамантами циферблат.

Террі поглянув на Джо, і вони обидва всміхнулися.

— Після цієї справи Гаррі замінить на новішу модель не лише годинник, — шморгнув Террі, киваючи на Джиммі, поки той не бачить. — Його дружина — справжня розпусниця, і Джим не зможе з нею впоратися. А от Гаррі зможе…

Джо засміявся, коли Джиммі виїхав зі сховища.

— Годинник в обмін на його пташку. Як на мене, це вигідна угода.

Розділ 30

Доллі не знадобилося багато часу, аби дістатися від підземної стоянки продавців до своєї стартової позиції — за дві хвилини руху від сховища охоронної компанії в Баттерсі. Вона зупинилася в провулку з увімкненим двигуном. Зі свого місця вона бачила в'їзд у сховище. Коли відчинилися важкі залізні ворота, вона знала, що з них виїде інкасаторський фургон, потім він поверне праворуч, доїде до кінця вулиці й знову поверне праворуч… і проїде повз неї. Небо було чистим, на дорозі ще не було автомобілів — ідеальні умови. Водії, котрі пізніше сформують затори, щойно вилазили з ліжок, Лондон і гадки не мав, що має статися.

Час був надзвичайно важливим, адже розрив між інкасаторським фургоном та автомобілем перед ним розширився — і саме в цьому місці мала опинитися вантажівка Доллі — якраз перед інкасаторським фургоном. Між ними більше не мав ніхто увіпхатися.

Інкасаторський фургон був за тридцять п'ять метрів, тоді за двадцять п'ять. За п'ятнадцять метрів до фургона Доллі спокійно виїхала на дорогу. Вона ідеально розрахувала час. Інкасаторському фургонові навіть не потрібно було пригальмовувати, щоб випустити її.

Поки вони їхали дорогою Йорк-Роуд до кільцевої розв'язки на мості Ватерлоо, Доллі зрозуміла, як важливо було знати план маршруту. Минуло лише кілька хвилин, перш ніж вони повернули ліворуч на колі й поїхали в північному напрямку над мостом Ватерлоо до підземного тунелю Стренд. Доллі молила Бога, щоб дівчата вже виїхали зі сховища і були на позиції.

Поки вони їхали до підземного тунелю Стренд, Доллі трохи висунулася з ряду, щоб мати кращий огляд у бічному дзеркалі. Лінда була на місці, за інкасаторським фургоном. Доллі повернулася в ряд і сповільнилася до тридцяти кілометрів на годину, щоб автомобілі, котрі їхали перед нею, змогли трохи відірватися. Потім вона різко натиснула на педаль газу і поглянула на спідометр.

Вантажівка з пральні набирала швидкість краще, ніж вона очікувала — сорок п’ять, п’ятдесят п’ять, шістдесят п’ять, і вони в’їхали в тунель. Доллі поглянула в дзеркало заднього виду — інкасаторський фургон був одразу за нею, на її хвості. Доллі все ще тиснула на педаль газу, а коли стрілка спідометра піднялася до позначки вісімдесят кілометрів на годину, вона побачила слабке світло в кінці тунелю і натягнула на обличчя балаклаву. Тоді знову поглянула в дзеркало заднього виду і, досягнувши потрібної відстані між собою та інкасаторами, вона різко вдарила на гальма. Інкасаторський фургон влетів у зад вантажівки з пральні, і передня частина фургона одразу зім’ялася. Доллі кинуло вперед, але ремені безпеки захистили її від удару.

Перемкнувши передачу фургона на першу, вона різко рушила вперед на кілька метрів, а потім швидко здала назад, вминаючи задній бампер у розбитий фургон. Доллі чула скрегіт металу, брязкіт скла, а потім шипіння пари, що линула з радіатора фургона. Вона подякувала Богові за ремені безпеки — удар був таким сильним, що їй здалося, ніби грудна клітка ось-ось зламається. Відстебнувши ремінь, вона вхопила протигаз із ручки коробки передач і перейшла в задню частину вантажівки. Стала біля задніх дверей і одягнула протигаз. Дробовик висів на саморобному ремені на боці, а в руках вона тримала кувалду. Потім вона ногою вибила двері фургона і кинула кувалду прямісінько в центр вітрового скла інкасаторського фургона. Броньоване скло навіть не тріснуло. Доллі вхопила рушницю, роблячи вдих, і спрямувала її на двох приголомшених, охоплених панікою охоронців.

— НІКОМУ НЕ РУХАТИСЯ! — закричала вона. Її голос був глибоким, спотвореним і наводив жах.

Охоронці підняли руки вгору. Один крикнув напарнику, котрий сидів позаду:

— Вони озброєні!

І саме в ту мить Ширлі відчинила задні двері свого фургона й кинула дві димові шашки в бік автомобілів, що зібралися позаду. Дим із шашок в одну мить почав клубочитися й шипіти, перешкоджаючи видимості. Після цього вона вилізла на верхівку інкасаторського фургона, і, вийнявши з кишені кусачки, відрізала радіоантену.

Діставши з-під пасажирського сидіння гвинтівку, Лінда зайняла позицію позаду фургона для переслідування. Якийсь чоловік виліз зі свого «Фіата», але коли Лінда наставила на нього рушницю і змахнула нею, він швидко заліз назад і зачинив двері — саме в у мить, коли в нього врізався інший автомобіль. Другий водій почав здавати назад, але авто заглухнуло. Лінда підбігла до автомобіля і вдарила руків'ям дробовика у вітрове скло. Налякана жінка-водій закричала і прикрила обличчя руками, даючи Лінді достатньо часу, аби витягнути ключі із замка запалювання й викинути їх геть. Після цього вона повернулася на свою початкову позицію і завмерла, розставивши ноги й звівши гвинтівку.

Белла вискочила з фургона одразу за Ширлі, підбігла до інкасаторського фургона, котрий стояв ліворуч, і завела бензопилу. Пила прорізалася крізь метал, наче крізь масло, й від фургона в різні боки розліталися гарячі іскри.

Усередині задньої частини фургона стояв оглушливий звук, і охоронець тремтів від жаху, коли спостерігав за тим, як лезо проходить крізь метал. Він гадки не мав, що робилося з протилежного боку, не здогадувався, що або хто насувається на нього, не знав, житиме він чи помре.

Беллі знадобилося менше тридцяти секунд, щоб зробити достатньо великий розріз, аби розсунути метал. Ширлі передала Беллі дробовик, і та пропхала його крізь діру, яку щойно прорізала. Вона махнула дулом гвинтівки у бік задніх дверей, і охоронці їх відчинили.

Коли Белла увійшла в задню частину інкасаторського фургона, нажаханий охоронець відімкнув сейф із грошима. Після цього вона змусила його вийти з фургона. Лінда спрямувала свою гвинтівку на нього і вказала, щоб він ліг на землю. Трясучись від жаху, охоронець виконував усе, що йому наказували.

Ширлі зстрибнула в задню частину інкасаторського фургона й почала розрізати кусачками внутрішню сітку. Це була найповільніша частина процесу, за кілька секунд Белла відсунула Ширлі з дороги, знову завела бензопилу й одним рухом розрізала сітку, щоб дістатися до мішків із грошима. Ширлі почала напихати грошима наплічник на спині Белли, а коли він наповнився, вона постукала Беллу по плечі.

Налякані люди, що опинилися поряд, спостерігали з безпечної відстані у своїх автомобілях, як Белла замінила Лінду. Поки Белла тримала гвинтівку так, щоб люди й охоронці трималися на відстані, Лінда побігла у фургон, щоб Ширлі наповнила її наплічник. У Лінди перехопило подих, а її мокра маска залазила в рот. Ширлі наповнювала наплічник Лінди, і та відчувала, як він важчає. Щойно все було готово, вона запхала решту грошей у наплічник Ширлі.

Коли вони вистрибували з інкасаторського фургона, Ширлі зачепилася наплічником за дверний замок і повисла на ньому, наче лялька з ганчір'я. Лінда вже бігла до виходу з тунелю з боку Стренд, а Белла швидко підбігла до Ширлі. Зняла її з гачка, і вони обидві побігли за Ліндою так швидко, як тільки могли бігти їхні ноги під громіздкою вагою третини мільйона, котрий висів на плечах кожної.

***

Доллі все ще стояла на позиції у задній частині вантажівки, її серце шалено калатало, коли Белла і Лінда пробігли повз неї. Вона визирнула з-за фургона й побачила, як двоє чоловіків женуться за Ширлі. Один із них скочив уперед і повалив її на землю. Набивка комбінезона пом'якшила її падіння, але Ширлі підвернула щиколотку.

Доллі вистрибнула із задньої частини вантажівки, ніби блискавка, і зробила постріл у повітря. Обидва «герої» впали обличчям на землю, прикриваючи голови руками, коли уламки плитки зі стелі тунелю почали сипатися на них. Шматочок плитки вдарив у шию одного з них, і він почав кричати, що його підстрелили.

Ширлі піднялася на ноги й невпевнено побігла до виходу з тунелю. Вона спромоглася зробити лише кілька кроків, перш ніж потрапила у халепу, і вже шкутильгала від болю і швидкого набряку гомілки. Однак рухалася вперед і не оберталася.

Доллі поглянула на аварію позаду і подякувала Господу, що вони нікого серйозно не поранили. За все своє життя вона ще ніколи так не боялася. Люди в автомобілях лежали на передніх сидіннях, охоронець з інкасаторського фургона лежав обличчям на землі поряд із чоловіками, які хотіли зупинити Ширлі. Ця влада її бадьорила — але потрібно було якомога швидше звідти вшиватися.

Вона поглянула на тунель, щоб зрозуміти, як далеко встигла відбігти Ширлі. Виявилося, що недалеко, до того ж, тепер вона волочила поранену ногу, а ось Лінди й Белли вже не було видно.

Охоронці, котрі сиділи в інкасаторському фургоні, відчинили двері і вже почали вилазити. Тому Доллі, пам’ятаючи, що в неї був ще один патрон у двоствольному дробовику, стрибнула в задню частину вантажівки й вистрелила у стелю над інкасаторським фургоном. Двоє охоронців пригнулися й побігли тунелем у протилежний від неї бік.

Лінда та Белла дісталися до припаркованого фургона для втечі з підробленими логотипами «GLC» по боках, але вони досі не бачили, щоб Ширлі вибігала з тунелю. Вони кинули наплічники в задню частину фургона, і Белла залізла туди ж, а Лінда сіла на місце водія й завела двигун. Спершу Белла подумала, що Лінда поїде без Ширлі, але та раптом крикнула:

— Тримайся! — і рвонула зустрічною смугою.

Автомобілі роз’їжджалися в різні боки, заїжджали на тротуари і врізалися один в одного, поки Лінда їхала по центру дороги до тунелю. Коли Ширлі, шкутильгаючи, вийшла на денне світло, Лінда затиснула ручне гальмо, і фургон зробив розворот на 180 градусів просто перед Ширлі. Белла відчинила задні двері і, простягнувши руки, вхопила Ширлі й затягнула її всередину. Лінда перемкнула передачу і швидко поїхала геть, спалюючи гуму на колесах.

Доллі їхала одразу за Ширлі у своєму фургоні і вже збиралася її підібрати, коли побачила, що ту підхоплюють руки Белли… вони були у безпеці! Доллі натиснула на педаль газу і поїхала в тому ж напрямку, що й Лінда, ухиляючись від хаосу, який вона після себе залишила.

***

Доллі чула, як десь далеко виють поліцейські сирени, і розуміла, що може потрапити в халепу. Через Ширлі вона трохи забарилася, коли втікала з місця пограбування. Зараз або ніколи. Доїхавши до провулку і сповільнившись, Доллі вхопила хокейну сумку, відчинила двері фургона й стрибнула, біжучи в повітрі ще до того, як її ноги торкнулися землі.

Вантажівка з пральні звернула на тротуар і врізалася прямісінько у вітрину крамниці. Скло полетіло всередину, і двоє жінок-покупців

розбіглися в різні боки, рятуючи свої життя. Доллі забігла у провулок, стягуючи з себе протигаз і рукавиці й викидаючи їх у смітник. Прямуючи до виходу з провулку, вона сповільнила ходу, сподіваючись віддихатися, перш ніж вийде і змішається з потоком людей. Вона скрутила балаклаву, щоб та знову виглядала як вовняна шапка, вийшла на залюднену вулицю і рушила до вікторіанських підземних туалетів неподалік від Музею транспорту в Ковент-Ґардені.

***

Лінда їхала по Кінґзвею, а потім звернула ліворуч у невеликий провулок за Стрендом, саме перед багатоповерховою стоянкою для автомобілів. Вона виїхала на Квіткову вулицю поряд із баром у Ковент-Ґардені, де було відносно тихо. Лінда і Ширлі передали Беллі балаклави, і вона кинула їх у великий чорний мішок для сміття, який прихопила з собою. Белла вистрибнула із задньої частини фургона і, переконавшись, що ніхто не дивиться, зірвала логотипи «GLC» на магнітній стрічці з фургону «Ескорт», і перш ніж кинути й їх у мішок, розірвала на шматки. Далі вона зняла фальшиві номери, під якими були справжні номерні знаки. Фальшиві номери також викинула в мішок, який відтак пожбурила на купу сміття, котра валялася поряд. Неподалік від них пройшло лише кілька людей, але ніхто нічого не помітив.

— Дякувати Богові, що всі ви занурені у власні життя, — подумала Белла, зстрибуючи назад на пасажирське сидіння поряд із Ліндою.

Ширлі лежала у задній частині фургона, в оточенні наплічників, надривно ридаючи. Белла повернулася на сидінні і, потягнувшись, взяла Ширлі за руку і міцно її стиснула.

— Ми зробили це, Ширлі, ми це зробили. Ми це зробили!

***

Доллі тяжко дихала, коли дійшла до вбиральні. Вона спускалася сходами, вхопившись за металевий поручень, і, дійшовши до кабінки, опустилася на сидіння унітазу. Вона обливалася потом і почувалася так, наче у неї ось-ось станеться серцевий напад. Коли дихання трохи вгамувалося, вона відчула таке запаморочення, що була змушена спертися руками об стіну кабінки, щоб не знепритомніти. Доллі заплющила очі й зосередилась на відновленні дихання. Поки її тіло

заспокоювалося, розум верещав: «Я це зробила! Господи, Гаррі! Гаррі, я зробила це!»

Доллі почала глибоко дихати, повільно видихаючи, і коли серцебиття достатньо заспокоїлося, вона підвелася, зняла балаклаву, комбінезон і кеди. Під комбінезоном на ній уже був темний светр і штани. Розкривши сумку, вона дістала пару туфель, тонкий жакет до талії і хустину. Одягнулася, дістала також свою сумочку і повісила її на плече. Поглянула на годинник. Вона сподівалася й молилася, щоб інші безпечно дісталися до багатоповерхової стоянки. Хотіла рушити одразу туди, адже була зовсім близько, однак мала дотримуватися плану.

***

Лінда заїхала на триповерхову стоянку, нервово розмірковуючи над тим, чи вдалося Доллі безпечно втекти. Белла помітила на обличчі Лінди занепокоєння.

— Не варто даремно непокоїтися через Доллі, вона дасть собі раду.

Лінда всміхнулася. Іноді Белла була дуже проникливою.

Висадивши Ширлі біля її «Міні-Істейта» на першому поверсі, Лінда припаркувалася поряд із «Мерседесом» Доллі на верхньому поверсі, після чого вони з Беллою почали перекладати набиті грошима наплічники у багажник, щоб потім можна було піти до «Форду-Капрі» Лінди. Обидві жінки востаннє поглянули на свої гроші, котрі рівненько лежали в багажнику «Мерса» Доллі.

— Ми дуже ускладнювали їй життя, Белло, — промовила Лінда. — Але ось ми з грошима. Ми могли так само легко скласти їх у мій багажник. Вона ніколи не цікавилася нашою думкою, і я відчуваю…

Белла зачинила багажник «Мерседеса».

— Вона знає.

Вони підійшли до автомобіля Лінди й дістали з багажника валізи з одягом, потім пішли до сходів, котрі вели у жіночу вбиральню на першому поверсі, щоб перевдягнутися. Ширлі ніде не було, тому вони обидві припустили, що та зняла свій комбінезон і пішла в тому одязі, що був під ним.

***

Заспокоївшись, Доллі вийшла з убиральні. На щастя, сміттєвоз застряг у потоці транспорту, тому, спокійно проходячи позаду нього, вона

кинула свою велику сумку до сміття. Перетнувши торгову площу, вона вирушила вулицею Джеймса до станції метро Ковент-Ґарден, яка вже наповнилася людьми, котрі поспішали на роботу. Придбала проїзний на день і повільно пішла до довгого переходу на платформу. Чула внизу гуркіт потягів. Добре нарешті припинити бігти.

***

Лінда переодягнулась і вже збиралася вийти, навіть попри те, що руки трусилися так сильно, що вона розмазала помаду по щоці й була змушена двічі перефарбовувати губи. Белла і Лінда обійнялися, перш ніж розійтися в різні боки. Белла тепер була одягнена в пальто і стильний капелюшок у тон. Вона вийшли зі стоянки з валізою в руках, а потім упіймала таксі на головній дорозі.

— До аеропорту Лутон, дорогенький, — промовила вона, сідаючи в таксі.

Таксист не міг повірити своїй удачі:

— З радістю поїду з міста, міс, — сказав він. — Сьогодні ще той ранок! Щось сталося у тунелі Стренд. Зараз там величезний затор…

***

Доллі проїхала в метро дві зупинки й вийшла на Пікаділлі Циркус, перейшла на іншу платформу і сіла в наступний потяг до Ковент-Ґардену. Вона постояла унизу біля довжелезних сходів, але потім вирішила, що краще їй скористатися ліфтом: для одного дня вже досить фізичних навантажень. Опинившись на вулиці, вона спокійно пішла до стоянки, час від часу зупиняючись, щоб подивитися у вітрини крамниць. Поліцейські автомобілі повільно проїжджали по Лонґ-Акру, але решта транспорту стояла на місці. Її це не обходило. Тепер їй не потрібно було втікати. Вона просто була жінкою, яка вирушила за покупками.

***

Коли Лінда проїжджала по першому поверху стоянки, вона помітила автомобіль Ширлі. Лінда зупинилася й вийшла, щоб подивися, що сталося. Ширлі сиділа на місці водія, все ще у своєму комбінезоні, згорбившись від агонії. Лінда відчинила двері авта. Це було недобре. Ширлі мала вже давно піти. У них був план.

— Ходімо, дівчинко, — промовила Лінда. — Я знаю, тобі боляче, але ти мусиш пройти через це. Принаймні треба зняти цей комбінезон, а коли дістанешся до аеропорту, то зможеш піти в туалет і переодягнутися.

Ширлі вилізла з автомобіля й обперлася на дах для підтримки, доки Лінда допомагала їй вилізти з комбінезона і запхати його в пакет для сміття.

— Я викину, — сказала Лінда. — А тобі потрібно рухатися. Треба наздогнати згаяний час.

Ширлі сіла у свій автомобіль, відчинила бардачок і зняла макіяж. Вона поглянула на Лінду крізь сльози й злегка всміхнулася.

Лінда засміялася:

— Несуттєво, що відбувається, однак ти завжди маєш виглядати якнайкраще, чи не так?

Лінда повернулася до свого «Капрі» й поїхала геть.

Коли Доллі увійшла на стоянку, вона побачила, як автомобіль Лінди виїжджає на дорогу. Вона відчула таке сильне полегшення, що ледве втрималася, аби не побігти сходами до свого «Мерседеса». Вийшла на верхній поверх, відчинила багажник і усміхнулася. Усі три наплічники охайно лежали поряд. Сівши в авто, Доллі відчинила бардачок, зняла перуку й темні окуляри й позбулася другого за день маскування.

Виїжджаючи зі стоянки, вона мало не врізалася в «Міні-Істейт» Ширлі, коли той злегка висунувся зі свого місця для стоянки, зупинився і знову висунувся трохи вперед, вдарившись об стіну і подряпавши бампер. Доллі різко загальмувала, вистрибнула з автомобіля й побігла до Ширлі. Перш ніж устигла щось запитати, Ширлі опустила вікно. По її щоках текли сльози.

— Моя щиколотка, — заскиглила вона. — Я не можу як слід натиснути на педаль, мені дуже боляче. Я не знаю, що…

Доллі вирішила не чекати, доки Ширлі закінчить. Відчинивши двері, вона допомогла Ширлі вилізти з «Міні» й підтримувала її, доки та дійде, шкутильгаючи, до «Мерседеса». Доллі відчинила пасажирські дверцята, опустила переднє сидіння й заштовхнула Ширлі назад. Та скорчилася від болю.

— Там є килимок. Вкрийся ним — накинь на голову — і швидше. Де твій квиток на літак? — запитала Доллі.

— У сумочці під сидінням водія… і я щойно загубила один із кедів.

Доллі побігла до «Міні», взяла сумку Ширлі і взуття, кинула їх на заднє сидіння поряд із дівчиною.

— Ключі, ключі, Доллі! Вони все ще в замку запалювання. А моя валіза — що робити з валізою?

Доллі з гуркотом зачинила пасажирські дверцята і сіла в «Мерседес».

— Для твоєї валізи немає місця, і нам уже час їхати. Тому закрий рота і сховайся.

Доллі рушила в аеропорт із Ширлі, яка ховалася під простирадлом на задньому сидінні й стогнала. У районі Ковент-Ґардену було чутно завивання сирен, транспорт так і стояв не рухаючись. Доллі зрозуміла, що їй не вдасться швидко доставити Ширлі до аеропорту — та й у будь-якому випадку буде дуже погано, якщо хтось побачить їх разом, навіть якщо Доллі просто висадить її з авта. Їм потрібно було повернутися додому і вигадати інший план.

***

У провулок Тотридж Доллі приїхала, коли годинник показував 9:45 ранку, тому навколо практично не було автомобілів, окрім кількох припаркованих. Її серце почало битися швидше, коли вона звернула до під’їзду свого будинку. Вийшовши з автомобіля, щоб відчинити двері гаража, вона прошепотіла Ширлі, щоб та не рухалася й мовчала. Ширлі ховалася під покривалом і гадки не мала, де перебуває.

Опинившись у своєму гаражі, Доллі відчинила пасажирські дверцята й опустила переднє сидіння.

— Ми в гаражі мого будинку, люба. Тепер можеш вилізти.

Поки Доллі допомагала Ширлі вилізти з автомобіля, звук поліцейської сирени змусив обох жінок завмерти. Звук наближався.

— Господи, це поліція, Доллі! Вони нас знайшли, Доллі… Що ж нам тепер робити? — зойкнула Ширлі, з кожним словом її голос ставав усе гучнішим.

Подолавши в собі бажання дати Ширлі ляпаса, Доллі обережно приклала їй руку до рота.

— Т-с-с-с, — мовила зрештою. Визираючи крізь крихітне віконце у дверях гаража, вона побачила, як до її будинку під’їхав поліцейський автомобіль з увімкненими блакитними мигалками. З нього вийшли

двоє офіцерів в уніформі і двоє у цивільному одязі. В одному з них Доллі упізнала детектива-сержанта Фуллера. Підбігши назад до Ширлі, Доллі заштовхнула її знову на заднє сидіння «Мерседеса». — Сховайся. Не рухайся й мовчи, — прошепотіла Доллі.

Знявши з себе перуку й темні окуляри, вона кинула їх на Ширлі, а тоді знову накрила її покривалом.

Доллі відчинила двері, які вели з гаража до кухні. Їй потрібно було думати швидко. Знявши светр, вона пожбурила його у кошик для брудної білизни, а потім почала ритися в ньому, доки не знайшла брудний халат, котрий кинула в кошик за день до того. Вульф, зрадівши, що побачив Доллі, вилетів зі свого кошика і почав плутатися під ногами. Доллі увімкнула електричну кавоварку. Востаннє вона вмикала її о шостій ранку і знала, що та наповнена принаймні на три чверті.

— Не зараз, любий, — сказала вона Вульфу. — Матусі потрібно дещо владнати.

Далі вона відчинила сервант, дістала упаковку кукурудзяних пластівців, насипала трохи в миску, дістала з холодильника пляшку молока і налила на пластівці. Ніколи в житті вона не рухалася так швидко.

Пролунав дзвінок у двері. Хтось притиснув палець до кнопки. Доллі могла життям заприсягтися, що це був той зарозумілий хлопчина Фуллер.

Вульф підбіг до дверей, гавкаючи й підстрибуючи, коли побачив тіні крізь скло з вітражем.

Доллі відкрила пачку з крекерами, зробила глибокий вдих, видих і відкусила шматочок. Дзвінок не затихав. Намагаючись угамувати дихання, Доллі закричала:

— Уже йду! Йду!

Вийшовши в коридор, вона підхопила Вульфа на руки, а потім нарешті відчинила двері. Як вона й думала, палець на кнопці дзвінка тримав Фуллер. Інші офіцери стояли позаду, чекаючи на інструкції.

Фуллер пройшов повз Доллі в коридор. Він навіть не намагався показати їй своє посвідчення. Він практично заштовхав Доллі у вітальню, поки один із офіцерів рушив нагору, а інші двоє почали обшукувати кімнати внизу.

— Одягайтеся або накиньте на себе пальто, місіс Роулінс. Ви їдете у відділок, — наказав Фуллер.

— Ви не маєте права! Не маєте клятого права. У вас навіть ордера немає! — закричала Доллі, тицькаючи в нього пальцем.

Із самовдоволеною посмішкою на обличчі Фуллер дістав із кишені ордер на обшук.

— Хочете побитися об заклад? — промовив він і пішов на кухню Доллі.

Щойно Фуллер опиниться на кухні, від гаража його відділятимуть лише одні двері. Одні двері між ним і Ширлі. Під халатом Доллі була повністю одягнена. Це буде неможливо пояснити.

— А що, хлопці, ви цього разу шукаєте? — запитала Доллі, зупиняючи Фуллера в коридорі.

— Ми все пояснимо у поліцейському відділку. Тому йдіть одягайтеся, якщо, звісно, ви не хочете поїхати у відділок у халаті.

Серце Доллі шалено калатало, коли вона бігла сходами у свою спальню. Хоч би Фуллер не пішов обшукувати «Мерседес», інакше він знайде там не лише Ширлі, а й наплічники, набиті вкраденими грошима. Несподіване обурення могло б змусити Доллі швидко зібратися, отже, тут не мало би бути нічого підозрілого. Тому Доллі вхопила пальто і побігла назад саме в ту мить, коли Фуллер поклав руку на ручку дверей у гараж.

— Із чим це пов’язано? — закричала Доллі. — Я змушу вас розпрощатися зі своїм жетоном за це! Відвезіть мене у відділок, негайно! Покінчимо з цим. Ходімо — чи ви передумали?

Не звертаючи на неї уваги, Фуллер відчинив двері гаража, нахилився й зазирнув усередину. Поки він намацував на стіні вмикач, Доллі крикнула: — Як хочете! — і рушила до вхідних дверей.

Фуллер розвернувся:

— Куди ви йдете?

— Вигуляти свого клятого пса, — закричала Доллі. — Якщо ви зараз же не підете, я вийду.

Фуллер із гуркотом зачинив двері, які вели до гаража, і пішов за Доллі.

— Ви не підете нікуди, окрім як у відділок, місіс Роулінс.

Тепер попереду йшов Фуллер, а Доллі позаду продовжувала його нервувати й дорікати йому.

— Я вже втомилася від вас! Що швидше ви поставите свої дурні запитання, то швидше я зможу повернутися до своїх домашніх справ… Тому буде краще, якщо ви привезете мене назад.

Фуллер відчинив вхідні двері й мовив:

— Поставте, будь ласка, пса. Він нікуди не їде.

***

Ширлі чула голос Фуллера, коли він відчинив двері у гараж і, побоюючись виказати себе бодай найменшим звуком, сильно прикусила руку — так, що зуби аж прорізали шкіру. Вона лежала там і прислуха`лася до метушні, котра тепер чулася вже з боку доріжки перед будинком.

Доллі й досі кричала:

— Якщо він надзюрить на килим, поки я повернуся, ви отримаєте рахунок за хімчистку! І в який відділок ми їдемо сьогодні?

— У головний, — відповів Фуллер. — У Скотленд-Ярд.

Ширлі вилізла з «Мерседеса», закульгала до дверей гаража і визирнула в крихітне віконце, як робила Доллі якихось десять хвилин тому. Доллі посадили в поліцейський автомобіль, і вони поїхали геть. У несподіваній тиші Ширлі притулилася до авто, все ще тяжко дихаючи. Було дуже близько. Якби офіцери торкнулися капота «Мерседеса», вони здогадалися б, що Доллі кудись їздила. Ширлі відтворювала в пам’яті усе, що щойно сталося, і намагалася збагнути, що робити далі. Доллі щойно врятувала їй життя, коли розмовляла з поліцією так гучно, розлючено й роздратовано… насправді вона просто пожертвувала собою. Але Ширлі не могла збагнути, як поліція так швидко сюди дісталася. Чому? Чому вони заарештували Доллі й забрали її у відділок?

***

Едді Роулінс дочекався, поки поліцейський автомобіль поїде геть, а потім знову сів рівно. Раніше йому зателефонував Білл і сказав, щоб той поїхав до будинку Доллі й дочекався, коли вона прийде додому. Коли Білл сказав Едді, що Доллі повторює напад Гаррі, він мало не розсміявся.

— Як ця пташка здатна провернути такий напад?

Але коли Білл додав, що нотатки Гаррі, в яких розписаний весь план пограбування, у неї, Едді йому повірив.

Спостерігаючи, як поліція зникає за рогом, Едді замислився над тим, що взагалі відбувається. Як і чому копи так швидко з'явилися на порозі Доллі? Що пішло не так? Едді почухав підборіддя. Він подумав, що її, скоріш за все, хтось здав, — але офіцери не затрималися надовго, і вони точно не виходили з мішками, повними грошей. Можливо, вони їх не помітили? Невже вони й досі в будинку чи деінде? Едді зосереджено розмірковував над тим, що йому робити далі… але не він один мав ухвалити важливе рішення. Він міг вийти й знайти телефонну будку, щоб зв'язатися з Біллом, або ж продертися в будинок Доллі й перевірити, чи не залишила вона часом там мільйон фунтів. Едді обрав легший варіант.

Ширлі чула, як Вульф завиває на кухні. Коли вона пошкутильгала туди, щоб заспокоїти маленького пса, то почула якесь булькання. Різко розвернувшись, Ширлі побачила, що з електричної кавоварки витікає вода. Господи, вона була вся на нервах! Нахилилася, щоб підняти Вульфа, він різко повернув голову до зачинених дверей кухні, які вели в коридор, і почав гавкати. Ширлі спробувала його заспокоїти, але він продовжував скавчати біля кухонних дверей.

Едді вирішив убити одним пострілом двох зайців — він вдереться в будинок Доллі, швидко все огляне, а потім, незалежно від того, знайде щось чи ні, зателефонує Біллу звідтіля. І не потрібно шукати телефон-автомат.

Він повільно й тихо відсунув ломом французьке вікно у вітальні, заліз усередину і рушив на кухню, щоб дістатися до «Мерседеса» Доллі в гаражі. Якщо Доллі справді щойно повернулася додому після ранкового збройного пограбування, це було єдине місце, де могли лежати гроші.

Едді відчинив двері на кухню на кілька сантиметрів, аби переконатися, що Вульф упізнав його, перш ніж відчинити їх повністю. Едді знав, що навіть найменший собака, якщо буде наляканий, може стати ще тією проблемою. Але Вульф гавкав від радості. Зітхнувши з полегшенням, Едді відчинив двері настіж і застиг, побачивши білявку, яка схилилася над кавоваркою. Панікуючи від

того, що його застали на гарячому, коли він вдерся в будинок Доллі, Едді підняв руки й рушив на Ширлі. Вона бачила його обличчя, і йому це не сподобалося.

Це нагадало Ширлі той момент, коли на неї збирався напасти Тоні Фішер. «Не цього разу, покидьку», — подумала вона і, закричавши, як банші[9], щосили вдарила Едді правою рукою.

У старі добрі часи Едді частенько займався спарингом із Гаррі. Він підняв ліву руку, захищаючись від удару, і одночасно махнув правою, намагаючись поцілити Ширлі в щелепу. Але та, все ще відчуваючи біль у щиколотці, перенесла вагу тіла на п’ятки й відхилилася назад саме в ту мить, тож кулак Едді лише злегка ковзнув по її обличчю, але не завдав значної шкоди. Ширлі миттю кинулася на Едді, видряпуючи йому очі й з усієї сили б’ючи здоровою ногою. Едді міцно вхопив її за зап’ястки й розвів руки.

— Де кляті гроші, стерво? — закричав він і, звільнивши одну руку, дав їй сильного ляпаса.

Спершу Вульф подумав, що це якась гра, тому підвівся на задні лапи, гавкаючи й розмахуючи хвостом. Але годі було сплутати з грою те, з якою люттю говорив Едді, і те, як сильно він ударив Ширлі по обличчю, й вона пронизливо закричала. Маленький собака умить вхопився зубами за ногу Едді. Крихітні зуби не завдали значного болю, але застали Едді зненацька, і в ту коротку мить Ширлі вивільнилася з його руки, а коли повернулася до кухонної шафи, то почула, як Вульф пронизливо заскавчав.

Ухопивши кавник, Ширлі зняла кришку і вилила все ще киплячу рідину в обличчя Едді, цілячись в очі. Він заволав від болю, коли гаряча кава обпекла його обличчя й шию, від чого на шкірі вмить з’явилися пухирі. Напівзасліплений, Едді вибіг із кухні у коридор, налетівши на стіл і перекинувши вазу з квітами.

Ширлі почула, як ваза впала на підлогу в коридорі й розбилася, а потім відчинилися вхідні двері й Едді, гупаючи по вимощеній гравієм доріжці, побіг до автомобіля, завів двигун і поїхав геть. У похмурій тиші, яка запала після цього, Ширлі скрутилася на стільці на кухні й закрила голову руками. Щелепа боліла, щиколотка пульсувала, а голова нестерпно крутилася. Вона почала плакати, відчуваючи суміш страху і

полегшення. Ширлі й гадки не мала, ким був цей непроханий гість, але він точно приходив по гроші, а це означало, що він знав про пограбування. Ось якби Доллі була зараз тут!

Протерши очі, Ширлі озирнулася довкола кухні. Плями від кави були на стінах і навіть на стелі, але їй здавалося, що Доллі цим не перейматиметься. А потім Ширлі збагнула — тиша.

— Вульфе? — прошепотіла вона. — Вульфе? — і звелася на ноги. Можливо, Вульф побіг за тим чоловіком на вулицю? Але, поглянувши в куток кухні, вона зрозуміла, що все було значно, значно гірше.

— О ні, ні, ні… Боже, благаю, тільки не це…

Вульф нерухомо лежав на підлозі. Ширлі впала на коліна біля нього, мовчки благаючи: «Нехай з ним усе буде добре…». Вона торкнулася крихітного тіла, але жодної реакції не було. Маленька цівка крові текла з пащі Вульфа. Ширлі сіла на підлогу на кухні поряд із тілом найулюбленішого супутника Доллі й заплакала. Погладжуючи м’яке біле хутро Вульфа, вона збагнула, як він заспокоював Доллі щоразу, коли та тримала його на руках. Як же Доллі впорається з усім цим без нього? Тепер у її житті не залишилося нікого, кого б вона любила.

9 Банші — персонаж ірландського фольклору; жіноча постать, яка, згідно з повір’ями, з’являється біля будинків приречених і характерним завиванням провіщає їхню смерть. — *Ред.*

Розділ 31

Арні Фішер налив бісодолу[10] в пластикову кришку, якою закривалася пляшечка, заковтнув рідину і голосно відригнув. Смерть Карлоса боляче вдарила по ньому. Справа була не в тому, що він по-справжньому турбувався за нього, його радше непокоїли чутки, що ширилися навколо. І не лише про його зв’язок із Карлосом — ходили чутки також про напад Тоні на Ширлі Міллер. Арні намагався контролювати брата, але зараз він відчував, що на нього вмить навалилися всі негаразди.

Арні почав пітніти. По-справжньому його лякало те, що Боксер Девіс міг говорити правду про Гаррі Роулінса. Якщо Боксер не помилявся й Гаррі живий, будуть серйозні наслідки. Упродовж багатьох років Арні покривав незаконні оборудки Роулінса, а також був замішаний у багатьох інших шахрайствах і пограбуваннях. Тому потрібно було якнайшвидше вгамувати свого скаженого брата.

І в ту мить у кабінет Арні увірвався Тоні.

— Поглянь, — сказав він, показуючи ранковий випуск газети «Вечірній стандарт». — Перші сторінка: «Зухвале збройне пограбування інкасаторського фургона». — Він кинув газету на стіл перед Арні. — Увесь Лондон на вухах. Четверо чоловіків у масках втекли з сотнями тисяч. Подобається тобі це чи ні, ця клята Доллі Роулінс причетна до цього. Я піду до неї і переріжу цій стерві горлянку…

Арні підвівся й жбурнув у брата велике скляне прес-пап’є. Він не влучив. Тоді Арні вийшов із-за столу і вхопив Тоні за комір сорочки, сильно пітніючи.

— Слухай сюди, — нетерпляче сказав він, — нам потрібно відступити й залягти на дно. Ти й так її налякав, а я не хочу, щоб той клятий сучий син Гаррі Роулінс перерізав горлянку мені.

Відштовхуючи брата, Арні підійшов до столу і відімкнув шухлядку. Дістав звідти велику пачку банкнот.

— Візьми це і лети найближчим рейсом до Іспанії. Залишайся там, доки не отримаєш від мене подальших вказівок. Цього разу, Тоні, ти мене послухаєш, або, Богом присягаюся, закінчиш так, як Боксер Девіс.

Тоні зухвало усміхнувся й узяв гроші, а тоді запхав їх у внутрішню кишеню пальта.

— Ти бос, — сказав він.

— Краще б тобі в це вірити, — спокійно відповів Арні, — бо я хочу тебе захистити. Не висовуйся, доки я не скажу. Я потурбуюся, щоб хлопці в Іспанії за тобою наглядали.

Як правило, Тоні завжди сперечався з братом, але він ще ніколи не бачив в очах Арні такої рішучості. Він практично відчував запах його страху.

— Я вилечу сьогодні ж, — сказав він.

— Чемний хлопчик.

Арні дивився, як брат іде геть. Він сподівався, що цього разу той його послухає, адже щойно він розбереться, що й до чого, одразу ж прилетить до брата в Іспанію. Арні взяв газету і поглянув на заголовок. Зі смертю Гаррі Роулінса Арні звільнився б від нього і його ганебних записів. А якщо Гаррі Роулінс живий, для Арні це як смертний вирок.

***

Доллі сиділа в кімнаті для допитів у Скотленд-Ярді, чекаючи на Фуллера. Вона вже переглянула купу знімків на столі, і її вже запитали, чи бачила вона когось із зображених на них чоловіків разом зі своїм полеглим чоловіком. Навіть якщо й так, вона все одно не збиралася нічого їм казати. Можливо, так поліція б відчепилася від неї, але вона не збиралася ставати стукачем. Доллі поглянула на годинник: пів на дванадцяту. Вона нетерпляче стукала ногою, сподіваючись роздратувати жінку-офіцера, яка стояла біля дверей. Доллі не подобалося її беземоційне обличчя й пронизливі очі.

— Мені можуть принести чашку кави? — запитала Доллі. Жодної відповіді. Жінка-офіцер стиснула зуби. — Слухайте, Урі Геллар, якщо й далі так витріщатиметеся, то розламаєте наручники на мені самим тільки поглядом! — сказала Доллі з сарказмом. Але офіцер не ворухнулася.

Доллі запалила чергову цигарку і знову поглянула на годинник.

— У мене вдома собака, розумієте. Він уже оскаженів до цього часу. Йому треба в туалет, він не зможе так довго терпіти. Між іншим, я теж. Агов, я до вас звертаюся! Ви знаєте, скільки мене будуть тут тримати? І чому взагалі я тут? — Доллі замахала цигаркою, вказуючи на знімки перед собою, байдуже струшуючи попіл на них. — Я вже казала, що не знаю жодного з цих людей. А що взагалі скоїв цей тип, якого ви шукаєте? — Знову жодної реакції. Доллі почала насвистувати мелодію з телевізійного шоу «Діксон із Зеленого доку».

Детектив-сержант Фуллер увійшов і сів навпроти. Журналісти скаженіли. Вони хотіли знати, що поліція робитиме з пограбуванням, чи є у них підозрювані і чи пов’язано це з нещодавнім подібним пограбуванням, під час якого загинуло троє чоловіків. Фуллер не міг витягнути у головного інспектора Сондерса жодної корисної інформації, він почувався, наче загнаний у пастку кролик. Відділок стояв на вухах.

Доллі зробила затяжку.

— Як довго ви збираєтеся мене тут тримати?

— Стільки, скільки знадобиться, — поглянув Фуллер на Доллі.

Двері знову відчинилися й увійшов головний інспектор Сондерс. Він покликав Фуллера, і вони почали про щось перешіптуватися біля дверей. Доллі здалося, що вона почула щось про те, щоб залучити до справи охоронців із фургона, якщо пограбування скоїли свої, — але точно не розчула.

— Перепрошую, — звернулася Доллі до головного інспектора Сондерса з удаваною ввічливістю. — Не хотіла б переривати вашу розмову, але я переглянула знімки й не впізнаю жодного чоловіка, які на них зображені, тому, якщо ви не заперечуєте, на мене вдома чекає собака.

Сондерс підійшов до Доллі.

— У вашого чоловіка були темношкірі знайомі, можливо, друзі чи співробітники?

Доллі зробила паузу, наче розмірковуючи над запитанням:

— Ні, принаймні, я про це не знаю.

— Тоді це все, місіс Роулінс, ви можете йти, — промовив Сондерс, здивувавши Доллі й роздратувавши Фуллера. Він повернувся до жінки-

офіцера: — Покажіть місіс Роулінс, де вихід, — наказав він.

Коли жінка-офіцер відчинила двері, інший офіцер заводив усередину охоронця фургона, котрий був за кермом. На його обличчі були невеликі порізи. Він пройшов за кілька сантиметрів від Доллі, котра відступила назад, щоб пропустити його в кабінет.

Після того, як Доллі пішла, Фуллер виклав знімки на столі перед охоронцем інкасаторського фургона.

— Чи бачили ви на місці ранкового пограбування когось із цих чоловіків?

Охоронця трусило. Він спромігся сказати лише те, що, на його думку, один із нападників був темношкірим, через колір очей, які витріщалися на нього з балаклави. Фуллер сів, зітхнувши, і почав випитувати про все знову, від початку і до кінця, — але він знав, що це марна справа. Охоронець і досі був у шоковому стані — та й усі підозрювані були в масках.

***

Додому Доллі повернулася на таксі, заплатила за проїзд і, майже танцюючи, пішла до будинку. Вона почувалася добре, до біса добре. Відчинивши вхідні двері, вона крикнула Ширлі. Доллі не могла дочекатися, щоб переконати її, що вони в безпеці.

— Я у вітальні, — відгукнулася Ширлі.

Доллі увійшла, розповідаючи дуже швидко і збуджено про все те, що щойно сталося, про що запитували поліцейські і як вони вже пов’язали пограбування з можливим спільником Гаррі Роулінса.

— Ширл, там був один із охоронців фургона, просто там, у відділку. Так близько, як ти зараз — і він навіть оком не змигнув, — Доллі підбила волосся, поглянувши в прикрашене орнаментом золоте дзеркало над каміном. — Господи, на що я подібна! — вона засміялася. — Вони підозрюють, що один із грабіжників був темношкірим… Ой, не заздрю я темношкірим лондонським злочинцям.

— Це добре, — обережно промовила Ширлі. Вона сиділа, схиливши голову, відвернувши від Доллі обличчя з припухлим оком і синцем на щоці. Ширлі знала, що потрібно розповісти Доллі про Вульфа, але вона не могла вичавити з себе жодного слова.

Доллі налила у склянку бренді.

— Хочеш, Ширл?

— Ні, дякую, Доллі. Але мені потрібно тобі дещо розповісти.

— Я слухаю. У чому річ? Щось сталося? — запитала Доллі, і в ту ж мить двічі пролунав дзвінок телефону й затих. — Зачекай хвилинку, Ширл… — промовила Доллі, піднімаючи руку. За мить телефон знову задзвонив. Цього разу вона зняла слухавку.

І довго слухала те, що їй говорили. Нарешті мовила:

— Рейс Ширлі скасували, тому вона приєднається до вас трохи пізніше, ніж ми планували. Нема про що турбуватися. Гарно відпочиньте, любі… Так, так, тут усе добре, — Доллі поклала слухавку. — Це була Лінда. Вона пройшла паспортний контроль і скоро сяде в літак. Усе буде… — Доллі повернулася до Ширлі й побачила поріз на щоці, де перстень Едді вп’явся в шкіру.

Із гуркотом поставивши склянку з бренді на телефонний столик, Доллі швидко підійшла до Ширлі.

— Господи, дівчинко, що сталося? — запитала вона, сідаючи поряд із Ширлі й беручи її за руку, яка все ще тремтіла.

— Хтось увірвався сюди… — затинаючись, мовила Ширлі. — Він хотів дізнатися, де гроші…

— Ти бачила його? — стурбовано запитала Доллі.

Ширлі кивнула.

— Ти знаєш його? Він скривдив тебе, люба?

Ширлі захитала головою.

— Не зовсім.

— А гроші. Він забрав гроші?

Ширлі поглянула на Доллі.

— Ні, вони все ще в автомобілі.

Вираз обличчя Доллі вмить змінився. Вона зібралася з силами й одразу стала нагадувати себе колишню.

— Як узагалі він сюди потрапив? Це ти його впустила?

— Ні! Він проліз крізь вікно у вітальні.

Телефон задзвонив тричі й замовк. За мить задзвонив знову, і Доллі взяла слухавку. Два дзвінки від Лінди, три — від Белли. Такий код вони вигадали. Белла також збиралася сідати в літак і перевіряла, чи все гаразд із Доллі.

— Так, усе добре. Ширлі не встигла на літак через набряклу гомілку. Вона зі мною і вилетить трохи пізніше. Проведіть гарно час, — Доллі поклала слухавку, перш ніж Белла встигла запитати іще щось, і налила собі ще бренді.

Ширлі розвернулася до Доллі.

— Присягаюсь, я ніколи не бачила його раніше, Доллі! Він підійшов до мене, а потім ударив… — Ширлі все одно не змогла договорити до кінця. Вона схилила голову і прикрила обличчя руками.

Доллі знову сіла поряд із Ширлі й поклала руку їй на коліно.

— Гаразд, люба, заспокойся, ми з цим упораємось. Ось, зроби ковток бренді, — Доллі взяла долоні Ширлі й обгорнула ними склянку. — Це заспокоїть нерви. Я вискочу і вигуляю Вульфа, перш ніж він поллє квіти за мене.

Ширлі мала сказати щось до того, як Доллі дійде до дверей вітальні.

— Вибач, Доллі. Мені дуже шкода, — Доллі зупинилася. — Він захищав мене від того чоловіка. Він вкусив його — я не знаю точно, що сталося, але Вульф опинився посеред усього цього безладу, він кусався й гавкав, а потім… — Ширлі розплакалася. Доллі відреагувала так, як Ширлі ще ніколи не бачила, щоб вона реагувала. Вона виглядала наче загублена і налякана дитина.

— Прошу тебе, скажи, що з ним усе добре, — Доллі нервово висмикнула бавовняну нитку зі шва штанів. Вона могла лише дивитися на Ширлі. — Де він?

— Я поклала його в кошик, — сказала Ширлі пригнічено.

Ширлі пішла за Доллі на кухню і побачила, як та падає на коліна перед нерухомим собакою. Доллі підняла його обм’якле тіло, обійняла і притиснула до себе. Коли провела носом по його шиї, він був іще теплим. У її голосі була скорбота.

— Мій дорогий, моя крихітко.

Доллі знадобилося хвилини зо три, щоб попрощатися з Вульфом, а Ширлі в цей час мовчки стояла біля дверей на кухню. У якусь мить Доллі стала схожою на камінь: усе її тіло мов заціпеніло, губи напружилися й стиснулись. Вона обережно поклала Вульфа у кошик і погладила його по голові. Потім підвелася, відчинила шухлядку і витягнула з неї скатертину з мережива, котру розстелила на підлозі на

кухні. Обережно обгорнула Вульфа скатертиною, наче немовля на хрещення. А потім підняла його й повернулася до Ширлі.

— Поховай його на подвір'ї, в кошику, з його мискою та повідком. Усе, що йому належало, потрібно поховати з ним, — Доллі поцілувала Вульфа в голову, передала його Ширлі і взяла ключі від автомобіля.

— Куди ти їдеш, Доллі? Будь ласка, не залишай мене на самоті, — з благанням промовила Ширлі.

— Мені потрібно дещо владнати, але я скоро повернуся. Ми поїдемо з країни разом за день чи два. Тепер мені немає сенсу тут залишатися, після того, як мого дитяти більше немає. Зачини двері гаража, коли я поїду.

Доллі вийшла крізь двері на кухні в гараж, перш ніж Ширлі встигла іще щось запитати. Вона нахилилася над кошиком, поклала у нього Вульфа, його собачу миску і повідок, а потім винесла все це на подвір'я.

Відчинивши двері й ставши біля автомобіля, Доллі ніяк не могла себе опанувати. Внутрішній біль і горе, які викликали оніміння, були такими ж, як тоді, коли вона народила в лікарні мертвого хлопчика. У той час Гаррі з нею не було — він поїхав «у справах», а її привезли до лікарні в кареті швидкої допомоги з болем у животі. Це було за кілька тижнів до того, як вона мала народити. Доллі пам'ятала добру акушерку, яка передала їй ще тепле тіло мертвого сина. Він був прекрасним. Його бліда шкіра була досконалою, і коли вона поклала мізинець у його крихітну ручку, то почала гірко плакати. Вона так пишалася своїм маленьким хлопчиком, який намагався вижити; він зміг дожити до тієї миті, і вона була вдячна йому за час, який вони провели разом. Вона сказала йому, що він схожий на батька, і що їй сумно від того, що вона не мала змоги пізнати його краще. Біль від втрати посилювався необхідністю лежати в палаті з іншими жінками, які обережно заколисували новонароджених.

Тоді Доллі не знала, як їй сказати про це Гаррі, коли він нарешті з'явиться в лікарні. Він був таким радісним, коли вона сказала йому про свою вагітність; їхнє кохання стало ще міцнішим, і він був таким ніжним, обіцяв дбати про них обох. Він безмежно пишався перспективою стати батьком — особливо батьком сина, — і Доллі було більше шкода Гаррі, ніж себе. Вона прагнула дати Гаррі все, чого він

хотів; так сильно його кохала. Вона відчула мить, коли він приїхав у лікарню; ще до того, як він зайшов у пологове відділення, вона знала, що він там.

Вона боялася повідомляти йому ці жахливі новини, коли він з'явився біля розсувних дверей у палату, але з погляду його сумних очей вона зрозуміла, що лікарі вже все йому розповіли. Гаррі ніколи не показував своїх емоцій, але того дня він не зміг тримати себе в руках. Вони обоє плакали й так міцно тримали одне одного в обіймах, що Доллі й досі пам'ятає відчуття сильних рук Гаррі на своїх плечах. А ще вона пам'ятає його голос. Коли він прошепотів їй на вухо: «Більше ніколи, Доллі. Я більше не переживу втрати»… І ось у ту мить її сподівання на сім'ю розвіялися.

Коли вони з Гаррі повернулися додому, він кілька тижнів не виходив на роботу. Чекав, доки вона стане на ноги, доки одужає фізично. Приносив їй їжу й напої у ліжко і навіть робив за неї хатні справи — як умів.

Доллі притулила голову до даху автомобіля, пригадуючи, як Гаррі допомагав їй упоратися з трагічною втратою. Одного дня він повернувся додому з крихітним білим клубочком хутра й обережно поклав його їй на коліна.

— Думаю, можна назвати його Вульфом, — промовив Гаррі з доброю усмішкою. Але в очах було щось зовсім інше. Його очі промовляли: «Це кінець. Ось твоя дитина. Тема закрита». Він не був злим. Він був практичним. Слід повернутися до колишнього ритму, а це було неможливо, якщо в повітрі ширятиме смуток і скорбота. Життя тривало.

Доллі пригадала, як тримала Вульфа на руках, коли той був маленьким цуценям, і заколисувала його, наче дитину. Він миттю скручувався й засинав. Він був таким задоволеним — як і вона. Але тепер… Тепер вона відчувала біль утрати, який роздирав на шматки її тіло.

Звук — не крик, а глибокий низький звук болю й гніву вирвався з її грудей. Доллі повернулася до стіни гаража і з усієї сили вдарила в неї кулаком, від чого пролунав нудотний глухий звук, а потім вона вдарила вдруге і втретє. Зупинилася аж тоді, коли побачила на стіні червону пляму крові, яка сочилася з розбитих кісточок на пальцях. Біль, який

наповнював груди, повільно перейшов на руку і відволік її від бажання згорнутися клубочком і померти.

10 Бісодол — ліки від печії і шлункових розладів. — *Ред*.

Розділ 32

Резнік вимочив залишки жовтка шматочком хліба, поклав його в рот, злегка розсмоктав і ковтнув, а потім обережно поклав ніж і виделку на тарілку. Він відсьорбнув чаю і поглянув на чисту й охайну кухню. Брудна сковорідка і тарілка були єдиними речами, котрі вибивались із загальної картинки. Резнік чув, як ірландський діджей Террі Воган бурмоче щось по радіо його дружині Кетлін. Резнік зітхнув.

— Господи, сподіваюся, я добре граю в гольф.

Минуло вже чимало часу, відколи він грав у гольф востаннє. Резнік почав шукати набір своїх ключок у шафі під сходами. Щоб дістатися до них, йому знадобилося викинути гумові черевики, табуретку і старий пилосос. Деякі з ключок уже встигли злегка вкритися іржею, а черевики для гольфу вкрила пліснява, втім, їх буде легко почистити. Якщо він залишить їх на газеті на кухонному столі й покладе поряд поліроль і губку, Кетлін почистить їх замість нього. Ось як зазвичай він чистив черевики.

Він дістав із сумки коротку ключку й чотири м’ячики для гольфу. Поклавши чашку з-під чаю на підлозі в коридорі, він спробував влучити м’ячиком у чашку. Резнік був нікудишнім гравцем, але поки стояв там, схиливши голову і зосереджуючись на цілі, він усміхався від того, що зміг-таки чимось зайняти свої думки.

Нагорі Кетлін чула, як м’ячики для гольфу вдарялися в плінтус коридора. Вона стиснула губи й крикнула:

— Джордже! Джордже, що ти там робиш?

Резнік із силою вдарив по черговому м’ячику, він потрапив прямісінько в чашку і вибив дно.

— Що? — гукнув Джордж.

— Джордже!

Чашка перестала крутитися. На одному з її боків було написано: «Найкращий бос». Це був подарунок від таємного Санти на Різдво сім років тому. Він знав, що це від Еліс, адже вона наповнила чашку аж до вершечку його улюбленим шоколадом, а ще купила невелику пляшку

його улюбленого віскі. У цьому вона була неперевершена — він про щось ненароком казав, наприклад, про улюблені алкогольні напої, а вона це запам’ятовувала. Резнік поглянув на чашку, а потім на плінтус позаду неї і на решту коридора. Господи, яким же понурим він був. Тут і там були чудернацькі прояви жіночності, але картини й усе оздоблення здавалися нудними й нецікавими.

Резнік підняв ключку і м’ячик для гольфу й пішов нагору.

Кетлін лежала в ліжку, поряд — таця з газетою і ранковим чаєм.

— Я збираюся пофарбувати коридор, — сказав Резнік. Поклав м’ячик для гольфу на килим і примірявся, щоб зробити перший удар у спальні.

Кетлін навіть не глянула на нього. Вона перегорнула сторінку газети.

— Спершу переодягнися, любий, — глузливо промовила вона.

— Я маю на увазі не просто зараз. Я планую.

— То ось чим ти займаєшся? Плануванням?

— Я знову займуся гольфом, — радісно промовив Резнік.

— Свіже повітря піде тобі на користь, — відповіла вона. — Не кажучи вже про те, що ти перестанеш крутитися в мене під ногами, — додала пошепки.

Резнік із силою вдарив ключкою по м’ячику, той відскочив від плінтуса, пролетів через кімнату, вдарився об шафу, котра стояла поряд із туалетним столиком, і заскочив у капець Кетлін.

— У лунку! — вигукнув Резнік, радіючи.

Кетлін проігнорувала його. Він просто намагався її роздратувати. Коли йому було нудно, він ставав нестерпним.

— У який колір? Коридор. У який колір ти плануєш його перефарбувати?

— У білий? — промовив Резнік. Кетлін сама скаже, в який колір йому краще пофарбувати коридор.

— Персиковий буде непогано, — сказала вона. — Він пасуватиме до абажура, який я купила, а якщо ти пофарбуєш іще й вітальню, персиковий ідеально підкреслить фіранки.

— Тоді персиковий, — промовив Резнік. Йому було байдуже, якого кольору буде коридор чи вітальня. Він дістав м’ячик для гольфу з капця Кетлін і поклав його знову на килим. Уже збирався замахнутися ключкою, аж раптом побачив, що дружина дивиться на нього,

відсунувши на носа окуляри. Він опустив ключку і сперся на неї, наче на палицю.

— А в тебе які плани на сьогодні? — запитав він.

Кетлін відклала газету, зняла окуляри й усміхнулася до Резніка. Це його дратувало. Як правило, вона так не робила.

— Я сподіваюсь навести хоч якийсь лад у шафі під сходами. Потім помию твої брудні тарілки. Потім, без сумніву, займуся чищенням твого взуття для гольфу — а тоді… Ну, якщо ти збираєшся фарбувати, то я піду на весь день до Марджорі, — Кетлін знову одягнула окуляри й повернулася до газети.

Резнік поглянув на дружину, яка сиділа в їхньому ліжку. Насправді Еліс йому подобалася значно більше, ніж Кетлін. Еліс була з ним доброю, вона терпіла його погані звички, на відміну від Кетлін, а ще вона була милою. Резнік не міг пригадати, коли Кетлін перестала бути милою. Він замислився над тим, чи думала вона те саме про нього, і вмить відчув сором від того, що не помітив, коли їхній шлюб дав тріщину. Втім, сором він відчував недовго: справжня трагедія була в тому, що йому було байдуже.

Несподівано Резнік влігся впоперек ліжка і підкрутив гучність радіо.

«Наразі проводиться розслідування збройного нападу на інкасаторський фургон у тунелі Стренд, котрий було скоєно сьогодні вранці. Кажуть, що чотирьом чоловікам у масках вдалося втекти з мільйоном фунтів стерлінгів. Поліція займається пошуком білої вантажівки з пральні Лейланда, яку бачили на місці пограбування, і білого фургона GLC, у якому втекли підозрювані…»

Стягнувши з себе піжамну сорочку, Резнік почав одягатися.

***

Гаррі Роулінс слухав ту саму передачу на невеликому транзисторному програвачі. Він знав, що диктори новин полюбляють усе прикрашати, й сумнівався в тому, що вкрали аж мільйон — він схилявся до суми шістсот-сімсот тисяч фунтів стерлінгів, однак був розлюченим від того, що не знав, де гроші. Від спалаху люті Гаррі щосили грюкнув по транзистору, і той злетів зі столу і вдарився в стіну.

Труді підскочила. Вона за кухонним столом протирала обличчя Едді ватними тампонами й знезаражувальним засобом. Опіки від киплячої

кави перетворилися на болючі пухирі, а подряпини від красивих наманікюрених нігтів Ширлі на повіках і вухах стали яскраво-червоними. Едді кривився від болю, коли Труді торкалася його обличчя, але він не відводив погляду від Гаррі.

Гаррі тривожили неспокійні думки. Він запалив цигарку, затягнувся, набираючи повні легені диму, й дозволив йому повільно вийти крізь ніс, дивлячись водночас на знервованого кузина.

— Вона просто накинулася на мене, Гаррі, наче дика кішка. Ніколи не бачив нічого подібного! Я не знаю, хто це був.

З опису, який Едді встиг дати Гаррі, він точно знав, хто це, але Гаррі йому цього не казав. Гаррі поглянув на дешевий годинник, який тепер носив, а потім знову на Едді.

— Погано виглядаєш. Мабуть, тобі дуже боляче, хлопче.

— Так і є, Гаррі, і коли я дістануся до цього стерва, вона страждатиме по-справжньому.

Труді поглянула на Гаррі. Вона почувалася незручно, коли вони розмовляли про насилля, особливо над жінками. І в ту мить у спальні почало плакати немовля. Гаррі поглянув так, наче ось-ось злетить із котушок. Трусонув головою до Труді, щоб вона пішла до дитини, але вона продовжувала обробляти обличчя Едді. Гаррі підвівся, перекинувши стілець, і наблизився до неї. Труді кинулася у спальню й тихо зачинила за собою двері.

— Ти певен, що гроші не забрали копи? — запитав Гаррі, нахиляючись над столом до Едді.

Едді глитнув.

— Я практично впевнений у цьому, Гаррі, — промовив він тремтливим голосом. — Вони були в будинку зовсім недовго, а потім посадили Доллі в патрульний автомобіль і поїхали. Вона завдала їм добрячої прочуханки, і жоден із них не тримав у руках ніяких сумок. Вони взагалі нічого не виносили.

Гаррі підійшов до вікна, затиснув цигарку між пальцями, а потім кинув її в раковину. Промахнувся, і та впала на підлогу. Він притулив голову до холодного вікна і стис кулаки. Почувався неймовірно розчарованим. Він звик усе контролювати, абсолютно все.

Коли холодне скло трохи вгамувало його запал, м’язи на щоці здригнулися. Пограбування було чоловічою справою, і те, що Доллі

вдалося його провернути й утекти з грішми, його гнівало. Зараз йому хотілося лише отримати гроші й зникнути. Це були не її гроші, а його — його плани, його записи, його контакти, його мозок… А вона присвоїла все це. На його обличчі з’явилася недобра посмішка. Він не міг не захоплюватися її мужністю. Знав, що зараз у ній кипить адреналін, тож сподівався, що вона розуміє, як це контролювати. Усе ще тримаючи голову біля скла, Гаррі засміявся вголос. «Ширлі, клята Міллер», — подумав він сам до себе. У цьому був сенс — отже, Лінда Піреллі також у цьому замішана. Неймовірно. А тоді він промовив:

— Жінки, еге ж, Едді?

Едді гадки не мав, про що говорить Гаррі, тому він вирішив сміятися тихо й обережно.

Гаррі повернувся до Едді й заліз на підвіконня. Його голос був тихим, наче він роз’яснював усе самому собі.

— Поліція, мабуть, обшукала будинок. Якщо вона з ними сварилася, значить, уже встигла десь сховати гроші. Навіть якщо ні, білявка, яка тебе ошпарила, скоро розповість їй, що хтось шукає гроші… Ти справді облажався, Едді.

Несподівано Гаррі пройшовся кімнатою і з усієї сили вдарив Едді в носа. Той упав зі стільця й звалився на підлогу, скрикнувши від болю. Гаррі став над ним, як башта, як зловісний велетень. Едді скрутився, готуючись до нового удару, але, на щастя, нічого не сталося. Він полегшено зітхнув, коли Гаррі повернувся, щоб визирнути з вікна. У носі пульсувало, а коли він протер його рукавом і побачив на ньому кров, то подумав, що ніс, мабуть, зламаний.

— Візьми Білла. І стежте за Доллі, наче яструби, цілодобово, — наказав Гаррі. — Не випускайте її з поля зору.

— Може, варто зачекати, коли вона вийде, й обшукати будинок? — запропонував Едді.

Гаррі різко розвернувся.

— Я хіба це сказав? Хіба я сказав «обшукайте будинок», Едді? Що, правда?

Едді схилив голову і замовк.

— Стежте за нею. Поки що вона робить усе за записами, моїми записами, тому я знаю, що вона робитиме далі. Їй потрібно відмити гроші. У моїх записах є контакти, якими вона може скористатися. І

зробить вона це лише в тому випадку, якщо почуватиметься у безпеці, бо їй потрібно відкрито користуватися грошима. Ось тоді ми нападемо. А якщо найближчим часом вона не дригнеться, я сам до неї навідаюся, — в очах Гаррі з'явився неприємний блиск.

— Але вона думає, що ти мертвий, Гаррі.

Гаррі усміхнувся.

— Що ж, вона здивується, чи не так? А тепер вимітайся звідси, ну ж бо — геть.

Едді рушив до дверей, наляканий тим, що Гаррі може зробити далі.

— Я не хочу її кривдити, Гаррі, тільки не Доллі. Я не можу. Мені й так погано через клятого пса, але людина. Та ще й жінка…

Гаррі перервав Едді.

— А що з псом?

Едді застиг на місці, шкодуючи, що взагалі розтулив рота.

— Коли та білявка на мене накинулася, — промовив він, затинаючись, — я… я не впевнений, але мені здається, що я наступив на нього. Він мене вкусив, а вона дряпала обличчя, я вдарив її, і копнув… тобто він спочатку весь час гавкав, а потім затих.

Сповнений ненависті погляд Гаррі змусив Едді позадкувати у вітальню. Коли він уже повернувся, щоб побігти, вилучити Гаррі, швидкий як блискавка, вхопив його за барки, розвернув до себе і гупнув об стіну.

— Я можу тебе вбити, нікчемний ти хробаче, — гаркнув Гаррі в обличчя Едді. — Ти не зміг убити Боксера Девіса, але вбив пуделя. Це чітко тебе характеризує, Едді. Просто запам'ятай: це ти привів Боксера в той провулок, це ти виставив його перед автомобілем Білла. Якщо Доллі зробить помилку зараз через втрату собаки, і все піде шкереберть, ти вирушиш за Боксером.

Едді був нажаханий. Чому взагалі Гаррі йому погрожував? «Це ж лише собака», — прошепотів Едді.

Гаррі з усієї сили вдарив Едді в печінку.

— Вона зараз горює, і все через тебе, — просичав Гаррі. — А люди, які горюють, роблять помилки. — Він так сильно штовхнув Едді у двері, що той спіткнувся й упав. Гаррі поглянув на нього з відразою. — Візьми Білла. Стежте за Доллі. Більше нічого. — І щосили грюкнув дверима.

Обхопивши голову руками, Гаррі пішов у вітальню, намагаючись угамувати вихор емоцій. Він ненавидів Доллі, адже їй вдалося зробити те, що не вдалося йому. Прагнув забрати у неї все, щоб показати їй, хто тут бос — але, Господи, що як Вульф справді мертвий! Думка про те, щоб вибити землю в Доллі з-під ніг, коли вона була на висоті, сповнена адреналіну, зовсім не тривожила Гаррі. Вона була сильною. Вона стане на ноги. Але програти в тому, в чому вона мала ось-ось перемогти, зважаючи на те, що вона щойно втратила дитину… З такою провиною він не міг упоратися, і саме тому хотів убити Едді.

Ще до свого невдалого пограбування Гаррі знав, що він піде від Доллі, — ось чому він так легко віддав Джиммі Нанну свій наручний годинник. Йому завжди хотілося поїхати в Іспанію разом із Труді та дитиною, залишитися там назавжди, але для цього йому потрібні були гроші, багато грошей. Коли того фатального дня він виїхав із пекла в тунелі Стренд, то й гадки не мав, що йому робити далі. Доллі збожеволіє від горя, втративши його, а те, що вона перейняла його справу і провернула його пограбування, було його порятунком. А тепер йому залишалося лише забрати гроші.

Труді увійшла у вітальню.

— За що ти його вдарив? — запитала вона.

Гаррі не звернув на неї уваги, просто пішов у спальню. Вона пішла за ним.

— Тобі не варто надто сильно тиснути на нього, — сказала вона. — Що як він тебе не послухає і розкаже все Доллі. Як гадаєш, що тоді вона робитиме?

Усе ще її ігноруючи, він почав знімати сорочку.

— А я розповім тобі, що вона буде робити, — напосідала Труді. — Вона втече з грошима, і ти більше ніколи її не побачиш.

Гаррі знизав плечима, зняв сорочку, кинув її в куток і ліг на ліжко зі звабливою усмішкою. Сьогодні йому більше не хотілося розмовляти.

— Обіцяй, що не робитимеш дурниць, Гаррі, — з благанням промовила Труді, відволікаючись на пружне тіло Гаррі. Вона відчула, як усередині розливається хвиля бажання; він справляв на неї таке враження ще з моменту першої зустрічі.

Труді вперше побачила Гаррі Роулінса за рік до того, як її чоловік Джиммі Нанн почав на нього працювати. Вона якось проводила вечір з

дівчатами, серед яких була Ширлі Міллер. Вони пішли у клуб Фішерів, щоб трохи пограти в рулетку. Гаррі був тоді сам, а Ширлі, котра вже бачила його кілька разів до того, познайомила його з Труді. Гаррі їй одразу сподобався, і вона почала з ним фліртувати. Ширлі сказала, щоб вона не лізла до нього, бо він одружений, і навіть якби не мав дружини, з ним усе одно не варто зв'язуватися. Труді було байдуже: вона хотіла його, і ніщо з того, що говорила Ширлі, не могло її зупинити.

Труді сіла за стіл до Гаррі, який грав у блек-джек, і навмисне притулилася до нього стегном. Він поглянув на неї, а вона звабливо всміхнулася. І досягла бажаного. Його рука опустилася під стіл, і він злегка провів одним пальцем по внутрішній частині її стегна.

Від цього дотику по її тілу наче пройшовся електричний струм, і їй не хотілося, аби ці солодкі муки припинялися. Коли Гаррі почав прибирати руку, вона вхопила її й підсунула вище. Почувалася так, що могла дозволити йому взяти її просто там, на столі для блек-джеку.

Після тієї першої фатальної зустрічі настали дні й ночі забороненого пристрасного сексу, переважно в дешевих готелях, на задньому сидінні автомобіля, у лісі — всюди, де їх ніхто не побачить. Несуттєво, де й коли Труді була з Гаррі — вона завжди була слухняною в його руках.

Пригадала вираз обличчя Гаррі того особливого ранку в брудному готелі, коли сказала йому, що в них буде дитина. Спершу він засумнівався в її словах і запитав, чи могла це бути дитина Джиммі. Вона запевнила його, що ні: вони з Джиммі не кохалися вже більше місяця. Гаррі обнімав і цілував її, а потім приклав голову до живота. Труді не бачила його обличчя, але знала, що в його очах були сльози.

Після народження дитини Гаррі сидів в автомобілі біля лікарні й чекав, коли піде Джиммі. Потім він продерся у пологове відділення. Мовчав — здавалося, що його непокоїть щось у самій палаті, а ще вона бачила прихильність в очах Гаррі — до хлопчика, якого Доллі не змогла йому дати. Але вголос він цього ніколи не казав.

Гаррі взяв немовля на руки й притиснув до себе, а потім поцілував його в м'яку шовковисту голову, але відтак його усмішка зникла, він насупився, а очі звузилися в недовірі.

— Чого це Джиммі приходив сюди, якщо це не його дитина? — запитав Гаррі.

— Я збрехала йому, — пояснила Труді. — Під час вагітності я брехала йому про терміни. Присягаюся, Гаррі, своїм життям присягаюся, що це твоя дитина…

Гаррі заспокоївся, але вона ніколи не забуде цей зловісний погляд, коли він гладив немовля по голові.

— Якщо я дізнаюся, що ти мені збрехала, — прошепотів він, — ти про це пошкодуєш.

Труді відволіклася від своїх спогадів, як тільки Гаррі затягнув її в ліжко і запхав руку під халат, торкаючись грудей. Він посадив її на себе і стягнув халат із плечей, щоб вона була оголена. Коли Гаррі хотів сексу, усмішка змінювала все його обличчя й пом'якшувала очі. Вона не могла повірити, що це був той самий чоловік, який менше двох хвилин тому налякав і побив Едді.

Гаррі сів і почав вкривати поцілунками її шию, повільно опускаючись до грудей. Обхопивши ногами його талію, вона міцно стиснула його в ту мить, як її тіло почало здригатися й тремтіти. Вона ніколи не відчувала такої пристрасті, з жодним іншим чоловіком, з яким у неї був секс. Гаррі обережно поклав її на спину і почав вкривати поцілунками кожен сантиметр її тіла. Тижні, проведені з ним під замком із часу його «смерті», втратили будь-яке значення — так вона його хотіла. Йому потрібно було лише торкнутися її, і вона бажала відчути його в собі. Коли Гаррі кохався з нею, він ніколи нічого не казав. Йому не потрібно було цього робити, бо секс був дивовижним — але їй хотілося почути це, хоча б раз, їй хотілося, щоб він сказав, що кохає її.

Розділ 33

Дістався до монастиря, Доллі почала швидко прибирати в порожньому класі. Діти повернуться з обіду за кілька хвилин. Вона полегшено зітхнула, побачивши, що яскраві різнокольорові шафки, заввишки від підлоги до стелі, котрі вона придбала як подарунок для монастиря, тепер стояли на місцях і ними користувалися. Усіма, окрім верхніх полиць, котрі були зависокими й діти не могли до них дістатися, щоб вішати свої пальта і складати іграшки. Там лежатимуть награбовані гроші, допоки Доллі не буде готова їх забрати. Вона не вигадала кращого охоронця за матір-настоятельницю.

Йдучи до монастиря, Доллі завернула до сховища. Це було ризиковано, але їй потрібно було розділити гроші на чотири рівні частини й розкласти їх у чотири однакові сумки. Доллі взяла з кожної частини трохи готівки, щоб зробити п’яту, меншу купку — гроші на витрати на наступні кілька тижнів.

Коли вона розклала чотири сумки у чотири шафки, піт стікав із її чола й заливав очі. До кожної шафки був окремий ключ: для Доллі, Белли, Лінди й Ширлі. Як тільки Доллі замкнула шафки й склала ключі в кишеню, вона почала розклеювати на дверцята плакати з дитячими віршиками. Коли вона їх приклеїть, ніхто й не подумає, що там є шафки.

Доллі залишилося наклеїти ще один плакат, як раптом вона почула дзвінок, який сповіщав про закінчення обіду. Вона швидко занурила пензлик в одну з баночок із клеєм, які до того розставила на столі, й намастила задню поверхню плакату з піснею «Дівчинка-Муфточка».

— Доброго дня, місіс Роулінс! Ви ще не поїхали у відпустку? — в кімнаті з’явилася сестра Тереза. Вона здавалася здивованою.

Доллі випадково збила пензлик зі столу і нахилилася, щоб його підняти.

— Відлітаю за кілька днів, — життєрадісно промовила вона. — Перед від’їздом мені захотілося прикрасити шафки кількома дитячими віршиками… — Доллі помітила на підлозі п’ятий, менший пакунок.

Він лежав розгорнутий і з нього виглядали пачки банкнот. — Господи, — пробурмотіла вона трохи голосніше, ніж сподівалася.

— Я можу вам чимось допомогти? — запитала сестра Тереза.

Доллі закрила сумку і піднялася.

— Мені потрібно приклеїти ще цей плакат, і все буде готово.

Коли Доллі намастила папір, сестра Тереза допомогла їй приклеїти останній плакат, а потім вони обидві відійшли назад, щоб оцінити роботу Доллі.

— Дивовижно, місіс Роулінс. Це так мило з вашого боку — вони безперечно допоможуть дітям вивчити віршики, — сказала сестра Тереза.

Доллі усміхнулася сама до себе.

«Ідеально», — подумала вона. На верхньому ряду не помітно ніяких отворів для ключів. Здавалося, там узагалі не було шафок.

Клас наповнився сміхом і гомоном дітей. Одна особливо мила маленька дівчинка Ізабелла за звичкою обхопила руками ногу Доллі. Ізабелла не говорила багато, але її безумовна прихильність нагадала Доллі про маленького Вульфа. Вона буде сумувати за цими дітьми й за беззаперечною щедрістю монахинь…

Уранці Доллі вчила алфавіт з Ізабеллою та іншими дітьми, сповна насолоджуючись цим заняттям у класі: це буде її останнім заняттям. Їй подобалося працювати в монастирі — це було чисте, просте і приємне заняття. Від Доллі діти хотіли лише часу, і вона з радістю ділилася ним. Вона безперечно сумуватиме за простою визначеністю життя в монастирі.

О четвертій тридцять Доллі пішла з монастиря й рушила прямісінько до найближчої туристичної агенції. Там вона забронювала квиток у перший клас до Ріо на наступний ранок. Коли її запитали, чи хоче вона забронювати квиток назад, Доллі відповіла, що точно не знає, скільки часу там залишатиметься, тому замовить уже з Ріо. Потім Доллі проїхала кілька кілометрів до наступної туристичної агенції, де назвалася Ширлі Міллер і замовила квиток в економ-клас до Ріо на той самий рейс.

***

Резнік увесь день пробув удома, то сідаючи, то знову підскакуючи. Він ходив по вітальні й весь час курив, нетерпляче чекаючи на дзвінок від головного інспектора Сондерса. Попільничка у вітальні була повною, але він усе одно пхав недопалки в неї, перш ніж запалити чергову цигарку.

Резнік поглянув на годинник. Шоста вечора, він відчував аромат печінки й бекону, які Кетлін готувала на вечерю. Дзвінок пролунав один раз, і Резнік миттю вхопив слухавку, але це була Маргарет — напарниця Кетлін із гри в бридж.

— Вибач, Маргарет, — швидко промовив Резнік, — Кетлін немає. І я змушений покласти слухавку, бо чекаю на дуже важливий дзвінок.

Кетлін стала за спиною Резніка і забрала у нього слухавку. Він осудливо поглянув на неї, але вона не звернула на це жодної уваги.

— Не говори довго, — сказав він.

Кетлін виштовхала його на кухню.

— Займися чимось, Джордже… Постеж за вечерею. Ну ж бо. Іди.

Кетлін закінчила телефонну розмову за п’ять хвилин і повернулася на кухню, де Джордж саме діставав виделкою шматки бекону з печінки й підливи та їв їх. Кетлін ударила його по руці й стиснула губи.

— Припини вибирати. І не бреши моїм друзям лише тому, що ти чекаєш на уявний телефонний дзвінок. — Вона бачила, що її слова засмутили його, але була переконана в тому, що говорить справедливо. — Ти у відставці, Джордже. Піди зіграй у гольф чи пофарбуй коридор, як хотів.

Резнік поглянув на неї, наче покинутий пес.

— Ну ти й упертий! — Кетлін не замовкала. — Зателефонуй їм сам, якщо хочеш.

— Це моя справа. Це вони мають мені телефонувати.

— Це не твоя справа, Джордже. Більше не твоя, — Кетлін відкинула картоплю на друшляк і дістала з шухляди товкачку. Резнік видер її з руки дружини й почав виливати своє розчарування на картоплю, шалено її розминаючи. Кетлін спостерігала за ним. Їй ніколи не подобалося, що її чоловік був поліцейським. Він не належав до тих людей, які могли залишити роботу у відділку; він приходив додому з думками про цю роботу, й іноді з ним було нестерпно жити. «Але, — думала вона, — Джордж, не зайнятий поліцейськими справами, значно

гірший за Джорджа-поліцейського». Вона ненавиділа, коли він сердився, але більше не мала сил його заспокоювати.

Займаючись розправою над картоплею, Резнік крикнув Кетлін:

— Я казав їм! Я казав, що всі ці пограбування між собою пов’язані. Вони організовані одним злочинцем. Клятим Роулінсом! Я попереджував, щоб вони взяли це до уваги. Ніколи не можна недооцінювати Гаррі Роулінса.

— Гаррі Роулінс! Гаррі Роулінс! — закричала Кетлін у відповідь Джорджеві. — Це все, що я чую впродовж усіх цих років. Будь-які негаразди у твоїй кар’єрі завжди були через клятого Гаррі Роулінса! І це ніколи не було твоєю провиною, Джордже, чи не так?! Звісно ж ні! Це провина мертвого чоловіка.

Резнік кинув товкачку в раковину, від чого шматки картоплі розлетілися по плитці. Кинувся в коридор, щоб узяти пальто й капелюх.

— Джордже, тобі потрібно з цим змиритися! — закричала Кетлін. — Я не збираюся стирчати тут, щоб побачити, як ти зляжеш у могилу, ти мене почув? Я цього не робитиму.

— То й не треба! — закричав Резнік у відповідь, грюкаючи за собою вхідними дверима.

Він сів у старий пошарпаний «Форд-Ґранаду» і рушив до будинку Роулінса. Не знав, чому вирішив їхати саме туди; здавалося, автомобіль їхав сам. У душі він розумів, що ніхто з відділку йому не зателефонує. Навіщо їм це? Він був у минулому; до його думки вже давно ніхто не прислуховувався. Він сподівався, що у Скотленд-Ярді коїться справжнє пекло, і Сондерс нарешті підніме свій зад. Усміхнувся від думки про те, що з Сондерса трохи збили пиху.

Несподівано йому на думку спало те, що, можливо, Сондерс та інші навмисне хотіли позбутися Резніка, щоб перебрати цю справу до своїх рук і потім пожинати плоди слави, коли вони знайдуть і заарештують Гаррі Роулінса. Що довше Резнік про це думав, то більше переконував себе у власній правоті. Вони навмисне ставили на його шляху перешкоди, бо хотіли його прибрати! Що ж, тепер він покаже їм, що мав рацію. Він і сам розкрутить цю справу! «Старому псу ще не час на пенсію, — пробурмотів Резнік сам до себе. — Я заарештую Гаррі Роулінса. Гаррі Роулінс мій».

Розділ 34

Едді налаштував бічне дзеркало автомобіля Джиммі Нанна. Білл Ґрант розвалився на пасажирському сидінні поряд і хропів. Едді бачив, як повз проїхав автомобіль і припаркувався за п’ятдесят метрів позаду них. Водій вийшов з авта, запалив цигарку і повільно пішов у їхньому напрямку з протилежного боку вулиці. Він ішов занадто повільно, щоб кудись поспішати, і Едді почав нервувати. Він почав трусити Білла, щоб той прокинувся.

— Якийсь тип вештається біля будинку Гаррі. Не можу розгледіти його обличчя.

— Дивися вперед, — наказав Білл. — Покрути бічне дзеркало, щоб я міг бачити, як він стоїть під ліхтарем. Швидше. — Едді виконав наказ. — Чорт! — прошепотів Білл, коли обличчя чоловіка на мить потрапило під світло ліхтаря. — Це клятий Резнік! Це він запроторив мене за ґрати. Йому завжди кортіло впіймати Гаррі.

— Мені краще поїхати? — запитав Едді.

— Ні, пригнися, щоб він не помітив твого обличчя.

***

Резнік помітив, як чиясь рука повертає бічне дзеркало, але він не міг розпізнати автомобіль. Проходячи повз, він зупинився й поглянув на підошву черевика, наче щойно вступив у собаче лайно. Боковим зором Резнік бачив обличчя пасажира і, попри те, що воно здавалося йому знайомим, він ніяк не міг його впізнати. Але водій якусь мить дивився на нього, і Резнік був певен, що то Едді Роулінс. Резнік запам’ятав номерний знак автомобіля, а потім пішов вулицею повз будинок Роулінсів. У спальні горіло світло, але решта будинку була огорнута темрявою.

Обійшовши квартал, Резнік знову вийшов на вулицю, де припаркувалися Едді й Білл, сів у свій автомобіль і поїхав геть. Він завернув за ріг і записав номер їхнього авта.

— Ти що там робиш, Едді? — прошепотів він сам до себе. — І на кого ти працюєш? На когось, кого ми знаємо?

Він затиснув цигарку жовтими зубами й запалив її.

***

— Треба вшиватися, якщо він раптом приведе з собою копів, — заскиглив Едді, коли Резнік поїхав геть.

— Ну і що він зробить? Заарештує нас за те, що ми сидимо в автомобілі? Я піду до Гаррі. Він скаже нам, що робити. — Білл вийшов з авта і вигнув спину, розминаючи кістки. — Залишайся тут, доки я не повернуся.

— Візьми таксі, бо доведеться чекати тебе вічність.

— Друже, для мене кілька кілометрів прогулянки по прямій — наче розкіш, якої в мене давно не було. Не турбуйся. Я візьму автомобіль Труді, щоб повернутися.

Едді не почувався в безпеці наодинці, але він вважав, що так йому все ж буде краще, аніж поряд із людиною, яка, не змигнувши оком, скалічила Боксера Девіса до смерті.

***

Вийшовши з туристичної агенції, Доллі купила трохи їжі й повернулася додому вже з настанням темряви. Вона почувалася такою виснаженою, що не помітила Едді в автомобілі Джиммі Нанна біля свого будинку. А коли приїхав Резнік, вона була на задньому подвір’ї разом із Ширлі.

Двоє жінок дивилися на невелику купку свіжої землі, прикрашену хрестом із бамбуку і квітами.

— Я не знала, чи любив він квіти… — промовила Ширлі, не знаючи, що казати.

— Він любив справляти потребу біля них, — відповіла Доллі. Ширлі побачила, як легка усмішка з’явилася на її обличчі. — Особливо йому подобалися троянди біля сусіднього будинку.

— Тоді я піду зірву одну для нього? — запитала Ширлі.

Доллі поглянула на Ширлі. Вона часто говорила дурниці, й саме це так подобалося Доллі.

— Ні, дорогенька. Ці квіти згодяться. Спасибі, що потурбувалася про нього за мене. Я б ніколи не змогла його поховати.

— Усе гаразд. — А за якусь мить Ширлі запитала: — Можна мені прийняти ванну? Від мене пахне і я забруднилася, коли копала яму.

До 9 вечора вони обидві почувалися виснаженими. Після ванни Ширлі переодягнулась у нічну сорочку й халат, які дала Доллі. Вона визирнула з вікна у спальні Доллі крізь невелику шпаринку між фіранками, перевіряючи вулицю.

Доллі вийшла з суміжної ванни й пішла у спальню.

— Усі двері замкнені?

Ширлі кивнула.

— Я зачинила на засув усі двері й вікна. І підігріла тобі молока, — вона махнула рукою в бік столика біля ліжка. Доллі взяла склянку, дістала з пляшечки у верхній шухлядці пігулку снодійного і проковтнула її.

— Хочеш? — запитала. — Вона допоможе тобі заснути, не відволікаючись на ушкоджену гомілку.

— Так… — Ширлі завмерла, все ще визираючи з вікна. — Доллі, це вже втретє я визираю з вікна, відколи ти повернулася, і щоразу бачу на вулиці одне й те ж «БМВ» з двома чоловіками всередині, але зараз там лише один. Вони задалеко, тому я не можу роздивитися їхні обличчя. Гадаєш, це поліція чи… — Доллі підійшла до вікна і стала поряд із Ширлі.

— Це точно поліція, — переконливо промовила Доллі. — Той чоловік більше не прийде, дорогенька. Не тоді, коли поруч копи. — Вона не хотіла, щоб Ширлі панікувала, але навіть попри те, що вона не бачила обличчя водія, Доллі знала, що автомобіль, на який вони дивляться, не був звичною патрульною автівкою. — Так. А тепер спати, — промовила вона, залазячи в ліжко. — Якщо я не засну, то відключуся. Пий таблетку і не думай ні про що до ранку.

Ширлі сіла на краю ліжка Доллі й запила таблетку теплим молоком. Вона помітила знімок Гаррі й Доллі на столику біля ліжка. Вони здавалися такою щасливою і турботливою парою: Доллі у красивій дизайнерській сукні і вродливий Гаррі у розкішному і дуже дорогому костюмі. Це були їхні найкращі часи.

— Ти сьогодні добре впоралася, — промовила Доллі, усміхаючись до Ширлі. — Ти була хороброю і сильною. Я тобою дуже пишаюся. А тепер лягай у ліжко і трохи поспи.

Ширлі підняла склянку молока до Доллі, запитуючи, чи хоче вона трохи перед сном, але Доллі захитала головою й заплющила очі. Коли

Ширлі пила, то дивилася на Доллі. Здавалося, ніби події дня розтягнулися на десять років — такою втомленою і виснаженою вона почувалася. Злегка торкнувшись руки Доллі, Ширлі прошепотіла:

— Нехай Господь тебе береже.

На мить Доллі міцно стиснула руку Ширлі, до болю, а потім відпустила її.

Ширлі віднесла решту молока в сусідню кімнату і поставила на столик біля свого ліжка. Ця кімната була більшою, ніж її спальня вдома, і прикрашена світлинами Гаррі й Доллі під час відпочинку, на вечірках і з друзями. Допивши молоко, вона пройшлася по кімнаті. — Що за життя було в Доллі… — подумала вона. Несподівано вона зупинилася, звернувши увагу на одне фото на туалетному столику. Схопила його й, затамувавши подих, побігла у спальню Доллі.

— Прокинься! — нетерпляче промовила вона, вмикаючи лампу біля ліжка і штурхаючи Доллі.

Доллі прокинулась не одразу, але коли вона все ж розплющила очі й побачила в очах Ширлі паніку, її сон як рукою змахнуло.

— Хто цей чоловік, який обіймає тебе і Гаррі? Хто це, Доллі? — Ширлі трусилася, коли тримала в руках фотографію.

Доллі протерла очі й трохи зачекала, щоб сфокусуватися.

— Це Едді, — сказала вона. — Едді Роулінс, кузен Гаррі, а що?

— Це був він, Доллі! Це він увірвався в будинок, це він напав на мене і на Вульфа.

Доллі сіла на ліжку і взяла фото у Ширлі.

— Ти впевнена?

— Я не вигадую, Доллі! Присягаюся, це був він! Я знаю, що це був він. Вульф поводився так, наче знав його — і, звісно ж, Вульф його знав. Що як в автомобілі біля будинку сидить він? Що як він повернеться?

Доллі вхопила Ширлі за руку.

— Він сюди не повернеться, не після того, що ти з ним зробила. Гроші у безпечному місці. Ми у безпеці. Надворі поліція, як я й казала. Довірся мені, Ширлі. Ти мусиш мені довіряти.

Ширлі кивнула. Вона довірила Доллі своє життя.

Доллі відвела Ширлі в сусідню кімнату і вклала у ліжко.

— Я за тобою наглядатиму, люба. Тобі, Лінді й Беллі немає про що турбуватись. Я знаю, що все це для вас дуже незвично, але я роками жила на нервах, тому довірся мені, коли я кажу, що все буде гаразд. — І, вимкнувши лампу біля ліжка, вона сиділа біля Ширлі, аж поки та заснула.

Повернувшись у свою спальню, Доллі взяла фото, яке принесла Ширлі. Вона підійшла до вікна, злегка відсунула фіранку й поглянула на припаркований автомобіль. Надворі було доволі темно, щоб роздивитися салон, тому Доллі терпляче чекала й спостерігала. Нарешті повз проїхало інше авто, фари якого злегка освітили обличчя чоловіка на водійському сидінні. Доллі здалося, що крізь неї пройшло холодне лезо.

— Едді, — зітхнула вона. — Дурний, дурний Едді.

Сльози наповнювали очі Доллі, поки вона думала, що їй робити. Едді не мав мужності, щоб самотужки щось вирішувати, не кажучи вже про те, щоб вдертися в її будинок, напасти на Ширлі і вбити бідного Вульфа.

— Хто ж віддає тобі накази? — прошепотіла вона. І боялася, що знає відповідь.

Золота запальничка «Данхілл» у квартирі Джиммі Нанна.

Жорстоке вбивство Боксера Девіса.

Білл Ґрант, чоловік зі сховища, знав, хто вона.

Едді Роулінс виконує чиїсь накази; спершу він вдерся в її будинок, а тепер спостерігає ззовні.

Доллі різко сіла на край ліжка, прикладаючи руки до втомленої голови, котру наповнювали незрозумілі думки.

— Це були чутки, — сказала вона, намагаючись себе переконати. — Це були мої чутки. Це неправда. Це не може бути правдою! — Доллі не могла переварити цю неймовірну, жахливу і дуже болючу думку. — Ні, ні, ні, ні! Я бачила твій годинник.

Шанси на сон розтанули. Тепер її очі були широко розплющені, а серце билося так, наче ось-ось станеться напад.

— Але ж я бачила твій годинник, — закричала вона вголос. — Я бачила твій годинник!

Розділ 35

Кетлін Резнік чула, як Джордж пішов сходами вниз. Вона подивилася на годинник біля ліжка — майже північ. Він був п’яним і ходив по будинку туди-сюди зі склянкою віскі в одній руці й цигаркою в іншій. Востаннє він так поводився, коли в газетах написали про його відсторонення. Тоді він упився до півсмерті, заснув із цигаркою в руці й мало не спалив будинок.

Накинувши на себе халат, вона пішла вниз, щоб його насварити. Кімната була вся в сигаретному диму. Кетлін уже збиралася заговорити, але він підняв руку вгору. Він говорив по телефону, затиснувши слухавку між плечем і вухом. В одній руці він тримав записник, а в іншій — ручку. І він був не п’яним — аж ніяк. Він був сповненим енергії.

— Так, це детектив-головний інспектор Сондерс зі Скотленд-Ярду. Я був на спостережені, і мені потрібно дізнатися ім’я зареєстрованого власника автомобіля, номери якого я щойно вам продиктував. Це дуже терміново.

Що він робить? Кетлін пройшла крізь заповнену димом кімнату й стала поряд із чоловіком, схрестивши руки на грудях. Що б він не робив, він точно не мав цього робити.

— Вибачте, що? Джеймс як? Нанн… а адреса? — Резнік занотував інформацію в записнику. — Дякую, офіцере. Ціную вашу допомогу.

Джордж поклав слухавку і розгорнув телефонну книгу, що лежала поряд із телефоном.

— Чим ти займаєшся, вдаючи з себе Сондерса? — запитала Кетлін.

Резнік вів пальцем по сторінках.

— Мені потрібно перевірити реєстрацію автомобіля на поліцейському комп’ютері, тому я зателефонував у місцевий відділок. Я ж не міг назвати своє справжнє ім’я, чи не так? Де домашній номер телефону Еліс? Мені здавалося, він є в телефонній книзі.

Кетлін не могла повірити своїм вухам.

— Ти не можеш телефонувати цій нещасній жінці серед ночі!

Коли Джордж поглянув на свою дружину, вираз його обличчя був напруженим і розлюченим.

— А от і можу! Якраз з Еліс я можу поговорити серед ночі. Тому прибери свій осудливий погляд, лягай у ліжко і дай мені зробити свою роботу.

Він знайшов номер Еліс і знову взяв слухавку.

Кетлін, розлючена, пішла нагору.

— У тебе немає роботи, — випалила вона, йдучи геть.

Резнік слухав телефонні гудки. Він поглянув на годинник. Можливо, дружина мала рацію… але ця справа не могла чекати, це надто важливо.

— Еліс?

— Що сталося? — Еліс не сердилася через те, що її розбудили серед ночі, її непокоїло те, що Резнік потрапив у халепу.

— Нічого поганого, дорогенька. Слухай, мені потрібно, щоб завтра вранці ти зробила мені одну послугу.

Еліс сиділа за туалетним столиком з ручкою й аркушем паперу, тримаючи в іншій руці слухавку. Записуючи інструкції Резніка, вона помітила своє відображення у дзеркалі. Господи, вона виглядає точнісінько, як її мати! Товстий шар крему на обличчі й халат, який налякає будь-якого чоловіка. Вона подякувала Богу за те, що Резнік вирішив зателефонувати, а не зайти в гості.

— Тебе ніхто не повинен побачити, Еліс, ти зрозуміла? Ти єдина, кого я можу про це попросити. Ти мені допоможеш?

Еліс поглянула на своє жахливе відображення й усміхнулася.

— Звісно, я допоможу вам, сер.

Розділ 36

Труді впустила Білла в квартиру, щоб він зачекав на Гаррі. Він шморгнув носом. У пошарпаній маленькій квартирці тхнуло дитячими пелюшками. Він усе ще кривився, коли Гаррі вийшов зі спальні, загортаючи рушник навколо стегон.

— Хотів передати тобі найновішу інформацію, — сказав Білл, скалячи зуби. Він думав, що це було кумедно — відірвати Гаррі й Труді від процесу. Гаррі зовсім не усміхався. — Доллі все ще вдома, — продовжував Білл. — Вона повернулась увечері й відтоді не виходила. Я зателефонував Швидкому Рею, але він не чув, щоб вона намагалася здати гроші, втім, він продовжуватиме розпитувати.

Гаррі приклав палець до губ і пішов на кухню, Білл пішов за ним і зачинив за собою двері. Гаррі поставив чайник на плиту.

Гаррі підсумував сказане:

— Коли вона повернулася додому з відділку, білявка розповіла їй про візит Едді… На щастя, вона описала його як «якийсь тип» і не впізнала в ньому мого дурного кузина. Не думаю, що білявка й Едді колись зустрічалися, тому за це ми можемо не турбуватися. Але ти кажеш, що після цього Доллі кудись поїхала? — Білл кивнув. — Отже, вона переховала гроші, чи не так? — Гаррі посилено думав. — То де вона могла їх сховати?

Білл перевалився з ноги на ногу. Його починало дратувати все, що відбувалося навколо: він не розумів, чому Гаррі не хотів просто дозволити йому навідатися до Доллі й вибити з неї інформацію.

— Біля будинку з’явився цей коп, Резнік, він почав походжати навколо, — додав він. — Він був сам. Якусь хвилину чи дві.

Гаррі засміявся.

— Не переймайся. Цей ідіот здатен розслідувати лише дитячі крадіжки солодощів із крамниці на розі. — Він передав Біллу чашку чаю і, походжаючи кухнею, роздумував. — Якщо до шостої ранку справа не зрушить з місця, приїдеш по мене, і тоді ми увійдемо втрьох.

Я розберуся з Доллі, а ви з Едді прикриєте рота тій білявці. Едді винен їй добрячого ляпаса після того, що вона зробила з його обличчям.

— Хочеш мою думку? — Білл жував губи й сьорбав чай. — Нам варто було увійти в той клятий будинок ще кілька годин тому й узяти те, що нам потрібно. Наше зволікання дало твоїй невтішній дружині час, щоб сховати готівку, а тепер…

Поки той говорив, Гаррі міцніше закрутив рушника навколо талії й кинувся через кухню до Білла, хапаючи його за барки й притискаючи до кухонної стіни. Гаррі й так знав думку Білла, він знав, що робиться в його збоченому мозку.

— Я тут вирішую, ти мене зрозумів? А ти — ти будеш робити те, що я тобі скажу!

Білл стояв біля стіни, відвівши руку з чашкою вбік, щоб не розлити чай, і уникав зорового контакту. Білл не боявся Гаррі — вони були дуже схожими, коли йшлося про справи, але Гаррі був босом, і Білл це поважав. У Гаррі були гроші та розум, репутація і влада. У Білла ж не було нічого, тому він прикусив язика. Біллу подобалося жити в тіні, втім, усі знали, що він доводив до кінця будь-яку справу. Швидко й тихо. Ось чому люди його наймали. Білл ніколи нікого не підставляв і не збирався цього робити. За три рази, коли він влаштовував для Гаррі особисті зустрічі, нікому так і не вдалося прослідкувати зв’язок між Гаррі й подією. Така обережність була варта, щоб за неї платили, а Гаррі платив щедро.

Коли Гаррі відпустив Білла, на кухню увійшла Труді, тримаючи на руках дитину. Гаррі, й досі лютуючи, розвернувся до неї.

— Що, чорт забирай, ти хочеш зараз? — гаркнув він, знаючи, що вона просто шпигувала. Білл скористався нагодою й вислизнув у відчинені двері.

Труді здавалася знервованою.

— Лише чашку чаю і трохи молока для дитини. Нічого більше.

***

Резнік чекав надворі біля квартири Джиммі Нанна. Він зупинився на вулиці позаду припаркованих автомобілів, щоб мати належний кут огляду і не потрапити самому в поле зору. Він побачив, як із будинку вийшов якийсь чоловік, і упізнав у ньому пасажира з автомобіля, що

стояв біля будинку Доллі; автомобіля, за кермом якого сидів Едді Роулінс.

Коли незнайомець підійшов до вуличного ліхтаря, Резнік зміг роздивитися його обличчя. «Я тебе знаю, — прошепотів Резнік, торкаючись підборіддя пальцем і намагаючись згадати ім’я незнайомця. — Звідки я тебе знаю?»

Чоловік сів у «Форд-Ґранаду» і поїхав геть. Резнік вирішив поїхати за ним, і невдовзі вони повернулися до будинку Доллі Роулінс. Резнік припаркував автомобіль за рогом. Він точно не знав, що робити далі, допоки не згадає імені цього незнайомця. «Думай, думай, думай…». Резнік заплющив очі й подумки почав перебирати імена всіх злочинців, яких устиг заарештувати за минулі роки. Час від часу він мотав головою від розчарування, коли заходив у черговий глухий кут. Раптом він широко розплющив очі.

— Чорт. Ґрант! — видихнув він.

Резнік протер очі, проводячи руками по обличчю, і насупився, поки його мозок намагався з’ясувати, що взагалі коїться. Йому потрібно було з кимось поговорити… Резнік ніколи не думав, що колись це скаже, але йому хотілося, щоб зараз поряд із ним сидів Фуллер. Той був прискіпливим хлопцем, але разом із тим і достойним офіцером, котрий слухав Резніка, — хоч, можливо, й неохоче, на відміну від Ендрюса, який, правду кажучи, досягнув своєї вершини ще у званні регулювальника.

— Так, — промовив Резнік, наче поряд з ним сидів Фуллер. — Білл Ґрант. Чому він стежить за будинком Гаррі Роулінса? Чому в нього автомобіль Джиммі Нанна? Звідки він знає Едді Роулінса? Ти працюєш на когось, Білле Ґранте… Я тебе знаю… Ти будеш бруднити руки лише за великі гроші. — Якби ж тільки він міг викликати підкріплення, заарештувати Едді Роулінса і Білла Ґранта, а потім обшукати квартиру Джиммі Нанна.

Саме в ту мить із-за рогу виїхав «Форд-Ґранада». Резнік пригнувся, коли автомобіль проїхав повз, він лише злегка визирнув, щоб побачити, хто за кермом. Це був Едді Роулінс. Отже, Білл Ґрант зараз сидить у «БМВ» Джиммі Нанна біля будинку Доллі Роулінс. Це було парне спостереження: два автомобілі, два пішаки, які виконують

накази. Але на кого вони працюють? У глибині душі Резнік дуже добре це знав.

***

Не в змозі заснути, Доллі пішла в сусідню кімнату, де спала Ширлі, щоб краще роздивитися, що відбувалося надворі. Едді сидів у «БМВ» сам. Їй потрібно було знати напевне, чи це він увірвався в будинок.

Доллі потрусила Ширлі, але та не реагувала. Тоді Доллі стягнула з неї ковдру.

— Ну ж бо, Ширлі. Прокидайся, — рішуче промовила Доллі. Нарешті Ширлі розплющила очі, й Доллі допомогла їй підвестися на ноги.

Разом вони визирнули з-за фіранки, саме в ту мить, коли до Едді під'їхав Білл Ґрант, і вони помінялися місцями. Ширлі трусило, наче листок на вітрі. Було очевидно, що вона налякалася до смерті, коли побачила Едді. Доллі обійняла Ширлі за плечі.

— Це Едді Роулінс, кузен Гаррі. Він боягуз, Ширлі, недомірок, який б'є жінок і вбиває собак. Він ніщо. Ти мене чуєш? І він більше тебе не скривдить. Я тобі обіцяю.

Щирість у голосі Доллі змусила Ширлі почуватися у безпеці — їй подобалося, як Доллі це робила. От якби її мати була такою ж сильною.

Ширлі не знала іншого чоловіка, але Доллі його впізнала. Це був той самий чоловік, котрий підходив до дверей сховища і назвався Біллом Ґрантом. Доллі міцно заплющила очі й прошепотіла «Ідіотка!» Ґрант, мабуть, підглядав за кожним кроком у сховищі. Якщо він усе знав ще від початку, тоді не дивно, що Едді вдерся в будинок, щоб знайти гроші…

Доллі потрібно було подумати, як їм вибратися з будинку, в той час як Білл Ґрант стежить за ними, а потім ще й скинути його з хвоста. А якщо повернеться Едді, у них виникне подвійне ускладнення у вигляді двох чоловіків у різних автомобілях, які їх переслідуватимуть. Доллі була занадто виснаженою як фізично, так і психологічно, щоб думати раціонально. А ще вона була наляканою, і це було для неї нове відчуття. От якби Ширлі сіла на свій рейс, як і планувалося… Принаймні Доллі було б легше, вона могла б упоратися з цим

самотужки! Але з нею була Ширлі, й ту, наче дитину, потрібно було постійно переконувати.

Доллі походжала біля сходів, а Ширлі пішла на кухню, щоб приготувати їм обом щось перекусити. Доллі нічого не хотілося, але їй потрібно було залишитися самій, щоб подумати. Вона поглянула на годинник. Майже друга ночі, а рейс у Хітроу заплановано на полудень. В аеропорту їм потрібно бути не раніше десятої ранку, і до аеропорту ще годину їхати. Доллі зітхнула. Виходити з дому серед білого дня було не найкращою ідеєю, і вона знала: що швидше вони виберуться з будинку під покровом темряви, то більші матимуть шанси уникнути переслідування.

За мить у Доллі з’явилася ідея. Це був нечіткий план і трохи шалений, але, хай йому грець, за ці кілька місяців вона вже звикла до шаленства! Вона пішла на кухню.

— Я вирішила насмажити картоплі, ти будеш, Доллі?

— Нам потрібно вийти між четвертою і четвертою тридцять ранку, — перервала Доллі. — Ти довіряєш своїй мамі?

Ширлі вимкнула газ на плиті.

— Так, звісно.

— Вона вміє водити?

— Так, — відповіла Ширлі, чекаючи, доки Доллі розкриє свій задум.

— І в тебе є брат, так?

— Ґреґ. Він живе з мамою.

— Добре, — промовила Доллі, вказуючи пальцем на Ширлі. — Передай Ґреґу, щоб він поїхав у Ковент-Ґарден і взяв твій автомобіль. Скажи, нехай залишить його у Маунт-Клоуз — це глухий кут у кінці другої за рахунком вулиці, якщо виїжджати від мого будинку. Скажи йому, щоб не замикав дверцята водія, нехай залишить ключі під сидінням і зателефонує сюди, коли все буде зроблено.

Ширлі з сумнівом поглянула на Доллі.

— О другій ночі він або п’яний, як чіп, або спить, наче мертвий, у ліжку. Якщо він удома, мені точно доведеться будити маму, щоб вона розбудила його. Але якщо його немає…

— Що ж, будемо сподіватися, що він удома. Скажи йому: якщо твого автомобіля немає, якщо його вкрали, нехай тоді скористається своєю уявою і знайде нам щось інше. Несуттєво що, мені потрібне авто, будь-

яке, і щоб воно стояло в глухому куті до четвертої ранку. За це він отримає сотню фунтів. І нехай мама приїде сюди якомога швидше. Я дам їй гроші, щоб вона передала їх твоєму братові. Ти все зрозуміла?

— Так, — підтвердила Ширлі. Вона дістала з шафи тарілку й виклала на неї свій сніданок.

Доллі швидко перетнула кухню, відрізала дві скибки хліба і кинула їх на тарілку Ширлі, залишаючи в м'якому тісті глибокі вм'ятини від пальців.

— Зроби сендвіч, — кинула Доллі, — З'їси, поки говоритимеш.

***

П'ять хвилин по тому Доллі перехилилася через перила і гукнула Ширлі, яка визирнула з кухні, тримаючи в руках сендвіч.

— Я постійно набираю номер, — повідомила Ширлі. — Я намагаюся…

Ще за п'ять хвилин Доллі знову перехилилася через перила. Вона тримала в руках ножиці.

— Безуспішно, — відповіла Ширлі. — Брат, мабуть, у своєї дівчини, а в мене немає її номеру телефону, а мама, очевидно, одягнула беруші на ніч…

— Продовжуй телефонувати, — промовила Доллі, вказуючи ножицями на Ширлі.

— Ти хочеш підстригтися? — запитала Ширлі.

— А що?

— Це маскування? Мені ж не потрібно буде обрізати волосся?

— Присягаюся Господом, Ширлі, іноді я не можу збагнути, як працює твій мозок. Ти краще сядеш за ґрати до кінця своїх днів, аніж обстрижеш милі біляві кучері? Обирай!

Ширлі стояла в коридорі, накручуючи локони на палець і уявляючи, як може виглядати з короткою стрижкою. Доллі закотила очі й пішла нагору.

— Ми не будемо обрізати волосся! Телефонуй мамі!

Ширлі знову і знову набирала домашній номер телефону, нарешті слухавку взяли, але на тому боці ніхто не говорив.

— Мам, це ти? — закричала Ширлі.

— Ні, це я, — нерозбірливо промовив Ґреґ. — Навіщо ти телефонуєш додому серед ночі? — Він був п’яним і, скоріш за все, спав солодким сном; але одразу протверезів, коли Ширлі заговорила про сотню фунтів.

Ширлі крикнула Доллі:

— Я йду одягатися, Доллі. Ґреґ зробить те, що ти просила, і мама вже їде сюди.

Нагорі Доллі заплющила очі й видихнула з полегшенням. Вона була в спальні, спалюючи останні кілька сторінок із записників Гаррі у металевому смітнику, який принесла з його кабінету. Шкіряна обкладинка не хотіла горіти, але спостерігаючи за тим, як кожна сторінка перетворюється на попіл, вона порізала обкладинку ножицями.

Їй було нелегко зважитись на те, щоб принести записники з банку додому, але вона була рада, що зробила це, адже тепер не мала б іншого шансу. Вона не розповідала дівчатам, де зберігає записи, задля їхньої ж безпеки; зрештою, те, чого вони не знають, не могло їм нашкодити.

Стоячи біля туалетного столика, Доллі усміхалася сама до себе. Вона поглянула на ряд косметичних засобів і дизайнерських парфумів, а потім скинула все це на підлогу одним різким помахом руки. Вона була готова; вона була сповнена сил.

Зиркнула на попіл у металевому смітнику. Єдиний інструмент, яким Гаррі міг захистити себе й очорнити інших злочинців, був знищений. Так чи інакше, вона переконалася, що не залишилося жодного слова.

Кинула останній погляд на спальню, і її погляд затримався на тумбі поряд із ліжком, на якій стояла світлина із зображенням її і Гаррі. Вона взяла фото в руку, поклала його лицевим боком на підлогу і з усієї сили наступила ногою, вибиваючи підбором скло і вминаючи його у фото. «Мерзотник», — процідила вона крізь стиснуті зуби. Потім узяла дві валізи й вийшла зі спальні востаннє.

Перенесла валізи у вітальню й сіла. Узяла сумочку, дістала квитки на літак. Відтак підсунула до себе одну з валіз і почала діставати з неї обережно складені чоловічі речі, розвішуючи їх на спинку стільця.

Ширлі закінчила наносити губну помаду і підбила волосся, дивлячись у дзеркало на туалетному столику. Вона виглядала

неймовірно добре, зважаючи на те, яка то була рання година. Коли зійшла вниз сходами, запах сніданку змішався з тяжким ароматом парфумів Доллі. У вітальні Ширлі побачила Доллі і дві її червоні валізи, одна з яких була розкрита. На дні лежали банкноти.

— Тут більше ста тисяч, — промовила Доллі. — Гроші на витрати в Ріо. Достатньо, щоб прожити два місяці чи більше. Сядь, дорогенька, мені потрібно, щоб ти зараз уважно мене вислухала.

Ширлі слухняно сіла.

— Дві однакові валізи. Так? Одна з червоною биркою, інша — з блакитною.

— Так, — погодилася Ширлі, насупивши лоба від зосередження. Валіза з червоною биркою лежала розкритою на підлозі з грошима всередині.

— Я почистила валізу з червоною биркою всередині й зовні, тому на ній немає відбитків жодної з нас. Жодної. Не торкайся цієї валізи без рукавичок, — промовила Доллі, передаючи Ширлі пару дивовижних кремових шовкових рукавичок.

— Червона валіза, червона бирка — та, що з грошима всередині, — чиста. Я не торкатимуся її без рукавичок, — повторила Ширлі. — Вони, до речі, дуже красиві, — додала відтак.

— Вважай це подарунком, — відповіла Доллі, швидко повертаючись до теми. — Червона валіза з блакитною биркою моя. У червоній валізі з червоною биркою лежатиме чоловічий одяг.

— Зрозуміла, — підтвердила Ширлі. — Гадаю…

Доллі продовжувала.

— Ти візьмеш валізу з грошима та свою валізу…

— А що як мій автомобіль вкрали? — запитала Ширлі з нотками паніки в голосі.

— Тоді ми купимо тобі іншу валізу й одяг. Але твій автомобіль стоятиме на місці. Не знаю жодного поважного злочинця, котрий украв би старий мотлох. Слухай далі. Отже, я беру червону валізу з блакитною биркою — там мої речі — й проходжу через контроль, як зазвичай. Ти береш валізу з грішми і свою валізу. Приходиш у зону контролю і шукаєш якогось хлопця, когось, кого ми зможемо використати для своїх потреб.

— Як підставну качку! — вигукнула Ширлі.

— Скоріш як приманку, але так, ідею ти вловила. Це має бути чоловік.

— Так. Я зрозуміла. Чоловічий одяг для цього? Тоді, якщо офіцери податкової вирішать перевірити, на валізі будуть лише його відбитки. Правильно? — Ширлі пишалася собою, що так швидко зрозуміла, в чому план.

— Блискуче, Ширл. Отже, ти шукаєш чоловіка без великого багажу. Кажеш, що гадки не мала, що тут обмеження по вазі, граєш таку собі дурненьку білявку, кажеш йому, що з двома валізами у тебе буде зайвий вантаж, а тобі не хочеться переплачувати штраф за надлишкову вагу. Пофліртуй із ним і змусь зареєструвати валізу з грошима на його ж ім’я.

Ширлі жувала свої пальці крізь шовкові рукавички.

— Не жуй їх — це подарунок на річницю! — крикнула Доллі.

— Вибач, — промовила Ширлі, змушуючи себе опустити руки й подумки повторити весь план.

— Коли ми приземлимось у Ріо, — продовжувала Доллі, — валіза з грошима…

— З червоною биркою, — прошепотіла Ширлі сама до себе.

— І моя точнісінько така сама валіза…

— З блакитною биркою.

— Будуть разом на конвеєрі для видачі багажу. Я візьму валізу з грошима й пронесу її через митний контроль.

— Тоді мені потрібно взяти твою валізу? — запитала Ширлі, відчуваючи спантеличення.

Доллі була готова вибухнути, але мала тримати себе в руках, щоб Ширлі не турбувалася.

— Ні, зовсім не так… залишиш її на конвеєрі і спостерігатимеш за мною. Якщо мене зупинять і відкриють валізу, я вдаватиму здивування від того, що там опинилися чоловічі речі, і ще більше здивування, коли вони докопаються до грошей. Я скажу, що, мабуть, узяла не ту валізу. Тоді я повернуся до конвеєра і візьму валізу з блакитною биркою. Свою валізу, з одягом. І заперечуватиму все, що стосується іншої валізи.

Ширлі дивилася на неї, схрестивши руки під важкими грудьми, і глибоко дихала. Вона виглядала, наче загнаний кролик. Але слухала…

по-справжньому слухала. Крізь вітальню могло пронестися торнадо, але Ширлі не відвела б погляду від Доллі.

— А тепер слухай уважно, — продовжувала Доллі, повільно і дуже чітко вимовляючи слова. — Якщо, і тільки якщо, я безпечно пройду через митний контроль, тоді візьмеш мою валізу. Якщо зупинять тебе, проблем не буде, бо в обох твоїх валізах буде повно жіночого одягу. — Закінчила Доллі, переможно усміхаючись. План був блискучим!

Думки Ширлі перемішалися. Вона тяжко сіла у крісло.

— Я нізащо це не запам’ятаю!

Доллі опанувала себе і сіла на бильце крісла. Останнє, що потрібно було Доллі, — це щоб Ширлі злякалася.

— Звісно, таке може статися, люба. Але поглянь на все, що ти вже зробила! Ця справа ніщо, порівнюючи з пограбуванням. Тому проговори ще раз усі етапи, щоб переконатися, що ти все запам’ятала.

Ширлі почала спочатку, але Доллі насправді не слухала, її погляд був прикутий до годинника. Де ж та клята Одрі? Поки Ширлі знову озвучувала весь план, Доллі встала, підійшла до вікна і злегка відсунула фіранку. Білл Ґрант був усе ще там, усе ще спостерігав.

— Не розумію, навіщо нам так ризикувати, Доллі, — почала скаржитися Ширлі. — Тобто навіщо брати з собою стільки грошей? Це ж божевілля! Нам стільки не потрібно. Що як тебе впіймають?

Доллі стиснула кулаки й скривилася.

— Це ж я буду ризикувати! — гаркнула вона. — Це я буду проходити через митницю в Ріо, а не ти. Тобі не потрібно нічого робити, окрім того, щоб пронести свою валізу і мою. Якщо офіцери митниці мені не повірять, тоді заарештують мене, тому стули пельку й роби те, що я кажу.

Ширлі була готова розплакатися, але не тому, що Доллі на неї накричала, а тому, що була вся напружена, і найменша дрібниця могла призвести до того, що вона втратить самоконтроль. Ширлі вхопила речі Гаррі й кинула їх у валізу.

— То ось як ти збираєшся у відпустку? — запитала Доллі. Ширлі припинила жбурляти речі й захитала головою. — Тоді, прошу тебе, складай речі як слід, — продовжувала Доллі, — бо якщо на митниці розкриють валізу, мені не хочеться, щоб вони щось запідозрили.

Ширлі витягла речі Гаррі з валізи й почала охайно їх складати, прикриваючи гроші шарами одягу.

— Що ми робитимемо, якщо тебе заарештують? — тихо запитала вона, сидячи на підлозі. — Я, Белла та Лінда залишимося без грошей і не зможемо повернутися додому.

Доллі несподівано розлютилася. Вона з самого початку весь час давала їм тисячі фунтів, а Ширлі тепер думала про себе та інших дівчат. Дівчата вважали її клятим банком, який штампував гроші у тій кількості й тоді, коли було потрібно їм. Вони не розуміли, що в неї більше не було грошей — принаймні тих, до яких вона могла швидко дістатися. У тій валізі було все, чим Доллі володіла на цей час. Якщо Доллі заарештують, у них усіх будуть великі неприємності — але принаймні вони сидітимуть біля басейну.

Ширлі жалібно пихкотіла, продовжуючи прикривати награбовані гроші речами Гаррі. Доллі знала, що вона налякана, а ще знала, що Ширлі, з-поміж інших дівчат, була найменш егоїстичною. Вона ніколи не запитувала, де зберігаються гроші чи коли вони отримають свої частки. Ширлі була просто наляканою, і їй потрібно було знати, що все буде добре. Доллі м’яко заговорила.

— Я дала Беллі й Лінді великі суми грошей перед відльотом. Цього вистачить, щоб протриматися вам трьом, якщо мене впіймають.

Ширлі тихо захихотіла.

— Знаючи цих двох… Вони, мабуть, уже спустили всі гроші.

— Можливо, ти маєш рацію, — промовила Доллі. — Слухай, якби в мене були якісь гроші, люба, я б дала їх тобі, але зараз у мене не залишилося ні цента. Чому б тобі не витягнути кілька тисяч із валізи з грошима й покласти собі в сумочку, на випадок, якщо все піде не так? Що скажеш?

Ширлі припідняла речі Гаррі й поглянула на гроші у валізі. Вона була спантеличена — і точно знала, що б сказали Белла і Лінда, якби були зараз поряд. А тоді заговорила:

— Це не тільки твої гроші, Доллі. Вони належать нам усім. Можливо, ризикувати сотнею тисяч не зовсім правильно? Може, нам обом варто покласти кілька тисяч у свої сумочки?

Доллі намагалася втримати самоконтроль. Вона розуміла занепокоєння Ширлі, але цю дівчину навряд чи можна було назвати

найрозумнішим створінням на двох ногах. Чекаючи на Одрі, Доллі була готова пояснювати стільки разів, скільки було необхідно, бо Ширлі мала грати за її правилами з цього самого моменту.

— Нам знадобиться багато грошей, а не кілька тисяч, бо ми не зможемо повернутися в Англію впродовж деякого часу, — пояснила Доллі, — не раніше, ніж тут усе вгамується. Що більше ми візьмемо, то в більшій безпеці будемо.

Ширлі стиснула губи й продовжила пакувати речі. Зрештою, вона запитала Доллі, чи хоче та чаю або чогось перекусити; вона не їла вже багато годин. Доллі нічого не відповіла, вона лише підійшла до бару з напоями, налила собі бренді й сіла в крісло.

— Іди зателефонуй мамі, знову, — сказала Доллі. — І якщо вона візьме слухавку, запитай її, чому вона ще не вийшла з дому.

Коли Ширлі вийшла з кімнати, Доллі занурила п’яти в м’який кремовий килим та озирнулися довкола. Вона зможе продати цей будинок за добру ціну, не кажучи вже про меблі й антикваріат. Відтак покрутила ногами, занурюючи їх глибше в килим та уявляючи, що це розчавлене фото її і Гаррі у спальні. Потім розслабила ноги, і очі наповнились сльозами: вона буквально відчувала тепле тіло Вульфа біля своєї щиколотки. Сум перетворився на гнів, і Доллі вирішила: якщо вона й надалі вдаватиме згорьовану вдову, то скаже юристам, щоб ті виставили будинок на продаж.

Вона звелася на ноги, пішла в кабінет Гаррі, зазирнула в шухляду його робочого столу, знайшла угоду на будинок і поклала у свою сумочку. Стіл був таким чистим, таким неторканим і таким… стерильним. Він був прикрашений орнаментом, але попри це міг належати будь-кому. У цьому столі не було нічого, що б промовляло «Гаррі Роулінс». Жодного сліду особистості, нічого такого, що могло б розповісти про його власника. Решта будинку розповідала про них як пару, але тепер Доллі зрозуміла, що це була переважно її заслуга. Це вона наповнювала дім красивими речами й перетворила його на домівку. Це вона залишила свій слід у кожній кімнаті. Гаррі Роулінс залишав після себе лише ледь помітні ознаки. Він був загадкою.

— Як можна було так довго бути такою дурепою? — прошепотіла Доллі сама до себе.

Знову ж таки всі розрізнені думки Доллі склалися в одну картинку. Вона почала порпатись у невеликій шафці з документами в кутку кабінету Гаррі і знайшла в ній копію його заповіту й останню виписку з банку. Поклала папери у свою сумочку, до угоди на будинок. У заповіті Гаррі вона була єдиним правонаступником, а він, на паперах, був мертвим і лежав у землі. Щойно її юристи позбудуться будинку, вона переведе всі кошти на банківський рахунок у Ріо. Заробить щонайменше сто п’ятдесят тисяч фунтів лише від продажу нерухомості.

І щойно вона оселиться в Ріо, то припинить усі непотрібні банківські операції. Перш за все скасує щомісячні виплати за квартиру Айріс Роулінс у Сент-Джонс-Вуд! Доллі не збиралася перераховувати кошти жінці, яку зневажала. Айріс зможе про себе потурбуватися, а відтак Доллі зможе продати квартиру і відправити її у притулок для старих. Думка про те, що Айріс опиниться в притулку, змушувала Доллі посміхатися. А ось думка про те, що Гаррі дізнається, де Айріс, прибирала посмішку з її обличчя. Дії Доллі не можна буде скасувати. А ось Гаррі, щойно він та Айріс залишаться без житла і грошей, вб’є Доллі, якщо колись її побачить.

Серце Доллі плакало за днями, коли вона була щасливою й не помічала зрад свого чоловіка. Гаррі дозволив їй повірити в те, що він мертвий, він дозволив їй горювати й поховати якогось незнайомця — тепер вона вважала, що то був Джиммі Нанн. Зрештою, якщо Гаррі розважався з Труді в її квартирі, для Джиммі там місця не було. А та дитина… Це була дитина Гаррі? Доллі протерла очі, намагаючись вичавити цю думку зі своєї голови. Але та ніяк не хотіла зникати.

Крізь щільно заплющені повіки сльози таки знайшли шлях назовні й почали котитися по щоках. Якби Гаррі віднайшов життя, якого завжди хотів, з іншою жінкою і залишив Доллі, вона могла йому це пробачити. Це, звісно, розбило б її серце, але вона могла це зрозуміти, бо також усе віддала б за можливість мати повноцінну сім’ю. Але Гаррі не просто пішов від неї до іншої жінки — він розірвав її на шматки своєю брехнею, обманами й жорстокістю. Як вона мала знати, що з цього було правдою, а що ні?

***

Ширлі стояла біля кабінету і вже втретє прокручувала план у голові. Доллі була далеко.

— Мама не відповідає, отже, вона десь у дорозі.

Доллі зробила ковток бренді. Алкоголь тяжко влився у шлунок, зігріваючи. Вона поглянула на годинник. Майже 3:15 ранку.

Ширлі й Доллі пішли у вітальню. Доллі налила собі ще бренді й сіла навпроти Ширлі, яка порадила не налягати на спиртне, бо не варто з'являтися в аеропорту напідпитку. Доллі перекинула ногу на ногу, зачепивши килим носаком черевика, дістала цигарку і запалила її.

— Кинь одну мені, Доллі, — промовила Ширлі.

Доллі жбурнула цигарку, наче дротик для дартсу, в Ширлі — і влучила точнісінько в коліно.

— Нещодавно ти ненавиділа сморід сигаретного диму, — зауважила Доллі.

— Ми всі змінилися за останні кілька місяців, Доллі. Інакше не могло бути.

Задзвонив телефон, і Доллі з несподіванки мало не вистрибнула з власної шкіри. Вони обидві уважно слухали, застигнувши на місці — один дзвінок, два, три, чотири. Телефон розривався.

— Це має бути Ґреґ, — сказала Ширлі. Вона обережно взяла слухавку, а потім розслабилась; усе повторювала «так» і кивала. Потім поклала слухавку. — Він припаркував мій автомобіль у глухому закутку біля будинку під номером п'ятнадцять; ключі під сидінням. Сказав, щоб я не забула дати мамі гроші за його роботу.

Доллі мовчки курила й пила бренді.

— Смішно, що Ґреґ турбується за якусь сотню фунтів, зважаючи на те, скільки грошей у мене зараз, — усміхнулася Ширлі. — Ти знаєш скільки, Доллі?

— У тебе майже двісті п'ятдесят тисяч фунтів, люба. Я взяла у кожної з вас те, що колись давала з власної кишені… але все ж таки. Залишилася доволі кругленька сума. — Доллі встала й знову визирнула за фіранку. — Чорт! — вигукнула вона. — Едді повернувся. — Ширлі підійшла до неї, і вони почали спостерігати за Едді й Біллом, котрі стояли близько один до одного і про щось розмовляли. — Усе ускладнюється, якщо їх двоє.

— Чому? — запитала Ширлі, широко розплющивши очі й безтурботно дивлячись на Доллі.

Доллі відвернулася від Ширлі. У Ширлі завжди було складне життя, але принаймні тоді про неї турбувався Террі. Доллі сіла, підпалила чергову цигарку від недопалка і викинула його в попільничку; тепер її нога безперервно смикалася.

Двоє жінок сиділи в тиші, слухаючи, як цокає годинник на каміні. Боковим зором Ширлі дивилася на Доллі. Її губи рухалися, ніби вона говорила сама до себе.

— Що нам робити, Доллі? Як позбутися цих двох?

— Де, заради всіх святих, твоя мама? — Доллі остогиділо відповідати на дурні запитання.

Ширлі знову підійшла до вікна. Білл сидів на капоті «БМВ», а Едді стояв поряд із ним.

— Що зупиняє їх від того, щоб удертися в будинок? — запитала Ширлі. — Що не дає їм зазирнути всередину і знайти гроші?

Запитання! Самі лише запитання! Доллі хотілося накричати на Ширлі.

«Гаррі! Гаррі не дає їм увірватися в будинок! Білл та Едді виконують наказ спостерігати — і нічого більше, інакше вони б уже вдерлися. Звісно, цей наказ може змінитися в одну мить, але зараз затишшя», — думала Доллі.

Ширлі тим часом накручувала себе.

— Щойно вони побачать ці гроші, одразу ж захочуть отримати решту! Вони захочуть забрати все. Не хочу навіть думати, що вони можуть зробити, аби їх отримати.

— Тоді не думай! — крикнула Доллі. — Не треба уявляти, що могло б статися. — Доллі перевела подих. Їй потрібно було заспокоїти Ширлі. — Гроші в безпеці, дорогенька. Вони ніколи їх не знайдуть.

— Але лише ти знаєш, де вони, — і якщо з тобою щось станеться, що тоді?

Доллі заплющила очі й відвернулася від Ширлі.

Ширлі починала нервуватись.

— Чому вони лише спостерігають? Чому нічого не роблять?

— Заспокойся.

— Заспокоїтись?! Як тобі вдається бути такою спокійною? Такою холодною? Ти наче кам’яна брила. Чого ти мені не кажеш? — Доллі не могла повірити в те, що Ширлі обрала саме цю мить, аби зібрати всю мужність у кулак і перетворитися на Лінду. — Хто цей чоловік із кузином Гаррі? Ще один родич?

— Господи, — вигукнула Доллі. — Твій мозок несподівано почав генерувати думки?

— Що ж, тебе, здається зовсім не лякає те, що вони можуть увірватися сюди в будь-яку мить і вбити нас обох! А це тому, що ти знаєш, що вони цього не робитимуть! Ти знаєш. Звідки? У тебе запланована якась зустріч, чи не так? — Це здавалося практично неможливим, але обличчя Доллі стало ще більш напруженим, губи ще дужче звузилися, а м’язи на щелепі почали скорочуватися. Ширлі розійшлася не на жарт, живлячись страхом. — У тебе з Едді є плани? Я не дала йому дістатися до грошей? Я почуваюся тут у меншості, Доллі, і я хочу знати, де решта грошей, просто зараз!

Доллі міцно схрестила руки на грудях, щоб не вдарити дурну Ширлі. Але потім Ширлі роззявила свого нестримного рота ще раз:

— Якщо ти плануєш, щоб Едді зайняв місце твого Гаррі, я хочу спершу отримати свої гроші!

Обличчя Доллі перекосило від неконтрольованої люті, вона кинулася вперед і з усієї сили вдарила Ширлі по обличчю. Ширлі прийняла удар не здригнувшись і дала у відповідь такого сильного ляпаса, що Доллі довелося відійти назад, аби не впасти.

— Мої слова про те, що в тебе з Едді є домовленості, не стосуються справи, — сказала Ширлі. — Але я хочу знати, де гроші, Доллі. Я хочу дізнатися це для себе, для Лінди й для Белли.

Доллі досягнула переламного моменту. Вона втомилася сперечатися й захищати свої дії. Якщо все піде шкереберть, вона б хотіла залишатися єдиною, на кого могла б вийти поліція з приводу грошей, — але зараз її це перестало турбувати.

— Гроші в монастирі, — промовила Доллі. — Там є ряд нових шафок у дитячій кімнаті. Чотири верхні шафки, до яких важко дістатися, з приклеєними до них плакатами з дитячими віршиками. Там гроші. Чотири шафки, чотири пакунки, чотири рівні частини. Готові, коли буде безпечно повернутися додому. — Вона сіла на диван і відкрила

сумочку. — Я зробила ключ для кожної з вас. Коли настане час їх забрати, просто скажіть моє ім’я. — Доллі встала й поглянула прямісінько у вічі Ширлі, передаючи їй ключі один за одним. — Ось ключ Лінди. Белли. І твій. — В очах Доллі було стільки розчарування, що Ширлі не знала, що їй казати.

Тишу розірвав дзвінок у двері.

— Це має бути мама, — прошепотіла Ширлі.

Зараз усе, що вони могли зробити, — притримуватися свого плану. Вони були потрібні одна одній. Решта зачекає.

***

Едді спостерігав, як жінка з хустиною на голові, одягнена в пошарпане пальто, стала біля дверей Доллі. Коли двері відчинилися й жінка увійшла всередину, Білл із Едді перезирнулися.

— Можливо, це прибиральниця? — припустив Едді.

— Цілком можливо, — з сарказмом промовив Білл. — Моя прибиральниця також приходить о четвертій ранку. Це може бути ще одна з тих жінок, котрі скоїли пограбування. Я поїду до Гаррі і все йому розкажу, — він сів у «БМВ» і поїхав геть.

Едді сів у «Форд-Ґранаду» і продовжив спостерігати.

***

Коли Ширлі й Одрі увійшли у вітальню, Доллі опанувала себе й сіла, усміхаючись, тримаючи в руці четверту склянку бренді.

— Ти ж знаєш місіс Роулінс, мам?

— У вас милий будинок, — промовила Одрі набундюченим тоном, вдаючи, ніби бувала в таких будинках раніше.

— Сядьте, — Доллі махнула рукою в напрямку крісла. Вона дістала свій гаманець. — Ось сотня фунтів для Ґреґа і дві сотні для вас за те, що потурбувала.

— Хай йому грець! — вигукнула Одрі, беручи гроші. Ширлі закотила очі від того, як швидко змінився вираз обличчя її матері.

— Одрі, я хочу, щоб ви сіли в мій «Мерседес» і поїхали в Лондон, а тоді на південь через Кройдон на трасу А23 в напрямку до Гатвіка, — Доллі говорила так, ніби було цілком природно просити незнайомця робити таке о четвертій ранку.

Одрі витріщилася на Доллі, її щелепа відвисла так низько, що на пальто могла капнути слина.

— Не впевнена, що повністю зрозуміла…

— Мамо, — урвала Ширлі, затягуючись щойно підпаленою цигаркою, — просто зроби те, що просить Доллі. Будь ласка.

— Відколи це ти куриш? — крикнула Одрі.

— Мам!

— Є ще дещо, Одрі, — продовжувала Доллі, повертаючись до теми розмови. — Той чоловік у «Форді-Ґранаді», скоріш за все, поїде за вами. Якщо вам вдасться, спробуйте від нього відірватися десь у Кройдоні, так буде найкраще. А тепер, — вона підвелась, — я відійду на хвилинку.

Коли Доллі вийшла з кімнати, Одрі скочила на ноги.

— Що, хай йому грець, відбувається, Ширл? Ти їдеш із нею? Що сталося?

— Прошу тебе, мамо. У неї винили деякі складнощі, а я їй тепер допомагаю, це й усе.

— Це й усе! Це й усе? З мене досить, дівчино. Вона втягує тебе в неприємності, чи не так? Ми можемо піти просто зараз…

— Ні, мамо, — Ширлі мотнула головою, пригадавши розмову, котра щойно відбувалася між нею і Доллі. — Вона моя подруга, і я хочу поїхати з нею.

Одрі забрала у Ширлі цигарку і зробила сильну затяжку, потім видихнула дим кільцями й поглянула на дорого обставлену кімнату.

— «Мерседес!» — засміялася Одрі. — Б’юсь об заклад, ти не сказала їй, що я ще не склала іспит з водіння.

***

Коли Доллі зійшла вниз, вона тримала в руках дизайнерську сукню, дорогі шкіряні туфлі і власну хустинку на голову.

— Навпроти вхідних дверей є вбиральня. Підіть перевдягніться.

Здивована проханням, Одрі зробила те, що її попросили, заради Ширлі. Переодягнувшись, Одрі стала нагадувати Доллі, особливо ззаду. Спереду у ній все ще можна було розпізнати продавця з базару, але з хустинкою Доллі, макіяжем і сонячними окулярами маскування було доволі вдалим, щоб обдурити Едді.

Пальто Одрі було жахливим і псувало все враження, тому Доллі зайшла в гардеробну в коридорі й повернулася звідти з довгою чорною норковою шубою, яку Гаррі подарував їй на вісімнадцяту річницю їхнього весілля. Едді був тоді на вечірці й зауважив, що вона дивовижно виглядає. Це точно його надурить.

Доллі підняла шубу й Одрі обережно просунула руки в рукави.

— О, вона чудова, — промовила Одрі, відволікаючись. — Дуже красива, правда, Ширл? — Одрі провела рукою по рукаву. — На дотик як шовк. — Вона почувалась, як зірка.

Ширлі та Доллі стояли, роздивляючись Одрі з голови до ніг. Хоча між ними й досі були певні непорозуміння, вони обидві були певні, що ця частина плану пройде гладко. Якщо Едді на мить засумнівається в тому, що Доллі — це перевдягнена Одрі, він не поїде за нею, і їм не вдасться втекти.

«Дивна жінка ця Доллі, — подумала Одрі, — вимоглива і дуже сувора». І Ширлі також, схоже, дуже змінилася. Вона не могла зрозуміти, чому її донька планувала втекти зі значно старшою за себе Доллі Роулінс. Вона не могла збагнути, як і чому вони стали найкращими подругами й де взагалі познайомилися. Вона лише знала те, що чоловіки їх обох загинули, але ці жінки ніколи не товаришували. Крім того, Одрі цікавило, хто переслідував Доллі і чому Ширлі кинулась її захищати. А щодо ролі Одрі у всьому цьому — одного разу вона танцювала оголена біля входу в місцевий відділок за 200 фунтів, тому сісти за кермо «Мерседеса», одягненій у норкову шубу, було чистим задоволенням.

Доллі й Ширлі кивнули одна одній. Одрі була готова як ніколи. Доллі передала Одрі ключі від «Мерседеса».

— Можете залишити шубу собі, — сказала вона, а тоді звернулася до Ширлі. — Люба, принеси, будь ласка, мої темні окуляри з туалетного столика. — Коли Ширлі вийшла з кімнати, Доллі повернулася до Одрі. — Мені потрібно, щоб ви ще дещо для мене зробили, будь ласка. — Вона передала Одрі конверт. Побачивши, як заблищали очі дурної жінки, вона повільно нахилилася до неї. — Мені потрібно, щоб ви купили марки й сьогодні ж надіслали цього листа.

Одрі була розчарована, але, запхавши конверта в кишеню норкової шуби, усміхнулася.

«Я надішлю листа і зможу залишити собі шубу, — подумала вона. — Непогано попрацювала, Одрі. Зовсім непогано».

Одрі тільки не знала того, що в конверті були угода на будинок, копія заповіту Гаррі і лист з інструкціями для адвоката Доллі на продаж будинку і всього, що було в ньому. Зробивши все, адвокат переведе кошти на новий рахунок. Це була вирішальна мить для Доллі. Шляху назад немає.

***

Коли Ширлі зайшла у спальню Доллі, в повітрі все ще відчувався запах диму, хоча ніде не було слідів вогню чи чогось спаленого. Вміст туалетного столика валявся на підлозі спальні після того, як Доллі все розкидала. Пляшечка лаку для нігтів розбилася об стіну біля шафи, і темно-сливова рідина повільно стікала на кремовий килим. Ширлі була шокована, кола побачила цей безлад у такому неперевершеному будинку, і списала все на один із нападів люті Доллі. Обшукуючи шухлядки туалетного столика, вона нарешті знайшла темні окуляри й уже збиралася йти геть, коли помітила на килимі обривки якогось матеріалу. Вона повільно відчинила двері шафи й зойкнула. Речі Гаррі були порізані на клапті. Навіть його черевики були або порізані, або залиті кольоровим лаком для нігтів. Це ж як Доллі мала мучитись, щоб улаштувати такий погром, і якою вона мала бути сильною, щоб приховувати все це весь ранок. Ширлі зрозуміла, що всередині Доллі Роулінс киплять значно сильніші почуття, ніж вона може собі уявити.

Повернувшись у вітальню, Доллі віддала Одрі її пальто й черевики з вовняним підкладом.

— Покладіть це в багажник «Мерседеса», — наказала Доллі.

— Я б могла взути черевики. Я не вмію тиснути на педалі на підборах.

— Ніяких педалей, — відповіла Доллі. — «Мерседес» автоматичний.

— Що?

«Господи, — подумала Доллі, — мені ще й треба проводити заняття з кермування для чайників!»

— Ходімо в гараж, я все покажу.

Вона була такою терплячою, якою тільки могла, зважаючи на те, що на годиннику була вже майже 4:40 ранку і їм потрібно було їхати в

аеропорт, щоб не проґавити рейс у Ріо.

Одрі сіла на місце водія, а Доллі пояснила, де які педалі і як перемикаються передачі. Доллі бачила, що Одрі плутала ліво і право, тому вона боляче вдарила її в ліве стегно.

— Не натискайте на педаль лівою ногою, інакше вона болітиме, гаразд, дорогенька?

***

Вони пішли назад у будинок. Ширлі передала мамі темні окуляри, щоб завершити її маскування. Одрі зробила кілька глибоких вдихів; це була найбільш захоплива річ з усього, що її колись просили зробити.

— Що ж, — сказала вона Ширлі. — Гарно вам провести час. Сподіваюся побачити вас, коли ви повернетеся.

Одрі нахилилася, щоб поцілувати Ширлі в щоку, але дочка натомість міцно її обійняла.

— Прощавай, мамо, — прошепотіла Ширлі.

— Ну ж бо. Нам уже час, — Доллі не хотіла, щоб Одрі почала думати, що щось не так.

— Люблю тебе… — додала Ширлі, швидко відвертаючись від мами. Вона вийшла, щоб відчинити гараж знадвору і щоб її помітив Едді.

***

Одрі увімкнула задню передачу і поглянула на доріжку. Ширлі помахала зі сходів біля вхідних дверей.

— Побачимось пізніше, Доллі, — гукнула вона й почала зачиняти двері гаража. Знервована Одрі трохи засильно натиснула на педаль газу й автомобіль на швидкості виїхав на дорогу. Одрі вдарила по гальмах, одночасно повертаючи кермо. Колеса авта заскрипіли — задні ковзнули праворуч — і, панікуючи, Одрі швидко увімкнула передню передачу. Авто рвонуло вперед і на високій швидкості поїхало не по тій стороні вулиці, але Одрі швидко виправилася й помчала геть.

Едді спостерігав за тим, як розгорталися події. Щойно загарчав двигун «Мерседеса» Доллі, Едді завів «Гранаду». Для неї було незвичним так незграбно кидатися по дорозі, але Едді подумав, що вона просто поспішала. «Мабуть, у неї нервовий зрив, — подумав він. — Якщо це так, тоді забрати в неї гроші буде простіше, ніж забрати в

дитини льодяника». Едді усміхнувся сам до себе, коли подумав, скільки грошей буде в нього, Білла і Гаррі.

— Дурне стерво, — пробурмотів він, рушаючи за «Мерседесом» Доллі. — Уся твоя робота піде коту під хвіст, адже ми йдемо за тобою, Доллі Роулінс.

***

Ширлі спостерігала з вітальні, як автомобіль Едді повернув за ріг. Позаду неї стояла Доллі, готова виходити, тримаючи в руках дві валізи.

— Він поїхав, — Ширлі взяла у Доллі одну валізу, і вони рушили до вхідних дверей.

— Тоді ходімо, Ширл, рухайся. Зважаючи на те, як кермує твоя мама, у нас може не бути стільки часу, скільки нам потрібно.

Доллі й Ширлі щодуху побігли до глухого закутка, де стояв «Міні-Істейт» Ширлі. Набряк усе ще не сходив зі щиколотки Ширлі, і кожен крок супроводжувався нестерпним болем.

— Ти там? — крикнула Доллі, не озираючись.

— Я за тобою, — відповіла Ширлі, долаючи біль. Потім почав діяти адреналін, і Ширлі знайшла в собі сили, щоб скоротити відстань між собою й Доллі. Вони добігли до автомобіля й кинули дві ідентичні валізи в багажник на валізу Ширлі.

Ширлі нахилилася під сидіння водія й запхала руку під низ, щоб знайти ключі. Доллі нетерпляче стукала рукою по даху автомобіля.

— Ну ж бо, люба, — промовила Доллі. — Твоя мама вже, мабуть, потрапила в аварію, і Едді вже дізнався, що вона — це не я.

— Не можу знайти… — Ширлі похолола. — Що він із нею зробить?

Доллі збагнула, що не варто було їй так жартувати.

— Нічого, Ширл. Обіцяю. Він боягуз.

— Раніше ти була іншої думки про нього, — відповіла Ширлі, все ще шукаючи ключі. — Ти казала, що він здатен бити жінок і вбивати собак. Що ж, вона жінка, Доллі, і якщо він хоч пальцем її торкнеться… — Ширлі випросталася, тримаючи в руці ключі.

Доллі взяла їх і обережно заговорила:

— Я знаю. Серденько… ти його вб’єш.

Ширлі поглянула на Доллі. Суворо і зосереджено.

— Ні, Доллі, — промовила вона. — Не його.

Ширлі обійшла автомобіль і стала біля пасажирських дверцят, залишивши Доллі дивитися в порожнечу. Очевидно, в цю мить вона цілком втратила Ширлі. Доллі використала Одрі й Ґреґа, щоб отримати те, чого вона хотіла, що було потрібно їй. Ґреґ міг потрапити у в’язницю, а Одрі все ще може померти. Ширлі, котра раніше дивилася на Доллі як на маму, тепер її ненавиділа.

Але Доллі все виправить. Щойно вони будуть у безпеці, вона все виправить.

Розділ 37

Еліс знала, що може потрапити в халепу, якщо її піймають на гарячому. Вона навіть могла втратити роботу — але робила це тому, що Джордж Резнік її попросив.

Вона була в офісі вже о шостій ранку, ніхто з адміністративного персоналу не приходив так Узявши, тому ніхто не дізнається, що вона збирається зробити. Взявши папки й записки з надрукованим текстом зі столу, вона склала їх у пластикову папку і швидко пішла коридором до виходу з відділка. Жоден з офіцерів, які були на нічній зміні, не звернув на неї уваги.

Як і домовлялися, Резнік чекав на Еліс у забігайлівці за рогом. Коли вона прийшла, він сьорбав каву і жував сосиску з яєчним сендвічем, укритим кетчупом. Він помахав офіціантці, коли Еліс сіла навпроти.

— Радий бачити тебе, сонце, — усміхнувся він, показуючи шматочки сосиски, які застрягли між зубами.

— Навзаєм, сер, — відповіла Еліс, спостерігаючи, як коричневий соус стікає по пальцях Резніка. Якщо він замастить ним документи, усі одразу дізнаються, хто їх йому передав. Резнік завжди щось розливав на важливі документи, і всі його папки прикрашали кільця від брудної чашки з-під кави.

Офіціантка принесла чайничок із чаєм для Еліс, і Резнік усміхнувся. Еліс ненавиділа чай, але вона прийняла його із вдячністю: Резнік не часто щось комусь купував. Вона встала і взяла кілька серветок із шинквасу, передала їх Резніку, чекаючи, доки він покірно витре масні руки, а тоді дала йому першу папку й почала переповідати нещодавню важливу інформацію.

— Тут ви не знайдете багато інформації про Джиммі Нанна. Він не притягувався до кримінальної відповідальності, тому я дістала інформацію з цивільних справ. Він подавав великі надії на те, щоб стати гонщиком, і в нього є два штрафи за необережне водіння та перевищення швидкості. Одружений із Труді, одна шестимісячна дитина. Отримує допомогу з догляду за дитиною, не платить податків,

безробітний упродовж двох років і, відповідно до записів департаменту із зайнятості, впродовж останніх двох місяців він до них не звертався.

— Чому він не звертався, Еліс? — запитав Резнік. — Сидів у в’язниці? Ні. Подорожував? Очевидно, ні, якщо в нього шестимісячна дитина. Знайшов роботу? Сумніваюся, після двох років неробства. Він мертвий? — Він поглянув на Еліс, і вона могла буквально почути, як оберталися думки в його голові.

Еліс передала Резніку другу, більшу папку.

— Вільям Ґрант вийшов із Брикстонської в’язниці дев’ять місяців тому, — сказала вона. — Тяжкі тілесні ушкодження, пограбування, підпал.

— Когось убив? — запитав Резнік.

Еліс налила собі чаю в чашку.

— Обвинувачень у вбивстві немає. Але його злочини… як би це краще назвати?

— Випадкові? — припустив Резнік.

— Так. Як правило, ніякого зв’язку між ним і жертвою, нічого не вкрадено… так, наче він діє від чийогось імені й заробляє на цьому гроші.

Резнік знову усміхнувся. Йому подобалося, що мозок Еліс іноді працював так, як його. У неї дивовижне внутрішнє чуття.

— Маєш рацію, Еліс. Він найманець. Востаннє, коли я його посадив, він із самого початку відмовлявся щось коментувати. — Резнік поглянув на фото. Це був той самий чоловік, який виходив із квартири Джиммі Нанна.

— А тепер… — Еліс передала Резніку третю папку, — матеріали щодо останнього нападу на інкасаторський фургон.

Резнік швидко читав. На кожній сторінці простежувався почерк Гаррі Роулінса. Він знав, що це був клятий Гаррі Роулінс. І не міг стримати самовдоволеної посмішки.

— Я впіймаю його, Еліс. Я впіймаю цього клятого негідника!

Еліс поглянула на годинник. У будь-яку мить працівники денної зміни могли увійти за порцією поживного сніданку.

— Сер, ви ж не збираєтеся робити дурниць, правда? — запитала вона.

Резнік закрив папку і віддав її Еліс, котра склала всі документи назад у сумку. Він знов усміхнувся.

— Я повертаюся, Еліс. Вони всі помилялися, що Гаррі Роулінс мертвий. І я їм це доведу. — Він поглянув на стурбоване обличчя Еліс, на те, як її великі руки притискали до грудей пластиковий пакет. Нахилився над столом і поцілував її у щоку, залишивши вологий слід. — Не турбуйся про мене. Мені не подобається, коли ти стурбована — особливо через мене.

Еліс вичавила з себе легку усмішку, перш ніж підвестися й піти з кафе. Її серце тріпотіло; частково тому, що вона знала, що Резнік тепер самотужки полюватиме на Гаррі Роулінса, а частково тому, що вона все ще відчувала його теплі, липкі губи на своїй щоці.

***

Замість того, щоб одразу розповісти Гаррі про те, що до Доллі приїхала якась загадкова жінка, Білл Ґрант попрямував до сховища на Ліверпуль-стрит. Він подумав, що незнайомка — це одна з грабіжниць. Гаррі готувався вийти у світ і застати Доллі в будинку. Якщо гроші були там, Білл отримає крихітну частину, а левову частку забере собі Гаррі. Але якщо гроші були у сховищі, й Білл самотужки їх знайде, значить, Гаррі Роулінс піде під три чорти.

Він не розумів, скільки часу пройшло з того моменту, як він почав обшукувати кожен закуток сховища. Нічого не знайшов, а коли поглянув на годинник, то зрозумів, що вже 7 ранку. Білл спізнився на годину: він мав заїхати по Гаррі о шостій…

Коли Білл приїхав до Труді, він припаркував автомобіль і побіг сходами вгору до квартири. Тяжко дихаючи, він дістався, нарешті, до дверей і постукав.

Труді відчинила двері. Вона поглянула на нього згори вниз, наче він був якимось непотребом, і промовила:

— Заходь, Гаррі чекає на тебе вже годину.

Заходячи до вітальні, Білл постукав по годиннику.

— Вибач, Гаррі. Знову щось із годинником. Біля будинку Доллі все спокійно — вони легка здобич.

— Справді? — запитав Гаррі. — Мені здається, хтось бреше.

На ньому була пара синіх джинсів, біла футболка, блакитний джемпер і кросівки.

— Що ти маєш на увазі? — нервово запитав Білл.

Гаррі зловісно зиркнув на нього й процідив:

— Де ти був, Білле? Що ти робив?

— Коли я поїхав від Едді, то вирішив трохи подрімати. Я виснажений, Гаррі. — Білл не наважився розповісти, що був у сховищі. Він помітив, як Гаррі повільно закипає від люті. — А що сталося?

Очі Гаррі заблищали від роздратування.

— Поки ти дрімав, Доллі надурила вас обох! Вона перевдягнула когось у свій одяг і посадила за кермо свого «Мерседеса». Той бовдур Едді погнався за автомобілем, і зараз у нас немає жодної здогадки щодо того, де Доллі. І ти не можеш сказати напевне, що гроші й досі в будинку.

Білл почав розуміти, що він проґавив важливий момент.

— А де зараз Едді?

— Він щойно мені телефонував, у нього закінчився бензин, тому він їде назад на автобусі. Коли приїде, ми вирушимо в будинок і перевернемо там усе догори дриґом. Там має щось бути, якась зачіпка щодо того, куди поділася Доллі або де вона сховала гроші.

***

Доллі під’їхала до автобусної зупинки «Вікторія», щоб висадити Ширлі, яка сяде на автобус до Хітроу, а Доллі поїде автомобілем, щоб ніхто не запідозрив, що вони подорожують разом. На вулиці було доволі багато людей, попри те, що був іще ранок; і думка про те, що потрібно буде штовхатися поряд із незнайомцями, маючи сотню тисяч у валізі, змушувала Ширлі панікувати.

— Я не можу цього зробити, Доллі. Я хочу залишитися з тобою, — попередню мужність зняло ніби рукою.

А ось Доллі, на противагу їй, повністю відновила самоконтроль.

— Я теж хочу, щоб ми залишилися разом, люба, — збрехала вона. — Але ти ж знаєш, навіщо нам потрібно розділитися. Не можна, щоб хтось побачив, як ми разом приїдемо в аеропорт в одному автомобілі. Ніхто не має запідозрити, що ми знаємо одна одну. Ну ж бо.

Вона вийшла з автомобіля, відчинила багажник, дістала валізу з грошима й валізу Ширлі, виставивши їх на вулицю біля пасажирських дверцят. Крізь вікно Доллі бачила, що Ширлі схилила голову і плакала. «Чорт, — подумала Доллі, — я їй потрібна!» Сівши в автомобіль, вона ніжно промовила:

— Ну ж бо, люба. Кілька годин, і ми будемо в повітрі. А в цей час завтра ми вже сидітимемо біля басейну поряд із Ліндою та Беллою, попиваючи — що ж, попиваючи все, що вони там п’ють у Ріо.

Ширлі поглянула на Доллі своїми щенячими очима.

— Добре, — нарешті промовила Доллі. — Можеш залишитися зі мною. Піди склади валізи назад у багажник.

Щойно Ширлі вийшла з автомобіля, Доллі викинула за нею її сумочку, грюкнула пасажирськими дверцятами, зачинивши їх на замок, завела двигун і виїхала на дорогу раніше, ніж Ширлі зрозуміла, що сталося. Вона вже хотіла кричати й проклинати Доллі… але потім озирнулася й передумала. Думка про те, щоб привертати до себе увагу, лякала її ще більше, ніж думка про те, щоб їхати у Хітроу самотужки.

***

Едді дістався квартири Джиммі Нанна виснажений і спітнілий. Автобус не приїхав, тому йому довелося пробігти кілька кілометрів. Гаррі відчинив двері й ухопив Едді за шарф, стискаючи його так міцно, аж обличчя почало синіти. Едді слабко штовхав міцні плечі Гаррі, але той не відходив ні на сантиметр.

Гаррі говорив спокійно і тихо.

— Ти клятий недоумок, Едді, ти це знаєш? Якщо я вб’ю тебе просто тут і зараз, за тобою ніхто не сумуватиме. Чи не так? Хіба що букмекери, — Едді вирячив очі, а його обличчя стало багряним, руки хапали Гаррі за джемпер, щосили стискаючи його. Гаррі поглянув у вічі Едді й зачекав, доки той перестане рухатися.

Раптом озвався Білл, що стояв за Гаррі.

— Звідси незручно виносити тіло, Гаррі. Занадто багато людей, — Гаррі послабив хватку, і Едді впав на підлогу, хапаючи ротом повітря. Білл допоміг йому сісти на диван і сів поряд сам.

Гаррі ходив по кімнаті перед ними, глибоко дихаючи, щоб заспокоїтися.

— Якщо вона поїхала — якщо грошей немає — я вб’ю вас обох. І почну з тебе, — Гаррі вказав пальцем на Едді.

Едді був нажаханий. Ненавмисне він хіхікнув. Гаррі кинувся до нього, готовий забити до смерті. Білл миттю скочив на ноги й став між ними, щоб зупинити Гаррі. Зібравши всю свою міць, він відштовхнув розлюченого чоловіка.

— Я сказав: не тут! — крикнув Білл, молячи господа, щоб Гаррі його почув. — Я намагаюся допомогти тобі, Гаррі! Він, може, й непотрібний шмат лайна, але це твій дім. Тут твоя дівчина і твоя дитина. Якщо ти хочеш його вбити — нехай, я зроблю це сам, коли все закінчиться, коли ми знайдемо гроші, й Доллі отримає своє за те, що виставила тебе посміховиськом. Ти почуваєшся розлюченим через неї, а не через Едді. Він ніхто.

Лють Гаррі трохи ослабла, він повільно заспокоївся й відвернувся від Едді, щоб знову не вибухнути. Білл поглянув на Едді й злегка йому посміхнувся. Це наче побачити посмішку крокодила, перш ніж той відкусить тобі ногу.

— Ми повернемося до будинку, — сказав Гаррі, — й обшукаємо там усе. — Він узяв пальто. — ХОДІМО!

Зі спальні вибігла Труді й схопила Гаррі за руку:

— Прошу тебе, Гаррі! Зараз світлий день. Благаю тебе, не виходь. Якщо тебе хтось побачить, у тебе будуть великі неприємності.

Гаррі нахилився до Едді й знову вхопив його за шарф. Едді мало не надзюрив у штани, але Гаррі закрутив його шарф навколо своєї шиї, закриваючи ним ніс і рот.

На мить Біллові здалося, що вони з Едді можуть втримати Гаррі вдвох: адже він не буде битися з ними обома. Утім, ця думка була швидкоплинною. Він подивився, як Едді труситься, потирає шию й намагається йти прямо, і двоє чоловіків вийшли слідом за Гаррі з квартири.

Труді підбігла до вікна саме вчасно, щоб побачити, як троє чоловіків сідають у «БМВ» Джиммі Нанна. Коли Труді дивилася, як Білл від’їжджає геть, вона помітила інший автомобіль, котрий спершу стояв неподалік, а потім поїхав за ними. Авто зупинилося й не рухалося з місця, доки не з’явився інший автомобіль, котрий став між ним і «БМВ». У кінці дороги «БМВ» повернув ліворуч, а автомобіль за ним

— праворуч, але водій у підозрілому авто зачекав, доки між ним і «БМВ» стане фургон, а потім також поїхав, повернувши ліворуч.

Труді припала руками до вікна. Вона не могла нічого зробити. Навіть не знала, де Гаррі жив, коли був із Доллі.

Зі спальні почувся дитячий плач. Труді точно знала, що відчуває немовля: їй також хотілося розкрити легені й випустити все назовні. Усе почало йти жахливо неправильно. Гаррі так довго був таким обережним, а потім з'явилася клята Доллі Роулінс і скоїла пограбування, яке вигадав він! Дурна корова. Дурна, стара, огидна корова!

Труді забігла у спальню й закричала:

— ЗАКРИЙ РОТА!

Немовля сиділо в манежі й завивало без видимих причин, підвищуючи гучність. Труді почувалася так, наче весь світ ось-ось обвалиться на неї. Вона несподівано вхопила дитину і сильно її вдарила, але, вмить схаменувшись, узяла на руки й міцно обійняла. Від ляпаса немовля замовкло, а Труді почала плакати.

***

Ширлі нервово чекала в аеропорту Хітроу, коли водій автобуса вивантажував валізи з багажного відділення. «Нехай вона мені тільки потрапить на очі, — розлючено думала Ширлі. — Я скажу їй усе, що про неї думаю. І розповім дівчатам, що вона залишила мене на вулиці. Лінда зненавидить її ще більше, коли це почує!» Вона зрозуміла, що схожа на маленьку ображену дівчинку, але в цю мить лють допомагала їй зосередитися.

Ширлі взяла візок, поклала на нього дві валізи, увійшла в термінал і поглянула на підсвічене табло, шукаючи на ньому місце реєстрації на рейс до Ріо. Штовхаючи візок до черги на реєстрацію, вона зробила кілька глибоких вдихів-видихів і почала роздивлятися пасажирів, шукаючи потрібного їй помічника. «Молодий хлопець, майже без багажу…» — повторювала сама до себе. Думка про те, що потрібно фліртувати з незнайомцем, лякала її до смерті. Вона зовсім не вміла фліртувати, хіба що з суддями на конкурсах краси. Вона розправила плечі і якусь мить кліпала очима.

Хвилин за двадцять вона почала відчувати страх. У людей в черзі були великі валізи — і вона ніде не бачила Доллі. Що як план провалиться ще на початку, бо їй не вдасться знайти самотнього довірливого чоловіка, котрий подорожує без багажу?

Ширлі ходила туди-сюди, спостерігаючи й чекаючи. Минуло ще п’ятнадцять хвилин, але в чергу так ніхто й не став. Вона почала нервувати: може, ризикнути й пронести валізу самотужки, сплативши за надлишковий вантаж готівкою, яку поклала в сумочку? Але їй не хотілося цього робити, бо так можна було відстежити серійні номери банкнот.

Несподівано вона побачила можливого кандидата. Неохайний на вигляд молодий чоловік із єдиним наплічником став у кінець черги й перевіряв документи на посадку. Ширлі дістала свій квиток і паспорт із сумочки й швидко рушила в його бік, цокаючи підборами.

— Ой, вибачте! Не хотіла вас зачепити. Це черга на літак до Ріо? — вдаючи схвильованість, вона впустила свій квиток і паспорт. Він нахилився, щоб підняти їх, і передав Ширлі. — Я така незграбна, — продовжувала Ширлі, вдаючи дурненьку біляву красуню. — Я модель і лечу на свою першу журнальну зйомку в Ріо. Я не знала, що будуть обмеження у вазі, тому притягнула з собою дві валізи з сукнями й купальниками. А тепер я турбуюся, що перевищила дозволену вагу, і не знаю, що мені робити, бо в мене немає зайвих грошей, щоб сплатити за додатковий вантаж. Мені справді потрібні всі сімнадцять купальників і…

Їй навіть не довелося закінчувати своє речення.

— Я б міг вам допомогти, — промовив молодий чоловік і підійшов, щоб узяти з візка валізу Ширлі. Вона поклала на неї руку.

— Інша трохи важча, — сказала вона, — тому, якщо ви не заперечуєте…

Він, звісно, не заперечував. Усміхнувся їй і взяв валізу з грошима, просуваючись уперед.

Почуваючись задоволеною собою, Ширлі продовжувала вести ввічливу бесіду, поки вони підходили до стійки реєстрації. Від нього тхнуло потом, він виглядав немитим і неохайним, але його голос свідчив про те, що він доволі розумний, хоч і не мав насправді життєвого досвіду. Вона відчула полегшення, коли її новий друг, який

назвався Чарльзом, пройшов реєстрацію і поклав валізу на конвеєрну стрічку. Працівник аеропорту приклеїв до ручки валізи стікер, і Ширлі дивилась, як її сотня тисяч прямує на літак.

Коли до Ширлі дійшла черга реєструватися, вона прошепотіла дамі біля стійки:

— Переконайтеся, будь ласка, що я не сидітиму в літаку поряд із цим чоловіком.

Леді поглянула на Чарльза, усміхнулася з розумінням і з жіночої солідарності посадила Ширлі за добрих десять рядів від нього.

Чарльз кружляв навколо неї у зоні паспортного контролю і в залі очікування. Він розповідав про те, як подорожував у різні місця й їздив попутками в різні країни, милувався краєвидами й робив усе, щоб тільки дістати грошей на подальший шлях. Його батьки були багатими, але він не хотів сидіти в них на шиї і завжди обирав найдешевші і найбільш економні способи мандрівок. «Господи! — подумала Ширлі сама до себе, попиваючи шампанське, яке їй приніс Чарльз, — який же він нудний!» Нарешті вона перепросила і сказала, що їй потрібно зателефонувати своєму агентові, перш ніж вона сяде на літак.

Ширлі перевірила кожен ресторан, бургерну, паб і винний бар, навіть у вбиральнях була — але ніде не могла знайти Доллі. Здавалося, ніби Доллі взагалі не збиралася летіти в Ріо. Ширлі знала, що не може повернутися назад, не тепер, коли валіза з грошима була на борту літака: вона має полетіти в Ріо й розповісти Беллі та Лінді, що їх усіх надурили! Обмірковуючи план подальших дій, Ширлі глибоко вдихнула. Вони всі повернуться в Лондон найближчим рейсом і підуть у монастир — о Господи, а що, як решти грошей там немає? Що, як їх там ніколи не було. Що, як… Ширлі відчувала, що її голова ось-ось вибухне, аж раптом вона несподівано помітила одну зону аеропорту, в якій іще не шукала. Саме там, у вікні зали відпочинку для першого класу, вона побачила, як клята Доллі Роулінс їсть сніданок.

***

Білл Ґрант знову повернув дзеркало й подивився позаду себе.

— Це не поліцейський автомобіль, але він точно пропустив перед собою один транспортний засіб, щоб той став між нами.

— Класичний прийомчик копів, — у голосі Едді була паніка.

Гаррі поглянув на авто позаду й захитав головою.

— Несуттєво, скільки мух ви приб’єте, вони завжди повертаються у більшій кількості. — У голосі Гаррі відчувалася ненависть. Інші двоє вирішили не розпитувати подробиць.

— Мені їхати далі? — запитав Білл. Поїздка до будинку Доллі серед білого дня була поганою ідеєю, особливо якщо за ними був хвіст.

— Нічого не змінюється, — гаркнув Гаррі. Він знову поглянув у дзеркало заднього виду, щоб переконатися, що невідомий автомобіль і досі їде за ними, і промовив крізь стиснуті зуби: — Господи Боже, мені здавалося, що я позбувся його ще кілька років тому. Він ходив за мною роками, наче собака-нишпорка на запах найбільшої здобичі. Він підібрався близько, дуже близько.

— А тепер він повернувся, — промовив Білл.

Гаррі цікавило, як узагалі Резнік міг вийти на нього. Звідки він знав, що Гаррі досі живий? Можливо, він не знав… Можливо, він стежив за Едді та Біллом ще з часу вбивства Боксера Девіса? Гаррі натягнув шарф трохи вище на обличчя. Він був упевнений у тому, що його не побачили, коли вони виходили з квартири Джиммі, й сумнівався, що Резнік міг упізнати його за самими очима, адже спливло багато часу. Він посміхнуся, ховаючи обличчя за шарфом. Якщо Білла та Едді посадять за Боксера, це було не його проблемою.

Білл більше не міг мовчати.

— Він же коп?

— Тип, котрий сів нам на хвіст, це ніхто інший як відомий детектив-інспектор Джордж Резнік.

— Чорт! Що нам робити, Гаррі? — заскиглив Едді.

— Не турбуйся, синку, талан Резніка щойно закінчився, — промовив Гаррі.

Білл припаркувався за добрих п’ятдесят метрів від будинку Доллі, і Резнік не мав іншого виходу, окрім як проїхати повз них. Він збирався об’їхати навколо кварталу, заплутати сліди й припаркуватися на безпечній відстані так, щоб його ніхто не помітив. Такий у Резніка був план. Але коли він проїжджав повз, Гаррі вирішив подражнити старого, тому стягнув шарф до підборіддя й відкрив обличчя. У салоні автомобіля було достатньо темно, щоб Резнік міг щось розгледіти, але

швидкість, із якою билося його серце, вказувала на те, що чоловік, якого він щойно бачив, — це Гаррі Роулінс…

Гаррі швидко роздавав накази:

— Едді, гараж відчини. Білле, він увесь твій. — Едді побіг через дорогу, як йому й наказали, а Білл вийшов з автомобіля й сховався за огорожею; Гаррі пересів на сидіння водія й загнав «БМВ» у гараж.

Тепер, сидячи в автомобілі навпроти, Резнік дивився на будинок Роулінсів. Він стискав кермо, а коли розтиснув кулаки, руки почали труситися, ніби желе. Він бачив, як Едді зачинив двері гаража за «БМВ», а потім інший чоловік вийшов із гаража й зачинив другі двері. Цей чоловік зупинився, поглянув прямісінько на Резніка й запалив цигарку. На мить полум'я освітило риси того обличчя, за яким Резнік ганявся так багато років.

— Роулінс! — прошепотів Резнік. На його обличчі з'явилася широка усмішка. Він не помилився! Він завжди мав рацію!

Він дуже здивувався, коли дверцята біля водія різко відчинилися й на його обличчя посипалися численні удари Біллового кастета. Затиснутий кермом Резнік не міг вилізти з автомобіля чи належним чином захиститися від ударів. Він підняв руки, щоб спробувати відбитися, але було занадто пізно. Від страшних ударів його голова нахилялася то назад, то вперед, а потім він відчув, як чиясь рука вхопила його за волосся й кілька разів ударила голову об кермо. Починаючи непритомніти, Резнік побачив перед очима мерехтливі вогники — червоні, блакитні, жовті — величезна кількість яскравих веселкових кольорів. Він почув, як ламається ніс, коли кулак Білла знову врізався в його обличчя. І все, що міг зробити Резнік, — чекати, коли нарешті свідомість його покине і припиниться цей нестерпний біль.

Нарешті він знепритомнів і завалився набік, верхня частина його тіла частково повисла у дверях. Білл відступив назад і вдарив Резніка в голову з такою силою, що той залетів назад у салон і повалився на пасажирське сидіння. Роззирнувшись довкола, Білл грюкнув дверима, запхав кастет у кишеню й безтурботно пішов до будинку. Лютий напад на Резніка тривав менше тридцяти секунд.

Хоча Білл думав, що зачинив двері, їх зупинила рука Резніка. Кров стікала по його пальцях, обличчя було вкрите кров'ю, але тепер він не

відчував болю, лише прохолодне повітря, коли двері повільно, сантиметр за сантиметром, відчинялися й віддалялися від його роздроблених пальців. Він не міг рухатися, не міг кричати. Не в змозі розплющити набряклі, залиті кров'ю очі, Резнік просто сидів і чекав, коли його знайдуть.

Коли Білл перебіг через дорогу і зник у темряві гаража Доллі, якийсь чоловік вийшов вигуляти собаку й рухався саме в бік автомобіля Резніка.

***

Білл прослизнув крізь шпарину в дверях гаража, а Едді вже на повну займався пошуками.

— Гаррі нагорі, — сказав він Біллу.

Білл пішов у вітальню, розкрив кишеньковий ніж і почав розрізати диван і подушки — ті самі подушки, котрі нещодавно розрізав Тоні Фішер і охайно зшила Доллі. Білл забруднив тканину кров'ю Резніка, але він зрозумів, що тепер це не мало ніякого значення.

Гаррі був нагорі. Він стояв біля дверей порожньої дитячої кімнати, в якій не залишилося жодних меблів, нічого; лише бліді блакитні шпалери з ведмедиками, які танцювали, говорили Гаррі, що колись це була кімната його сина. Ніздрі роздулися й дивна і болюча лють наповнила його душу. Де б не була Доллі, тепер він розумів, що вона не збиралася повертатися. Ця кімната пояснювала все. Вульф пояснював усе. І все пропало. Їй більше не було задля чого повертатися.

У гостьовій кімнаті незастелене ліжко сказало Гаррі, що білявка залишалася на ніч. Він шукав, але нікого не виявив. І закипав від люті — йому швидко потрібно було щось знайти, просто зараз, будь-що, що привело б його до грошей. Доллі була розумною і вона добре замітала сліди, тому якщо він не знайде жодних зачіпок того, куди вона поїхала, і не зробить це швидко, то гру буде закінчено і він залишиться ні з чим.

У спальні він відчув запах паленого і побачив перед собою хаос — розкидана косметика, розбита й розтоптана фоторамка. Доллі завжди була дуже охайною жінкою. Він знав цю кімнату як свої п'ять пальців, але не міг сказати, чи було щось не на своєму місці, бо не на своїх місцях було все. Гаррі підняв розлиту пляшечку з-під крему для

обличчя й поставив її на туалетний столик, а потім підняв розбиту рамку й поставив на тумбочку біля ліжка з того боку, де спала Доллі. Відтак підійшов до її шафи, відчинив її й зауважив, що в ній не вистачає речей і взуття. Тоді підійшов до своєї шафи й побачив, що всі його речі розрізані на клапті, розірвані й залиті лаком для нігтів. «Стерво!» — просичав він. Не через зіпсований одяг, а через ненависть, яку Доллі мала відчувати до нього, коли знищувала дизайнерські марки, які він так цінував. На це була здатна жінка, котру зрадили, жінка, котра відчувала біль, жінка, котрій не було чого втрачати. Доллі, без сумніву, знала, що він живий.

Рештки колишнього життя Гаррі висіли клаптями перед його очима. Коли він грюкнув дверима шафи, дзеркало з внутрішнього боку розбилося на друзки.

— Сім років нещастя… — ставши біля дверей спальні, Едді раптом замовк, перш ніж Гаррі встиг стулити йому рота.

Гаррі принюхався й пішов до металевого смітника, на дні якого побачив обвуглений папір. Годі було розібрати, що там спалили, але порізана шкіряна обкладинка могла означати лише одне. Він нахилився над смітником, дістав жменю попелу і просіяв його крізь пальці, наче чорний сніг. Його записи. Його записів більше немає. Він стиснув кулаки; йому хотілося закричати на весь голос. У нього не було нічого, в той час як Доллі, судячи з усього, мала все. Як вона посміла? Як вона посміла це зробити?

— Я вб’ю тебе, — прошепотів він. — Присягаюся Господом, я вб’ю тебе власноруч.

Едді не чув слів Гаррі й гадки не мав, що саме той щойно збагнув.

— Я тоді продовжу шукати, — промовив він. — Не турбуйся за безлад, Гаррі. Твоя Труді наведе тут лад за мить. І ти нарешті зможеш використати дитячу…

Гаррі вибухнув чистою, неконтрольованою люттю і вдарив Едді між ніг, змушуючи його скрутитися й упасти на коліна. Йому хотілося вбити Едді, хотілося вирвати його серце і згодувати йому-таки, але зухвалий маленький недомірок не був вартий таких зусиль. Гаррі розвернувся, загарчав і гепнув з усієї сили кулаком по шафі, пробиваючи в дереві дірку. У руку залізли скалки, але він нічого не відчував.

Поки Едді корчився на килимі, Білл вибіг сходами нагору.

— Гаррі, ходи оглянь… — Білл зупинився, коли побачив, як Гаррі стоїть, згорбившись і тяжко дихаючи, а з кісточок на пальцях стікає кров. Його похмурий погляд нагадував погляд самого диявола. Білл подумав, що Гаррі втратив самоконтроль, і якщо це так, тоді Біллові краще вшиватися звідси — він був обережним, ніколи не вбивав і не калічив у пориві люті, завжди контролював себе. Він сказав те, що збирався сказати, на випадок, якщо Гаррі все ще був здатен повернутися до реальності.

— Я знайшов дещо на подвір’ї. Там щось закопане. Тобі цікаво, чи ти просто хочеш усіх повбивати?

Гаррі кліпнув очима, і скляний погляд зник. Він переступив через Едді, котрий усе ще корчився на підлозі, тримаючись за яйця, коли раптом пролунав дзвінок телефону. Гаррі застиг на місці. Він пройшов через спальню. Пролунало два дзвінки, й телефон замовк. Гаррі зупинився. Телефон задзвонив знову, цього разу без упину. Гаррі став над телефоном, простягнувши руку до слухавки. Він знав, що це Доллі; це мала бути вона. Він не хотів робити їй приємність і відповідати, але мусив це зробити. Сів на ліжко й повільно взяв слухавку. На тому боці ніхто не говорив. Утім, крізь луну від моторошної тиші він її відчував.

— Це ти, Долл?

Дзвінок обірвався.

Гаррі вирвав дріт із розетки та жбурнув телефон через кімнату.

Розділ 38

Лінда тремтячою рукою поклала слухавку на телефоні в готельному номері. Вона заціпеніла й відчула, як настовбурчилося волосся на її руках, наче крізь тіло прокотилася хвиля морозного повітря. Поглянула на Беллу, що стояла біля дверей ванної в одній із обновок, які вона встигла купити в крамниці при готелі минулого вечора. Цього разу вона була одягнена в зелено-білу шовкову сукню і з голови до ніг замотана в шаль, наче грецька богиня.

— Так, скажи мені відверто, Ліндо, варто замінити цю сукню на блакитну чи можна потішити себе й купити обидві?

Лінда дивилася в стіну. Цей голос — вона знала цей голос…

Белла нічого не помічала, вона накинула капелюшок у паєтках на голову, грайливо зсунувши його набік.

— Що скажеш? Пасує цей капелюшок до вбрання чи ні?

Вони встигли побути в Ріо лише кілька годин, але Белла вже шаліла, витрачаючи гроші в крамницях при готелі. Гроші, які дала їй Доллі, вона витратила за кілька хвилин, і на її ліжку тепер лежали коробки з сукнями, взуттям і купальниками. Персонал готелю вже ставився до Белли так, наче вона була Ширлі Бетсі[11], яка витратила тисячі на проживання в готелі й далі розкидалася грішми.

Белла поглянула на Лінду й занервувала.

— Ти знову телефонувала в Лондон? Ширлі приїде, коли приїде. Припини, бо викину телефон у басейн.

Так само, як Белла витрачала шалені гроші на одяг, Лінда витрачала шалені гроші на випивку. Вона встигла спорожнити всі маленькі пляшечки з міні-бару і минулого вечора так часто викликала службу обслуговування номерів, що вони вже перестали цікавитися, що вона хоче замовити, просто приносили «як зазвичай». Лінда пила цілу ніч, практично не спала, а тепер починала нервувати й уявляти всілякі жахливі речі, які могли статися з Ширлі.

Белла жбурнула в Лінду одним із нових купальників, і він влучив їй у голову.

— Годі тобі, Ліндо, не турбуйся через Ширлі. Доллі сказала, що в неї болить гомілка і вона вилетить пізніше. Ходімо на ранкове купання — минулого вечора я бачила біля басейну кількох привабливих хлопців.

Лінда здавалася спантеличеною.

— Доллі сказала, що рейс Ширлі скасували; і вона нічого не казала про її гомілку, яка заважає Ширлі летіти. Навіщо розповідати нам різні історії? Щось сталося.

— Що, наприклад? — із сарказмом запитала Белла.

— Наприклад… не знаю. Але зараз я за неї по-справжньому непокоюсь.

— Не будь дурною, Ліндо. Це алкоголь б’є по твоїх мізках, — Белла почала перевдягатися в нове бікіні. Вона підняла його, щоб показати Лінді. — Що скажеш? Відверто й сексуально і разом з тим розкішно й першокласно, правда?

Лінда промовчала.

— Слухай, люба, якщо ми виглядатимемо як багатенькі сучки, до нас так і ставитимуться. А якщо ти виглядатимеш як непотріб, на тебе не звертатимуть уваги. Ну ж бо, насолоджуймося життям, поплаваймо, а пізніше підемо на вечерю в ресторан на даху.

— Я щойно телефонувала на домашній Доллі, — нарешті промовила Лінда. — Слухавку взяв якийсь чоловік. Він сказав: «Це ти, Долл?»

Белла заціпеніла.

— Цього не може бути, — промовила вона, хапаючи ротом повітря.

— Він єдиний, хто називав її Долл. Вона сама нам це казала.

Белла відчайдушно намагалася думати логічно.

— А ти чула його голос раніше? Думай, Ліндо, ти чула коли-небудь голос Гаррі Роулінса?

— Не в тверезому стані… Я була п’яна, не він, — Лінда безтурботно засміялася, намагаючись думати логічно. — У нього глибокий голос, наче оксамит. Джо завжди казав, що глибокий тон голосу Гаррі може розтопити шоколад. Це був він, Белло. Я знаю. «Це ти, Долл?» Він говорив спокійно. Цей покидьок досі живий, і Доллі разом з ним.

— Де тоді Ширлі? — тепер Белла почала нервувати так, як Лінда.

Лінда скочила на ноги.

— Ти клята ідіотка, Белло! Ти завалила свою спальню модними речами, які не можеш собі дозволити, і в тебе немає готівки! Нам

потрібно вибиратися звідси!

— Зачекай, спокійно!

— Зачекати? Ширлі може лежати мертва на задньому подвір’ї Доллі — чи ще гірше, вона може бути в поліції. Вона не витримає й двох хвилин допиту! У нас великі проблеми. Що ж, якщо мені й судилося відбувати покарання за ґратами, я не збираюся робити це у в’язниці в Ріо. — Лінда швидко підійшла до вікна у спальні, тоді до дверей, тоді до міні-бару — порожнього — тоді до таці сервісу обслуговування номерів зі срібною куполоподібною кришкою. Вона підняла кришку — жодної випивки.

— Ліндо! — крикнула Белла. — Зупинись! Якщо Доллі надурила всіх, приплівши сюди Гаррі, чому тоді він у будинку відповідає на телефонний дзвінок і не знає, де вона? Чому вони не втекли разом кудись на край світу? Навряд чи це Гаррі. Це копи. Сидять там, як ідіоти, бо не знають, що їм далі робити. Доллі й Ширлі в дорозі. От побачиш.

Доволі несподівано Лінда розплакалася. Белла міцно її обійняла.

— Слухай, люба. Якщо вони за день-два не з’являться, ми втечемо. Точнісінько так, як із того індійського ресторану, коли були молоді й без грошей.

Лінда всією вагою повисла на плечі Белли.

— О, Белло. Навряд чи нам так пощастить, — зітхнула вона. — Мені завжди хотілося лише стати гонщицею і першою жінкою-чемпіонкою світу. А ще я б добряче порозважалася з Джеймсом Гантом[12] як на треку, так і поза ним.

Белла засміялася, і вслід за нею, знімаючи напругу, засміялася й Лінда. Біля басейну почав грати місцевий гурт і крізь відчинене вікно на балконі в кімнату проникли звуки River Deep, Mountain High Айка й Тіни Тернерів[13]. Лінда першою підхопила мелодію, спочатку майже пошепки, але з кожною миттю все підвищуючи голос.

Белла також почала мугикати, і невдовзі вони обидві заспівали на повний голос, стрибаючи й розмахуючи руками. Коли пісня закінчилася, вони зупинилися й почали відхекуватися. Хто б міг подумати, що танці їх аж так виснажать.

— У нас із тобою все буде добре, правда ж, Белло?

— Звісно, буде, — Белла була майстром переконувати надміру підозріливих п’яниць. — А викличмо службу обслуговування номерів.

Доки вони телефонували, усмішка Белли зникла. Чоловік, який узяв слухавку в будинку Доллі, був справжньою проблемою. Якщо це Гаррі, тоді Доллі точно їх надурила. Якщо ж копи, тоді Доллі й Ширлі, на думку Белли, мали б бути за ґратами. А якщо це хтось, хто працював на Фішерів, тоді лише Богу відомо, де Доллі й Ширлі. Якою б не була відповідь, Белла збиралася повернути всі нові речі в крамницю й забрати за них гроші. Вона дасть Доллі й Ширлі ще один день — а потім візьме Лінду і втече.

11 Ширлі Вероніка Бессі (нар. 1937 р.) — славетна британська співачка; особливу популярність у 1960-80-х рр. здобули в її виконанні пісні до фільмів про Джеймса Бонда. — *Ред.*

12 Джеймс Гант (1947—1993) — славетний британський автогонщик, чемпіон світу в класі «Формула-1». — *Ред.*

13 Хіт славетного американського дуету Айка і Тіни Тернерів, уперше виконаний 1966 року; входив до рейтинґів «500 найкращих пісень усіх часів», «Зал слави рок-н-ролу», «Зал слави премії «Ґреммі»». — *Ред.*

Розділ 39

Поліція припаркувала автомобілі з обох кінців вулиці, на якій стояв будинок Доллі, блокуючи в’їзд і виїзд. Перехожий міцно обіймав свого пса, знову й знову переповідаючи свою розповідь детективу-головному інспектору Сондерсу. Він підійшов до побитого чоловіка в автомобілі; той часом приходив до тями, але знову знепритомнів, утім, таки зумів пробурмотіти, що він офіцер поліції.

— Він мертвий? — запитав перехожий із собакою.

— Ні, — відрізав Сондерс. Він не мав часу на розмови. — Підійдіть, будь ласка, до он тих офіцерів, вони запишуть ваші свідчення. — І провів чоловіка до найближчого поліцейського автомобіля.

Вдивляючись у далечінь, Сондерс міг розгледіти лише те, як сержант Фуллер присів навпочіпки біля дверей автомобіля Резніка. Сондерс відвернувся, відчуваючи сором. Він бачив, у якому стані був Резнік, і навіть попри це, попри весь біль, Резнік промовив тільки одне слово: «Роулінс». Сондерс був у цьому впевнений. Звісно, він міг бути не в собі, міг марити, в нього навіть міг бути ушкоджений мозок… Тому Сондерс вирішив зібрати докази, а потім слухати свідчення.

Головний інспектор збирався з силами, а тоді звернувся до одного з офіцерів в уніформі:

— Мені потрібно переконатися, що детектива-інспектора Резніка безпечно вивезуть звідси, перш ніж ми рушимо до Роулінсів. Візьміть рацію і викличте кляту швидку. І скажіть, щоб жодних сирен чи мигалок. Усе має пройти тихо.

Резнік повис на сидінні водія, кров сочилася з численних глибоких надрізів на шкірі обличчя. Його дихання перетворилося на жахливий гортанний стогін.

Сондерс зазирнув в автомобіль.

— Швидка вже в дорозі, Джордже, чуєш мене? Вони вже їдуть. Тримайся.

Із грудей Резніка вирвався скрипучий звук, коли він спробував набрати в легені повітря, тож він лише злегка кивнув. Сондерс захитав

головою, відступив назад і прошепотів Фуллеру:

— Навіщо взагалі він припхався сюди сам? Щоб пограти в суперполіцейського?

У Фуллера не знайшлося відповіді, якою він міг би поділитися. Відповіді, якою йому потрібно було ділитися. Вони обидва точно знали, чому Резнік був сам — тому що вони змусили його піти на це.

Грудна клітка Резніка заскрипіла, коли він спробував заговорити, відтак почулося булькання крові в роті, й, закашлявши, він розбризкав цю кров по лобовому склу. Сондерс скривився.

— Фуллере, звільни його дихальні шляхи. Переконайся, що в нього немає вставної щелепи. Не дай йому задихнутися до смерті, заради Бога. Тільки не на вулиці. Залишайся з ним, і якщо він бодай щось скаже, записуй. Хтось має цим зайнятися, і це буду не я.

— Добре… сер, — відповів Фуллер. Пауза перед словом «сер» була точнісінько такою ж зневажливою, як і тоді, коли Фуллер звертався до Резніка. Коли Сондерс пішов геть, Фуллер захитав головою з відрази. Сондерс був точнісінько таким боягузливим негідником і психопатом, яким його вважав Резнік.

Фуллер знову сів навпочіпки й поглянув на жалісливе, побите обличчя Резніка. Він так довго ненавидів цього чоловіка, але зараз дивився на нього не як на ворога: він бачив жертву. Жертву, яка зазнала озвірілого нападу й заслуговувала на повагу і турботу. Фуллер дістав із аптечки стерильну серветку й заліз у салон автомобіля.

Очі Резніка злегка розплющилися, й він поглянув на Фуллера крізь багряну пелену крові.

— Сер, — почав Фуллер, — я збираюся прочистити вашого рота, щоб вам було легше дихати. У вас вставна щелепа?

Резнік спромігся злегка кивнути, тож Фуллер запхав палець йому в рот і почав намацувати зуби. Несподівано на коліна Резніка випало кілька справжніх зубів, котрі Білл вибив під час нападу. Фуллер послабив пластикову перегородку. Це була пластина з двома бічними зубами.

— Я складу все вам у кишеню. Вставна щелепа зачекає, доки ви не будете до неї готові, а справжні зуби зможете покласти під подушку для зубної феї, — Фуллер усміхнувся й міг би заприсягтися, що очі

старого злегка примружилися. Це могла бути усмішка, а міг бути й спалах болю.

Знімаючи своє пальто й обережно накриваючи ним плечі й груди Резніка, Фуллер чемно промовив:

— Ми ж не хочемо, щоб ви застудилися, чи не так? Пробачте, Джордже, — продовжував він, — ви найгірший чоловік, на якого мені доводилося працювати, але всім догодити не можна. І мені дуже шкода. Я дістану його для вас. Ким би він не був. Я його дістану.

Дихання Резніка перетворилося на хрип; кров потекла з рота й носа, коли він спробував повернути голову до Фуллера. Хапаючи ротом повітря, він підняв свою зламану руку, пальці якої вже стали темно-синіми, а кров затекла під рукав пальта. Він вказав на лівий бік грудної клітки й спробував заговорити, але Фуллер не міг розібрати, що старий намагається сказати. Резнік зумів підняти руку ще трохи вище до лівого боку грудної клітки й двічі вдарити.

— Це серце? У вас серцевий напад? — запитав Фуллер.

Резнік стягнув пальто Фуллера з плечей і пальцем вказав на внутрішню поверхню свого пальта. Потім, від повного виснаження, його голова схилилася набік і він втратив свідомість.

Фуллер запхав руку у внутрішню кишеню пальта Резніка й дістав звідти зім’ятий клаптик паперу. Почав читати — і побачив, як до нього біжать парамедики з ношами. Фуллер відійшов із їхнього шляху, водночас запихаючи папірець у кишеню. На протилежному кінці вулиці Сондерс підняв великий палець угору, дозволяючи рухатися в бік будинку Роулінса.

Гаррі стояв за Біллом, коли той, тримаючи в руці лопату, занурював її у м’яку землю під вербою. Ніхто з них не помітив бамбукового хреста, який упав і тепер був присипаний землею, яку Білл порозкидав довкола. Невдовзі Білл наткнувся на білу мереживну скатертину.

— Пташечка охайно загорнула мільйон, перш ніж поховати його в землю! — Він засміявся й розірвав скатертину, відчайдушно намагаючись дістатися вмісту.

Коли Білл трохи розірвав тканину, Едді несподівано усвідомив, що було в неї загорнуто, і відступив.

— Чорт! — вигукнув Білл, коли прорвав скатертину і сморід ударив йому в обличчя. Він підскочив на ноги, долоні були всі в бруді.

Гаррі підняв тіло Вульфа за шкірки й підніс до Едді, очі його наповнювалися лютою:

— Дивись, що ти змусив її зробити! Ти змусив її поховати її ж дитину! ЗНОВУ! — Гаррі жбурнув Вульфа в обличчя Едді, витираючи собаче лайно зі щоки. Едді позадкував, а потім нахилився й виблював у кущі.

Несподівано вони почули, як хтось, наче кувалдою, почав грюкати в двері.

— ПОЛІЦІЯ! ВІДЧИНІТЬ ДВЕРІ!

Білл кинувся в бік кухні, щоб спробувати продертися до «БМВ». Едді застиг на місці, а потім рвонув за Біллом.

Гаррі не панікував. Він швидко перейшов у дальній куток подвір'я й почав поволі пересуватися за кущами ожини. З кожним кроком шипи чіплялися за шкіру, але він не зважав. Став біля двометрової стіни, поглянув угору, підняв руки, присів і підскочив.

Коли долоні стиснули уламки скла, яке він вмурував у верхівку стіни багато років тому, усе його тіло пронизав біль. Йому хотілося кричати, але він завис, притулившись лобом до цегли й міцно заплющивши очі.

Позаду несподівано з'явився Едді, біжучи подвір'ям. Гаррі знав, що поліція кинеться навздогін, тому він підтягнувся, кривлячись від болю. Едді бачив, як Гаррі залазить на стіну.

— Гаррі! — крикнув він, — Гаррі, допоможи мені! — Дивлячись угору на свого кузена, Едді не помітив тіла Вульфа на землі. Він перечепився об нещасного пса, впав, і поліція його наздогнала.

Видираючись нагору й намагаючись при цьому якомога менше порізатись об скло, Гаррі поглянув у бік Едді, якого ледь можна було помітити під трьома офіцерами у формі. Він зиркнув на тіло Вульфа й самовдоволено усміхнувся сам до себе: «Помста солодка, Вульфі, хлопчику…» Гаррі переліз через стіну і зник у темряві провулку за нею.

З боку вулиці Білл одягнув кастет і боровся за своє життя. Йому було що втрачати: він нізащо не поступиться й не дасть себе впіймати. Він бив і штовхався з усієї сили, легко тримаючи двох офіцерів на відстані. Навіть після того, як до них приєдналися ще два офіцери, Білл не здавався. Зрештою один із них зумів ударити Біла по голові. У наступну мить той уже лежав на землі, скрутившись калачиком і

прикриваючись руками, а чотири поліцейські гамселили його палицями.

Коли офіцери вели до поліцейського фургона закривавленого, пошарпаного і все ще буйного Білла Ґранта, котрий намагався вирватися з наручників, Фуллер визирнув із-за карети швидкої, де, загорнутий у ковдри, лежав Резнік, і біля нього метушилися парамедики. Фуллер не входив до групи затримання; він вирішив залишитися з Резніком. Якщо той щось скаже, Фуллер хотів переконатися, що його слова запишуть належним чином. Він не збирався дозволяти Сондерсу перекручувати факти чи звинувачувати Резніка в тому, що не було його провиною; хоча у всьому цьому безладі було достатньо провини й Резніка…

Офіцери пройшли повз Фуллера, і один із них передав йому кастет Білла Ґранта. Застигла кров і волосся стерлися об внутрішню поверхнею кишені Білла, але їх усе одно можна було розгледіти.

Фуллер поглянув на спортивного молодика, якого стримували четверо поліцейських, а потім на огрядного старого чоловіка з утрудненим диханням у кареті швидкої допомоги. Несподівано він відчув, як його охоплює неконтрольоване поєднання гніву й провини. Він кожен день свого життя ненавидів миті, коли йому доводилося сидіти в прокуреному авто з Резніком, — але сьогодні ввечері волів бути поряд із ним. Резнік не заслуговував на те, щоб його так побили. Ніхто на таке не заслуговував.

Перш ніж Фуллер це усвідомив, він одягнув кастет на праву руку, підійшов до Ґранта і з усієї сили вдарив по нирках. І встиг завдати ще одного удару, перш ніж його відтягнули.

Сідаючи в карету швидкої допомоги поруч із Резніком, Фуллер побачив, як Едді ведуть у поліцейський автомобіль. Той схлипував і пронизливо кричав:

— Я маю право бути тут! Це будинок мого кузена! Я приглядаю за ним. Я не зробив нічого поганого.

У кареті швидкої допомоги Резнік повільно обернувся до Фуллера. Темна кров зібралася навколо рота й носа. Його очі були, як у пораненої тварини.

— Я зробив йому дещо, щоб запам’ятати вас, — сказав Фуллер. — Тому, хто це скоїв. Він вас не скоро забуде.

Але, здавалося, Резніку було це байдуже. Він спробував заговорити знову, і з рота вилилося ще трохи крові. Парамедики одягнули на нього кисневу маску, і Резнік заплющив очі.

***

Гаррі Роулінс припав до землі за огорожею на задньому подвір’ї свого сусіда. Він видер кишені зі штанів і приклав їх до понівечених долонь, які стиснув у кулаки, щоб зупинити кров. Відчував крихітні уламки скла, які залізли глибо під шкіру на долонях. Зі свого сховку він бачив, як поїхала швидка, за нею поліцейський фургон, а потім, один за одним, усі поліцейські автомобілі. Зрештою вулиця спорожніла. Навіть після цього він зачекав іще півгодини на випадок, якщо раптом поліція повернеться. Нарешті, переконавшись, що все чисто, він вийшов на вулицю і роззирнувся: здавалося, наче цирк поїхав із міста. Витягнувши шарф Едді з кишені пальта, він закрутив його навколо шиї і натягнув на рот і ніс. Після цього запхав руки в кишені і спокійно пішов вулицею.

Розділ 40

Ширлі зайшла на борт літака, стискаючи в пальцях квиток, і повернула ліворуч. Стюардеса, яка стояла біля бортової кухні, запитала, чи подорожує Ширлі першим класом, і дівчина показала їй квиток.

Стюардеса поглянула на нього, по-дурному всміхнулася й повідомила, що місця економ-класу праворуч. Поки стюардеса ввічливо проводила Ширлі, та встигла помітити Доллі, яка сиділа біля вікна у першому класі, попиваючи шампанське і читаючи журнал «Воґ».

— Як завжди, — пробурмотіла Ширлі.

До всього, Ширлі з’ясувала, що сидить у проході, де на неї постійно наштовхуються інші пасажири, а ще поряд із нею опинився Чарльз.

— Я помінявся місцями! — підморгнув він. — Тепер ми зможемо пізнати одне одного краще!

Востаннє Ширлі їла багато годин тому, тож вона залюбки посмакувала тим, що запропонували на борту. А попоївши, запхала у вуха навушники й умостилася зручніше в кріслі, щоб дивитися кіно; насправді воно їй не дуже подобалося, однак це було краще, ніж слухати балаканину Чарльза про всі країни, в яких він побував.

Ширлі заснула під час перегляду фільму, і знову її плече хтось зачепив. Вона зняла навушники й уже збиралася висловити своє невдоволення, хто б там не був, аж раптом побачила перед собою Доллі. Та вибачилася, наче Ширлі була абсолютною незнайомкою, і пішла далі до туалету. Перевіривши, що туалет вільний, Доллі дістала з пачки цигарку і запалила її, аж тут підійшла Ширлі, усе ще з навушниками на шиї.

— У нас проблеми, — тихо сказала Доллі. — Митна система в Ріо відрізняється від нашої. Там немає червоної і зеленої зон: усі йдуть крізь один вихід. Вони просто вихоплюють будь-кого, кого їм хочеться обшукати. Але нам потрібно ризикнути. Ти готова?

Серце Ширлі впало.

— Ні, не готова, — просичала Ширлі. — Це шалений ризик! Бразильські митники звертатимуть увагу на найменше сіпання, а ти знаєш, якою нервовою я можу бути.

— Я ризикну і візьму валізу з грошима, — зауважила Доллі. — Без неї нам не буде на що жити в Ріо і ми не зможемо вирватися з тієї клятої країни, якщо раптом це знадобиться. Усе, що тобі потрібно зробити, якщо раптом помітиш, що митники мене зупинили, — це влаштувати диверсію.

Ширлі нервово почала крутити дріт від навушників. Вона знала, що Доллі йде на більший ризик. І не мала вибору, окрім як підтримати її.

— Сприйматиму твоє мовчання як згоду, домовились?

— Яку саме диверсію я маю влаштувати?

— Щось вигадаєш. У тебе ще є шість годин до посадки, — промовила Доллі, виходячи в салон.

Ширлі пішла в туалет. Вона схилила голову на руки, відчуваючи нудоту. Коли повернулася на своє сидіння, фільм закінчився. У ньому злочинців у Коста-Брава піймали з украденими грошима. Ширлі замовила велику склянку бренді, щоб заспокоїти нерви й упорядкувати думки. Заплющивши очі, вона вдавала, що спить.

***

Гаррі повільно ходив по темній спальні, намагаючись не розбудити Труді. Долоні перестали кровоточити, але він усе ще відчував біль у місцях порізів, коли складав сумку, а потім відчинив шухляду туалетного столика. Діставши паспорт, він почав шукати п’ятдесят фунтів, які Доллі дала Труді на дитину. Думка про Доллі змушувала його нутрощі скручуватися від ненависті. Вона за це поплатиться: він знайде її, і навіть коли отримає свої гроші, вона все одно страждатиме через те, що з ним зробила. Він почав нишпорити у шухляді й скривився від болю, зачепивши долонею жорстку щітку. Один із великих порізів відкрився. Він видихнув крізь зуби й випустив ледь чутний зойк.

Труді прокинулася й змогла розгледіти в темряві лише темний силует, який зігнуся над туалетним столиком. Гаррі миттю підійшов до ліжка і приклав руку їй до рота.

— Це я, Гаррі, — прошепотів він, і вона розслабилася. Узяла його за руку і прибрала її від свого обличчя. Вона відчула на губах щось вологе. Увімкнула лампу біля ліжка й побачила кров із руки Гаррі.

— Тихо, мовчи, не розбуди дитину, — промовив він, витираючи кров із її обличчя.

Труді поглянула на руки Гаррі й побачила на них численні порізи й кров.

— Де ти був? Я довго не спала, чекаючи на тебе! Що ти зробив?

Гаррі підвівся.

— Де п’ятдесят фунтів, які вона тобі дала? — Труді відкрила рота, щоб запитати, навіщо він цікавиться, але Гаррі жестом наказав їй помовчати.

— Ви не знайшли гроші? — сказала вона, розуміючи, що сталося. — А де Едді й Білл?

Гаррі нічого не відповів, знайшов гаманець і дістав п’ятдесят фунтів і те, що залишилося від допомоги на дитину. Запхав гроші в кишеню, а потім витягнув шухлядку з тумби біля своєї половини ліжка. До її дна було примотано фальшивий паспорт, який дав йому Білл. Він поклав його в сумку і вийшов зі спальні.

Труді встала з ліжка і пішла за ним.

— Куди ти їдеш? Гаррі? Куди ти їдеш? Ти ж мене не кидаєш, правда?

Гаррі замотав головою, але Труді підбігла до дверей і стала перед ними.

— Ти повертаєшся до Доллі? Ти все ще її кохаєш? Чи це через гроші?

Гаррі підійшов упритул до Труді й промовив, випльовуючи слова:

— Навіть імені її не вимовляй. Вона пішла… пішла назавжди!

Труді міцно вхопила Гаррі:

— А гроші? Що з грошима?

Гаррі відштовхнув її і рвучко відчинив двері. Труді міцно вхопилася за нього.

— Я кохаю тебе, Гаррі. Прошу тебе, залишся. Ти потрібен мені тут… я кохаю тебе.

Гаррі міцно її обійняв і притулив до свого плеча, а вона почала плакати. Він підняв її підборіддя й поглянув у вічі.

— Я знаю, але не можу залишитися, — прошепотів він. — Ми були в будинку. Ані Доллі, ні грошей не знайшли. А потім з’явилася поліція й

почалося казна що. Едді та Білла заарештували, і ми обоє знаємо, що Едді не вдасться втримати рота на замку, якщо його трохи потрясуть у камері. Я не маю вибору. Мені потрібно поїхати.

Труді завила, і Гаррі прикрив її рота рукою.

— Я повернуся по тебе, обіцяю, але якийсь час мені потрібно побути наодинці.

Він пішов до сходів. Плачучи, Труді вхопила його за пальто. Гаррі зупинився й сіпнув рукою, щоб вона відчепилася.

— Я тебе не відпущу, я тобі не дозволю! — сказала вона, ридаючи так, що її почало трусити.

Гаррі вхопив її за щоки й міцно їх стиснув.

— Дитина, вона моя? Моя?

Труді скривилася, коли його хватка стала міцнішою.

— Звісно, твоя, — сказала вона, дивлячись у його пронизливі жорстокі очі.

— Краще б так і було, краще б вона була моєю! Я повернуся за вами обома, — він розвернувся. Труді так міцно вхопилася за нього, що йому довелося різко шарпнути рукою, і зробивши це, він відштовхнув її назад.

І побіг сходами, а Труді впала і вдарилася головою об стіну, але він не озирався. Труді відчула нудоту, повзучи до перил.

— Гаррі, ти негідник! — закричала вона, коли змогла піднятися й поглянути вниз на сходи. — Ти побіг до неї, то біжи, БІЖИ ДО НЕЇ! Вона завжди тобою керувала, а ти цього навіть не помічав! — Сівши на сходи, вона розплакалася ще дужче.

Місіс Обега вийшла зі своєї квартири поверхом нижче і поглянула вгору.

— З вами все гаразд, місіс Нанн? — запитала вона, піднімаючись сходами до Труді.

Вони почули, як хтось із розмаху відчинив вхідні двері, й вони вдарилися об стіну, а потім пролунали звуки важких чобіт, які піднімалися сходами.

Сержант Фуллер очолював групу захоплення. Адресу Джиммі Нанна практично неможливо було розібрати на просякнутому кров’ю клапті паперу, який передав йому Резнік. Побачивши Труді на підлозі, Фуллер замахав своїм посвідченням, а потім пробіг повз неї.

— Де він? Кажіть негайно, де він? — крикнув Фуллер через плече.

— Він пішов… пішов… а тепер ВИМІТАЙТЕСЯ! — закричала Труді, не спиняючись ні на мить, від чого її крик перетворювався на істерику.

Мешканці повиходили зі своїх квартир. На верхньому поверсі Фуллер підняв Труді з підлоги за халат, а офіцери в уніформі увірвалися в квартиру. Один із них з ноги відчинив двері спальні, розбудив дитину, й вона зайшлася плачем.

Фуллер ухопив Труді за руку і поволік до дверей.

— Де Джиммі? Вам краще сказати мені, де він, місіс Нанн, або, присягаюсь, я запроторю за ґрати й вас.

Труді чула свій сміх, якийсь звук шаленства. Вона тільки повторювала, наче голка застрягла на платівці:

— Я нічого не знаю, я нічого не знаю, я нічого не знаю.

Розділ 41

Черги до паспортного контролю в аеропорту Ріо були довгими. Доллі й Ширлі стояли в різних чергах і, чекаючи, просто дивилися одна на одну. Очікування змушувало пасажирів дратуватися, та коли вони починали на це скаржитися, працівники бразильської міграційної служби затягували процес іще на довше.

Доллі та Ширлі підійшли до зони отримання багажу нарізно. Деякі пасажири вже забрали свої валізи й везли їх у бік митного контролю. Переліт був тривалим і виснажливим. Від кондиціонеру у великому приміщені було дуже холодно, а ритми самби, які звучали на тлі, робили цю мандрівку ще більш нестерпною.

Ширлі бачила біляву голову Доллі у групі пасажирів, які штовхалися й продиралися до багажного конвеєра. Біля єдиного виходу був ряд столів, там були митники, а ще два офіцери стояли біля дверей. Вони всі були озброєні й дивилися на пасажирів, наче яструби. По лобі Ширлі стікав піт, коли вона йшла до конвеєра.

Чекаючи на свою валізу, Ширлі поглянула в бік столів, де вже встигли зібратися пасажири, щоб проходити далі. Її серце шалено калатало: офіцери перевіряли кожну валізу. Речі пасажирів вивалювали на столи, і цей процес супроводжувався гучною лайкою між пасажирами й митниками. Ширлі проштовхнулася ближче до Доллі й нарешті стала позаду неї. Вона прошепотіла їй на вухо так тихо, що її голос можна було ледь почути у цьому галасі:

— Вони обшукують усіх. Не роби цього.

Доллі не обернулася.

— Ти знаєш, що робити. А тепер відійди від мене.

На конвеєрі з’явилася одна з їхніх червоних валіз, але вони не бачили, чи вона з червоною биркою, чи з блакитною. Чекали, щоб валіза під’їхала ближче, аж тут чиясь рука вхопила її і зняла з конвеєра. Доллі вже хотіла накинутися на незнайомця, але Ширлі її зупинила.

Чарльз, із наплічником на спині, усміхався до Ширлі.

— Це ж твоя валіза? Хочеш, я допоможу її пронести?

— Ні, не треба, дякую. Мені все одно потрібно дочекатися ще одну.

Він підійшов до неї ближче, після довгого перельоту від нього тхнуло ще дужче.

— Я не проти зачекати з тобою… Можливо, ми б могли повечеряти, подивитися місто або просто побути разом?

Ширлі потрібно було його позбутися. Вона відвернулася й заговорила дуже ніжно і дуже чітко.

— У жодному разі… відвали!

Чарльз не очікував такої несподіваної відмови і, відступаючи, наступив на ногу якійсь огрядній пані. Та заверещала і з усієї сили його штовхнула; він почав падати назад, та коли розвернувся, щоб відновити рівновагу, то зачепив своїм наплічником іншу жінку, і та вилаялася португальською. Вибачаючись перед усіма навколо, він пішов геть, опустивши голову.

Ширлі хотіла сказати Доллі, щоб та облишила валізу, але її вже не було, а ось валіза була. Ширлі не могла наважитись її підняти, але раптом помітила, що це валіза з блакитною биркою. Поки всі дивилися на Чарльза, Доллі зняла іншу червону валізу з конвеєра, замінила її на валізу з грішми й спокійно пішла геть.

У роті Ширлі пересохло, а руки почали пітніти. Коли вона озирнулася, щоб знайти Доллі, то побачила її в черзі біля столів, а валізу з грошима — поряд. Ширлі подумала, що знепритомніє. Доллі здавалася такою спокійною, коли підходила все ближче до працівників митниці. Оскільки Доллі не піднімала валізу, Ширлі зрозуміла, що її ще не збиралися обшукувати. Ширлі повернулася до конвеєра, щоб перевірити, чи зможе вона забрати свою валізу — але та щойно проїхала повз неї вже вдруге!

Наплічник Чарльза лежав на столі біля Доллі. Двоє офіцерів займалися обшуком, прискіпливо оглядаючи його одяг, шукаючи наркотики, а відтак вирішили провести особистий огляд.

Офіцер митниці вказав на Доллі та її валізу. З усіх сил намагаючись не показувати, якою важкою вона була, Доллі підняла її й поклала на стіл боком, а потім швидко кинула зверху невелику сумку. Офіцер поглянув на неї, витягнув руку і клацнув пальцями.

— Паспорт.

Вона передала йому документ, він швидко поглянув на нього і поклав поряд із собою.

— У вас є якісь предмети, що підлягають декларуванню? — запитав він ламаною англійською.

Доллі мило усміхнулася й захитала головою.

— Чи ввозите ви їжу або рослини? — запитав він, усе ще уважно дивлячись на неї.

— Ні, але в моїй сумці є пляшка джину з д’юті-фрі і трохи цигарок. Показати?

— Так… Скажіть, будь ласка, з якою метою ви сюди прибули? По роботі чи на відпочинок? — здавалося, він шукав будь-які мимовільні ознаки знервованості.

— На відпочинок, — спокійно відповіла Доллі, повільно розстібаючи блискавку на сумці. Її мозок шалено пульсував, і вона контролювала кожен нерв свого тіла, щоб не виказати жодних ознак нервування, жодного сіпання, жодних емоцій, які могли б посилити підозрілість офіцера. Вона гадки не мала, що робиться позаду і де Ширлі, лише молила Бога, щоб та поквапилася й якось відволікла митників.

Ширлі взяла свої валізи й стала в чергу для обшуку. Вона бачила, як офіцер митниці дістає з сумки Доллі алкоголь та цигарки, а потім починає перебирати інші речі. Відтак він зняв сумку з валізи, віддав її Доллі й почав перевертати валізу так, щоб застібка опинилася перед ним. Ширлі зрозуміла: або зараз, або ніколи. Вона розстебнула сумку, запхала руку всередину й закричала:

— Допоможіть мені! Господи! Допоможіть! Хтось украв мій паспорт!

Копирсалася в сумочці, шарпаючи її в різні боки так, що вміст висипався на підлогу, й горлала:

— Його тут немає, немає! Мене пограбували. Мене пограбували.

Усі поглянули на Ширлі. Двоє офіцерів біля виходу зробили крок уперед, щоб подивитися, чому здійнявся такий ґвалт. Чоловік, який стояв за Доллі, розвів руки в боки від розчарування, а потім почав кричати щось португальською і показувати на свій наручний годинник. Офіцер, який обшукував валізи Доллі, наказав йому зберігати спокій, але чоловік не міг себе стримати, і навіть Доллі зрозуміла, що той мав на увазі, коли назвав офіцера «idiota».

Офіцер, розлютившись, передав Доллі її паспорт, відсунув її валізу вбік і показав, що вона може йти. А тоді обернувся до чоловіка, який стояв за нею, і вдарив руками по столу.

Доллі зняла валізу зі столу. Усе скінчено. Погляди все ще були прикуті до Ширлі, яка й далі кричала, впавши на коліна й шалено копирсаючись у розкиданих на підлозі речах із сумочки. Доллі змішалася з натовпом і повільно пішла до автоматичних розсувних дверей на вихід.

Щойно за Доллі зачинилися двері, Ширлі замахала своїм паспортом над головою, сповіщаючи про те, що вона його знайшла. Офіцери митниці провели її в кімнату для огляду, разом із валізами.

Тепер, коли Доллі пройшла через контроль, Ширлі не почувалася знервованою: в обох її валізах не було нічого такого, що потрібно ховати чи декларувати.

Не знаючи, що Ширлі теж тут, Чарльза розпитували в сусідній кімнаті про колотнечу, яку він улаштував біля конвеєра з багажем. Він у сльозах розповідав, що в аеропорту Хітроу допоміг одній пані, в якої була зайва вага у валізі, сказавши, що це його валіза, а потім він запропонував їй пронести валізу після приземлення в Ріо. Він сподівався, що їм вдасться переспати, тому його дуже засмутила її несподівана відмова.

Один із офіцерів, який спілкувався з Чарльзом, увійшов до кімнати, в якій двоє офіцерів розмовляли з Ширлі. Він достатньо добре розмовляв англійською, щоб переказати Чарльзові слова.

— Мені дуже шкода, — сказала Ширлі, злегка надуваючи губи. — Я не мала достатньо грошей, щоб заплатити за багаж, тому й попросила його про послугу. Це була дурість, і мені дуже шкода. Хоча я не змушувала його брехати, той чоловік сказав, що все гаразд, і ніхто не заперечуватиме. Хіба це погано? О, — Ширлі зойкнула, перемикаючись у режим абсолютно дурної білявки, — гадаєте, у нього було щось інше на думці?

Офіцер наказав їй чекати, а сам вийшов із кабінету. Тепер Ширлі починала нервувати, адже їй здавалося, що її вже мали б відпустити. Офіцер повернувся за кілька хвилин, сів навпроти неї за стіл і уважно поглянув у її широкі блакитні очі.

— Навіщо ви сказали молодому чоловікові, що в Ріо у вас зйомка для журналу?

— Я збрехала, — мовила вона, схиляючи голову і вдаючи, що їй соромно, але більше задля того, щоб приховати нервування. — Він мені сподобався й я хотіла його вразити і…

Офіцер грюкнув по столу, змушуючи Ширлі підскочити.

— Тоді чому ви відштовхнули його, коли приземлилися в Ріо?

Ширлі таємниче нахилилася вперед.

— Що ж, у літаку він сидів поряд зі мною, і я відчувала страшенний запах його поту. А коли він підійшов до мене в зоні видачі багажу, сморід був нестерпним! Я не хотіла образити його почуття, але не могла змовчати.

Офіцери митниці зайшлися реготом.

— Від нього дійсно жахливо тхне! — сказав один із них. — Особливо в крихітній кімнатці для допитів! Можете йти, міс, — відчинивши перед нею двері, офіцер підштовхнув її до виходу.

***

Еліс відшукала Резніка в боковій кімнаті лікарняної палати. Його тіло здавалося дивно малим на високому ліжку. Він нерухомо лежав, приєднаний до крапельниці, обличчя було в синцях і набрякло так, що Резніка годі було впізнати. Підійшовши до нього, вона помітила його щелепу, яка лежала на блюдці на шафці, й ледь стрималася, щоб не розплакатись. Підставивши стільця якомога ближче до ліжка, вона сіла й почала чекати.

***

Дорогою до готелю Ширлі визирнула у вікно таксі, дивлячись на Ріо, яке пролітало повз, і думала про Террі. Вона ще ніколи не відчувала такої радості. Усе закінчилося, нарешті все закінчилося й вона була вільною — могла робити все, що хотілося їй, бути тим, ким хотілося бути їй. Вона була багатою. Дуже багатою. Їй хотілося розділити цю частину свого життя з чоловіком, якого вона покохала б. Це була і його мрія — що ж, можливо, Ріо в планах не було, йому більше подобався Іст-Енд, але вони б могли робити все, що їм заманеться. Ширлі не могла повірити, що опинилася тут, і тим паче не могла повірити в те,

як саме їй це вдалося. Вона не могла дочекатися, щоб побачити Лінду і Беллу, вона мала так багато їм розповісти.

Упродовж кількох хвилин ніхто нічого не говорив, самі зойки радості, сміх, багато обіймів і ще більше сліз. Ширлі ніколи так міцно не обіймали: здавалося, наче вони не хотіли більше ніколи випускати її. Поки Ширлі уявляла, як Лінда з Беллою розважаються біля теплого басейну, вони уявляли її у поліцейській кімнаті для допитів із недобросовісним копом, який тиснув на неї. Вони відчували неймовірне полегшення від того, що знову зібралися разом.

Кілька годин по тому розмови все ще не стихали, як і не закінчувалося шампанське. Тепер кімната нагадувала аукціонну залу «Гарродса»[14], із коробками з красивими дизайнерськими сукнями й звичайними сукнями, які були розкидані навколо. Три молоді жінки нагадували збуджених дітей, які бігали довкола, щось вигукували й танцювали серед ночі, розкидаючи корки від шампанського.

У сусідній кімнаті у ванні лежала Доллі. Вона чула крики й сміх дівчат і тішилася від того, що вони щасливі. Вона приїхала трохи більше як за півтори години після Ширлі, але її прийняли більш стримано. Доллі хотілося викликати емоції в собі і в інших, але вона завжди була такою напруженою й не знала, як себе проявити. «Мені здається, вони знають, якими дивовижними я їх вважаю, — думала вона, запалюючи чергову цигарку й попиваючи шампанське. — Вони ж знають, що я ними пишаюся?» Коли Доллі дістала 120 000 фунтів стерлінгів зі своєї валізи, очі дівчат мало не повипадали з орбіт.

Доллі поглянула на цигарку, яку стискали її зморшкуваті пальці. Вона пролежала у ванній так довго, що вода стала ледь теплою, втім, їй це було байдуже. Поки напруга виходила з кожного її м’яза, її не цікавило ніщо на світі. Доллі заплющила очі.

— Йди сюди, Доллі! — крикнула Лінда з вітальні.

Доллі усміхнулася. Як же вона сумувала за цим солодким голосом. Корок вилетів, і дівчата закричали, наче це була перша пляшка за день, хоча насправді вже, мабуть, четверта. Торкаючись м’якої, пухнастої мильної піни, вона згадала Вульфа. Їй стало зле, і коли вона спробувала підвестися, то відчула запаморочення й зісковзнула назад у ванну, випускаючи цигарку з пальців. Спостерігала за тим, як цигарка

зникає під водою, і їй хотілося заплакати. Її емоції були так близько до поверхні — але все одно відмовлялися виходити назовні. Вона точно не знала, чи сумує через Вульфа, Гаррі, чи через себе, — але там, голою і самотньою, вона почувалася неймовірно вразливою.

***

Майже за шість тисяч кілометрів звідти, переховуючись у своєму смердючому сховищі у компанії з лютою вівчаркою, Гаррі Роулінс почувався точнісінько таким само вразливим, утім, з інших причин. Він ще ніколи не був таким безсилим і самотнім. Не міг вийти назовні, не міг торкнутися грошей, які лежали на його рахунках, навіть не міг повернутися додому. Йому потрібно було поїхати з країни, але він не знав, скільки доведеться чекати, перш ніж він зможе безпечно це зробити. «Доллі…» — він стиснув кулаки, згадавши про неї. Багато років тому він плакав разом із нею над їхнім мертвонародженим сином. Він зрадив її — але вона надурила його й здобула перемогу в його-таки підступній грі.

Але це ще не кінець, ні, в жодному разі. Ніхто не здатен перемогти Гаррі Роулінса..

***

Ширлі була в спальні й роздивлялася себе у довгому дзеркалі, розмірковуючи, чи варто їй одягнути блакитну сукню. «Ні, — подумала вона, — сріблясте сидить краще». Вона відступила назад, щоб помилуватися струнким тілом. «Так, я чудово виглядаю… Насправді більше ніж чудово — я виглядаю приголомшливо».

Белла увійшла в кімнату крізь двері прилеглої спальні. Вона була одягнена у довгу чорну сукню з блискітками.

— Гарний зад! — сказала вона Ширлі, й вони засміялися. Вона крикнула Доллі, щоб та приєднувалася до них.

— Виходь, Доллі! — додала Ширлі. — Ми чекаємо на тебе!

Гроші Ширлі лежали купками на столику. Лінда склала свою частину на колінах і співала на весь голос. Гроші Белли були недбало розкидані на елегантному кріслі. Вона співала з Ліндою, викрикуючи на весь голос власну дотепну версію пісні «Мій шлях». Ширлі кружляла по кімнаті, насолоджуючись відчуттям від сукні, аж поки та не задерлася й не виставила напоказ її трусики. Белла, щоб не відставати, стала як

Ширлі Бетсі й завела пісню «Goldfnger», перекрикуючи Лінду. Відриваючись на повну, дівчата були в захваті, не думаючи про світ навколо.

Ширлі випила ще шампанського, запалила цигарку і почала ходити по кімнаті, уявляючи себе на подіумі. Лінда стала зі щіткою в руці й почала вдавати, що це мікрофон.

— А зараз перед вами міс Ширлі Міллер! Яке у вас хобі, міс Міллер?

— Що ж, мені подобається няньчитися з дітьми й ГРАБУВАТИ БАНКИ! — викрикнула Ширлі, підкинувши гроші в повітря.

***

Доллі зав’язала пояс халата, протерла дзеркало від пари й подивилася на своє обличчя. Її вологе волосся звисало, наче щурячі хвости. Вона виглядала — і почувалася — виснаженою і старою. Притулила лоба до холодного дзеркала. Сльози не хотіли виступати на очі. «Ось і все», — подумала вона. З плачем покінчено. Сльози висохли й почуття замкнулися всередині.

Лінда набрала собі трохи кав’яру з візочка сервісу обслуговування номерів і показала пальцем на купу банкнот Доллі, яка лежала в меншій сумці на дивані. Доллі сказала, що поділила гроші порівну, а решту сховала в монастирі. А ще вона сказала, що забрала у кожної з них по 5000 фунтів, щоб покрити витрати. Усі були більш ніж задоволені цим, але Лінді на думку спало дещо інше. Вона стала ближче до Белли.

— Мені потрібно розповісти Ширлі про телефонний дзвінок? — прошепотіла вона.

Белла розвернулася й несхвально поглянула на Лінду.

— Ні. Не думай про це. Ти не знаєш напевно, що то був він. Ти ж сама казала, що, мабуть, помилилася, тому не переймайся.

Ширлі налила собі ще шампанського.

— Про що ви обидві перешіптуєтеся?

Лінда зиркнула на Беллу, а потім сіла на диван.

— Я телефонувала в Лондон… у будинок Доллі. Я знаю, що нам не потрібно було цього робити, але, що ж, я зробила це, бо хвилювалася за вас.

Ширлі знизала плечима.

— Доллі мені цього не казала.

Лінда опустила очі додолу.

— Доллі не взяла слухавку. Це був Гаррі, — перш ніж Ширлі встигла щось промовити, Лінда продовжила. — Я знаю, що то був він. То був Гаррі.

Белла налила собі випити.

— Я не хочу з тобою сперечатися, люба, але ми це обговорювали вже сотню разів.

Ширлі не зрозуміла, що щойно сказала Лінда. Вона поглянула в бік спальні.

— Ти впевнена? Ти впевнена, що то був він, Ліндо?

— Лише він називав її «Долл». — Лінда випросталася. — Той чоловік сказав: «Це ти, Долл?» Це точно був він. Він якось телефонував Джо, і голос у нього був таким самим. Кажу тобі, Гаррі Роулінс живий.

Вони замовкли, дивлячись одна на одну. Гаррі був живим — та, що важливіше, чи знала про це Доллі? Ширлі першою порушила мовчанку. Вона розповіла їм усе: про порізані речі Гаррі у шафі, про те, що Едді вдень і вночі стежив за будинком, про те, як той увірвався всередину і вбив Вульфа, і про те, як побив її. Вона підскочила на ноги, наче на неї найшло раптове прозріння:

— Я знала це! Точніше кажучи, я здогадувалася, що вона спить з Едді, але у цій ситуації поява Гаррі була цілком логічною. Отже, вона ніколи його не втрачала.

Лінда підскочила на ноги за лічені секунди, її обличчя було напруженим і некрасивим. Вона вдарила ногою валізу з грошима.

— Це спосіб відкупитися! Щоб ми добре поводилися. І хто, як гадаєте, отримав решту? Га? Поки ми зараз говоримо, Гаррі обчищує шафки у монастирі… якщо там узагалі були гроші.

Белла поставила склянку і також підвелася.

— Розслабтеся. Ми не знаємо, чи це взагалі правда. Ми навіть не знаємо, чи він справді живий; тобто, якщо це так, чому тоді вона прилетіла сюди?

Ніхто з них не чув, як Доллі вийшла з ванної кімнати.

Вона була одягнена в готельний халат, щонайменше на два розміри більший, і від цього нагадувала бабусю. Вони не знали, чи чула вона

їхні слова, але вона мовчала. Лише підійшла до валізи з грошима і почала перекладати всі речі Гаррі в готельний пакет для прання.

Дівчата поглянули одна на одну, і Белла кивнула Лінді.

— Сьогодні вранці я телефонувала в Лондон, Доллі, до тебе додому, — обережно почала Лінда.

Доллі її не почула. Вона лише відкрила власну валізу і, копирсаючись у ній, дістала сіру сукню.

— Я могла б одягнути це. Вона, звісно, не така святкова, як ваші, але я можу одягнути її. Або ж знайду коктейльну сукню, здається, я її брала.

— Гаррі живий? — запитала Лінда.

Доллі витягнула коктейльну сукню, приклала до тіла.

— Що скажете?

Лінда підійшла ближче і вирвала сукню з рук Доллі.

— Гаррі взяв слухавку. Він живий, чи не так?

Погляд Доллі став скляним. Вона не мала сенсу боротися й не мала жодного бажання. Почувалася так, наче хтось з усієї сили вдарив її в живіт. Пекуче відчуття пульсувало в ній, поглинаючи все тіло, але коли вона заговорила, голос був спокійним.

— Тобі краще знати, Ліндо, — почала вона, ставши спиною до них.

— Я знаю, що кажу, Доллі. І ти знаєш, що це правда. — Лінда вимовила питання, яке було на вустах усіх: — Що з рештою грошей? Що ти зробила з ними насправді? Гаррі дістався до них, чи не так?

Доллі палала зсередини, в її роті пересохло. Вона глитнула.

— Думаєте, я працюю з Гаррі? Думаєте, я знала? — промовила вона, все ще не розвертаючись до них обличчям.

Белла відтягнула Лінду назад, коли та спробувала вхопити Доллі за руку.

— Ми просто хочемо знати, що відбувається, Доллі, — спокійно промовила вона.

Доллі повернулася й подивилася на кожну з дівчат. Вона тремтіла, коли підійшла до візка з напоями. Простягнула руку, щоб дістати пляшку, але рука трусилася так сильно, що вона не могла її підняти. А потім труситися почало все її тіло.

— Він живий, Доллі? — напосідала Лінда. Белла й Ширлі перезирнулися, турбуючись, що щось не так.

Несподіваний, жахливий вибух гніву здивував усіх. Доллі почала жбурляти по кімнаті все, що потрапляло їй під руку — візок із напоями, склянки, їжу. Вона вхопила свою дорожню сумку, дістала жменю грошей і кинула їх у трьох жінок. Її голос був радше схожим на низьке гарчання, потім став гучнішим, ще гучнішим, і згодом вона завила, наче скажений собака, знову і знову повторюючи:

— ТАК, ТАК, ТАК, ТАК, ТАК!

Дівчата притулилися одна до одної. Вони ще не бачили Доллі в такому стані — вони ніколи нікого не бачили в такому стані! І гадки не мали, що робити, як допомогти, як заспокоїти, як зробити так, щоб біль її облишив.

Коли Доллі не залишилося чого жбурляти, її обличчя скривилося, і вона почала шарпати халат, намагаючись розірвати його нігтями. Голова хиталася. Вона кричала до них, наче оскаженілий звір. Це було жахливе видовище. Вона стягнула з плечей халат і почала шкрябати оголені руки. На шкірі з’явилися глибокі червоні подряпини, а голос ставав усе вищим і вищим.

— Хочете знати, як воно? — закричала Доллі. — Що я відчувала, коли про все дізналася? Це було схоже на те, що мене спопеляє лютий вогонь ізсередини. Він і досі в мені! Він у мені… Витягніть його з мене, Господи, нехай він мене покине!

Доллі дряпала руки все глибше й глибше, доки по її пальцях не почала текти кров.

Очі Лінди мало не повипадали з орбіт, обличчя Ширлі зморщилося, наче в переляканої дитини, тому діяти почала Белла. Лінда подумала, що вона зараз дасть Доллі ляпаса, щоб вивести її з істерики, натомість Белла обійняла її і тримала так міцно, як тільки могла. Доллі видиралася, але марно. Вона розплакалася в обіймах Белли, і коли та послабила хватку, Доллі сповзла на підлогу і впала на коліна.

Ніхто не знав, що робити.

Сльози, які Доллі так довго вичавлювала з себе, пробилися нестримним потоком. Вона плакала так, як ніколи раніше. Вона плакала через Гаррі багато разів, але ці жахливі розпачливі схлипування були іншими, і хоча біль був нестерпним, він став для неї довгоочікуваним полегшенням.

Не в змозі більше цього терпіти, Ширлі підійшла ближче, щоб заспокоїти Доллі, але Белла її зупинила. Доллі потрібно було відпустити свої страждання, бо їх стримування її вбивало. Плач не припинявся, доки Доллі нарешті не виснажилася так, що в ній більше нічого не залишилося. Допомагаючи Доллі підвестися на ноги, Белла знову обережно її обійняла, колихаючи й шепочучи їй, що все буде добре. Тепер усе було добре. Усе скінчено.

Ніхто з них не міг повірити в те, що це була та сама сильна жінка, з якою вони боролися й сперечалися впродовж багатьох місяців. Лінда почувалася винною і не могла дивитися на Доллі, а просто сиділа, заламуючи руки. Ширлі запалила цигарку, нахилилася вниз і дала її Доллі, але та була занадто виснаженою навіть для того, щоб підняти руку й узяти цигарку. Ширлі підставила її до губ Доллі, і вона потягнулась за цигаркою, як дитина за соскою, наповнюючи легені димом і повільно випускаючи його назовні.

Сльози стікали по щоках Доллі, й вона навіть не намагалася їх витерти. Вона була занадто слабкою навіть для того, щоб стояти, тому Белла провела її до стільця. Доллі сиділа нерухомо, перед її халата був мокрим від сліз, а рукав вологий від крові.

Дівчата чекали.

Нарешті Доллі заговорила. Її речення були потоком непов’язаних думок, які вона намагалася зібрати докупи.

— Підозрюю, що коли я приїхала до Джиммі Нанна… але це не точно… і… я не хотіла вірити в те, що це можливо… я думала, що поховала його, але то був Джиммі Нанн. Я поховала Джиммі Нанна… Я горювала за Джиммі Нанном… Гаррі сидів за кермом фургона попереду… Мені дуже шкода. Це він був четвертим, і мені дуже, страшенно шкода, що з вашими чоловіками сталося таке горе.

— Але годинник Гаррі. Це Джиммі його одягнув? — простодушно запитала Лінда.

Доллі захитала головою.

— Тільки Гаррі знає…

Вона простягнула руку за черговою цигаркою, і Ширлі передала їй одну. Доллі сиділа і курила в тиші. Раптом, коли вона заговорила, її обличчя скривилося, а тіло почало тремтіти:

— Справа в тому, як Труді поглянула на мене, коли я назвала себе! Здавалося, наче я була шматком непотребу. Гадаю, він був там. Ховався. Вульф знав. Мені здається, що Вульф відчував його запах у тій пошарпаній, занедбаній квартирі, яка більше нагадує звалище. Точнісінько так само він відчував його у сховищі. — Доллі схилила голову на руки у зневірі. — Я так його кохала. Він був моїм життям, я покохала його з першої зустрічі. — Вона знов заплакала, але згодом заспокоїлася. — Навіть коли склала все докупи, я все одно хочу, щоб він повернувся. — Вона схилила голову від сорому. — Я все одно кохаю його, і хочу бути з ним, але я не могла сказати вам, не могла сказати цього. Мені було соромно, — Доллі витерла носа рукавом халата і поглянула на дівчат. — Я не дозволю йому торкнутися ваших грошей, — сказала вона. — Йому знадобиться спершу вбити мене.

Доллі підвелася й розправила плечі. Вона міцніше зав’язала пояс на халаті й провела руками по волоссю. Вона була бійцем — завжди такою була, і для неї залишилося ще чимало битв.

— Я залишила його ні з чим, — сказала вона. — Ніяких грошей, жодних записів, нічого, навіть даху над головою. Я продала будинок і все, що було в ньому, просто перед його носом. На паперах він мертвий, тому нічого не зможе вдіяти. Усе, що він зараз може, — це втекти. І продовжувати тікати.

Белла підняла руку, показуючи, що почула достатньо.

— Розслабся, Доллі, ти не знаєш напевне, чи він живий — ніхто з нас цього не знає. Але навіть якщо так, навіщо все так швидко продавати й позбавляти себе житла?

Доллі усміхнулася, і на її обличчі промайнув спокій.

— Що ти зібралася робити, Доллі? — запитала Ширлі.

— Повернути собі двадцять років життя.

Вона пройшла через кімнату.

— Це точно. Тепер можна відпочити, — промовила Лінда.

Доллі повернулася, обпершись руками в дверну раму, набираючись сили.

— Я не втомилася. Я збираюся зробити нове обличчя, навіть нове тіло. Сьогодні лікарі здатні творити дива, і Господь знає, що грошей мені вистачить. Зі своєї частки я куплю собі молодість і скоро виглядатиму не гірше за вас.

Вона поглянула на них, злегка похитуючись, а потім розвернулася й пішла у спальню. Їй потрібно було побути наодинці.

Белла пригадала Доллі того дня на пляжі, коли вони тренувалися перед пограбуванням, — як вона себе картала, відчайдушно намагаючись бути не гіршими за них, довести, що вона в такій самій добрій формі, як і вони. Белла знала, що тоді Доллі рвалася з усіх сил, як і зараз, і їй до біса добре вдавалося приховувати свої справжні почуття — вона почувалася старою і не на своєму місці. Подивившись на Ширлі й Лінду, Белла впевнилася, що їх це вразило і вони повірили в те, що Доллі збиралася зробити підтяжку обличчя.

Відтак Ширлі пішла по Доллі.

— Ходімо. Одягай свою найкращу сукню! Стіл чекає — найкращий клуб у Ріо.

Доллі спинилася, обійняла себе і повернулася до Ширлі.

— Я залишуся тут, а ви йдіть. Розважайтеся. Мені потрібно спланувати нове життя.

Белла взяла коктейльну сукню, дістала ще кілька з валізи Доллі та тих, що купили Лінда і Ширлі. Пішла у спальню, розклала сукні на ліжку і стала, поклавши руки на талію.

— Ми не приймаємо відмови, люба, — звернулася вона до Доллі. — Тому вилазь із цього мішкуватого халата і залазь в одну з цих суконь.

Доллі поглянула на Беллу, і Белла помітила в її погляді бажання знову бути молодою.

— Твоє нове життя розпочинається просто тут і зараз, Доллі, — прошепотіла вона. — І це не потрібно планувати. — А тоді заговорила гучніше, щоб її могли почути Лінда й Ширлі. — Лінда зробить тобі зачіску.

Лінда підбігла до тумби біля ліжка і дістала сушарку.

— Я вмить висушу твоє волосся! — оголосила вона. Дівчата засміялися, і на обличчі Доллі з’явилася ледь помітна усмішка.

Белла знову заговорила:

— А щоб довершити образ, Ширлі, наша професійна модель і зірка подіумів, нанесе тобі макіяж. І коли закінчимо, ти виглядатимеш на двадцять років молодшою.

Ширлі потягнула Доллі до туалетного столика, а Лінда побігла в її спальню, щоб узяти бігуді. На обличчі Доллі був вираз невинного

дитяти. Вона сіла перед дзеркалом. Попелюшка збирається піти на бал.

— Що тобі більше подобається — срібна ламе чи блискітки? — запитала Белла, піднімаючи з ліжка дві вечірні сукні.

Доллі поглянула на своє відображення в дзеркалі:

— Я буду схожа на повію в цьому, хіба ні?

Белла засміялася й відклала ламе вбік.

— Тоді блискітки! — Вона впіймала погляд Доллі у дзеркалі й підморгнула їй, але вмить відвернулася, коли побачила, що губи Доллі почали тремтіти. Їй не хотілося бачити, як та знову заливається сльозами. Доллі випустила емоції на волю, але тепер їй слід було зібратися й зробити зачіску.

Коли Лінда почала сушити вологе, заплутане волосся Доллі, вона навіть не усвідомлювала, що злегка стискала і ніжно погладжувала її плече великим пальцем. А ось Доллі це помітила. Уперше Лінда виказала справжні ознаки дружби, і це так вразило Доллі, що вона не могла втриматися, щоб не торкнутися руки Лінди. Пальці жінок переплелися і, дивлячись у дзеркало на свої відображення, Доллі побачила провину в очах молодшої подруги.

— Залишимо все позаду, Ліндо? — тихо промовила Доллі. — Увесь холод, бурі й помилки. — Це було вибачення Доллі, і Лінда прийняла його з усмішкою. Між ними, нарешті, з’явилося розуміння.

Кімната поступово наповнювалася сміхом і розмовами про зачіски, сукні й макіяж. Доллі відчула себе бажаною в цей момент і воліла насолоджуватися цим сповна, як би довго воно не тривало. Їхня дружба розчулила її, дала сили, змусила почуватися важливою. Тепер вона була однією з «дівчат», але, на відміну від Ширлі й Лінди, Доллі не була вдовою. Більше не була. І вона ніколи не забуде, через що Гаррі Роулінс змусив її пройти.

Одного дня вони знову зустрінуться. Одного дня йому доведеться поглянути їй у вічі.

Гаррі досі був живим, і вона його знайде. Де б він не був.

Кінець

14 «Гарродс» — універсальний магазин у Лондоні, один із найбільших у світі. — *Ред.*